Tom CLANCY

Centrul de comandă

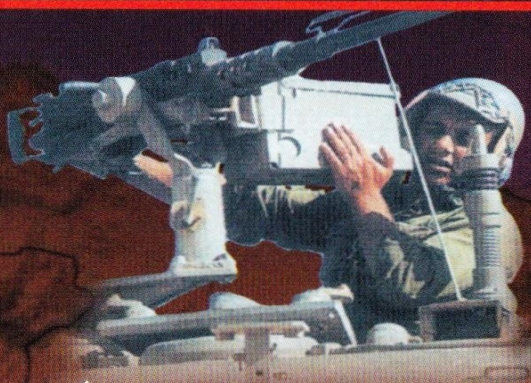

Echilibru de forţe

Serie creată de Tom Clancy şi Steve Pieczenik

Titlurile seriei:

01. Centrul de comanda

02. Centrul de comandă: Imaginea din oglindă

03. Centrul de comandă: Jocuri de stat

04. Centrul de comandă: Acte de război

05. Centrul de comandă: Balanţa puteri

06. Centrul de comandă: Stare de asediu

07. Centrul de comandă: Dezbină şi stăpâneşte

Tom CLANCY

Centrul de comandă
Nr. 5
Echilibru de forţe

Serie creată de
Tom Clancy & Steve Piecznik

V.1.0

Traducere: HORIA NICOLA URSU

www.virtual-project.eu

ISBN:
973-8180-46-5

TOM CLANCY'S OP-CENTER: *Balance of Power*
RAO International
2001

Mulţumiri

Aducem mulţumiri lui Jeff Rovin, pentru ideile sale creative şi nepreţuita sa contribuţie la pregătirea manuscrisului acestei cărţi. Vrem de asemenea să menţionăm ajutorul lui Martin H. Greenberg, Larry Segriff, Robert Youdelman, Esq. Şi să mulţumim din suflet acelor oameni minunaţi de la The Putnam Berkley Group, între care se numără Phyllis Grann, David Shanks şi Elizabeth Beier. Ca întotdeauna, recunoştinţa noastră se îndreaptă spre Robert Gottlieb de la William Morris Agency, agentul şi prietenul nostru, fără de care această carte nu ar fi fost scrisă. Mai presus de orice însă, vă revine dumneavoastră, cititorilor noştri, sarcina să apreciaţi cât de eficientă a fost colaborarea noastră.

Tom Clancy şi
Steve Pieczenik

1

Luni, ora 16 şi 55 de minute,
Madrid, Spania

— Ai reacţionat deplasat, spuse Martha Mackall.

Era evident decepţionată de comportamentul tinerei de lângă ea şi avu nevoie de un răgaz pentru a se calma. Apoi se aplecă şi şopti la urechea lui Aideen, pentru a nu fi auzită de ceilalţi pasageri:

— Ai fost deplasată şi încăpăţânată. Ştii prea bine care este miza. Un asemenea comportament este intolerabil.

Înaltă şi atletică, Martha Mackall se ţinea de o bară de sprijin aflată în apropierea uşii din faţă a autobuzului. Alături de ea se afla fragila ei asistentă, Aideen Marley. Obrajii plinuţi şi îmbujoraţi ai tinerei Aideen erau aproape la fel de roşii ca şi părul ei lung. Mototolea cu mişcări absente o batistă de hârtie pe care o ţinea în mâna dreaptă.

— Nu eşti de acord cu mine? insistă Martha.

— Ba da.

— Vorbesc foarte serios, pentru numele lui Dumnezeu!

— Ba da, repetă Aideen. Sunt întru totul de acord. Am greşit. Am făcut o gafă.

Aideen credea sincer acest lucru. Reacţionase instinctiv într-o situaţie care, în mod normal, ar fi trebuit să fie ignorată. Dar, aşa cum Aideen reacţionase excesiv cu câteva minute în urmă, de această dată Martha era cea care exagera cu reproşurile. În cele două luni de zile de când Aideen făcea parte din departamentul de relaţii politice şi economice al Centrului de Comandă, fusese avertizată de nenumărate ori de colegii ei, care o sfătuiseră să nu iasă din cuvântul şefei.

Acum ştia de ce.

— Nu-mi dau seama ce anume ai ţinut să demonstrezi, urmă Martha.

Rămăsese aplecată la urechea lui Aideen, iar în glas i se simţea furia:

— Vreau să renunţi la astfel de atitudini, măcar atunci când

călătorim împreună. M-ai înţeles?

— Da, răspunse Aideen contrariată.

„Dumnezeule, ajunge!” îşi zise.

Îşi aminti de un seminar despre spălarea creierelor la care participase odinioară la Ambasada Americană din Mexico City. Prizonierii erau întotdeauna hărţuiţi de cei care îi capturaseră, exact în momentele în care potenţialul lor emoţional era mai scăzut. Iar una dintre căile de hărţuire cele mai eficiente era accentuarea sentimentului de vinovăţie. Se întrebă dacă Martha studiase această tehnică, sau o stăpânea ca pe un talent înnăscut.

Imediat după aceea, Aideen se gândi că, poate, îşi judecase greşit şefa. La urma urmei, se aflau pentru întâia oară împreună, într-o misiune încredinţată de Centrul de Comandă. O misiune cu adevărat importantă.

În sfârşit, Martha îşi întoarse privirea, dar numai pentru o clipă.

— Nu-mi vine să cred, spuse ea, revenind la atac, pe un ton îndeajuns de ridicat pentru a se face auzită peste huruitul motorului. Spune-mi… ţi-a trecut prin minte că am fi putut fi reţinute de poliţie? Cum am fi justificat aşa ceva în faţa unchiului Miguel?

„Unchiul Miguel” era numele de cod al celui pe care urmau să îl întâlnească, deputatul Isidro Serrador. Până când cele două femei aveau să ajungă la întâlnirea de la Congreso de los Diputados, Adunarea Deputaţilor, aveau consemnul să vorbească despre el numai sub acest nume.

— Să fim reţinute de poliţie? Sub ce motiv? se miră Aideen. Sincer, nu, nu mi-a trecut prin minte aşa ceva. Am încercat pur şi simplu să ne apărăm.

— Să ne apărăm? repetă Martha.

— Da, încuviinţă Aideen, privind-o în ochi.

— Împotriva cui?

— Cum adică? întrebă Aideen. Bărbaţii aceia…

— Bărbaţii aceia erau cetăţeni *spanioli*, articulă Martha. Cuvântul nostru, împotriva cuvântului lor. Două femei, americance pe deasupra, plângându-se că au fost hărţuite, în faţa unor poliţişti – bărbaţi! – care, după toate probabilităţile, practică şi ei acelaşi gen de hărţuire. Ar fi râs de noi toată poliţia spaniolă.

Aideen clătină din cap.

— Nu pot să cred c-ar fi mers chiar atât de departe încât…

— Înţeleg, spuse Martha. Nu poţi să concepi aşa ceva. Eşti convinsă că nu s-ar fi putut întâmpla ceva de felul ăsta.

— Nu, nu sunt convinsă, recunoscu Aideen. Dar, chiar şi în acest caz, situaţia ar fi fost…

— Cum crezi că ar fi fost? o întrerupse Martha. Crezi că totul s-ar fi terminat cu bine? Şi ce-ai fi făcut dacă am fi fost arestate?

Aideen privi afară, pe geam, spre hotelurile şi magazinele centrului comercial al Madridului, pe care tocmai îl străbătea. Participase de curând, la Centrul de Comandă, la un exerciţiu de simulare a unei situaţii de război, un stagiu obligatoriu pentru toţi membrii corpului diplomatic al instituţiei. Exerciţiul era menit să le dea o idee despre ce aveau de îndurat colegii lor din celelalte departamente, în cazul în care eforturile diplomaţilor dădeau greş. Pierderile potenţiale într-o astfel de situaţie ar fi depăşit puterea de imaginaţie a unui om. Ei bine, acel exerciţiu fusese mai uşor de suportat decât ceea ce-i era dat să trăiască acum.

— Dacă am fi fost arestate, mi-aş fi cerut scuze, răspunse Aideen într-un târziu. Ce altceva aş fi putut face?

— Nimic, sublinie Martha. Şi tocmai aici voiam să ajung… deşi, la drept vorbind, ţi-ai dat seama cam târziu.

— Ştii ceva? izbucni Aideen. Ai dreptate. Ai perfectă dreptate! repetă ea, privind-o în ochi pe Martha. E prea târziu. Aşa că acum aş vrea să-mi cer scuze faţă de tine şi să dăm uitării toată tărăşenia, da?

— E normal să-ţi doreşti asta, replică Martha. Dar mie nu-mi stă în fire să trec atât de uşor peste o greşeală. Când nu-mi place ceva, eu spun ce-am pe suflet.

„Şi nu mai sfârşeşti cu ceea ce ai de spus”, îşi zise Aideen.

— Iar atunci când mă înfurie ceva, e mai bine să taci şi să mă asculţi, urmă Martha. Nu-mi pot permite să fac acte de caritate.

Aideen nu era de acord cu această politică a excomunicării. Atunci când vrei să alcătuieşti o echipă bună, lupţi din răsputeri pentru a o păstra; un conducător înţelept şi eficient înţelege că pasiunea se cere a fi orientată în direcţiile utile, iar nu înăbuşită. Însă aceasta era una din laturile personalităţii Marthei cu care avea să fie nevoită să se obişnuiască. Atunci când o angajase la Centrul de Comandă, directorul adjunct Mike Rodgers o avertizase: „Fiecare slujbă îşi are politica ei. Însă atunci când politica însăşi devine o meserie, lucrurile sunt şi mai sensibile”.

Continuase precizând că, în fiecare ramură de activitate, cei implicaţi îşi au propriile planuri de viitor. Aceste planuri afectează uneori doar zeci sau sute de persoane. În politică însă ramificaţiile unor decizii oricât de mărunte sunt incalculabile. Există doar o singură cale prin care pot fi contracarate aceste planuri.

Aideen îl întrebase care era aceasta.

Răspunsul lui Rodgers fusese simplu: „Planuri mai bune”.

Aideen era prea iritată pentru a mai încerca să ghicească planurile Marthei din acest moment. Intenţiile ei erau un subiect de discuţii frecvent la Centrul de Comandă. Părerile erau împărţite, dacă responsabila cu relaţiile politice şi economice lucra întru împlinirea intereselor naţiunii sau în beneficiul propriu al Marthei Mackall. Adevărul, după părerea majorităţii, se afla atât de-o parte, cât şi de cealaltă.

Aideen privi înjur, în autobuz. Realiză că, dintre cei aflaţi la bord, destui erau supăraţi, dar asta nu avea nici o legătură cu ceea ce se întâmpla între ea şi Martha. Autobuzul era plin cu muncitori care veneau la lucru, după pauza de prânz – care ţinea de la unu la patru – precum şi de turişti înarmaţi cu camere de luat vederi. O parte dintre ei asistaseră la scena în care fusese implicată tânăra americancă în staţia de autobuz. Călătorii din preajma ei păstrau distanţa, iar alţii aruncau priviri dezaprobatoare spre mâinile tinerei femei.

Martha păstră tăcerea, în timp ce autobuzul frâna zgomotos. Vehiculul masiv, vopsit în roşu, opri pe Calle Femanflor, iar cele două femei coborâră grăbite. Îmbrăcate asemenea unor turiste de rând, în blugi şi bluze de vânt, purtând în spate rucsacuri şi având la îndemână aparatele de fotografiat, cele două zăboviră câteva clipe la marginea bulevardului aglomerat. Autobuzul demară, la fel de zgomotos cum oprise. Chipuri întunecate se înghesuiau la geamurile acestuia, uitându-se ostil către cele două femei aflate pe trotuar.

Martha îşi privi asistenta. În ciuda reproşurilor încasate, ochii ei îşi păstraseră sclipirea de oţel dincolo de genele lungi.

— Uite ce e, începu Martha, eşti nouă în branşă. Te-am luat cu mine fiindcă eşti o lingvistă extrem de competentă şi inteligentă. Ai un potenţial extraordinar pentru afacerile externe.

— Nu sunt chiar atât de începătoare, protestă Aideen, pe un ton defensiv.

— E-adevărat, dar n-ai mai lucrat în Europa şi nu îmi cunoşti

încă modul de lucru, replică Martha. Preferi să ataci direct problemele; presupun că asta l-a determinat pe generalul Rodgers să-i ceară ambasadorului Camegie să-ţi permită să lucrezi cu noi. Directorul adjunct al Centrului de Comandă preferă abordarea frontală a oricărei probleme. Te-am avertizat însă în această privinţă, atunci când ai trecut în subordinea mea. Ţi-am cerut să-ţi stăpâneşti pornirile instinctuale. O strategie funcţională în Mexic nu este, în mod necesar, cea mai potrivită aici. Ţi-am spus că, dacă vei lucra pentru mine, va trebui să te conformezi strategiilor mele. Iar eu prefer să urmăresc un scop până la capăt, evitând abordarea directă. Mai degrabă merită să încerci să-ţi iei inamicul cu binişorul, decât să-l ataci pe faţă. Mai ales atunci când miza este atât de mare, ca în acest caz.

— Am înţeles, spuse Aideen. Aşa cum spuneai, s-ar putea să nu fiu familiarizată cu acest gen de situaţii. Dar nu sunt o începătoare. Atunci când regulile îmi sunt cunoscute, le respect fără nici o dificultate.

Martha se mai relaxă.

— E-n regulă, te cred.

Tăcu câteva clipe, timp în care Aideen îşi aruncă batista de hârtie într-un coş de gunoi, apoi adăugă:

— Te simţi bine? N-ai vrea să te odihneşti puţin?

— Arăt ca şi cum aş avea nevoie de odihnă?

Martha adulmecă aerul.

— Nu, nu s-ar spune. Ştii, tot nu-mi vine să cred că ai făcut ceea ce ai făcut, se strâmbă ea.

— Ştiu că nu-ţi vine să crezi şi regret sincer, spuse Aideen. Ce altceva aş mai putea spune?

— Nimic, clătină din cap Martha. Absolut nimic. Am văzut destui bătăuşi pe stradă la viaţa mea, dar trebuie să recunosc că n-am mai asistat la una ca asta.

Martha continuă să clatine din cap, în timp ce dădeau colţul către impozantul Palacio de las Cortes, locul în care urma să se desfăşoare întâlnirea lor neoficială şi cât mai discretă cu deputatul Serrador. Conform celor afirmate de acest veteran al politicii, într-o întâlnire secretă cu ambasadorul Barry Neville, între andaluzii săraci din sud şi castilienii din nordul şi centrul Spaniei, mai bogaţi şi mai influenţi, domnea o tensiune crescândă. Guvernul avea nevoie de ajutor pentru a strânge informaţii. Autorităţile spaniole voiau să ştie din ce direcţie provenea această tensiune şi dacă bascii, catalanii, galicienii şi

alte grupări etnice aveau sau nu vreun amestec. Serrador se temea că un efort concertat din partea unei facţiuni, îndreptat împotriva alteia, ar fi putut destrăma unitatea şi aşa destul de fragilă a Spaniei. Cu şaizeci de ani în urmă, Războiul Civil, care opusese aristocraţia, armata şi Biserica romano-catolică comuniştilor insurgenţi sprijiniţi de anarhişti, fusese la un pas de a provoca distrugerea Spaniei ca stat. Un război civil modern ar fi atras în conflict simpatizanţii din Franţa, Maroc, Andorra, Portugalia şi alte state, destabilizând astfel flancul sudic al NATO, cu rezultate catastrofale – mai ales în acest moment, când alianţa căuta să-şi extindă sfera de influenţă în Estul Europei.

Ambasadorul Neville transmisese problema Departamentului de Stat. Secretarul de Stat Av Lincoln hotărâse că Departamentul de Stat nu-şi putea permite să se implice, în acest stadiu oarecum prematur. Dacă acest conflict avea să izbucnească şi se dovedea implicarea americană, avea să fie destul de dificil ca Statele Unite să sprijine negocierile de pace. Lincoln solicitase Centrului de Comandă să realizeze contactul iniţial şi să afle ce aveau de făcut Statele Unite pentru a dezamorsa o criză potenţială.

Martha îşi ridică fermoarul jachetei, înfiorată de răcoarea neaşteptată a serii.

— Niciodată nu am insistat îndeajuns în această privinţă, rosti ea. Madridul nu-i totuna cu vreun cartier mărginaş din Mexico City. Şedinţele de informare de la Centru nu au abordat acest subiect, din lipsă de timp. Însă oricât ar fi de diferite etniile din Spania, ele au în comun cel puţin un lucru în care cred: onoarea. Da, există şi aberaţii. În fiecare pădure sunt şi uscături. La fel de adevărat este că standardele impuse nu sunt întotdeauna dintre cele mai umaniste. Onoarea înseamnă altceva pentru un ucigaş decât pentru un politician. Fiecare acţionează însă potrivit regulilor propriei meserii.

— Aşadar, cei trei purceluşi care ne-au acostat la ieşirea din hotel, insistând să ne arate împrejurimile, precum şi ticălosul care mi-a pus mâna pe fund şi n-a mai vrut să o ia de acolo, acţionau potrivit codului onoarei valabil în rândul hărţuitorilor sexuali?

— Nicidecum, replică Martha. Cu toţii se conformau însă codului de reguli al escrocilor de pe stradă.

Aideen o privi pieziş.

— Mi-e teamă că n-am înţeles.

— Bărbaţii ăia n-aveau de gând să ne facă nici un rău, argumentă Martha. Agresarea noastră ar fi contravenit codului lor „deontologic”. Iar acest cod le cere să le urmărească pe femei şi să le sâcâie până când reuşesc să le convingă să-i plătească pentru a le lăsa în pace. Tocmai mă pregăteam să le ofer nişte bani când tu ai găsit de cuviinţă să treci la acţiune.

— Chiar aşa?

Martha încuviinţă.

— Aşa merg lucrurile pe-aici. Cât despre poliţiştii cărora aveai de gând să te adresezi, mulţi dintre ei încasează taxe de protecţie de la escroci pentru a nu-i băga în seamă. Ţine minte chestia asta. A te conforma regulilor jocului, oricât ar fi acesta de corupt, face parte din necesităţile diplomaţiei.

— Şi dacă tu n-ai fi ştiut nimic despre „codul de onoare” al îndeletnicirii lor? Eu, de pildă, habar n-aveam că ar putea exista aşa ceva, replică Aideen pe un ton scăzut. Mă temeam să nu ni se fure rucsacurile şi să nu fim deconspirate.

— Dacă am fi fost arestate, riscam şi mai mult să fim deconspirate, spuse Martha, luând-o pe Aideen de braţ şi trăgând-o deoparte, lângă zidul unei clădiri, pentru a nu încurca circulaţia trecătorilor. Cu siguranţă, în cele din urmă, unul dintre ei ne-ar fi spus ce trebuia să facem pentru a scăpa de ei. Aşa procedează oamenii ăştia. Acestea sunt regulile jocului lor, iar eu cred în respectarea regulilor, în orice joc, în orice ţară m-aş afla. Când mi-am făcut debutul în diplomaţie, la începutul anilor şaptezeci, lucram la etajul şapte al Departamentului de Stat şi eram al naibii de încântată. Îţi dai seama, lucram la etajul şapte, acolo unde se petrec lucrurile cele mai interesante, acolo unde se munceşte cu adevărat! Apoi am aflat care era adevăratul motiv al prezenţei mele acolo. Nu era din cauza talentului meu ieşit din comun, deşi eram convinsă că aveam talent. Fusesem angajată pentru a purta negocieri cu liderii mişcării de apartheid din Africa de Sud. Eram un fel de sperietoare în slujba Statelor Unite, o mustrare vie, menită să le amintească rasiştilor că, dacă voiau să trateze cu Statele Unite, aveau să fie nevoiţi să trateze o negresă de la egal la egal.

Martha se strâmbă:

— Îţi dai seama cam ce simţeam atunci?

Aideen se încruntă la rândul ei. Da, nu îi era prea greu să-şi închipuie.

— N-a fost o plăcere, te asigur, urmă Martha. Am făcut însă

ceea ce mi se ceruse, fiindcă învăţasem bine de tot un lucru esenţial: dacă încâlci o dată regulile sau dacă încerci să le adaptezi propriului tău temperament, vei fi tentat să o faci şi a doua oară. Din momentul în care asta devine o obişnuinţă, începi să fii neglijent. Iar un diplomat neglijent nu îi este de folos ţării sale. Şi nici mie.

Aideen se simţi, brusc, dezgustată de sine. Ar fi fost oricând gata să admită că ea însăşi, la treizeci şi patru de ani, era departe de a fi o diplomată de calibrul şefei sale, acum în vârstă de patruzeci şi nouă de ani. Puţini se puteau măsura cu ea în ceea ce priveşte abilitatea diplomatică. Martha Mackall se simţea ca acasă în cercurile puterii din Asia şi Europa, în parte datorită numeroaselor vacanţe de vară când îl însoţise în turnee pe tatăl ei, Mack Mackall, cunoscut cântăreţ de muzică soul şi totodată un important militant pentru drepturile omului. Absolvise cu nota maximă finanţele la MIT şi avea mulţi prieteni printre bancherii din întreaga lume, dar şi relaţii în Congres. Martha era temută şi respectată. Şi, Aideen se vedea nevoită să o recunoască, în cazul de faţă avea dreptate.

Martha îşi privi ceasul şi rosti:

— Să mergem! Suntem aşteptate la palat în mai puţin de cinci minute.

Aideen încuviinţă şi porni alături de şefa ei. Tinerei femei îi trecuse furia. Acum era nemulţumită de sine şi îmbufnată, ca de fiecare dată când o dădea în bară. Nu prea i se întâmplase să rateze, în cei patru ani pe care îi petrecuse în armată, lucrând în domeniul contrainformaţiilor militare, la Fort Meade. Sarcinile ei erau îndeobşte de rutină, misiuni de curierat, transport de bani şi informaţii ultrasecrete către agenţi din ţară şi din străinătate. În ultima perioadă, fusese transferată la departamentul ce se ocupa de interpretarea informaţiilor obţinute prin spionajul electronic şi transmiterea acestora către Pentagon. Cum sateliţii şi computerele efectuau cea mai mare parte a muncii, avusese răgazul necesar pentru a urma cursuri specializate de tactică şi tehnici strategice, din dorinţa de a căpăta experienţă şi în aceste domenii. Nu greşise nici mai târziu, când părăsise armata şi se angajase ca ofiţer politic stagiar la Ambasada Americană din Mexic. În cea mai mare parte a timpului, datoria ei era să urmărească, cu ajutorul dispozitivelor electronice de spionaj, diverşi traficanţi de droguri care făceau afaceri cu militarii mexicani. Ocazional, i se permitea să participe la diverse acţiuni,

având astfel prilejul să-şi pună în practică îndemânarea dobândită în armată. Unul dintre lucrurile cele mai folositoare pe care le învăţase Aideen în cei trei ani pe care îi petrecuse în Mexic fusese trucul care se dovedise atât de eficient în această după-amiază – oricât de exagerat i se va fi părut Marthei şi celor care aşteptau în staţia de autobuz. După ce, împreună cu prietena sa Ana Rivera, angajată la procuratura generală a Mexicului, fuseseră urmărite într-o noapte de gorilele aparţinând unui puternic cartel mexican al drogurilor, Aideen descoperise o cale mult mai eficientă de luptă împotriva unui agresor, lăsând la o parte un cuţit sau încercările de a-l lovi în pântece ori de a-i scoate ochii. Ana Rivera se mulţumea să poarte în geantă şerveţele umede parfumate, pe care le folosea pentru a-şi şterge mâinile după ce îi izgonea pe agresori azvârlind în ei cu *mierda de perro.*

Ei, da! Excremente de câine! Ana le culesese de pe stradă şi azvârlise cu ele în durii care le urmăreau. Apoi îşi mânjise mâinile cu fecalele urât mirositoare, asigurându-se astfel că nici unul dintre agresori nu avea să fie tentat să pună mâna pe ea. Ana afirma că nici unul dintre cei care o atacaseră vreodată nu insistase, după un asemenea tratament. Iar cei trei „escroci de stradă” din Madrid nu făcuseră excepţie.

Martha şi Aideen se îndreptară în tăcere spre monumentalele coloane albe ale Palatului de las Cortes. Construit în 1472, palatul era sediul Congresului Deputaţilor spanioli, care, împreună cu Senatul, alcătuia parlamentul bicameral al Spaniei. Deşi soarele apusese, leii uriaşi din bronz care străjuiau intrarea erau iluminaţi de reflectoare puternice. Fiecare leu îşi sprijinea o labă pe o ghiulea de tun. Statuile fuseseră turnate din bronzul tunurilor capturate de la duşmanii Spaniei, în vreme de război. Acestea flancau treptele de piatră ce urcau spre o poartă masivă, din fier forjat, deschisă în gardul de fier cu vârfuri ascuţite care împrejmuia palatul. În stânga intrării, într-o clădire mică având geamuri blindate, se afla sediul gărzii. Pe aici intrau deputaţii când participau la şedinţele Congresului.

Nici una dintre cele două femei nu rosti vreun cuvânt, în timp ce înaintau de-a lungul impozantei faţade de granit a palatului. Deşi lucra la Centrul de Comandă de puţină vreme, Aideen cunoştea semnificaţia tăcerii şefei sale. Martha se concentra asupra întâlnirii, revăzând în gând ceea ce trebuia să discute cu Serrador. Rolul lui Aideen era de a-şi pune în valoare experienţa

în ceea ce îi privea pe insurecţionişţii mexicani şi buna cunoaştere a limbii spaniole, pentru a se asigura că nimic din ceea ce avea să se discute pe parcursul întâlnirii nu va fi interpretat greşit de către una sau alta dintre părţi.

„Măcar de-am fi avut mai mult timp la dispoziţie pentru a ne pregăti”, îşi spuse Aideen, în timp ce înaintau lent către poartă, făcând din când în când câte o fotografie, jucându-şi conştiincioase rolul de turiste. Personalul Centrului de Comandă abia avusese timp să-şi tragă sufletul după luările de ostatici din Valea Bekaa, atunci când această nouă problemă le fusese transmisă spre rezolvare de către Ambasada Americană de la Madrid. Totul se făcuse în cel mai deplin secret, astfel încât doar deputatul Serrador, ambasadorul Neville, preşedintele Michael Lawrence şi cei mai apropiaţi consilieri ai săi, precum şi responsabilii de la Centrul de Comandă, erau la curent cu subiectul problemei. Toţi cei implicaţi aveau să păstreze discreţia. Dacă deputatul Serrador avea dreptate, erau în joc vieţile a zeci de mii de oameni.

Clopotul unei biserici se făcu auzit în depărtare. Lui Aideen dangătul i se păru a suna oarecum mai solemn decât clopotele bisericilor din Washington. Numără cu atenţie bătăile. Se făcuse ora şase. Martha şi Aideen se îndreptară spre punctul de control de la intrare.

— *Nosotros aqui para un viaje todo comprendido*, anunţă Aideen, vorbind prin grilajul porţii blindate. Suntem aici pentru a vizita palatul.

Pentru a da consistenţă rolului pe care-l juca, acela de turistă încântată de ceea ce vedea, se grăbi să adauge că un prieten comun aranjase ca ele să beneficieze de turul complet al palatului.

Tânărul paznic, înalt şi afişând o expresie imperturbabilă, le ceru să-şi spună numele.

— *Senorita Temblon y Senorita Serafico,* răspunse Aideen, dezvăluind identităţile lor de circumstanţă.

Înaintea plecării de la Washington, Aideen rezolvase totul în colaborare cu subalternii lui Serrador. Toate rezervările, de la biletele de avion şi până la camerele de hotel, fuseseră făcute sub aceste două nume.

Paznicul le întoarse spatele şi consultă o listă. Între timp, Aideen profită de răgaz pentru a privi în jur. Dincolo de gard se afla un parc vast. Cerul întunecat bătea din albăstriu spre negru.

De cealaltă parte a parcului se înălţa o clădire mai mică, aceasta adăpostea serviciile guvernamentale auxiliare. Alături de ea se înălţa o clădire nouă, placată cu oţel şi sticlă, în care se aflau birourile deputaţilor. Era un complex impresionant, care îi aminti lui Aideen cât de lung era drumul parcurs de spanioli de la moartea lui El Caudillo, dictatorul Francisco Franco, în 1975. Naţiunea era acum o monarhie constituţională, având un prim-ministru numit de rege, care avea puteri bine delimitate. Palacio de las Cortes constituia el însuşi o mărturie grăitoare a vremurilor de cumpănă pe care le traversase Spania. În tavanul încăperii în care se desfăşurau sesiunile camerelor reunite ale parlamentului mai erau şi acum înfipte gloanţele rătăcite, un memento al tentativei de lovitură de stat a extremei drepte din 1981. Palatul fusese scena multor atentate, dintre care cel mai faimos era cel din 1874, când preşedintele Emilio Castelar pierduse votul de încredere al parlamentului, iar soldaţii fideli acestuia deschiseseră focul pe culoare.

În secolul din urmă, calvarul Spaniei fusese cu precădere unul intern, iar ţara rămăsese neutră pe parcursul celui de-al doilea război mondial. Din acest motiv, lumea acordase prea puţină atenţie problemelor şi frământărilor politice ale Spaniei. Însă, pe când Aideen studia spaniola în colegiu, Senor Armesto, profesorul ei, afirmase un lucru care îi stăruia în memorie: Spania era o naţiune aflată în pragul dezastrului.

„Când trei spanioli se adună laolaltă, poţi fi sigur că vei auzi patru opinii divergente, spunea el. Iar când evenimentele de pe plan mondial vor fi, în sfârşit, în favoarea celor neliniştiţi şi năpăstuiţi, opiniile acestora se vor face cu siguranţă auzite, cu violenţă şi vehemenţă.”

Senor Armesto avea dreptate. Atomizarea era acum la modă în mediile politice, începând cu destrămarea Uniunii Sovietice şi a Iugoslaviei şi sfârşind cu etnocentrismul tot mai pronunţat din Statele Unite. Spania era departe de a fi imună la aceste tendinţe. Dacă temerile deputatului Serrador se dovedeau întemeiate – iar bănuielile acestuia fuseseră confirmate de informaţiile colectate de Centrul de Comandă – naţiunea spaniolă se afla la un pas de cea mai gravă criză din ultimul mileniu. După spusele lui Bob Herbert, responsabilul contrainformaţiilor din cadrul Centrului, „ceea ce se pregăteşte va face ca Războiul Civil să pară o simplă glumă, prin comparaţie”.

Paznicul îşi puse deoparte lista.

— *Un momento*, rosti el, ridicând receptorul telefonului aflat în capătul opus al încăperii.

Formă un număr şi îşi drese glasul.

În timp ce paznicul discuta cu secretara aflată la celălalt capăt al firului, Aideen se întoarse. Privi spre bulevardul larg, deosebit de aglomerat la această oră – *la hora de aplastar*, „ora toropelii”, cum o numeau localnicii. În amurgul tot mai întunecat, farurile maşinilor care înaintau încet erau orbitoare. Păreau a se aprinde intermitent, mascate fiind când şi când de siluetele pietonilor. Uneori, câte o sclipire de bliţ lumina peisajul, atunci când vreun turist zăbovea o clipă pentru a fotografia palatul.

Aideen clipi, încercând să alunge efectele unei astfel de sclipiri, când observă cum un tânăr, care tocmai făcuse o poză, îşi pune aparatul de fotografiat în buzunarul jachetei de blugi şi se întoarce cu faţa către clădirea corpului de gardă. Nu reuşi să-i distingă chipul, ascuns pe jumătate de cozorocul caschetei de base-ball, dar îi intui privirea aţintită asupra ei.

„Un escroc de stradă care joacă rolul unui turist?” se întrebă ea, în timp ce bărbatul porni în direcţia lor. Aideen se hotărî să o lase de astă dată pe Martha să se descurce cum ştia ea şi se pregăti să-i întoarcă spatele individului. Observă însă cum o maşină se opreşte chiar în spatele acestuia, lângă bordură. Limuzina neagră nu venea de departe, ci părea a fi aşteptat după colţ. Aideen renunţă să se mai întoarcă, intrigată. Deodată, totul în jur păru să se mişte cu încetinitorul. Urmări, cu o uimire crescândă, cum tânărul scotea din buzunarul interior al jachetei un obiect care aducea cu un revolver.

Vreme de o clipă, o neîncredere paralizantă puse stăpânire pe Aideen. Trecu aproape instantaneu însă antrenamentul recăpătând controlul asupra ei.

— *Fusilar!* strigă ea. Pistolarul!

Martha se întoarse la rândul ei, în fracţiunea de secundă în care arma zvâcni, scuipând flăcări, cu un zgomot asurzitor. Martha fu izbită de peretele gheretei de pază, căzând într-o rână, în timp ce Aideen se arunca la pământ în direcţia opusă. Intenţia sa era de a distrage atenţia individului dinspre Martha spre ea însăşi. În timp ce Aideen plonja spre caldarâm, un tânăr poştaş care trecea pe lângă ea se opri, urmărind scena fără să-i vină să creadă. Un glonţ îl nimeri în şoldul stâng. Pe când se prăbuşea, un al doilea glonţ îl lovi în coaste. Căzu pe spate, iar Aideen se lipi de pământ chiar lângă el. Rămase nemişcată, lângă trupul ce

se zvârcolea de durere. Sângele ţâşnea gâlgâind din rana de la şold a poştaşului. Aideen întinse mina şi apăsă deasupra rănii, încercând să oprească sângerarea.

Ascultă cu atenţie. Împuşcăturile încetaseră. Ridică prudent capul, tocmai la timp pentru a vedea cum limuzina neagră demara, desprinzându-se de lângă bordură. În depărtare se auziră ţipete. Aideen se ridică încet în genunchi, continuând să ţină mina apăsată deasupra rănii poştaşului.

— *Ayuda*! strigă ea către paznicul care ieşise din gheretă, apropiindu-se de poarta de intrare în palat. Ajutor!

Paznicul descuie poarta şi se repezi spre ea. Aideen îi ceru să se îngrijească de cel rănit, iar el se supuse. Se întoarse şi privi spre gheretă. O santinelă stătea ghemuită înăuntru, cerând întăriri prin telefon. Trecătorii se îndepărtaseră, trecând de cealaltă parte a străzii, pentru a se pune la adăpost. În faţa palatului mai rămăseseră doar ea, paznicul, poştaşul rănit şi... Martha.

Aideen privi spre şefa ei, încercând să distingă ceva prin întunericul tot mai pronunţat. Maşinile încetineau şi se opreau, farurile lor iluminând scena încremenită, de coşmar. Martha zăcea într-o rână, cu faţa rezemată de gheretă. O baltă de sânge se lăţea de jur împrejurul ei.

— Iisuse, îngăimă Aideen.

Tânăra încercă să se ridice, dar nu avu putere – picioarele refuzau să o asculte. Se târî cât putu de repede către gheretă şi îngenunche lângă Martha. Se aplecă şi privi trăsăturile împietrite ale chipului ei frumos.

— Martha? rosti ea în şoaptă.

Aceasta nu răspunse. Trecătorii curioşi începuseră să se adune de jur împrejurul celor două femei.

— *Martha*? repetă Aideen, de astă dată cu voce tare.

Martha nu se clinti. Aideen auzi paşi grăbiţi pe caldarâmul din curtea palatului, apoi, ca într-un vis, voci care le cereau curioşilor să se îndepărteze. Auzul îi fusese afectat de bubuitul împuşcăturilor. Întinse o mână şovăitoare şi atinse cu două degete obrazul Marthei. Femeia nu reacţionă. Încet, ca într-o peliculă derulată cu încetinitorul, Aideen întinse degetul arătător, ţinându-l sub nasul Marthei, aproape de nări. Nu simţi suflul respiraţiei.

— Doamne, o, Doamne, murmură Aideen.

Atinse uşor pleoapa Marthei. Nu obţinu nici o reacţie şi, o clipă

mai târziu, îşi retrase mâna. Se rezemă pe călcâie şi privi descumpănită spre silueta nemişcată. Zgomotele din jur deveniră mai puternice, pe măsură ce auzul îi revenea la normal. Lumea îşi încetă mişcările derulate cu încetinitorul, revenind la ritmurile fireşti.

Cu doar cincisprezece minute în urmă, Aideen o blestema în gând pe această femeie. Reproşurile Marthei i se păreau atunci din cale-afară de importante. Orice lucru care pare important la un moment dat îşi schimbă greutatea din perspectiva tragediei care urmează acelui moment. Sau, poate, lucrul acela devine important tocmai fiindcă tragedia îl face să devină imposibil. Dar asta nu mai conta acum. Indiferent dacă Martha avusese sau nu dreptate, că fusese bună sau rea, o vizionară sau o maniacă a controlului cu orice preţ, acum nu mai conta. Murise.

Poarta palatului se deschise şi mai mulţi bărbaţi porniră în fugă spre Aideen. Se adunară în jurul ei, care continua să privească ţintă către Martha. Tânăra îi mângâie părul des şi negru.

— Îmi pare rău, şopti ea.

Expiră adânc şi îşi închise ochii, repetând:

— Îmi pare atât de rău…

Îşi simţea membrele amorţite şi îi venea rău la gândul că reflexele ei rapide, care funcţionaseră atât de bine în cazul acelor golani, o trădaseră de această dată. Gândind logic, Aideen realiza că nu avea nimic să-şi reproşeze. În timpul instruirii care durase o săptămână, ea şi alţi doi noi angajaţi de la Centrul de Comandă fuseseră avertizaţi de psihologul Centrului, Liz Gordon, că eventualitatea confruntării pentru întâia oară cu o armă putea să aibă efecte devastatoare asupra psihicului. Un revolver sau un pumnal care te ameninţă într-un mediu pe care îl credeai familiar îţi distruge iluzia invincibilităţii în condiţiile de rutină, de zi cu zi – în cazul de faţă, locul cu pricina fiind o stradă din centrul unui oraş. Liz le explicase celor trei că în momentul unui şoc psihologic puternic temperatura corpului, tensiunea arterială şi tonusul muscular scad brusc, instinctul de supravieţuire având nevoie de o secundă pentru a-şi intra în atribuţii. „Atacatorii contează tocmai pe această paralizie de-o clipă”, spunea Liz.

Dar înţelegerea celor întâmplate nu-i era câtuşi de puţin de folos. Nu diminua cu nimic durerea şi vinovăţia pe care le trăia Aideen. Dacă ar fi sărit cu o clipă mai devreme, sau dacă ar fi fost doar ceva mai concentrată – doar cu o fracţiune de secundă,

n-ar fi fost nevoie de mai mult! – Martha ar fi putut fi acum în viaţă.

„Cum se poate trăi cu povara unei asemenea vinovăţii?” se întrebă Aideen, în timp ce lacrimile începeau să i se prelingă pe obraji.

Nu cunoştea răspunsul. Nu fusese niciodată în stare să facă faţă cu bine în clipele grele. Nici atunci când îl găsise plângând pe tatăl său văduv, la masa din bucătărie, după ce îşi pierduse slujba de la fabrica de pantofi din Boston la care lucra din copilărie. Zile întregi după aceea încercase să-l scoată din muţenie, dar el preferase să îşi înece amarul în băutură. Plecase la colegiu la scurt timp după aceea, neputând să-şi alunge senzaţia că îl dezamăgise. Nu fusese în stare să facă faţă eşecului nici atunci când, în ultimul an, prietenul ei de-atunci, prima ei mare iubire, îi zâmbise cald unei foste iubite. O părăsise pe Aideen o săptămână mai târziu, iar ea intrase în armată imediat după absolvire. Nici măcar nu participase la banchet; ideea de a-l revedea ar fi distrus-o.

Iar acum nu fusese în stare să o apere pe Martha. Lacrimile îi năpădiră obrajii, iar umerii îi fură scuturaţi de suspine.

Un tânăr sergent mustăcios din garda palatului o ridică încet, ţinând-o de umeri. O ajută să rămână în picioare.

— Sunteţi teafără? o întrebă acesta în engleză.

Încuviinţă din cap, încercând să-şi stăpânească plânsul.

— Cred că n-am păţit nimic.

— Aveţi nevoie de un doctor?

Clătină din cap.

— Sunteţi sigură, *senorita?*

Aideen inspiră adânc. Nu era nici locul şi nici timpul potrivit pentru a-şi pierde cumpătul. Va trebui să stea de vorbă cu responsabilul relaţiilor cu FBI-ul de la Centrul de Comandă, Darrell McCaskey. Acesta rămăsese la hotel, deoarece urma să se întâlnească cu un omolog al său de la Interpol. Pe de altă parte, Aideen intenţiona să-l întâlnească pe deputatul Serrador, în ciuda celor întâmplate. Sau poate tocmai din cauza lor: dacă atentatul era menit să împiedice întâlnirea, nu avea câtuşi de puţin intenţia de a consimţi la îndeplinirea acestui scop.

— N-am nimic, insistă Aideen. L-aţi… l-aţi prins pe făptaş? Aveţi cât de cât idee cine ar fi putut fi?

— Nu, *senorita*, răspunse sergentul. Va trebui să revedem imaginile înregistrate de camerele de supraveghere. Până atunci,

credeţi că veţi fi în stare să discutaţi cu noi despre ceea ce s-a întâmplat?

— Da, desigur, încuviinţă ea, deloc sigură însă de ceea ce spunea.

Se gândea la misiune şi la motivele pentru care se afla aici. Nu era deloc convinsă cât anume era cazul să dezvăluie poliţiei.

— Dar… por *favor?*

— *Si?*

— Urma să ne întâlnim cu cineva la palat. Aş vrea ca întâlnirea să aibă totuşi loc, cât mai curând posibil.

— Am să mă interesez, să văd ce se poate face…

— De asemenea, trebuie să dau un telefon la Princessa Piaza, adăugă Aideen.

— Desigur, mă voi ocupa de toate acestea imediat, încuviinţă sergentul. Dar comisarul Femandez trebuie să sosească din clipă-n clipă. El va conduce ancheta. Cu cât amânăm mai mult aflarea detaliilor, cu atât mai greu ne va fi să dăm de urma criminalului.

— Bineînţeles, înţeleg, fu ea de acord. Voi sta de vorbă cu dumnealui, iar apoi mă voi întâlni cu cel care trebuia să ne conducă prin palat. Există vreun telefon pe-aici?

— Voi aranja să puteţi suna, spuse sergentul. Apoi mă voi interesa cu cine anume trebuia să vă întâlniţi.

Aideen îi mulţumi, iar apoi încercă să se ridice în picioare de una singură. Fu gata să-şi piardă echilibrul. Sergentul o apucă de braţ.

— Sunteţi sigură că n-aţi dori să vă vadă mai întâi un medic? întrebă el. Avem pe cineva chiar aici, în permanenţă.

— *Gracias, no,* spuse ea, cu un zâmbet recunoscător.

Nu avea de gând să-i ofere atentatorului satisfacţia unei a doua victime. Avea să răzbată prin propriile-i puteri, chiar de-ar fi să o facă pas cu pas, încetul cu încetul.

Sergentul o răsplăti cu un zâmbet cald şi o conduse încet spre poarta deschisă.

Între timp, medicul de la palat trecu în fugă pe lângă ei. Câteva clipe mai târziu, sirena unei ambulanţe se făcu auzită. Tânăra întoarse capul, la timp pentru a vedea salvarea oprind exact în locul din care maşina atacatorilor demarase în trombă. În timp ce brancardierii descărcau cu gesturi grăbite o targă, Aideen îl văzu pe medic ridicându-se de lângă trupul Marthei. Nu zăbovise acolo decât o clipă. Îi spuse ceva paznicului, apoi se

îndreptă spre locul unde zăcea poştaşul. Se apucă să desfacă nasturii uniformei acestuia, apoi le strigă brancardierilor să se grăbească. În acest timp, paznicul îşi scoase vestonul uniformei şi acoperi cu el faţa Marthei.

Aideen întoarse capul, privind ţintă înainte. Aşadar, nu mai era nimic de făcut. În numai câteva secunde, tot ce ştiuse, plănuise, simţise ori sperase Martha fusese şters fără urmă. Nimic nu mai putea să o aducă înapoi.

Tânăra continuă să îşi stăpânească lacrimile, în timp ce era condusă într-un birou micuţ la care se ajungea din culoarul ornamentat al palatului. Încăperea era lambrisată şi părea confortabilă, iar Aideen se lăsă să cadă pe o canapea de piele aflată lângă uşă. Genunchii şi coatele o dureau acolo unde acestea luaseră contact cu pavajul, când se aruncase la pământ. Încă nu-i venea să creadă că tot ce se întâmplase era adevărat. Reflexul de contracarare a şocului avea să intre în acţiune cât de curând, redându-i forţa fizică pe care atacul i-o paralizase. Era convinsă că Darrell, generalul Rodgers, directorul Paul Hood şi ceilalţi colegi ai săi de la Centrul de Comandă aveau să-i fie alături. Deşi pe moment se simţea singură, ştia că, în realitate, nu era aşa.

— Dacă doriţi, puteţi telefona de aici, îi spuse sergentul, arătând spre un telefon antic, cu cadran, aflat pe o măsuţă de sticlă, într-un colţ al încăperii. Formaţi zero pentru legătura cu exteriorul.

— Vă mulţumesc.

— Voi lăsa pe cineva de pază în faţa uşii, ca să fiţi în siguranţă şi să nu vă deranjeze nimeni. Apoi am să mă interesez de cel care trebuia să vă conducă prin palat.

Aideen îi mai mulţumi o dată. Sergentul ieşi, închizând uşa în urma sa. Vreme de câteva clipe, în încăpere se înstăpâni liniştea. Nu se auzea decât bâzâitul estompat al radiatorului dintr-un colţ al încăperii şi, de-afară, zgomotele înfundate ale străzii. Zgomotele mărunte ale vieţii.

Trăgând adânc aer în piept, Aideen scoase din rucsac o carte de vizită primită de la hotel şi aruncă o privire la numărul de telefon imprimat în partea de jos a acesteia. Nu-i venea să creadă că Martha murise. Avea senzaţia că-i percepea şi acum iritarea, îi vedea sclipirea războinică din ochi, îi simţea parfumul fin. Parcă o auzea rostind: „Ştii prea bine care este miza!”

Aideen înghiţi nodul din gât şi formă numărul hotelului, îi ceru

recepţionerei legătura cu Darrell McCaskey, iar apoi acoperi receptorul cu un aparat simplu de bruiaj, care avea să inducă un semnal ultrasonic pe fir, făcând imposibilă înregistrarea convorbirii. Un filtru montat la celălalt capăt avea să-i permită însă lui Darrell să o recepţioneze în cele mai bune condiţii, eliminând bruiajul.

Da, Aideen cunoştea miza aflată în joc. Soarta Spaniei, a Europei, poate chiar a lumii întregi. Şi, oricare-ar fi fost preţul, nu intenţiona să dea greş încă o dată.

2

Luni, ora 12 şi 12 minute, Washington, D.C.

Când se aflau la cartierul general al Centrului de Comandă de la baza Andrews a Forţelor Aeriene sau la cazarma echipei de intervenţie de la Academia FBI din Quantico, Virginia, cei doi bărbaţi în vârstă de patruzeci şi cinci de ani erau directorul adjunct al Centrului de Comandă, generalul Michael Bernard Rodgers şi colonelul Brett Van Buren August, comandantul echipei de intervenţie rapidă a Centrului.

Aici însă, la Ma Ma Buddha, micuţul şi discretul restaurant chinezesc din Cartierul Chinezesc al Washingtonului, relaţia dintre cei doi înceta a mai fi cea dintre un superior şi subordonatul său. Erau doar doi prieteni apropiaţi, născuţi amândoi la spitalul St. Francis din Hartford, Connecticut. Se cunoscuseră în grădiniţă şi împărtăşiseră aceeaşi pasiune pentru aeromodelism. Jucaseră în aceeaşi echipă de base-ball din liga juniorilor şi alergaseră amândoi după regina terenului, Laurette Delguercio, pe teren şi în afara lui. Vreme de patru ani, cântaseră amândoi la trompetă în cadrul fanfarei din Housatonic Valley. Îşi făcuseră stagiul militar la arme diferite. Rodgers făcuse parte din Trupele Speciale, iar August se înrolase la Contrainformaţii, în Forţele Aeriene. În următorii douăzeci de ani se întâlniseră sporadic, mai mult întâmplător. Rodgers făcuse două stagii consecutive în Asia de Sud-Est, fiind apoi trimis în Carolina de Sud, la Fort Bragg, pentru a-l ajuta pe colonelul Charlie Beckwith la supravegherea antrenamentului detaşamentului de elită al Trupelor Speciale americane, renumita Delta Force. Rodgers rămăsese acolo până la izbucnirea Războiului din Golf, când i se încredinţase comanda unei divizii de blindate. Se achitase de această sarcină cu un asemenea entuziasm, încât, în timp ce ariergarda sa se afla de-abia la graniţa de sud a Irakului, Rodgers şi oamenii săi mărşăluiau, într-un ritm demn de generalul Patton, către Bagdad. Zelul său îi adusese o avansare... şi o slujbă de funcţionar la Centrul de

Comandă.

August efectuase optzeci şi şapte de misiuni de recunoaştere aeriană deasupra Vietnamului de Nord, pilotând un avion de spionaj de tip F-4, timp de doi ani, înainte de a fi doborât în apropiere de Hue. Petrecuse un an într-un lagăr de război. Apoi evadase şi reuşise să-şi croiască drum prin liniile inamice, până în sud. După ce îşi revenise din epuizarea prizonieratului, recăpătându-şi forţele la un sanatoriu din Germania, August se întorsese în Vietnam. Organizase o reţea de informatori şi rămăsese incognito pe teritoriul inamic timp de un an după retragerea Statelor Unite, căutând alţi prizonieri de război. La solicitarea Pentagonului, August îşi petrecuse următorii trei ani în Filipine, în calitate de consilier al preşedintelui Ferdinand Marcos, sprijinindu-l pe acesta în lupta cu secesioniştii Moro. Marcos şi politica de represiune dusă de acesta îi displăceau lui August, dar preşedintele se bucura de favorurile Statelor Unite, aşa încât nu avusese de ales. După căderea regimului lui Marcos, dornic de o muncă tihnită, de birou, măcar pentru o vreme, August devenise omul de legătură dintre Forţele Aeriene şi NASA, ajutând la organizarea securităţii misiunilor de spionaj prin satelit. Apoi se angajase în Serviciul Operaţiunilor Speciale, în calitate de expert în activităţile antiteroriste. Atunci când locotenent-colonelul Charles Squires, comandantul echipei de intervenţie a Centrului de Comandă, fusese ucis într-o misiune în Rusia, Rodgers îl contactase imediat pe August şi îi oferise postul vacant. August acceptase şi cei doi îşi reluaseră relaţia strânsă de prietenie, de parcă n-ar fi trecut ani buni, ci doar câteva zile.

Cei doi veniseră la Ma Ma Buddha după ce îşi petrecuseră toată dimineaţa discutând propunerea de înfiinţare a unei secţiuni internaţionale a echipei de intervenţie a Centrului de Comandă. Ideea înfiinţării acestei secţiuni internaţionale le aparţinea lui Rodgers şi lui Paul Hood. Spre deosebire de echipa de intervenţie condusă de August, alcătuită din soldaţi de elită, secţiunea internaţională avea să fie o echipă restrânsă pentru operaţiuni clandestine, condusă de comandanţi americani ce aveau să coordoneze diverşi agenţi străini, între care avea să se numere, de pildă, Falah Shibli din Sayeret Hadruzim, brigada druză de contrainformaţii a Israelului, care participase la salvarea Centrului Operativ Regional şi a echipajului său în Valea Bekaa din Liban. Secţiunea internaţională avea să fie organizată în vederea preluării unor misiuni sub acoperire în zonele cu

potenţial de declanşare a unor tulburări de peste hotare. Deşi nu scosese un cuvânt pe tot parcursul întâlnirii, generalul Rodgers ascultase cu atenţie cele spuse de ceilalţi participanţi: şeful Contraspionajului din cadrul Centrului de Comandă, Bob Herbert, colegii acestuia Donald Breen şi Phil Prince, de la Serviciul de Informaţii al Marinei şi, respectiv, al Armatei, precum şi legendarul Pete Robinson din cadrul Contrainformaţiilor Forţelor Aeriene, bun prieten al lui Bob Herbert.

Acum, Rodgers continua să tacă. Ciugulea cu beţişoarele din farfuria cu păstăi prăjite. Chipul plin de riduri afişa o expresie sumbră şi severă, accentuată de privirea plecată şi de părul pe jumătate cărunt, tuns milităreşte. Cei doi se întorseseră de curând din Liban. Rodgers împreună cu o echipă restrânsă de militari şi civili efectuau testările noului Centru Operativ Regional, atunci când fuseseră capturaţi şi torturaţi de extremiştii kurzi. Cu ajutorul unui agent israelian, August şi echipa sa de intervenţie pătrunseseră în Valea Bekaa şi îi eliberaseră pe ostatici. După ce calvarul acestora luase sfârşit şi perspectiva izbucnirii unui război între Siria şi Turcia fusese evitată, generalul Rodgers îşi scosese revolverul şi îl executase cu sânge-rece pe liderul kurzilor. Mai târziu, în avionul care îi aducea înapoi în Statele Unite, August îl împiedicase pe Rodgers ca, într-o clipă de rătăcire, să îşi ia viaţa.

August prefera să mănânce friptura de porc *lo-mein* cu furculiţa. După ce îi urmărise pe gardienii săi din Vietnam mâncând în timp ce el răbda de foame, nu suporta nici măcar ideea de a folosi beţigaşele. În timp ce mânca, avea privirea aţintită asupra prietenului său. August cunoştea efectele luptei şi ale prizonieratului şi ştia prea bine că, dincolo de suferinţa fizică, tortura îşi lăsase amprenta în primul rând asupra minţii celuilalt. Nu se aştepta ca Rodgers să îşi revină prea curând. Unele victime nu-şi mai reveneau niciodată. Atunci când abisurile înjosirii la care fuseseră supuşi ieşeau la iveală.

— Când victimele torturii conştientizau ceea ce li se făcuse şi ce fuseseră obligate să facă – mulţi foşti ostatici încercau să se sinucidă. Liz Gordon sintetizase foarte limpede toate acestea într-un articol publicat în *International Amnesty Journal:* „Un ostatic este o persoană care a încetat să meargă normal şi se târăşte. A merge din nou cu fruntea sus, a înfrunta cele mai banale riscuri, a face faţă oricărei forme de autoritate, oricât de benignă, este adesea mult mai dificil decât a abandona pur şi

simplu”.

August luă în mână ceainicul de metal.

— Vrei şi tu?

— Da, te rog.

August nu-şi scăpă din ochi prietenul, în timp ce întorcea ceştile cu gura în sus. Le umplu, apoi puse deoparte ceainicul.

Goli o jumătate de pachet de zahăr în cană, amestecă, apoi o ridică şi sorbi, continuând să privească insistent către Rodgers prin aburii fierbinţi. Generalul nu îşi ridică ochii.

— Mike?

— Mda…

— Nu e în regulă deloc.

Rodgers înălţă privirea.

— Ce anume? Friptura?

August fu luat prin surprindere de replică şi surâse.

— Ei, aşa mai merge! E prima glumă pe care ai făcut-o… De când? De prin clasa a douăsprezecea, mi se pare.

— Cam aşa ceva, încuviinţă Rodgers, moale.

Îşi luă cana cu ceai şi sorbi, absent.

Ţinându-şi cana în dreptul buzelor, îşi aţinti privirea în lichidul aburind.

— Pe de altă parte, n-aş zice că am mai avut vreun motiv de veselie, de-atunci.

— Ar fi destule, aş zice.

— Dă-mi şi mie un exemplu!

— O mulţime de weekend-uri plăcute petrecute în compania celor câţiva prieteni pe care ai reuşit să ţi-i păstrezi. Serile numeroase în cluburile de jazz din Chicago, New Orleans sau New York, despre care mi-ai povestit. Câteva filme remarcabile. O puzderie de femei frumoase. Ai avut parte de toate astea din plin de-a lungul vieţii.

Rodgers aşează cana pe masă şi îşi schimbă poziţia, cu o grimasă de durere. Arsurile provocate de kurzi în timpul şedinţelor de tortură din Valea Bekaa erau departe de a fi vindecate; cu toate acestea, aveau să treacă în mod sigur înaintea rănilor din suflet. Însă refuza să zacă pe canapea şi să nu facă nimic.

— Toate astea nu sunt decât distracţii, Brett. Sunt plăcute, dar nu au nici un rost.

— De când sunt distracţiile şi recreerea un lucru rău?

— Din momentul în care s-au preschimbat într-o raţiune de a

trăi, în loc să fie o răsplată pentru o treabă bine făcută, replică Rodgers.

— Aoleu! se prefăcu August speriat.

— Chiar aşa: aoleu! îl aprobă Rodgers, cât se poate de serios.

August reuşise să străpungă scorţoşenia lui Rodgers, iar acesta părea, în sfârşit, hotărât să-şi verse măcar o parte din năduf.

— Vrei să ştii de ce nu mai sunt în stare să mă relaxez? continuă Rodgers. Fiindcă am devenit o societate care trăieşte de dragul distracţiilor de weekend, fugind de orice responsabilitate. Suntem mândri de cât putem bea fără să ne matolim, de numărul femeilor pe care reuşim să le aducem în aşternut, de punctele acumulate de echipele favorite.

— Îţi plăceau mult toate astea, într-o vreme, remarcă August. Mai ales partea cu femeile…

— Ei bine, poate că eu m-am săturat, răspunse Rodgers. Nu mai vreau să trăiesc aşa. Vreau să acţionez, să fac ceva!

— Ai fost întotdeauna un om de acţiune, spuse August. Iar asta nu te-a împiedicat să te bucuri de viaţă.

— Presupun că nu-mi dădeam seama cât de adânc s-a scufundat ţara asta în rahat! izbucni Rodgers. Când ai de înfruntat un inamic redutabil, cum a fost comunismul, dai tot ce poţi în lupta împotriva lui. Apoi, dintr-o dată, nu mai ai nici un duşman şi apuci, în sfârşit, să priveşti în jur şi să constaţi că totul s-a dus de ripă, cât timp tu te-ai luptat. Valorile, iniţiativa, compasiunea, totul. De-acum m-am hotărât să lupt din răsputeri, să-i trezesc din amorţeală pe toţi cei care au uitat să fie mândri de ceea ce fac.

— Un ţel cât se poate de nobil, îl aprobă August, … şi cât se poate de deplasat, Mike. Îţi place muzica clasică, nu-i aşa?

Rodgers încuviinţă din cap.

— Şi ce-i cu asta?

— Nu mai ştiu care scriitor spunea că viaţa ar trebui să fie asemeni unei simfonii de Beethoven. Părţile zgomotoase ale muzicii ar reprezenta faptele noastre publice, în vreme ce pasajele liniştite ar echivala cu perioadele de reflecţie în singurătate. Eu aş spune că mulţi oameni reuşesc să găsească un echilibru onest între cele două situaţii.

Rodgers îşi aţinti din nou privirea în cană.

— Eu nu cred asta. Dacă ar fi adevărat, nu ne-am afla într-o situaţie precum cea de acum.

— Am reuşit să supravieţuim, în ciuda a două războaie mondiale şi a unui Război Rece, sub ameninţarea armelor nucleare, replică August. Eu aş zice că nu-i chiar atât de rău, pentru nişte carnivore mânate de instincte teritoriale, care abia şi-au părăsit peşterile.

Sorbi îndelung din ceai, apoi urmă:

— Şi-apoi, poţi da uitării weekend-urile şi recreaţiile. Am început discuţia lăudând gluma pe care ai făcut-o. Umorul nu-i un lucru rău, amice, nu încerca să te convingi de contrariu. E un factor de echilibru, o contragreutate necesară în balanţă, Mike. Pe vremea când eram oaspetele lui Ho Şi Min, am reuşit să rămân relativ întreg la minte recitându-mi în gând toate bancurile, oricât de proaste, pe care mi le aminteam. Chiar şi cele mai idioate. Mai ştii poanta aia cu scheletul?

Deşi şi-o amintea, Rodgers nici măcar nu zâmbi.

— Ei bine, nu-ţi dai seama cât de amuzantă mi se părea poanta asta, pe când stăteam atârnat de încheieturile mâinilor care-mi sângerau, într-o mlaştină năpădită de ţânţari. Dar n-aveam de ales. E o chestiune de supravieţuire. Doar tu însuţi te poţi salva din ghearele disperării, Mike.

— E o soluţie valabilă doar pentru tine, îl contrazise Rodgers. În ceea ce mă priveşte, în astfel de situaţii mă las copleşit de furie, de amărăciune. Le las să mocnească.

— Ştiu. Laşi furia să se acumuleze în tine. Ai inventat, se pare, un al treilea tip de muzică simfonică: pasajele zgomotoase pe care le păstrezi în tine. Nu-mi vine să cred că asta ţi se pare o soluţie sănătoasă.

— Sănătoasă sau nu, e singura soluţie care funcţionează în cazul meu. Îmi folosesc furia drept combustibil. Ea e cea care-mi dă putere să repar ceea ce s-a stricat şi să scap de indivizii care ne dau de furcă.

— Şi ce se întâmplă atunci când nu poţi să repari nimic, ori să te răzbuni pe cei răi? întrebă August. Ce se întâmplă cu tot combustibilul ăsta? Dispare de la sine?

— Nu dispare, răspunse Rodgers. Tocmai asta este partea cea mai frumoasă. De fapt, e o aplicaţie a vechiului principiu *chi* al orientalilor: energia interioară. Când ai nevoie de ea pentru următoarea bătălie pe care o ai de purtat, ea e acolo, în tine, gata să fie folosită.

— Sau gata să explodeze. Şi ce se întâmplă atunci când energia se acumulează şi e atât de multă, încât n-o mai poţi

reţine?

— Foloseşti numai o parte din ea, explică Rodgers. Aici intervin distracţiile. Preschimbi energia în forţă fizică. Te duci la sala de forţă, joci tenis până la epuizare sau dai un telefon unei prietene. Nu-ţi face griji, sunt destule modalităţi pentru a cheltui preaplinul de energie.

— Modalităţi cât se poate de plăcute, aş spune.

— În cazul meu, funcţionează, aprobă Rodgers. Şi-apoi, câtă vreme tu dai iama în femei, eu am parte de un concurent serios, iar concurenţa mă stimulează.

— Eu dau iama în femei? rânji August, mulţumit că prietenul său abandonase tonul disperat şi subiectul prăbuşirii civilizaţiei. După weekend-ul prelungit petrecut în compania lui Barb Mathias, am fost nevoit să o las mai moale.

Fu rândul lui Rodgers să zâmbească.

— Şi eu care credeam că-ţi fac o favoare, spuse el. La urma urmei, te iubea pe când eram copii.

— Da, însă acum are patruzeci şi patru de ani şi nu-şi doreşte decât sex şi siguranţa unui cămin, argumentă August, pescuind cu furculiţa o găluşcă din farfurie. Din nefericire, eu nu pot să-i ofer decât unul singur dintre aceste lucruri.

Rodgers încă zâmbea în momentul în care pagerul său emise un semnal de avertizare. Îl răsuci şi îi privi ecranul, iar mişcarea îi smulse o grimasă de durere.

— Pagerele astea sunt astfel concepute încât să le scoţi de la centură, îl avertiză August îndatoritor.

— Mulţumesc pentru informaţie, se strâmbă Rodgers. Aşa l-am pierdut pe cel dinainte.

— Cine te caută? vru să afle August.

— Bob Herbert, veni răspunsul.

Cu fruntea încruntată, Rodgers îşi culese şerveţelul din poală şi se ridică.

— Mă duc să-l sun din maşină.

August se lăsă pe spate, relaxat.

— Te aştept aici, anunţă el vesel. Mi s-a spus că la Washington ponderea populaţiei este de trei femei la fiecare bărbat. Poate că vreuna dintre ele se va arăta dornică să-ţi termine porţia de păstăi, până când nu se răcesc de tot.

— Baftă, îi ură Rodgers peste umăr, străbătând în grabă sala micului restaurant aglomerat.

August sfârşi de mâncat, îşi bău ceaiul, iar apoi îşi umplu din

nou cana. Sorbi încet, privind în jur, în încăperea cufundată în penumbră. Starea psihică în care se afla Rodgers n-avea să fie uşor de schimbat. Dintotdeauna, August fusese cel mai optimist dintre ei doi. E drept, nici el nu îndrăznea până acum să ridice ochii spre monumentul închinat eroilor din Vietnam, nu scăpa nici un documentar despre război transmis de reţeaua prin cablu şi nici n-ar fi călcat în ruptul capului într-un restaurant vietnamez. De fiecare dată când se gândea la toate astea, ochii i se umezeau de lacrimi, pumnii i se încleştau fără voie şi simţea nevoia să spargă totul în jur. August era optimist din fire, dar anumite lucruri nu puteau fi uitate şi iertate. Cu toate acestea, nu ţinea cu dinţii de ură şi de disperare, spre deosebire de Mike Rodgers. Problema, în cazul de faţă, nu era societatea care îl dezamăgise pe Mike, ci faptul că Mike se simţea dezamăgit de sine însuşi. Dar August nu avea de gând să-l lase pradă deznădejdii, fără a lupta până la capăt pentru a-i readuce pofta de viaţă.

Când Rodgers îşi făcu din nou apariţia, August ştiu imediat că era ceva în neregulă. Uitând de pansamente şi de durerea provocată de arsuri, generalul se mişca agil prin restaurantul aglomerat, ocolindu-i pe chelneri şi pe clienţii care ieşeau sau intrau, fără să aştepte ca aceştia să treacă sau să se dea la o parte. Cu toate astea, cel puţin în aparenţă, nu lăsa impresia că se grăbea. Cei doi prieteni erau îmbrăcaţi în uniforme, iar agenţii străini şi ziariştii, în egală măsură, erau întotdeauna cu ochii pe militari. Dacă aceştia ar fi lăsat să se vadă că se grăbeau când se aflau într-un loc public şi erau chemaţi de urgenţă la ordin, s-ar fi ştiut imediat care anume dintre ramurile armatei era implicată într-un eveniment neaşteptat.

August se ridică în picioare calm, înainte ca Rodgers să fi apucat să revină la masă. De ochii lumii, se întinse şi sorbi o gură de ceai. Lăsă pe masă o bancnotă de douăzeci de dolari şi porni în întâmpinarea prietenului său. Nu-şi vorbiră până când nu ieşiră din încăpere. Aerul miezului de toamnă era răcoros. Porniră fără grabă către maşina parcată ceva mai jos, lângă trotuar.

— Să mai spui că viaţa asta nu-i o porcărie, izbucni Rodgers cu năduf. Martha Mackall a fost asasinată acum o jumătate de oră.

August simţi ceaiul urcându-i din stomac.

— S-a întâmplat lângă Palacio de las Cortes, la Madrid, continuă Rodgers.

Tonul îi era reţinut, vocea scăzută, iar privirea aţintită undeva,

în depărtare. Deşi duşmanul nu avea încă un chip, Rodgers îşi găsise o ţintă pentru furia sa.

— Deocamdată, echipa noastră rămâne pe poziţii, până când vom reuşi să aflăm mai multe, continuă el. Asistenta Marthei, Aideen Marley, discută acum cu poliţia. Darrell se afla şi el la Madrid, iar acum se îndreaptă spre palat. Îl va suna pe Paul la ora paisprezece fix, pentru a-i da ultimele noutăţi.

Expresia lui August rămăsese neschimbată, deşi bărbatul simţea în gură gustul ceaiului, amestecat cu amărăciunea fierei.

— Există vreun indiciu în privinţa celor răspunzători de atentat?

— Deocamdată nimic, clătină din cap Rodgers. Martha călătorea incognito, doar câteva persoane erau la curent cu misiunea ei.

Urcară în maşina lui Rodgers, un Camry nou-nouţ. August se aşeză la volan. Porni motorul şi demară, înscriindu-se în trafic. Cei doi rămaseră tăcuţi o vreme. August nu apucase să o cunoască îndeaproape pe Martha, dar ştia că nici unul dintre colegii ei de la Centrul de Comandă nu o agrea. Era sâcâitoare şi arogantă. O fire tipică de încăpăţânată. Pe de altă parte, era extrem de eficientă în tot ce făcea. Lipsa ei avea să fie resimţită de toată echipa Centrului drept o pierdere importantă.

August privi prin parbriz spre cerul acoperit. Odată ajunşi la Centrul de Comandă, Rodgers avea să coboare în subsolul unde se aflau birourile comandamentului, în timp ce August avea să ia elicopterul spre Academia FBI din Quantico, Virginia, unde erau încartiruiţi membrii echipei sale de intervenţie. Pentru moment, statutul echipei pe care o conducea era unul de neutralitate. În Spania se mai aflau însă doi angajaţi ai Centrului. În cazul în care lucrurile se precipitau acolo, era posibil să primească ordinul de a porni imediat. Rodgers nu-i dezvăluise ce anume căuta Martha în Spania, în mod sigur fiindcă nu voia să rişte să fie auzit de cine nu trebuie. Se mai văzuseră destule cazuri în care în maşinile militarilor fuseseră montate microfoane şi dispozitive de ascultare. August era însă la curent cu situaţia tensionată din Spania. Cunoştea, de asemenea, interesul Marthei pentru problemele cu substrat etnic. Presupuse, aşadar, că Martha era probabil implicată în eforturile diplomatice menite să împiedice fracţionarea numeroaselor entităţi culturale şi politice ale naţiunii spaniole, care s-ar fi putut solda cu o luptă pentru putere cu consecinţe catastrofale, de-a dreptul incalculabile.

Iar August mai ştia ceva: oricine era cel care pusese la cale asasinarea Marthei, cunoştea scopul prezenţei acesteia în Spania. Iar această constatare avea drept consecinţă logică ivirea unei alte întrebări: acest atentat fusese oare o acţiune izolată sau o primă lovitură dintr-o încercare de a distruge Spania?

3

Luni, ora 18 şi 45 de minute, San Sebastian, Spania

Luna sclipea pe undele întunecate ale golfului La Concha. Aşchiile de lumină se risipeau în particule strălucitoare în locul unde valurile se spărgeau pe plaja largă care se întindea de-a lungul arterei de coastă a elegantului şi cosmopolitului oraş. La numai un kilometru depărtare, nenumărate vase de pescuit şi iahturi se legănau în portul aglomerat din Parte Vieja, zona veche a oraşului. Catargele lor scârţâiau sub apăsarea fermă a brizei sudice, iar valurile mici izbeau ritmic carenele. Câteva bărci cu pescari care speraseră într-o recoltă mai bună de peşte la lăsarea serii se întorceau abia acum la ancoră. Pescăruşii, veşnic agitaţi de la răsăritul până la apusul soarelui, se odihneau sub pontoanele îmbătrânite de intemperii ori pe culmile stâncoase ale Insulei Santa Clara, aflată la intrarea în golf.

Dincolo de cuiburile pescăruşilor şi de navele răzleţe amarate în larg, la un kilometru de coasta Spaniei, silueta albă şi elegantă a iahtului *Veridico* se legăna pe apele care reflectau lumina lunii. Cu o lungime de cincisprezece metri, iahtul avea un echipaj compus din patru oameni. Îmbrăcat în negru, unul dintre marinari stătea de cart pe punte, un altul se afla la cârmă, un al treilea tocmai îşi lua cina, iar cel de-al patrulea dormea în cabina de la prora.

La bord se mai aflau şi cinci pasageri, adunaţi cu toţii în cabina de la mijlocul calei. Uşa acesteia era închisă, iar draperiile fuseseră trase în dreptul celor două hublouri. Pasagerii, bărbaţi cu toţii, erau aşezaţi în jurul mesei largi, cu furnir de culoarea fildeşului. În centrul mesei trona o sticlă de vin de Madeira. Resturile cinei fuseseră strânse, cu excepţia paharelor de vin, acum aproape goale.

Cei cinci purtau sacouri scumpe în culori pastelate şi pantaloni largi, la modă. Pe degete aveau inele cu pietre preţioase, iar la gât le atârnau lanţuri de aur ori argint. Aveau şosete de mătase în picioare şi pantofi din piele lucrată manual, atent lustruiţi. Cu

toţii erau tunşi scurt. Fumau trabucuri cubaneze; scrumiera din centrul mesei era aproape plină. Aveau mâini fine şi afişau expresii relaxate. Vorbeau cu voci calde, care le vădeau calmul.

Proprietarul iahtului *Veridico*, Senor Esteban Ramirez, era totodată şi fondatorul Companiei Navale Ramirez, firma care construise iahtul. Era singurul dintre cei cinci care nu fuma. Şi nu fiindcă nu şi-ar fi dorit-o, ci fiindcă nu venise încă vremea să sărbătorească. Nu-i stătea acum gândul nici la bunicii şi străbunicii săi catalani, care crescuseră oi, cultivaseră grâne sau îşi îngrijiseră viile pe câmpiile fertile din Leon. Oricât de importantă ar fi fost moştenirea acestora, acum nu se putea gândi la astfel de lucruri.

Mintea şi sufletul îi erau pline de ceea ce, la această oră, trebuia să se fi întâmplat deja. Imaginaţia îi era înflăcărată de miza uriaşă aflată în joc – aşa cum fusese în anii de visare, în lunile petrecute făcând planuri sau în orele ce fuseseră necesare pentru a le duce la îndeplinire.

„De ce nu suna oare omul acela?”

Ramirez se gândea în tăcere la anii trecuţi când, tot aici, în cabina iahtului, aşteptase apelurile celor cu care lucra, americanii de la CIA. Alteori, aşteptase veşti de la membrii *familiei,* cum se obişnuise să-i numească pe cei mai devotaţi şi mai de încredere angajaţi ai săi. Uneori, membrii *familiei* aveau misiunea simplă de a livra un pachet sau de a prelua o sumă de bani; alteori li se cerea să rupă oasele celor care nu aveau bunul-simţ de a coopera cu el. Dintre acei nefericiţi, unii lucraseră pentru cei aflaţi acum în jurul mesei. Dar toate astea se întâmplaseră în trecut, înainte ca ei toţi să se fi reunit pentru împlinirea unui ţel comun.

Într-un fel, Ramirez avea nostalgia acelor zile mai relaxate. Erau zilele când nu fusese decât un intermediar apolitic, care îşi câştiga banii din contrabanda cu arme, ajutându-i pe agenţii secreţi să-şi păstreze statutul conspirativ şi pasându-le câte o informaţie despre ruşi sau despre fundamentaliştii islamici. Pe atunci, folosea resursele *familiei* pentru a obţine împrumuturi pe care băncile i le refuzau sau pentru a face rost de camioane atunci când intervenea o criză de mijloace de transport.

Acum lucrurile stăteau altfel. Cu totul altfel.

Ramirez nu scoase nici un cuvânt până în clipa în care telefonul său mobil începu să sune. La primul semnal sonor, scoase fără grabă telefonul din buzunarul sacoului. Degetele

scurte şi groase îi tremurau uşor, în timp ce deplia microfonul. Duse aparatul la ureche, îşi rosti numele, apoi tăcu. Se mulţumi să asculte, privindu-şi tovarăşii.

Când interlocutorul termină de vorbit, Ramirez închise telefonul şi îl strecură înapoi în buzunar. Îşi aţinti privirea în scrumiera goală din faţa sa, alese un trabuc din cutie şi adulmecă ambalajul negru. De-abia în acel moment un zâmbet subţire îşi făcu loc pe chipul său rubicond şi neted.

Unul dintre ceilalţi bărbaţi din jurul mesei îşi scoase trabucul dintre buze şi întrebă:

— Ce e, Esteban? Ce s-a întâmplat?

— S-a făcut, rosti acesta, plin de mândrie. Una dintre ţinte, cea dintâi, a fost eliminată.

Vârfurile trabucurilor luciră mai puternic, în timp ce bărbaţii trăgeau cu sete din ele. Pe feţele lor se iviră zâmbete şi cei patru aplaudară discret, dar din toată inima.

Ramirez reteză capătul trabucului şi-l lăsă să cadă în scrumieră. Apoi plimbă flacăra înaltă a brichetei antice cu gaz pe care o luase de pe masă prin dreptul vârfului retezat. Pufăi de câteva ori, până când capătul trabucului deveni incandescent, apoi trase în piept cu entuziasm, îngăduind fumului să-i gâdile plăcut cerul gurii. Îl reţinu o vreme, pentru a-i percepe pe deplin savoarea, după care expiră.

— *Senor* Sanchez se află pe aeroportul din Madrid, spuse Ramirez, folosind numele pe care ucigaşul şi-l asumase pe perioada acestei misiuni. Va sosi la Bilbao peste o oră. Voi telefona la fabrică şi voi cere unuia dintre şoferii *familiei* să îl întâmpine. Apoi, aşa cum am stabilit, *senor* Sanchez va fi adus aici.

— Nu va zăbovi prea mult, sper, interveni neliniştit unul dintre cei patru.

— Mai deloc, replică Ramirez. De îndată ce *senor* Sanchez va fi sosit, voi urca pe punte şi îi voi plăti ceea ce îi datorăm, urmă el, ducându-şi mâna la buzunarul de la piept, unde avea un plic umflat cu valută forte. Nu va avea ocazia să vadă pe nimeni altcineva în afară de mine, aşa încât nu va exista posibilitatea să ne trădeze.

— De ce ar face-o? întrebă celălalt.

— Pentru bani, Alfonso, explică Ramirez. Cei ca Sanchez, foşti militari care au dat de bani, au tendinţa de a trăi în lux, de pe-o zi pe alta. Când îşi termină banii, se întâmplă uneori să se

întoarcă şi să mai ceară un supliment.

— Şi dacă o va face totuşi? insistă Alfonso. Cum te vei apăra?

Ramirez zâmbi.

— Unul dintre oamenii mei a fost de faţă la eveniment şi a filmat totul cu o cameră video. Dacă Sanchez îndrăzneşte să mă trădeze, înregistrarea va ajunge în mâinile poliţiei. Dar am vorbit destul despre eventualităţile improbabile! Să trecem la ceea ce ştim cu siguranţă că se va întâmplă. După ce îl voi fi plătit pe Sanchez, şoferul îl va conduce înapoi la aeroport şi, conform înţelegerii, va părăsi ţara până la clasarea anchetei.

— Cum rămâne cu şoferul de la Madrid? întrebă un altul. Va pleca şi el din Spania?

— Nu, clătină din cap Ramirez. Şoferul lucrează pentru deputatul Serrador. Îşi doreşte foarte mult să urce în ierarhie, aşa încât va păstra tăcerea. Pe de altă parte, maşina folosită în atentat a fost abandonată la un garaj pentru a fi dezmembrată.

— Ramirez trase din trabuc, plin de mulţumire, apoi continuă:

— Ai încredere în mine, dragă Miguel! Totul a fost gândit până în cele mai mici detalii. Acţiunea aceasta nu poate fi, în nici un fel, pusă pe seama noastră.

— Am încredere în tine, rosti un altul. Dar tot nu sunt convins că putem avea încredere în Serrador. E basc, în fond.

— Şi ucigaşul e tot basc, dar mi-a urmat cu stricteţe instrucţiunile, argumentă Ramirez. Deputatul Serrador va face şi el ceea ce-i vom cere, Carlos. E foarte ambiţios.

— E un *basc* ambiţios. Dar rămâne, mai presus de orice, un basc.

Ramirez zâmbi din nou.

— Serrador nu vrea să rămână la nesfârşit doar un purtător de cuvânt pentru pescari, ciobani şi mineri. Vrea să îi conducă.

— N-are decât să-i conducă peste Pirinei, până-n Franţa! râse Carlos. N-am să le simt lipsa câtuşi de puţin!

— Nici eu, încuviinţă Ramirez. Dar atunci, cine-ar mai pescui, cine-ar duce turmele la păscut, cine-ar coborî în mine? Contabilii şi directorii de bănci care lucrează pentru tine, Carlos? Reporterii care lucrează la ziarele lui Rodrigo sau la posturile de televiziune ale lui Alfonso? Piloţii de pe linia aeriană a lui Miguel?

Ceilalţi zâmbiră, ridicară din umeri sau îl aprobară în tăcere. Carlos roşi şi se înclină graţios, acceptând punctul de vedere al lui Ramirez.

— Am pălăvrăgit destul şi despre ciudatul nostru tovarăş de

drum, anunţă acesta. Contează acum doar că trimisul americanilor a fost ucis. Statele Unite nu vor avea nici cea mai mică idee despre identitatea sau mobilurile făptaşilor şi vor arde de nerăbdare să se implice în politica locală. Deputatul Serrador îi va avertiza din nou în această privinţă, în cursul întâlnirii din seara asta cu ceilalţi trimişi americani. Le va da asigurări că poliţia va face tot ce-i stă în putinţă pentru a-l prinde pe asasin, dar va afirma că nu există garanţii că noi incidente de acest fel ar putea fi prevenite. Oricum, nu într-o conjunctură atât de tulbure.

Carlos încuviinţă din cap şi se întoarse către Miguel.

— Cum stau lucrurile în branşa ta?

— Cât se poate de bine, răspunse cel întrebat, un tip cărunt şi îndesat, patron al unei linii aeriene. Reducerile de preţuri la cursele dinspre Statele Unite spre Portugalia, Italia, Franţa şi Grecia s-au dovedit foarte populare în rândul turiştilor. În schimb, numărul călătorilor cu destinaţia Madrid şi Barcelona a scăzut cu unsprezece şi, respectiv, cu opt la sută faţă de anul trecut. Hotelurile, restaurantele şi serviciile de închiriere de maşini au simţit din plin pierderea, iar efectul de avalanşă a afectat puternic întreprinderile locale.

— Iar veniturile din turism vor scădea şi mai mult, profeţi Ramirez, în momentul în care publicul american va afla că victima acestui atentat aparent aleatoriu a fost o turistă.

Ramirez trase din trabuc şi zâmbetul i se lărgi. Partea aceasta a planului îi provoca o mândrie aparte. Guvernul Statelor Unite nu-şi putea permite să dezvăluie identitatea femeii ucise. Ea aparţinea unei agenţii de informaţii şi de gestionare a crizelor, nu Departamentului de Stat. Statele Unite nu puteau îngădui ca opinia publică să afle că ea venise la Madrid pentru a se întâlni cu un reputat membru al parlamentului spaniol, care se temea de un război civil. Dacă guvernele europene aveau să afle că un reprezentant american aparţinând serviciilor de informaţii intenţiona să se vadă cu Serrador, americanii aveau să fie suspectaţi de intenţia de a-şi aranja pionii pe masa de joc potrivit exclusiv propriilor interese. Ceea ce, de fapt, era exact ceea ce intenţionase Serrador să-i ceară femeii. Cu o singură împuşcătură, Ramirez şi asociaţii săi reuşiseră să capete controlul atât asupra Casei Albe, cât şi asupra turismului spaniol.

— Cum rămâne cu următorul pas al planului nostru, Carlos? întrebă Ramirez.

Tânărul bancher se aplecă în faţă, îşi aşează trabucul în scrumieră şi îşi încrucişă mâinile pe masă.

— După cum ştiţi, clasele inferioare şi clasa de mijloc au fost sever afectate de recentul val de concedieri. În ultimele şase luni, Banquero Cedro a restricţionat împrumuturile, aşa încât partenerii noştri din cadrul acestei operaţiuni – şi, spunând acestea, făcu un gest spre cei din jurul mesei – au fost obligaţi, la fel ca şi alţi oameni de afaceri, să ridice preţurile bunurilor de consum cu aproape şapte procente. În acelaşi timp, ei au fost nevoiţi să scadă rata producţiei, ceea ce ne duce la o prăbuşire cu opt la sută a exporturilor spaniole pe piaţa europeană. Clasa muncitoare a fost şi aşa îndeajuns de greu încercată şi, deci, nu am limitat deocamdată nivelul de creditare pentru cei care îi aparţin. De fapt, am fost extraordinar de generoşi. Am extins creditarea la operaţiunile de achitare a unor datorii mai vechi. Desigur, numai o parte din aceste fonduri servesc scopului declarat. Oamenii cumpără masiv produse noi, având convingerea că vor avea în continuare acces nelimitat la credite. În consecinţă, dobânzile la împrumuturile către populaţie au crescut cu optsprezece la sută faţă de aceeaşi perioadă a anului trecut.

Ramirez surâse.

— În combinaţie cu prăbuşirea turismului, sistarea creditărilor va avea efecte severe.

— Extrem de severe, aş spune, întări Carlos. Oamenii vor fi atât de înglodaţi în datorii, încât vor consimţi să facă orice pentru a scăpa de ele.

— Eşti însă convins că vei putea controla efectele acestei lovituri financiare? întrebă Alfonso.

— Absolut, răspunse Carlos. Mulţumită rezervelor de lichidităţi şi creditelor acordate prin Banca Mondială şi prin alte instituţii internaţionale, banca mea şi o mare parte a celorlalte nu vor fi afectate de crah. La vârf, economia nu va avea prea mult de suferit. E o situaţie similară cu cea descrisă în Vechiul Testament, cu molima care a lovit Egiptul; cei preveniţi au avut timp să-şi facă provizii de apă şi au scăpat nevătămaţi.

Ramirez se relaxă. Trase îndelung din trabuc, invadat de un sentiment de mulţumire.

— Excelent, domnilor! De îndată ce criza va fi amorsată, nu va trebui decât să menţinem presiunile până când clasele inferioare şi clasa mijlocie vor ceda. Până când bascii şi castilienii, andaluzii

şi galicienii vor recunoaşte că Spania aparţine de drept Cataloniei. Iar în acel moment, când prim-ministrul se va vedea nevoit să anunţe organizarea de alegeri anticipate, noi vom fi pregătiţi.

Privirile sale se mutară pe rând de la unul la altul, scrutând expresiile celor ce-l ascultau, înainte de a rămâne aţintite asupra mapei legate în piele, aflată pe masă în faţa sa.

— Vom fi pregătiţi să impunem o nouă constituţie, care va fi baza unei noi Spanii!

Ceilalţi dădură aprobator din cap. Miguel şi Rodrigo aplaudară uşor. Ramirez simţi povara istoriei trecute şi viitoare apăsându-i umerii. Era o senzaţie plăcută.

Dar Ramirez habar nu avea că, la nici două sute de metri distanţă, un bărbat zdrenţăros avea în minte o cu totul altă perspectivă asupra istoriei. Şi o armă cu totul altfel decât armele lor.

4

Luni, ora 19 şi 15 minute,
Madrid, Spania

Aideen era aşezată pe canapeaua de piele atunci când *El Comisario* Diego Femandez îşi făcu apariţia. Era un bărbat de statură medie, proaspăt bărbierit, având un ten închis şi purtând un barbişon tuns cu grijă. Îşi purta părul negru ceva mai lung decât ar fi fost de aşteptat din partea unui reprezentant al autorităţilor, iar privirea lui iscoditoare era camuflată de o pereche de ochelari cu rame de aur. Purta mănuşi de piele, pantofi eleganţi şi un impermeabil, toate negre. Pe sub impermeabilul descheiat se întrezărea un costum cenuşiu.

Un aghiotant închise uşa în urma lui, iar inspectorul se înclină în faţa lui Aideen.

— Vă rog să primiţi condoleanţele mele pentru pierderea suferită, rosti el în limba engleză, cu o voce profundă, marcată de un accent pronunţat. Dacă eu sau oamenii din departamentul meu vă putem fi în vreun fel de ajutor, vă rog să nu ezitaţi să ne solicitaţi sprijinul.

— Vă mulţumesc, domnule inspector, răspunse Aideen.

— Doresc să vă asigur că întregul efectiv al poliţiei metropolitane madrilene, în colaborare cu alte organizaţii guvernamentale, va face tot ce ne stă în putinţă pentru a-i găsi pe cei vinovaţi de această crimă atroce, oricine ar fi aceştia.

Aideen ridică privirea către inspectorul de poliţie. Nu-i venea să creadă că acesta i se adresa ei. I se părea imposibil ca „efectivele poliţiei madrilene” să se afle în căutarea ucigaşului unei persoane pe care o cunoscuse îndeaproape. Nu se putea ca articolele din ziare şi anunţurile de la ştiri să se refere la cineva alături de care, cu numai un ceas în urmă, se îmbrăcase, în camera de la hotel. Deşi fusese martoră la crimă şi văzuse cu ochii ei cadavrul Marthei prăbuşit în stradă, întreaga experienţă i se părea ireală. Aideen era atât de obişnuită cu posibilitatea de a schimba lucrurile – derularea unei înregistrări pentru a reţine un detaliu care îi scăpase la o primă ascultare ori ştergerea unor

date de care nu mai avea nevoie din memoria computerului încât ireversibilitatea celor întâmplate i se părea neverosimilă.

Cu toate acestea, în adâncul minţii, Aideen conştientizase cele întâmplate. Ştia prea bine că moartea Marthei era ireversibilă. După ce fusese adusă aici, telefonase la hotel şi îl informase pe Darrell McCaskey, care se angajase să anunţe Centrul de Comandă. I se păruse surprinzător de calm – sau poate că aşa-i era firea. Aideen nu-l cunoştea îndeajuns de bine pentru a-i putea prevedea sau explica reacţiile. Căzuse apoi pe gânduri, încercând să se convingă că atentatul fusese un act terorist întâmplător şi nu o execuţie deliberată. La urma urmei, situaţia era cu totul alta decât în urmă cu doi ani, când prietenul ei Odin Guttierez Rico fusese pur şi simplu sfârtecat de gloanţele a patru pistolari. Rico era şeful criminalisticii din Baja California. Era o personalitate publică, primise de nenumărate ori ameninţări cu moartea, dar continuase să-i sfideze pe traficanţii de droguri. Moartea sa însemnase o pierdere tragică, dar nu fusese deloc o surpriză. Execuţia sa fusese un semnal de avertisment dat de lumea interlopă, care nu era dispusă să tolereze judecarea traficanţilor de droguri.

Martha se afla aici într-o misiune cunoscută doar de câţiva funcţionari guvernamentali. Venise la Madrid pentru a-l ajuta pe deputatul Serrador să pună la punct un plan menit să-i împiedice pe basci, conaţionalii acestuia, să se alăture catalanilor care nutreau aceleaşi idei naţionaliste în încercarea de a se desprinde de Spania. Revoltele bascilor din anii optzeci fuseseră îndeajuns de răzleţe pentru a fi dat greş, dar şi îndeajuns de violente pentru a nu fi fost uitate. Martha şi Serrador erau deopotrivă convinşi că o revoltă organizată de două dintre cele mai importante grupări etnice spaniole – mult mai bine pregătite şi dispunând acum de armament mai perfecţionat decât în urmă cu un deceniu – avea să fie nu doar extrem de distructivă, ci şi înzestrată cu şanse mari de reuşită.

Dacă fusese vorba de un asasinat premeditat, dacă Martha fusese ţinta urmărită de terorişti, mai mult ca sigur că undeva în angrenaj exista o scurgere de informaţii. În această eventualitate, procesul de pace era în mare pericol. Ca o crudă ironie a sorţii, cu numai o jumătate de oră în urmă Martha insistase asupra necesităţii ca nimic să nu stea în calea convorbirilor cu Serrador.

„Ştii prea bine cât de mare e miza…”

După care Martha începuse să-şi facă griji în privinţa reacţiei exagerate a lui Aideen.

„De-ar fi fost acela cel mai serios obstacol în calea misiunii noastre!” îşi zise Aideen. „Ne spargem capul cu detaliile şi uităm de imaginea de ansamblu.”

— *Senorita!* rosti inspectorul.

Aideen clipi.

— Da?

— Vă simţiţi bine?

Aideen rămăsese cu privirea dincolo de *El Comisario* Fernandez, spre ferestrele întunecate. Acum îşi îndreptă atenţia către inspector. Acesta se oprise cam la un metru distanţă şi îi zâmbea înţelegător.

— Da, mă simt bine, se grăbi ea să-l liniştească. Îmi cer scuze, domnule inspector. Mă gândeam la prietena mea.

— Înţeleg, încuviinţă inspectorul cu un glas scăzut. Dacă nu vă deranjează prea mult, aş vrea să vă pun câteva întrebări.

— Desigur, răspunse ea, îndreptându-şi spinarea. Mai întâi, domnule inspector, aş vrea să ştiu dacă înregistrările camerelor de supraveghere v-au adus vreun indiciu.

— Din nefericire, nu, clătină inspectorul din cap. Pistolarul se afla în afara razei de acţiune a acestora.

— Aşadar, cunoştea care era raza de acţiune a camerelor video?

— Se pare că da, recunoscu inspectorul. Din păcate, va dura destul de mult până când vom stabili o listă a persoanelor care au avut acces la această informaţie şi vom putea să le interogăm.

— E de înţeles, spuse Aideen.

Inspectorul scoase un carneţel cu coperte galbene din buzunarul impermeabilului. Zâmbetul îi dispăru de pe chip în timp ce studia notiţele luate mai devreme. Scoase la iveală un pix şi îşi ridică privirea către Aideen.

— Dumneavoastră şi însoţitoarea dumneavoastră vă aflaţi la Madrid într-o călătorie de plăcere? întrebă el.

— Da, aşa este.

— I-aţi spus paznicului de la poartă că aţi venit la Congreso de los Diputados pentru o vizită particulară.

— Exact.

— Cine anume a organizat această vizită?

— Nu ştiu, clătină din cap Aideen.

— Cum se poate?

— Însoţitoarea mea a pus la punct detaliile acestei vizite, prin intermediul unui prieten din Statele Unite, îl informă Aideen.

— Aţi putea să-mi spuneţi numele acestui prieten? spuse inspectorul.

— Mă tem că nu, răspunse Aideen. Nu-l cunosc. Venirea mea în această călătorie s-a hotărât în ultima clipă.

— E posibil să fi fost vorba de un coleg al prietenei dumneavoastră? De un vecin? O personalitate politică locală? sugeră Femandez.

— Nu ştiu, repetă Aideen. Îmi pare rău, domnule inspector, dar n-am considerat necesar să mă preocup de astfel de detalii.

Inspectorul o privi îndelung, în tăcere. Apoi îşi plecă privirea şi începu să-şi noteze răspunsurile primite.

Aideen nu-şi făcea iluzii că inspectorul ar fi crezut-o. Dedusese acest lucru din expresia dezaprobatoare şi încruntată cu care acesta îi întâmpinase declaraţiile. O enerva cumplit ideea de a pune beţe în roate anchetei. Însă, până când Darrell McCaskey sau deputatul Serrador nu aveau să-i dea dezlegare să vorbească, nu avea de ales: trebuia să susţină în continuare aceeaşi poveste menită să le protejeze anonimatul.

El Comisario Femandez întoarse încet, gânditor, pagina carneţelului.

— Aţi apucat să-l vedeţi pe cel care v-a atacat?

— Nu i-am văzut faţa, răspunse ea. A declanşat bliţul unui aparat de fotografiat înainte de a pune mâna pe armă.

— Eraţi îndeajuns de aproape. Aţi simţit vreun miros de parfum sau de after-shave?

— Nu.

— Aţi remarcat cumva marca de fabricaţie a aparatului de fotografiat?

— Nu, clătină ea din cap. N-am fost chiar atât de aproape... iar bliţul mă orbise. I-am văzut doar îmbrăcămintea.

— Aha! exclamă el, plin de speranţă, făcând un pas înainte. Aţi putea să mi-o descrieţi?

Aideen inspiră adânc şi închise ochii, concentrându-se.

— Purta o jachetă scurtă de blugi şi o şapcă de base-ball. Şapca era neagră sau albastru-închis şi era purtată cu cozorocul înainte. Avea pantaloni largi, kaki şi pantofi negri. Mi s-a părut a fi tânăr, dar nu i-aş putea preciza cu exactitate vârsta.

— Ce anume vă face să aveţi îndoieli în această privinţă?

Aideen deschise ochii.

— Atitudinea lui avea ceva aparte, răspunse ea. Stătea cu picioarele uşor depărtate, cu umerii drepţi, cu capul sus. Părea foarte puternic şi sigur de sine.

— Aţi mai văzut acest gen de atitudine undeva? vru să afle inspectorul.

— Da, încuviinţă Aideen, căreia ţinuta ucigaşului îi amintise de cea a unui combatant din cadrul echipei de intervenţie a Centrului de Comandă.

Dar nu putea să-i dezvăluie inspectorului acest lucru, aşa încât adăugă:

— Pe vremea colegiului am urmat cursuri de autoapărare cu un ofiţer în rezervă. Asasinul avea ţinuta unui soldat. Sau, oricum, a unei persoane obişnuite cu armele.

Inspectorul îşi notă ceva în carneţel.

— Asasinul vi s-a adresat?

— Nu.

— N-a rostit nici un cuvânt? Vreo ameninţare sau vreo lozincă?

— Nu.

— Aţi remarcat cumva ce gen de armă a folosit?

— Îmi pare rău, nu. Era un pistol, în orice caz, o armă de mână.

— Un revolver, cumva?

— Nu mă pricep, îmi pare rău, minţi ea.

În realitate, fusese o armă automată. Nu voia însă ca inspectorul să realizeze că ea ştia îndeajuns de multe despre arme încât să le poată clasifica.

— Au fost pauze între împuşcături?

— Cred că da.

— Zgomotul împuşcăturilor a fost puternic?

— Nu prea, şovăi Aideen. Aş spune chiar că am fost surprinsă de nivelul scăzut al bubuiturilor.

Automatul fusese dotat cu amortizor, dar nu putea să-i spună nici acest lucru inspectorului.

— Probabil că a folosit un amortizor, deduse acesta. Aţi remarcat maşina cu care a fugit asasinul?

— Da, era o limuzină neagră, dar n-aş putea spune exact de ce tip, spuse Aideen.

— Maşina era curată sau murdară?

— Nici prea curată, nici din cale-afară de murdară.

— Din ce direcţie s-a apropiat? întrebă inspectorul.

— Cred că-l aşteptase pe asasin la o oarecare distanţă în josul străzii, spuse Aideen.

— Cam cât de departe?

— Să fi fost vreo douăzeci, cel mult treizeci de metri, îşi aminti Aideen. S-a apropiat încet de-a lungul bordurii, cu câteva secunde înainte ca ucigaşul să deschidă focul.

— S-a tras şi din maşină?

— Nu, nu cred, clătină ea din cap. Singurele focuri au venit dinspre asasin.

— Aţi fost în spatele celeilalte victime, poştaşul, pe mai toată perioada atacului. V-aţi ocupat de rănile acestuia imediat după aceea. N-ar fi posibil să nu fi observat un al doilea pistolar?

— Nu prea cred, negă ea. M-am aflat în spatele lui doar în ultima parte a atacului. Spuneţi-mi, cum se simte acel domn? Îşi va reveni?

— Din păcate, *senorita*, a murit.

Aideen îşi plecă privirea.

— Îmi pare rău.

— Aţi făcut tot ce vă stătea în putinţă pentru a-l ajuta, încercă să o liniştească inspectorul. N-aveţi nimic să vă reproşaţi.

— Nimic, în afara faptului că m-am aruncat în direcţia aceea, murmură ea. Avea familie?

— *Si*, răspunse inspectorul. *Senor* Suarez îşi întreţinea soţia, fiul şi mama.

Aideen îşi simţi ochii umplându-se de lacrimi. Nu era de-ajuns că nu făcuse nimic pentru a o ajuta pe Martha; decizia ei instinctuală de a atrage asupră-şi focul agresorului îl costase viaţa pe un biet nevinovat. Gândindu-se acum, îşi spunea c-ar fi fost de preferat să se arunce în direcţia Marthei. Poate c-ar fi reuşit atunci să blocheze cu trupul ei traiectoria gloanţelor, sau măcar ar fi putut încerca s-o tragă pe femeia rănită la adăpostul acelei blestemate gherete a paznicului. Ar fi trebuit să acţioneze exact contrar felului în care o făcuse.

— Doriţi un pahar cu apă? întrebă inspectorul.

— Nu, vă mulţumesc, nu e nevoie. Mă simt bine.

Inspectorul încuviinţă. Se plimbă o vreme de colo-colo, cu privirea aţintită în podea, înainte de a se întoarce din nou spre Aideen.

— *Senorita*, reluă el, credeţi că dumneavoastră şi însoţitoarea dumneavoastră aţi fost ţintele pistolarului?

— Da, aşa cred, răspunse ea.

Se aşteptase la întrebarea aceasta şi ştia că trebuie să fie cu băgare de seamă în răspunsul ei.

— Aveţi idee de ce? întrebă el.

— Nu, spuse ea.

— Aveţi vreo bănuială în această privinţă? Sunteţi implicată în vreo activitate politică de orice fel? Aparţineţi vreunei organizaţii sau grupări anume?

Ea clătină din cap.

Se auzi o bătaie în uşă. Inspectorul ignoră ciocănitul şi continuă să o privească insistent, cu asprime, fără să scoată o vorbă.

— *Senorita* Temblon, reluă el, după un timp. Iertaţi-mă că insist în aceste circumstanţe, dar un ucigaş se plimbă liber pe străzile oraşului meu. Vreau să pun mâna pe el. Chiar nu vă vine în minte nici un motiv pentru care aţi fost atacată, împreună cu prietena dumneavoastră?

— *Comisario*, n-am mai fost niciodată în Spania şi nu cunosc pe nimeni aici, replică ea. Prietena mea a mai fost aici acum câţiva ani, dar nu are... nu avea nici un prieten de care să fi ştiut eu. Nici duşmani.

Se auzi din nou bătaia în uşă. Inspectorul se îndreptă spre uşă şi o deschise. Aideen nu reuşi să distingă cine se afla în cadrul ei.

— *Si*? întrebă inspectorul.

— *Comisario*, se auzi o voce de bărbat, deputatul Serrador doreşte ca femeia să fie adusă imediat în biroul său.

— Chiar aşa? întrebă inspectorul, întorcându-se şi privind pieziş către Aideen. Domnul deputat doreşte probabil să-şi prezinte personal părerile de rău pentru această teribilă tragedie.

Aideen nu răspunse.

— Sau există poate şi vreun alt motiv pentru care domnul deputat doreşte să vă vadă? sugeră el.

Aideen se ridică.

— Dacă există un asemenea motiv, *Comisario* Femandez, n-o voi şti decât după ce voi fi stat de vorbă cu domnia sa.

Inspectorul îşi închise carneţelul şi îl vârî în buzunar, înclinându-se politicos. Se feri să arate dacă era sau nu iritat de reacţia ei. Îi mulţumi lui Aideen pentru solicitudine, îşi exprimă din nou regretul pentru cele întâmplate, iar apoi îşi întinse mâna către uşa deschisă. Aideen părăsi încăperea. Afară era aşteptată de acelaşi sergent care o condusese aici. Se înclină în semn de

salut, după care porniră alături pe coridor.

Lui Aideen îi părea rău că fusese nevoită să îl mintă pe inspector. Acesta avea de dus la bun sfârşit o anchetă, iar ea nu-i oferise absolut nici un indiciu. Însă, aşa cum îi atrăsese atenţia Martha, fiecare societate şi fiecare pătură a societăţii îşi avea regulile ei. În ciuda constituţiilor, a legislaţiilor şi reglementărilor, afacerile legate de guverne se supuneau unor legi diferite. Cuvinte precum „secrete de stat” sau „discreţie necesară” erau de-ajuns pentru a clasa anchete altminteri legitime. Din nefericire, în anumite împrejurări – iar aceasta era una dintre ele – obstrucţia anchetei era imperios necesară şi legitimă.

Biroul deputatului Serrador era amplasat la mică distanţă, pe acelaşi culoar. Încăperea era cam de aceleaşi dimensiuni cu aceea pe care Aideen tocmai o părăsise. Chiar şi decorul era asemănător, fiind însă marcat de aportul personalităţii celui care îl ocupa. Pe trei dintre pereţii încăperii se aflau afişe înrămate înfăţişând arena pentru luptele cu tauri din Madrid, Piaza de las Ventas. Pe cel de-al patrulea, dincolo de birou, se aflau înrămate decupaje din ziare ce reflectau acţiunile bascilor din anii optzeci. Poliţele din încăpere erau pline de fotografii de familie.

Când Aideen intră, deputatul Serrador se afla aşezat la birou. Pe canapeaua din faţa acestuia stătea Darrel McCaskey. Cei doi se ridicară în picioare la apariţia ei. Serrador îi ieşi în întâmpinare cu braţele deschise, ocolind biroul şi afişând o expresie compătimitoare. Ochii săi negri radiau tristeţe de sub sprâncenele cărunte, iar fruntea înaltă îi era brăzdată de un rid adânc. Avea tenul închis, contrastând puternic cu părul alb, pieptănat pe spate. Palmele sale mari şi fine cuprinseră mâinile lui Aideen.

— Domnişoară Marley, îmi pare nespus de rău, începu el. Dar, cu toată durerea ce mă încearcă, mă bucur enorm să vă văd nevătămată.

— Vă mulţumesc, domnule deputat.

Aideen îşi întoarse privirea către McCaskey. Scund şi subţire, încărunţit prematur, directorul adjunct al Centrului de Comandă stătea ţeapăn în picioare, cu mâinile încrucişate în faţă. Spre deosebire de compasiunea politicoasă afişată de Serrador, expresia sa era gravă şi încordată.

— Darrell, e totul în ordine? întrebă ea îngrijorată.

— Mi-a fost şi mai bine, replică el sec. Dar tu, te simţi bine?

— Nu prea, mărturisi ea. Am dat-o în bară, Darrell.

— Ce vrei să spui?

— Ar fi trebuit să reacţionez... cu totul altfel, spuse Aideen, cu glasul înecat de emoţie. Am văzut ce se întâmpla şi am dat-o în bară. Pur şi simplu am dat-o în bară.

— E o nebunie ce spui, clătină din cap McCaskey. Ai avut noroc să poţi scăpa din faţa gloanţelor.

— Am scăpat, dar numai cu preţul vieţii altcuiva.

— N-ai avut de ales, o linişti McCaskey.

— Domnul McCaskey are dreptate, interveni Serrador, continuând să-i strângă mâinile într-ale sale. N-are nici un rost să vă torturaţi cu astfel de gânduri. Lucrurile se vor limpezi atunci când le veţi privi cu calm. Cum se spune? A, da, dintr-o perspectivă obiectivă.

— Mda, aşa se spune, îl aprobă McCaskey, reuşind cu greu să-şi mascheze iritarea.

Aideen îi aruncă o privire întrebătoare.

— Darrell, ce s-a întâmplat?

— Nimic. Nimic, în afara faptului că domnul deputat Serrador nu mai este dispus să poarte nici un fel de discuţii în acest moment.

— Cum aşa? se miră Aideen.

— Ar fi un moment nepotrivit, declară Serrador.

— Daţi-mi voie să vă contrazic, i-o reteză McCaskey, privind semnificativ către Aideen. Domnul deputat afirmă că înţelegerea privind discuţiile a fost făcută exclusiv cu Martha. Numai experienţa ei şi originea sa etnică l-au determinat pe domnul Serrador să îi convingă pe basci şi pe catalani să aibă în vedere o eventuală mediere americană.

Aideen îşi întoarse privirea spre Serrador.

— Martha a fost un diplomat respectat şi deosebit de abil...

— O femeie remarcabilă, întări Serrador.

— Aşa e. Însă, în ciuda extraordinarului său talent de negociator, Martha nu era indispensabilă, urmă Aideen.

Serrador făcu un pas înapoi, clătinând din cap dezaprobator.

— Mă dezamăgiţi, *senorita.*

— Chiar aşa?

— Colega dumneavoastră a fost asasinată acum mai puţin de-o oră.

— Îmi pare rău, domnule deputat, dar nu discutăm acum despre tactul meu în ceea ce priveşte momentul potrivit pentru abordarea unor probleme...

— E-adevărat, încuviinţă Serrador. În cazul nostru, e nevoie de experienţă şi de condiţii stricte de securitate. Până când n-am să fiu convins că aceste condiţii sunt îndeplinite, discuţiile vor fi amânate. Nu e vorba de o suspendare, *senor* McCaskey şi *senorita* Marley, ci doar de o amânare temporară.

— Domnule deputat Serrador, ştiţi la fel de bine ca şi mine că s-ar putea să nu dispunem de răgazul necesar unei amânări, interveni McCaskey. Înainte de sosirea domnişoarei Marley v-am prezentat pregătirea de care a beneficiat, încercând să vă conving că putem începe discuţiile. Domnişoara Marley este îndeajuns de experimentată şi, după cum puteţi constata, nu e câtuşi de puţin timidă.

Serrador o măsură dezaprobator din priviri pe tânăra femeie.

— Putem continua conform planului stabilit, insistă McCaskey. Cât priveşte chestiunile de securitate, putem presupune, deocamdată cel puţin, că au fost lansate zvonuri privind această proiectată întâlnire. Să admitem că Martha a căzut victimă unui asasinat. Ce înseamnă asta? Înseamnă că există cineva dornic să-i alunge pe diplomaţii americani, băgându-i în sperieţi, cu scopul de a dezbina naţiunea dumneavoastră.

— Poate că scopul urmărit nici nu are substrat politic, sugeră Aideen. Martha crede... Martha credea că s-ar putea ca interese financiare să se afle în spatele unei încercări de secesiune armată.

Serrador îşi drese glasul şi îşi întoarse privirea către birou.

— Vă rog, domnule deputat, spuse McCaskey. Acceptaţi să staţi de vorbă cu noi. Spuneţi-ne ce ştiţi. Vom lua act de aceste informaţii şi vă vom ajuta să alcătuiţi un plan de acţiune înainte de a fi prea târziu.

Serrador clătină din cap.

— Am discutat deja cu aliaţii mei din Congres. Sunt chiar mai puţin dispuşi decât sunt eu însumi să vă implice în această problemă. Trebuie să înţelegeţi, *senor* McCaskey. Am avut convorbiri prealabile cu diversele grupări separatiste şi vom avea şi în continuare. În ceea ce mă priveşte speram ca, dacă Statele Unite ar fi putut fi acceptate ca partener neoficial la discuţii, iar liderii ambelor părţi convinşi să accepte o serie de concesii, Spania ar fi putut fi salvată. Acum însă mă tem că va trebui să încercăm să găsim o soluţie pe plan intern.

— Şi care credeţi că va fi deznodământul? întrebă Aideen.

— Nu ştiu, replică Serrador. Ştiu doar, din păcate, că

amestecul dumneavoastră în acest proces trebuie să se încheie acum şi aici.

— Mda, rosti ea. Iar asta din cauza morţii celei care a avut curajul de a face un pas înainte şi datorită retragerii celui care n-a avut acest curaj...

— Aideen! încercă să o tempereze McCaskey.

Serrador îşi ridică mâna, făcându-i semn să se liniştească.

— E-n ordine, *senor* McCaskey. *Senorita* Marley e copleşită de cele întâmplate. V-aş sugera să o conduceţi înapoi la hotel.

Aideen îi aruncă o privire cruntă deputatului. Nu era dispusă să se lase redusă la tăcere şi nici trecută pe linia moartă. Nicidecum!

— Cum doriţi, domnule deputat! izbucni ea. N-aveţi decât să faceţi exces de prudenţă. Dar nu uitaţi ceea ce vă spun. Când am avut de-a face cu facţiunile rebele din Mexic, deznodământul a fost întotdeauna acelaşi: guvernul s-a văzut silit să recurgă la forţă pentru a-i reduce la tăcere pe revoluţionari. Dar acţiunile acestuia n-au reuşit niciodată să-i distrugă complet, iar insurecţioniştii şi-au continuat activitatea în ilegalitate. Mişcarea lor n-a prosperat, dar nici n-a murit. Doar cei prinşi între două focuri au plătit cu viaţa. Acelaşi lucru se va întâmplă şi aici, domnule deputat. Nu puteţi strivi secole de resentimente sub talpa unei cizme, oricât ar fi ea de groasă.

— Vă folosiţi de un glob de cristal pentru a face astfel de profeţii? replică ironic Serrador.

— Nu, spuse ea sec. Mă bazez pe experienţa pe care o am în domeniul psihologiei opresiunii.

— Experienţa dumneavoastră se leagă de situaţia din Mexic, nu de ceea ce se întâmplă în Spania, o contrazise Serrador. Veţi avea însă surpriza să constataţi că aici problema nu ţine de „a avea” sau „a nu avea”. Aici oamenii cred cu patimă în moştenirea lăsată de înaintaşi.

— Aideen, ajunge, interveni McCaskey, pe un ton care nu admitea replică. Nimeni nu poate şti dinainte ce se va întâmplă. Tocmai acesta era scopul discuţiilor programate: schimbul de informaţii şi idei, cu scopul găsirii unei căi de rezolvare paşnică a tensiunilor existente.

— Repet, vom putea să discutăm despre ceea ce ne interesează, rosti Serrador, redevenind diplomat de carieră. Nu vreau să par lipsit de respect faţă de pierderea pe care aţi suferit-o, dar nu am pierdut decât o ocazie. Vom găsi alte căi

pentru a evita vărsarea de sânge. Deocamdată, trebuie să ne preocupe găsirea celui vinovat de această crimă şi aflarea modului în care informaţia despre prezenţa dumneavoastră aici s-a strecurat în afara biroului meu. Mai târziu... vom vedea ce va mai fi.

— Dar ancheta ar putea dura săptămâni întregi, chiar luni de zile! exclamă McCaskey.

— În schimb, graba ar putea să coste şi mai multe vieţi, domnule McCaskey.

— Sunt dispusă să-mi asum acest risc, murmură Aideen. Preţul retragerii şi al inactivităţii ar putea fi şi mai mare.

Serrador se retrase lângă birou.

— Prudenţa nu înseamnă retragere şi nici inactivitate, replică el, în timp ce apăsa pe un buton al interfonului. Am cerut sprijinul distinsei *senorita* Mackall. Ea nu mai este acum printre noi. Am cerut sprijinul Statelor Unite şi s-ar putea să am nevoie de el şi în continuare. Dacă va fi cazul, *senor* McCaskey, pot conta pe acest sprijin. Oferta Statelor Unite rămâne în picioare?

— Ştiţi prea bine că da, domnule deputat, răspunse McCaskey.

— *Gracias*, rosti Serrador, cu o înclinare a capului.

— *De nada*, replică McCaskey.

Uşa se deschise şi un tânăr asistent îmbrăcat într-un costum de culoare închisă făcu un pas în încăpere, încremenind în poziţie de drepţi.

— Hernandez, condu-i te rog pe oaspeţii noştri pe la poarta de serviciu şi cere-i şoferului meu să-i ducă înapoi la hotel, spuse Serrador şi se întoarse către McCaskey: Doriţi să mergeţi la hotel, nu-i aşa?

— Pentru moment, da. Dacă se poate însă, aş dori să particip la anchetă.

— Înţeleg. Ştiu că aţi lucrat în trecut în domeniul forţelor de ordine.

— Aşa este, încuviinţă McCaskey. Am colaborat adesea cu Interpolul, pe vremea când lucram în cadrul FBI.

Serrador aprobă printr-o înclinare a capului.

— Voi face aranjamentele necesare, desigur. Mai pot să fac şi altceva pentru dumneavoastră sau pentru *senorita* Marley?

McCaskey clătină din cap. Aideen nici nu se clinti. Încerca să se calmeze. Din nou, meschinărie politică, nicidecum o viziune amplă, de adevărat conducător. Un dans frivol, cât se poate de prudent. Îşi dori să fi păstrat un dram de *mierda de perro* pentru

această întâlnire.

— Maşina mea e blindată, iar doi dintre bodyguarzii mei vă vor însoţi, rosti Serrador. Veţi fi în siguranţă. Între timp, eu voi lua legătura cu aceia dintre colegii mei care ar fi trebuit să participe la întâlnirea din această seară. Vom lua din nou legătura peste câteva zile – presupun că veţi fi la Washington, nu-i aşa? – pentru a vă anunţa dacă şi în ce fel vom continua.

— Bineînţeles, răspunse McCaskey.

— Vă mulţumesc, zâmbi subţire Serrador. Vă mulţumesc din suflet.

Deputatul îşi întinse mâna pe deasupra biroului masiv din lemn de mahon. McCaskey i-o strânse. Apoi Serrador schiţă acelaşi gest către Aideen. Strângerea ei de mână fu scurtă şi lipsită de vlagă. Privirile pe care le schimbară nu conţineau nici măcar o urmă de căldură.

McCaskey îşi aşezase mâna pe umărul lui Aideen. Pe jumătate împingând-o, o conduse spre ieşire. Parcurseră în tăcere coridorul.

Odată ajunşi în limuzina lui Serrador, McCaskey se întoarse întrebător către mai tânăra sa colegă.

— Aşadar…

— Ştiu. Dă-i drumul. Spune-mi că am exagerat, că mi-am depăşit atribuţiile.

— Ai exagerat.

— Îmi pare rău, replică ea. Îmi pare nespus de rău. Voi lua primul avion spre casă.

Se pare că exagerările ei fuseseră şlagărul acelei zile. Ori poate că de vină era nepotrivirea totală dintre temperamentul lui Aideen Marley şi tumul de fildeş al lumii diplomatice.

— Nu vreau să pleci acasă, o linişti McCaskey. Ai exagerat, dar întâmplarea face să fiu de acord cu ceea ce spuneai. Nu cred că tactica noastră de tip „poliţistul bun, poliţistul rău” a funcţionat, dar trebuie să recunosc că e o strategie căreia nu-i lipseşte potenţialul.

Ea îl privi neîncrezătoare.

— Ai fost de acord cu ceea ce am spus?

— În linii mari, da. Să aşteptăm însă până când vom putea să vorbim cu cei de-acasă şi să vedem ce-au de spus mai marii „clanului”, decise McCaskey.

Aideen încuviinţă. Ştia prea bine că acesta nu era decât unul dintre motivele pentru care McCaskey nu voia să discute cele

întâmplate. Şoferii de limuzine nu sunt niciodată atât de discreţi precum îşi imaginează pasagerii: aceştia văd şi aud tot ce se petrece în maşina pe care o conduc. Pe de altă parte, existau şanse suficient de mari ca în limuzină să fi fost plasate microfoane, iar conversaţia lor să fie monitorizată. Tăcură, aşadar, până în clipa în care păşiră în camera de hotel a lui McCaskey. Acesta puse în funcţiune un minigenerator proiectat de Matt Stoll, geniul tehnic al Centrului de Comandă. După spusele creatorului său, aparatul, având aproximativ dimensiunile unui CD-player portabil, emitea un semnal pulsatoriu care bruia semnalele electromagnetice pe o rază de trei metri de jur împrejur. Computerele, aparatele de înregistrare şi orice alte dispozitive digitale aflate în afara acestei raze nu aveau să fie afectate.

McCaskey şi Aideen se aşezară pe marginea patului, având între ei Oul, cum fusese poreclită maşinăria lui Matt Stoll.

— Deputatul Serrador e de părere că nu vom putea face mare lucru în lipsa cooperării din partea autorităţilor locale, începu McCaskey.

— Chiar aşa să fie? întrebă Aideen, pe un ton plin de amărăciune.

— S-ar putea să-i facem o surpriză în această privinţă.

— S-ar putea să fie chiar *obligatoriu* să-i facem o surpriză, supralicită Aideen.

— E-adevărat, o aprobă McCaskey, care o privi în ochi şi continuă: Crezi că mai avem şi altceva de discutat, înainte de a-i telefona şefului?

Aideen clătină din cap, deşi ştia că, de fapt, ar mai fi fost destule de spus. Experienţa din Mexic o învăţase să recunoască o situaţie în care lucrurile nu erau în regulă, în ciuda aparenţelor. Şi, de astă dată, ceva nu era în regulă. Reacţia ei din biroul deputatului nu fusese declanşată doar de emoţia provocată de moartea Marthei. De vină era şi schimbarea bruscă de atitudine a lui Serrador, de la cooperare la ceva ce semăna suspect de mult cu punerea de beţe în roate.

Dacă uciderea Marthei fusese un asasinat plănuit cu grijă – iar instinctul îi sugera că aşa era se temea oare Serrador că era următorul pe lista asasinilor? Şi, dacă aşa stăteau lucrurile, de ce nu luase măsuri de siguranţă suplimentare? De ce erau pustii coridoarele ce duceau spre biroul său? De ce presupunea acesta că anularea convorbirilor avea să ajungă, în mod sigur, la

urechile celor ce puseseră la cale atentatul? Cum putea fi atât de sigur că informaţiile aveau să se scurgă până la cei interesaţi?

McCaskey se ridică şi se îndreptă spre telefonul aflat în afara razei de acţiune a Oului. Ascultând bâzâitul monoton al aparatului, Aideen privi pe fereastra camerei aflate la etajul doisprezece spre luminile îndepărtate ale străzii. Se simţea descumpănită, iar mintea ei nu era în stare să analizeze fluxul neîntrerupt al emoţiilor prea puternice care o asaltau. De un singur lucru putea fi sigură acum. Dacă acestea erau regulile după care se conduceau liderii spanioli, era limpede că reuşiseră să încalce trei dintre propriile ei principii. Unu: nu tragi asupra celor veniţi să te ajute. Doi: dacă împuşcarea acestora e menită să-ţi aducă anumite foloase, atunci ai de-a face cu cel de-al treilea principiu: americanii răspund focului cu foc.

5

Luni, ora 20 şi 21 de minute,
San Sebastian, Spania

Carena micului vas de pescuit fusese vopsită recent. Mirosul de vopsea se strecura cu încăpăţânare în cabina îngustă şi slab luminată. Reuşea chiar să acopere aroma ţigării pe care o fuma Adolfo Alcazar, precum şi mirosul specific, de cauciuc umed, al costumului de scafandru atârnat într-un cui bătut în uşa închisă. Renovarea carenei fusese o extravaganţă pe care pescarul nu şi-ar fi permis-o în circumstanţe obişnuite. Revopsirea fusese însă necesară. Era posibil să aibă de îndeplinit şi alte misiuni, aşa încât nu-şi putea permite să tragă vasul într-un doc uscat şi să înlocuiască scândurile putrezite. Când acceptase să lucreze pentru General, Adolfo era conştient că micuţa navă avea să fie nevoită să reziste până la încheierea întregii afaceri. Şi, dacă un singur element avea să scape de sub control, asta putea să însemne îndeajuns de mult. Nimeni nu poate să împiedice preluarea puterii şi să orchestreze o contrarevoluţie pe parcursul unei singure nopţi sau printr-o singură lovitură.

„Deşi, la urma urmei, tocmai asta încearcă Generalul să facă”, îşi zise Adolfo, pătruns de o admiraţie sinceră. Şi totuşi, dacă exista cineva în stare să ducă la bun sfârşit un asemenea plan menit să răstoarne, într-o singură zi, guvernul unei mari puteri a lumii, acela nu era decât Generalul.

Se auzi un clinchet. Bărbatul scund şi musculos încremeni, privind în gol. Îşi plecă apoi privirea spre casetofonul aşezat pe masa de alături. Îşi lăsă ţigara în scrumiera ruginită de tablă şi se aşeză comod pe scaunul pliant din lemn. Apăsă pe un buton şi îşi puse căştile ascultând atent, pentru a se convinge că microfonul telecomandat îşi făcuse datoria. Tehnicianul din Pamplona, omul Generalului, cel care îi dăduse echipamentul, susţinea că aparatura era extrem de precisă. Corect calibrată, avea să separe cât se poate de clar vocile de zgomotul valurilor şi de huruitul monoton al motorului pescadorului.

Tehnicianul nu greşise.

După aproape un minut de tăcere, Adolfo Alcazar auzi un glas cu inflexiuni metalice pronunţând cât se poate de limpede: „S-a făcut!” Vocea fu urmată imediat de un sunet asemănător pârâitului static.

„Ba nu”, realiză Adolfo, ascultând mai departe. Zgomotul acela nu fusese zumzetul paraziţilor. Erau aplauze! Bărbaţii de pe iaht aplaudau.

Adolfo zâmbi. Cu toată averea lor, cu toate planurile lor minuţioase, cu toată experienţa lor în conducerea unor *familias* însetate de sânge, oamenii aceştia erau doar nişte tâmpiţi care nu bănuiau nimic. Pescarul se bucură la gândul că banii nu îi făcuseră mai deştepţi, ci doar îi ticăloşiseră. Mai avea şi un alt motiv de bucurie: Generalul avusese dreptate. Generalul avea întotdeauna dreptate. Avusese dreptate atunci când se apucase să distribuie arme bascilor, grăbind astfel începutul revoluţiei. Şi nu greşise nici atunci când se retrăsese, tocmai la timp, după ce aceştia începuseră să se lupte între ei, separatişti contra antiseparatişti, o luptă fratricidă care distrăgea atenţia lumii de la adevărata revoluţie.

Mica antenă parabolică de ascultare pe care pescarul o instalase pe acoperişul cabinei, chiar în spatele luminilor de navigaţie, recepţionase fiecare cuvinţel al acelui *altivo*, îngâmfatul Esteban Ramirez, precum şi spusele la fel de aroganţilor săi *compadres*, aflaţi la bordul iahtului *Vendico.*

Adolfo opri casetofonul şi derulă banda de la început. Zâmbetul i se şterse de pe chip atunci când se întoarse spre aparatul aflat în dreapta sa. Acesta era ceva mai mic decât casetofonul, o cutie având aproximativ patruzeci de centimetri lungime şi zece centimetri grosime, lată de cincisprezece centimetri. Carcasa era făcută din oţel de Pittsburgh. În cazul în care ar fi fost descoperită, materialul ar fi indicat clar ţara de proveniență a aparatului. Ramirez, trădătorul, avea legături cu CIA, era vândut americanilor. După preluarea puterii, Generalul putea oricând să-i desemneze pe americani drept vinovaţi de eliminarea unui colaborator care nu le mai fusese de folos.

O luminiţă verzuie se aprinsese pe partea superioară a cutiei, urmată de o alta roşie. Luminiţa verzuie clipea. Dedesubtul lor se aflau două butoane albe, pătrate. Unul dintre ele purta inscripţia DETONARE, înscrisă cu cerneală albastră pe o bandă adezivă. Celălalt, purtând inscripţia ARMARE, fusese deja apăsat. Expertul electronist al Generalului îi înmânase dispozitivul, o dată cu mai

multe pachete de explozibil plastic american şi cu un detonator telecomandat. Pescarul ataşase cele două kilograme de explozibil C-4 şi detonatorul sub chila iahtului, înainte ca acesta să fi părăsit portul. Explozia avea să străbată carena cu o viteză de nouă mii de metri pe secundă, un efect de patru ori mai rapid decât cel al unei cantităţi echivalente de dinamită.

Tânărul pescar îşi trecu mâna plină de bătături prin părul negru cârlionţat, iar apoi se uită la ceas. Esteban Ramirez, bogatul pui de lele care năzuia să-i aducă pe toţi sub călcâiul de fier al mercenarilor săi catalani, afirmase că asasinul avea să sosească la aeroport peste o oră. De îndată ce auzise acest lucru, Adolfo se folosise de radioul de bord pentru a-i anunţa pe tovarăşii săi din Pirineii de nord-vest, Daniela, Vicente şi Alejandro. Aceştia se grăbiseră spre aeroportul aflat la marginea oraşului Bilbao, la o sută de kilometri est. Cu doar două minute în urmă, cei trei îl anunţaseră că avionul aterizase. Unul dintre lacheii lui Ramirez avea să îl aducă pe asasin pe iaht. De ceilalţi membri ai *familiei* aveau să se ocupe mai târziu. Desigur, acest lucru avea să fie posibil numai dacă ticăloşii, speriaţi, nu aveau să se risipească din proprie iniţiativă. Spre deosebire de Adolfo, cei mai mulţi dintre ticăloşii de teapa acestora nu erau în stare să acţioneze eficient decât atunci când se adunau în bande pe cât de numeroase, pe atât de brutale.

Adolfo îşi luă ţigara, trase cu sete din ea pentru ultima oară, iar apoi o strivi sub călcâi. Scoase caseta din casetofon şi o vârî în buzunarul de la piept al cămăşii, sub puloverul gros din lână neagră. În treacăt, atinse teaca atârnată pe umăr, în care îşi purta revolverul Beretta de 9 mm. Arma fusese folosită de trupele de comando americane în Irak, fiind ulterior recuperată de forţele coaliţiei. Ajunsese la General pe filiera clandestină a traficanţilor de arme sirieni. Adolfo introduse în casetofon o bandă conţinând muzică tradiţională catalană interpretată la chitară şi apăsă pe butonul PLAY. Cel dintâi cântec se intitula „Salou”, un duet pentru două chitare. Era un imn închinat magnificei fântâni iluminate din frumosul oraş situat la sud de Barcelona. Tânărul ascultă o vreme, fredonând la rândul său melodia liniştitoare. Una dintre chitare susţinea linia melodică, în vreme ce a doua scotea, la intervale precise, nişte sunete *pizzicato* ce imitau zgomotul picăturilor care loveau oglinda apei, în fântână. Muzica instrumentală era încântătoare.

Cu regret, Adolfo opri casetofonul. Răsuflă adânc şi apucă

detonatorul. Aprinse lanterna şi urcă pe punte.

Luna se ascunsese într-un pâlc de nori. Era un semn bun. Mai mult ca sigur că echipajul iahtului nu avea să dea atenţie unui vas de pescuit care plutea la vreo două sute de metri distanţă de prora lor, către port. În apele acestea, pescarii îşi încercau adeseori norocul în larg pe timp de noapte. Însă, în condiţiile în care luna se ascunsese, cei de pe iaht aveau cu atât mai puţine şanse să-l observe. Adolfo scrută puntea iahtului. Era întunecată, cu excepţia luminilor de semnalizare şi a unei sclipiri firave, scăpate pe lângă draperia hubloului de la cabina centrală.

Câteva minute mai târziu, Adolfo percepu bâzâitul înfundat al motorului unei ambarcaţiuni mărunte. Sunetul venea de undeva din urmă, dinspre ţărm. Se întoarse în direcţia opusă şi urmări din priviri şalupa care înainta cu luminile stinse spre iaht. Se deplasa cu aproximativ şaizeci de kilometri pe oră. Judecând după clipocitul valurilor blânde care se loveau de carena ambarcaţiunii ce înainta, Adolfo deduse că era vorba de o şalupă mică, de două locuri. N-o scăpă din ochi, în vreme ce pilotul ei cârmi, oprind motorul şi aliniindu-se lângă bordul iahtului. De pe punte fu desfăşurată o scară de frânghie şi, cu mişcări nesigure, pasagerul şalupei se ridică în picioare.

Nu putea fi decât asasinul.

Adolfo simţea detonatorul alunecos în palma lui transpirată. Îl strânse cu putere, cu degetul la câţiva milimetri deasupra butonului de detonare.

Marea era neobişnuit de agitată. Părea să reflecte spiritul acestor vremuri, neliniştea mocnind sub suprafaţa aparent calmă. Doar un interval de patru sau cinci secunde despărţea punctul culminant al unui val de următorul. Adolfo se proţăpise însă la marginea punţii care se legăna, cu siguranţa calmă a unui pescar încercat. Din spusele Generalului, trebuia să se afle în linie directă cu încărcătura explozivă în momentul în care avea să apese pe declanşator, fără nici un obstacol interpus. Ar fi putut să îi ofere şi un detonator mai sofisticat decât acest transmiţător în linie dreaptă, dar cele de acest tip erau mai uşor de fabricat şi mai dificil de detectat.

Adolfo observă cu atenţie iahtul care se legăna uşor pe valuri. Asasinul începuse să urce cu paşi şovăitori scara de frânghie, în timp ce şalupa se îndepărtă cu câţiva metri, pentru a nu fi lovită de carena iahtului. Un bărbat îşi făcu apariţia pe punte. Nou-venitul era gras şi fuma trabuc – era limpede că nu se număra

printre membrii echipajului. Adolfo aşteptă. Ştia exact locul în care plasase încărcătura explozivă şi, de asemenea, momentul precis în care ruliul iahtului avea să o scoată deasupra apei.

Iahtul se înclină către port, iar apoi ruliul îl roti în sens opus. Adolfo îşi mută lateral degetul mare, înspre buton. Încă o legănare, îşi spuse el. Iahtul rămase înclinat spre babord, vreme de o fracţiune de secundă. Apoi, uşurel, cu graţie, se îndreptă, înainte de a se înclina în direcţia cealaltă, către tribord. Carena iahtului se ridică din apă, dezvăluindu-şi porţiunea situată imediat sub linia de plutire. Era întuneric şi, deşi nu îl distingea cu ochiul liber, Adolfo ştia că explozibilul era la locul lui. Apăsă cu putere degetul pe butonul declanşator. Luminiţa verde se stinse, iar cea roşie începu să clipească des.

Latura dinspre port a carenei iahtului se despică, într-o explozie de lumină albă. Bărbatul aflat pe scară se evaporă, atins de văpaia care se propagă instantaneu dinspre pupa spre proră. Grăsanul fu aruncat de pe punte şi se făcu nevăzut în apele întunecate. Puntea se înclină puternic înainte, în timp ce nava se zguduia sub impactul exploziei. Aşchii de lemn, de fibră de sticlă şi schije de metal incandescent – fosta armătură a cabinei centrale – se năpustiră în văzduh, purtate de suflul nimicitor. Bucăţele arzânde fură proiectate ca tot atâtea stele strălucitoare pe fundalul cerului. Fragmentele care atingeau apa plescăiau sfârâind, la numai câţiva metri de vasul de pescuit al lui Adolfo. Trâmbe groase de fum se înălţară din carena despicată a iahtului înclinat într-o rână. Flăcările se preschimbară în aburi deşi. Iahtul încremeni o clipă în acea poziţie neverosimilă, în timp ce apa năvălea, de neoprit, prin spărtura largă.

Apoi epava se rostogoli agale pe o parte. După nici un minut, valul cauzat de răsturnare atinse pescadorul, făcându-l să salte nărăvaş. Adolfo îşi recăpătă cu uşurinţă echilibrul. În clipa aceea, luna îşi făcu apariţia din spatele perdelei de nori, reflectându-şi imaginea în valurile stârnite.

Azvârlind în apă detonatorul, tânărul pescar întoarse spatele mării şi se grăbi să coboare în cabină. Îi anunţă prin radio pe tovarăşii săi că îşi îndeplinise cu succes misiunea. Apoi se îndreptă spre postul de comandă, se aşeză la cârmă şi întoarse vasul în direcţia epavei. Voia să fie convingător atunci când avea să le spună anchetatorilor că se grăbise să se îndrepte spre scena dezastrului.

Simţi greutatea revolverului de 9 mm în teaca de sub

puloverul gros. Mai avea un motiv să se grăbească spre locul exploziei: trebuia să se asigure că nu rămăsese nici un eventual supravieţuitor.

6

Luni, ora 13 şi 44 de minute,
Washington, D.C.

Ofiţerul de Contrainformaţii Bob Herbert era într-o stare de spirit nu tocmai veselă atunci când intră în biroul luminat orbitor, deşi se afla la subsol, al lui Paul Hood. În contrast cu fluorescenţa caldă a luminilor ce se revărsau din tavan, atmosfera sumbră devenise nesuferit de familiară. Nu trecuse prea mult timp de când purtaseră doliu după pierderea a doi dintre membrii echipei de intervenţie, soldatul Bass Moore, ucis în Coreea de Nord şi locotenent-colonelul Charles Squires, care murise eroic în Siberia, evitând izbucnirea unei noi revoluţii în Rusia.

Herbert poseda resurse psihologice nebănuite atunci când avea de-a face cu moartea. Ori de câte ori afla de decesul unor duşmani ai ţării, nici nu clipea. La începutul carierei sale, se întâmplase chiar să fie implicat în astfel de acţiuni de eliminare. Nu avea însă remuşcări: siguranţa naţională se afla pe primul plan al priorităţilor. După cum afirmase de multe ori, „mâinile îmi sunt murdare, dar conştiinţa îmi e curată”.

Acum însă se confrunta cu ceva diferit.

Deşi trecuseră aproape şaisprezece ani de când soţia sa, Yvonne, fusese ucisă în atentatul cu bombe de la Ambasada Americană din Beirut, purta încă doliu după ea. Pierderea ei îi apărea încă proaspătă în minte. „Prea proaspătă, chiar”, îşi zicea el în fiecare noapte, de la acel atentat. Restaurantele, cinematografele, chiar şi banca pe care stăteau de obicei în parc se preschimbaseră, în imaginarul său, în altare închinate ei. Îşi petrecea nopţile întins în pat, cu ochii pironiţi asupra fotografiei ei de pe noptieră. În unele nopţi, fotografia era scăldată de lumina lunii; alteori, era doar un dreptunghi întunecat. Însă, indiferent dacă era lumină sau întuneric, fie că o vedea sau doar şi-o reamintea, la bine şi la rău, Yvonne îi era mereu alături. Amintirea sa era întotdeauna prezentă în gândurile sale. Herbert se obişnuise de mult cu faptul că-şi pierduse picioarele în explozia de la Beirut. De fapt, era mai mult decât o simplă

obişnuinţă. Scaunul cu rotile şi accesoriile sale electronice păreau a fi devenit, de-acum, parte integrantă din corpul său. Cu toate acestea, nu reuşea să se obişnuiască nicidecum cu ideea că o pierduse pe Yvonne.

Yvonne îi fusese colegă la CIA – un prieten de nădejde, un inamic de temut şi totodată persoana cea mai plină de viaţă pe care o cunoscuse vreodată. Fusese o amantă desăvârşită. Fusese însăşi viaţa sa. Când erau împreună, chiar şi în misiuni, marginile Universului i se păreau mai apropiate. Întreaga lume se aduna în ochii ei, în curba graţioasă a gâtului, în căldura degetelor ei jucăuşe. Dar, deşi mică, acea lume i se părea inimaginabil de plină de bogăţii. Atât de multe, încât, uneori, când se trezea dimineaţa, Herbert întindea mâna pe sub pernă, căutându-i atingerea, chiar şi acum. Negăsind-o, strângea perna în pumn şi-i blestema în şoaptă pe ucigaşii care i-o luaseră. Ucigaşi care scăpaseră nepedepsiţi şi cărora încă le era îngăduit să se bucure de viaţă şi de iubire.

De această dată, doliul era purtat în memoria Marthei Mackall. Herbert se simţea vinovat. O parte a minţii sale se bucura, inconştient, că nu mai era singurul care purta doliu, căci a jeli moartea cuiva poate să te aducă uneori la un pas de a înnebuni de singurătate. Pe de altă parte, Herbert nu avea nici un chef să asculte osanalele înălţate cuiva doar fiindcă respectivul se întâmplase să moară. Iar următoarele zile aveau să-i aducă prilejul de a asculta până la saturaţie asemenea imnuri de slavă. Desigur, o parte din acele laude aveau să fie întemeiate. Dar numai o parte.

Încă de la înfiinţarea organizaţiei, Martha fusese una dintre cheile de boltă ale Centrului de Comandă. Lăsând deoparte motivaţiile care îi justificau zelul, nu fusese cu nimic mai puţin devotată decât alţii. Lui Herbert aveau să îi lipsească inteligenţa şi intuiţiile ei uneori geniale, precum şi încrederea în sine, pe deplin justificată. În treburile de stat, nu contează întotdeauna cine are dreptate. Contează doar instinctul de conducător, capacitatea de a stârni pasiunea celor ce te urmează. Şi, din ziua în care îşi făcuse apariţia la Centrul de Comandă, Martha dăduse din plin dovadă de asemenea calităţi.

Cu toate astea, în cei aproape doi ani de când o cunoştea pe Martha Mackall, Bob Herbert avusese mult de furcă din pricina asprimii şi a condescendenţei de care aceasta dădea dovadă. Adeseori îşi asuma meritele echipei pe care o conducea – un

păcat mărunt şi îndeajuns de comun la Washington, dar o raritate în structurile Centrului de Comandă. Pe de altă parte însă Martha nu făcuse niciodată un secret din faptul că loialitatea ei nu se manifesta exclusiv faţă de Centrul de Comandă. Încă de prima oară când îi fusese dat să o întâlnească, pe când ea încă lucra la Departamentul de Stat, Martha se dovedise a urmări, mai presus de orice, interesele unei singure cauze: avansarea pe scara ierarhică. În ultimele cinci sau şase luni îşi aţintise privirea de vultur asupra mai multor poziţii de ambasador, fără să ascundă câtuşi de puţin ceea ce era evident, de altfel: ea considera Centrul de Comandă drept o simplă treaptă în ascensiunea-i neînfrânată.

„Pe de altă parte, atunci când patriotismul nu-i suficient pentru a te determina să dai ce ai mai bun în tine, ambiţia poate fi un înlocuitor satisfăcător”, recunoscu Herbert în sinea sa. Câtă vreme treaba era făcută bine şi la timp, Herbert nu avea nici un drept să o condamne.

Dispoziţia cinică a lui Herbert se risipi curând, de îndată ce trecu pragul biroului lui Hood. „Papa” Paul avea acest dar asupra celor din jur. Hood credea cu tărie în bunătatea omenirii, iar starea lui de spirit şi convingerile sale erau adeseori contagioase.

Hood tocmai îşi umplea un pahar cu apă din carafa de pe birou. Se ridică şi se apropie de uşă. Herbert sosise primul, iar directorul Centrului îl întâmpină cu o strângere de mână, afişând o mină sobră. Herbert nu fu deloc surprins să constate că din ochii lui Hood lipsea obişnuita lucire vioaie. Era un lucru trist, dar firesc, să primeşti veşti proaste despre un agent aflat într-o misiune sub acoperire. Rapoartele de acest gen erau inevitabile, din când în când, era un fapt statistic dovedit şi cei din branşă erau întotdeauna pregătiţi pentru astfel de veşti. De fiecare dată când auzeau ţârâitul telefonului sau sunetul de avertizare al faxului, se aşteptau să audă sau să citească o frază laconică, un comunicat codat de genul: „sursa e în scădere” sau „Am pierdut cartea de credit – anulaţi contul”.

Dar să primeşti vestea uciderii unui membru al echipei tale, aflat într-o misiune diplomatică discretă într-o ţară prietenă, pe timp de pace... Asta era cu totul altceva. Era o veste tulburătoare, indiferent ce părere personală aveai despre cel în cauză.

Hood se aşeză pe marginea biroului şi îşi încrucişă braţele.

— Care-s ultimele noutăţi din Spania? întrebă el.

— Mi-ai citit mesajul transmis prin e-mail despre explozia din largul coastei, de la San Sebastian?

Hood încuviinţă.

— Asta a fost ultima veste pe care am primit-o, urmă Herbert. Poliţiştii de prin partea locului continuă să pescuiască din mare bucăţi ciopârţite de cadavre şi resturi ale iahtului şi încearcă să îi identifice pe cei morţi. Atacul n-a fost deocamdată revendicat. Monitorizăm toate comunicaţiile comerciale şi private, pentru cazul în care făptaşii ar avea ceva de spus.

— Ai afirmat că explozia s-ar fi declanşat undeva la jumătatea distanţei dintre prora şi pupa, observă Hood.

— Este ceea ce susţin cei doi martori oculari aflaţi pe ţărm la momentul exploziei, încuviinţă Herbert. Nu am primit încă o confirmare oficială.

— Mi-e teamă că nici nu vom primi aşa ceva, clătină din cap Hood. Spaniei nu-i place să-şi dezvăluie afacerile interne. Crezi că această localizare a exploziei ar putea avea vreo semnificaţie aparte?

Herbert dădu din cap.

— Explozia nu s-a produs în apropierea motoarelor, aşa încât aproape sigur avem de-a face cu un act de sabotaj. Momentul atentatului ar putea să aibă şi el o anume importanţă. Explozia s-a produs la scurt timp după ce Martha a fost împuşcată.

— Aşadar, ar putea exista o legătură între cele două evenimente, deduse Hood.

— Asta încercăm să aflăm, confirmă Herbert.

— De unde aţi putea începe cercetările? vru să afle Hood.

Hood insista mai mult asupra detaliilor decât obişnuia să o facă, dar Herbert nu fu deloc surprins de atitudinea şefului său. Herbert încercase aceeaşi senzaţie imediat după atentatul de la Beirut. Alături de dorinţa de a-i prinde pe criminali, intervenea şi necesitatea de a-ţi păstra mintea activă. Alternativa era să laşi totul baltă, să jeleşti şi să te confrunţi cu sentimentul de vinovăţie.

— Atentatul asupra Marthei cadrează cu modul de operare al grupării Patria şi Libertatea, explică Herbert. În februarie 1997, membrii săi au asasinat un judecător al Curţii Supreme a Spaniei. L-au împuşcat în cap, chiar în pragul casei sale.

— Şi care ar fi legătura cu cazul Marthei?

— Judecătorul Emperador arbitra un litigiu legat de legea muncii, urmă Herbert. Nu era implicat în nici un fel de activităţi

politice şi nici nu condamnase vreun terorist.

— Mi-e teamă că nu înţeleg.

Herbert îşi încrucişă mâinile în poală şi începu să relateze calm:

— Ca în multe alte ţări şi în Spania judecătorii care se ocupă de cazurile de terorism sunt păziţi de gărzi de corp. Luptători antiterorişti antrenaţi, nu doar simpli poliţişti. Atacarea unor victime aparent fără vreo legătură cu cauza lor a fost procedura standard aplicată începând din 1995 de către teroriştii, de la atentatul eşuat împotriva regelui Juan Carlos, a prinţului moştenitor Felipe şi a primului ministru Aznar. Ratarea acelei operaţiuni a avut efectul unui duş rece asupra grupărilor teroriste.

— Ca urmare, au renunţat la atacurile directe, spuse Hood.

— Exact. În acelaşi timp, au încetat să-şi aleagă ţinte de prim rang. S-au limitat la atacuri asupra personalităţilor din eşalonul secund, menite să şubrezească structura statului.

Alte două persoane îşi făcuseră apariţia în birou, în timp ce Herbert vorbea.

— Continuăm discuţia peste câteva minute, spuse Hood, luând o înghiţitură de apă, în timp ce psihologul echipei, Liz Gordon şi purtătoarea de cuvânt a Centrului, Ann Farris, ambele cu figuri încruntate, intrau pe uşă.

Herbert percepu privirile schimbate fugar de Hood şi Ann Farris. Pe culoarele Centrului, pasiunea tinerei recent divorţate pentru şeful ei cel căsătorit nu mai era de mult un secret. Datorită impenetrabilităţii constante a expresiei lui Hood – un talent pe care acesta şi-l dezvoltase, se pare, în perioada cât fusese primar în Los Angeles nimeni nu putea afirma că ştie cu certitudine care erau sentimentele lui Hood faţă de Ann. În schimb, un lucru era sigur: timpul îndelungat pe care Hood îl petrecuse la sediul Centrului de Comandă era cauza unei tensiuni crescânde în relaţiile acestuia cu soţia sa, Sharon. Iar Ann era atrăgătoare şi atentă.

Asistentul principal al Marthei, Ron Plummer, încă aflat sub imperiul şocului produs de aflarea veştii tragice, îşi făcu apariţia o clipă mai târziu, însoţit de juristul Centrului de Comandă, Lowell Coffey al II-lea şi de adjunctul secretarului de stat, Carol Lanning. Aceasta din urmă, subţire şi încărunţită la cei şaizeci şi patru de ani ai săi, fusese prietena cea mai apropiată şi mentorul Marthei Mackall. De fapt, Hood îi ceruse doamnei Lanning să

participe la şedinţa echipei de conducere a Centrului sub pretextul oficial de anchetare a împuşcării unui „turist” american pe teritoriul altei ţări. Era un incident de competenta departamentului pe care îl conducea aceasta la Departamentul de Stat, cel al Securităţii Consulare, care se ocupa de o mulţime de chestiuni vag definite prin statut, de la falsificările de paşapoarte la apărarea americanilor aflaţi în închisorile de peste hotare. Lanning şi echipa sa aveau, între altele şi sarcina de a sluji drept verigă de legătură în relaţiile cu departamentele de poliţie străine care investigau atacurile la adresa cetăţenilor americani. Asemenea lui Hood, Lanning era calmă din fire şi optimistă. Când aceasta îşi ocupă locul lângă Herbert, responsabilul contrainformaţiilor constată cu nelinişte că vârstnica doamnă avea ochii înroşiţi şi buzele subţiri schimonosite.

Mike Rodgers sosi ultimul. Intră cu paşi grăbiţi, cu privirea vioaie şi pieptul umflat. Uniforma îi era proaspăt călcată, ca întotdeauna, iar pantofii lustruiţi îi străluceau.

„Dumnezeu să-l binecuvânteze pe general”, îşi zise Herbert. Cel puţin din perspectiva înfăţişării sale, Rodgers părea a fi singurul gata de luptă în aceste împrejurări. Herbert constată cu bucurie că Rodgers îşi recăpătase măcar parţial pofta de viaţă pe care o pierduse în Liban. Aveau să fie cu toţii nevoiţi să-i urmeze exemplul, dacă voiau să le insufle curaj lui Darrell McCaskey şi Aideen Marley, care se aflau în Spania.

Hood îşi reluă locul în spatele biroului. Toţi ceilalţi se aşezară, la rândul lor, cu excepţia lui Rodgers. Generalul îşi încrucişă braţele, îşi îndreptă umerii şi rămase în picioare, în spatele fotoliului ocupat de Carol Lanning.

— După cum probabil ştiţi cu toţii, Martha Mackall a fost ucisă la Madrid, în jurul orei optsprezece, ora locală, începu Hood.

Deşi se adresa tuturor celor aflaţi în încăpere, Hood avea privirea plecată. Herbert îl înţelegea. Dacă ar fi întâlnit privirea cuiva, emoţia l-ar fi copleşit. Iar acum nu-şi putea permite să-şi dea frâu liber sentimentelor.

— Atentatorul a deschis focul în timp ce Martha şi Aideen Marley aşteptau în faţa cabinei paznicului de la Palacio de las Cortes, urmă Hood. Pistolarul a tras mai multe focuri de armă, de la marginea trotuarului, apoi a fugit cu o maşină care îl aştepta. Martha a murit pe loc. Aideen a scăpat nevătămată. Darrell a plecat să o ia de la palat şi, împreună, au revenit la hotel,

escortaţi de poliţie.

Hood se opri o clipă şi înghiţi în sec.

— Poliţiştii care i-au escortat sunt ofiţeri aleşi pe sprinceană din elita Interpolului, continuă Herbert ideea lui Hood. Interpolul va fi mereu cu ochii pe ei, cât timp se vor mai afla pe teritoriul Spaniei. Lejeritatea cu care este tratată problema siguranţei la Palat ne-a determinat să ne punem întrebarea dacă nu cumva măcar o parte dintre comandanţii gărzii ar putea fi implicaţi în complot. Acesta este motivul pentru care am apelat la amicii lui Darrell de la Interpol pentru a se îngriji de securitatea colegilor noştri, în loc să ne bizuim pe serviciile poliţiei locale. Deţinem, în schimb, toate datele despre echipa de la Interpol, datorită faptului că aceea care o conduce, Maria Comeja, a lucrat alături de Darrell, aici, la Washington, adăugă Herbert. Putem fi liniştiţi măcar în privinţa modului în care agenţii Interpolului vor avea grijă de Darrell şi de Aideen de-acum încolo.

— Îţi mulţumesc, Bob, spuse Hood, ridicându-şi ochii strălucitori. Corpul Marthei a fost transportat la ambasada noastră. Va fi trimis înapoi în ţară cât mai curând posibil. De îndată ce se va întâmpla acest lucru, vom programa o slujbă la Biserica Baptistă Evanghelică din Arlington. În principiu, sperăm ca aceasta să aibă loc miercuri dimineaţă, la ora nouă.

Carol Lanning întoarse capul şi închise ochii. Herbert îşi încrucişă braţele în poală şi-şi plecă privirea. Înainte de a fi participat pentru întâia oară la seminarul obligatoriu de pregătire psihologică desfăşurat anual în cadrul Centrului, Herbert ar fi considerat firesc impulsul său de a o lua pe după umeri pe doamna adjunct a Secretarului de Stat. Însă, conform celor învăţate la seminar, era de preferat să se limiteze la a o întreba dacă îi putea fi de vreun folos.

Hood i-o luă înainte.

— Doriţi puţină apă, doamnă Lanning? întrebă el.

Femeia deschise ochii.

— Nu, mulţumesc. Mă simt bine. Să continuăm.

În glasul ei se distingea o intonaţie surprinzătoare. Herbert riscă o privire în direcţia femeii. Gura doamnei Lanning îşi recăpătase expresia obişnuită, rezervată, iar privirea i se îngustase. După părerea sa, era limpede că nu de un pahar cu apă avea nevoie. Carol Lanning părea însetată de sânge. Herbert îi înţelegea perfect simţămintele. După atentatul cu bombă de la ambasada din Beirut, el însuşi ar fi aruncat cu inima deschisă o

bombă nucleară asupra oraşului, numai pentru a-i lichida astfel pe cei care îi uciseseră soţia. Suferinţa pierderii unei persoane dragi nu se îmbina întotdeauna cu compasiunea.

Hood se uită la ceas şi se lăsă pe spate în fotoliu.

— Darrell ne va suna peste cinci minute.

Se întoarse către Plummer:

— Ce facem cu misiunea, Ron? Crezi că Aideen posedă calificarea necesară pentru a merge mai departe?

Plummer se aplecă în faţă, iar Herbert îl măsură din priviri. Plummer era un bărbat scund, cu părul negru şi rar şi ochi mari. Nasul coroiat îi susţinea o pereche de ochelari cu rame groase, negre. Purta un costum cenuşiu foarte şifonat şi pantofi negri, scâlciaţi. Şosetele i se adunaseră pe glezne. Până în prezent, Herbert nu prea avusese de-a face cu acest fost analist al CIA pentru problemele Europei Occidentale. Era însă convins că, în ciuda înfăţişării sale ponosite, Plummer era un bun specialist. Nici o persoană care se îmbrăca atât de neglijent nu putea să fi ajuns în poziţia pe care o ocupa Plummer, dacă nu ar fi fost extrem de pricepută în ceea ce făcea. Pe de altă parte, Herbert aruncase o privire pe fişa de evaluare psihologică pe care o întocmise Liz Gordon înainte de angajarea lui Plummer. La fel ca Herbert, Plummer îl detestase sincer pe fostul director al CIA. Era un indiciu suficient în privinţa caracterului unui individ, după părerea lui Herbert.

— Nu vă pot spune nimic despre starea psihică a lui Aideen, răspunse Plummer, dând din cap către Liz Gordon. Lăsând la o parte acest element, aş spune însă că e pe deplin capabilă să-şi continue misiunea.

— Din dosarul ei rezultă că nu posedă suficientă experienţă diplomatică, interveni Carol Lanning.

— E-adevărat, încuviinţă Plummer. Metodele domnişoarei Marley nu sunt la fel de rafinate, din punct de vedere diplomatic, în comparaţie cu modul de acţiune al Marthei. Vreţi însă să-mi auziţi părerea? Aş zice că tocmai de aşa ceva avem nevoie, în acest moment.

— Îmi place cum sună, spuse Herbert, după care i se adresă lui Paul: Aşadar, ai hotărât să continuăm misiunea?

— Nu voi hotărî nimic până nu voi fi stat de vorbă cu Darrell, răspunse Hood. Dar instinctul meu îmi spune c-ar fi mai bine ca Darrell şi Aideen să mai rămână o vreme acolo.

— De ce? vru să afle Liz Gordon.

Herbert nu reuşi să-şi dea seama dacă intervenţia colegei sale fusese o întrebare sinceră sau o provocare. Uneori, comportamentul lui Liz era de natură a-i intimida pe interlocutori.

— Fiindcă nu avem de ales, replică scurt Hood. Dacă focurile de armă au fost trase la nimereală – şi nu putem exclude această posibilitate, câtă vreme Aideen a scăpat cu viaţă, iar cealaltă victimă a fost un poştaş madrilen aflat în trecere – înseamnă că atentatul a fost o coincidenţă tragică, dar care nu a avut nici o legătură cu discuţiile care urmau să aibă loc. Dacă aşa stau lucrurile, nu există nici un motiv pentru a amâna convorbirile. Însă, chiar dacă atentatul a fost îndreptat cu bună ştiinţă împotriva noastră, tot nu ne putem permite să dăm înapoi.

— Nu putem da înapoi, sunt de acord, spuse Liz Gordon. Dar nu crezi că o retragere strategică ar fi o decizie mai înţeleaptă, până când ne lămurim cum stau lucrurile?

— Administraţia americană este cea care determină cursul politicii noastre externe, nu orientarea ţevii unei arme, replică Lanning. Sunt de acord cu domnul Hood.

— Darrell poate rezolva problemele de securitate cu prietenii săi de la Interpol, argumentă Hood. Asemenea incidente nu se vor mai repeta.

— Paul, motivul pentru care am propus o amânare nu are nimic de-a face cu elementele de logistică, insistă Liz. Mai există un factor care trebuie luat în considerare înainte de a decide dacă Aideen poate sau nu să participe în continuare la misiune.

— La ce te referi? întrebă Hood.

— În acest moment, Aideen îşi revine probabil din primul stadiu al şocului, explică Liz. Acesta va fi urmat aproape imediat de un contraşoc concretizat printr-o creştere bruscă a nivelului hormonilor adrenocorticali – hormonii steroizi, adică. Va deveni hiperactivă.

— Dar asta e bine, nu? rosti Hood.

— Dimpotrivă, replică Liz. După aceea, contraşocul va induce o fază de rezistenţă, de recuperare emoţională. Aideen va căuta un mod de a-şi elibera energia. Dacă înainte era oarecum lipsită de tact diplomatic, de-acum ar putea deveni echivalentul unei rachete scăpate de sub control. Şi încă n-am luat în calcul ce e mai rău.

— Cum aşa? se miră Hood.

Liz se aplecă, rezemându-şi coatele pe genunchi.

— Aideen a supravieţuit unui atac în care colega ei şi-a pierdut

viaţa. O astfel de experienţă poate să declanşeze un complex de vinovăţie. El se va combina cu obsesia răspunderii de a duce la bun sfârşit misiunea, cu orice preţ. Aideen va înceta să doarmă şi, probabil, chiar să mănânce. Nimeni nu e în stare să reziste prea mult timp încordării provocate de contraşoc şi de faza de rezistenţă.

— Ce înseamnă „prea mult timp”? vru să afle Herbert.

— Două, cel mult trei zile, depinde de persoana în cauză, răspunse Liz. Din acel moment, persoana intră într-o stare de epuizare clinică. Practic, cedează atât fizic, cât şi nervos. Pe scurt: dacă acest contraşoc va rămâne netratat o perioadă atât de îndelungată, fata riscă să aibă nevoie de o şedere prelungită într-un sanatoriu de recuperare, departe de lume.

— Cât de mare e acest risc? se încăpăţână Herbert.

— Aş estima probabilitatea unei cedări la şaizeci la sută, cel puţin, conchise Liz.

Telefonul lui Hood începu să sune, chiar în clipa în care Liz îşi încheia pledoaria. Hood ridică imediat. Asistentul său executiv, „Bugs” Benet, îl anunţă că era căutat de Darrell McCaskey. Hood îi ceru legătura şi trecu telefonul pe speaker.

Herbert se foi în fotoliul său rulant. Până de curând, o convorbire de acest fel nu ar fi putut fi purtată pe o linie publică, însă Matt Stoll, responsabilul cu sprijinul logistic al Centrului de Comandă, un adevărat geniu al informaticii, proiectase un dispozitiv digital de bruiaj care putea fi conectat la liniile telefonice publice. Oricine ar fi încercat să intercepteze convorbirea nu ar fi auzit decât paraziţi. Un minidifuzor ataşat aparatului de bruiaj filtra semnalul şi îi permitea lui McCaskey să-şi audă limpede interlocutorul.

— Bună seara, Darrell, spuse Hood calm. Am trecut telefonul pe speaker.

— Cine mai e cu tine? vru să ştie McCaskey.

Hood îi enumeră pe cei prezenţi.

— Nici nu ştii ce mult înseamnă pentru noi să ştim că avem alături o echipă atât de grozavă, spuse McCaskey, cu o voce înecată de emoţie. Vă mulţumesc.

— Suntem cu toţii alături de voi, îi confirmă Hood, muşcându-şi buzele.

Herbert nu-şi văzuse niciodată şeful atât de tulburat. Hood îşi reveni însă foarte repede.

— Cum vă simţiţi? Aveţi nevoie de ceva?

Compasiunea directorului Centrului era sinceră. Herbert susţinuse mereu că, în ceea ce privea sinceritatea funcţionarilor guvernamentali, Hood se încadra într-o categorie aparte, numai a sa.

— Suntem încă destul de tulburaţi, aşa cum presupun că sunteţi şi voi, răspunse McCaskey. Sper însă că ne vom reveni cât de curând. De fapt, Aideen e într-o dispoziţie de-a dreptul combativă.

Liz dădu din cap a înţelegere.

— Contraşocul, şopti ea.

— Cum aşa? întrebă Hood.

— Ei bine, l-a cam luat la trei-păzeşte pe deputatul Serrador, acuzându-l că se lasă condus de frică, spuse McCaskey. Am mustrat-o după aceea între patru ochi, dar trebuie să vă mărturisesc că am fost de-a dreptul mândru de felul în care a reacţionat. Tipul o merita din plin.

— Darrell, Aideen e lângă tine? întrebă Hood.

— Nu este, veni răspunsul. E în camera ei, împreună cu viceconsulul Gawal de la Ambasada Americană, discută la telefon cu amicul meu Luis, de la Interpol, despre măsurile de securitate pe care va trebui să le luăm, dacă veţi decide să rămânem în continuare aici. Aşa cum v-am spus, e niţel surescitată şi voiam să-i ofer prilejul de a se descărca, fără a-i lăsa impresia că e exclusă de la luarea unei hotărâri.

— Bine gândit, îl aprobă Hood. Darrell, eşti convins că putem sta de vorbă acum?

— Oricum, trebuie să discutăm, iar eu aş prefera să nu mai pierdem timpul, spuse McCaskey. Sunt convins că mă voi simţi cu moralul la pământ după ce voi fi digerat ca lumea tot ce s-a întâmplat.

Liz îi făcu semn lui Hood să continue.

Herbert încuviinţă şi el. Ştia prea bine prin ce trecea acum Darrell.

— Prea bine, rosti Hood. Darrell, tocmai ne întrebam dacă este cazul să rămâneţi sau nu acolo. Spune-mi ce părere ai şi care e problema cu deputatul Serrador.

— Sincer, n-am nimic împotrivă să rămânem aici, începu McCaskey. Problema însă nu sunt eu şi nici Aideen. Tocmai ne-am întors de la biroul deputatului Serrador. Ne-a dat de înţeles cât se poate de clar că nu are de gând să continue discuţiile.

— De ce? întrebă Hood.

— L-a apucat frica, sugeră Herbert.

— Nu, Bob, mă tem că nu-i ăsta motivul, spuse McCaskey. Serrador ne-a spus că ar vrea să stea de vorbă cu colegii lui şi cu cei ce anchetează atacul înainte de a decide dacă vom continua sau nu discuţiile. Mie însă mi s-a părut – iar instinctul meu nu mă înşală prea des – că ăsta ar fi doar un pretext. Aideen a avut şi ea aceeaşi impresie. Individul pur şi simplu *nu mai vrea* să continuăm.

— Darrell, sunt Ron Plummer. Nu uita, deputatul Serrador a fost cel care a avut iniţiativa acestor discuţii de analiză, el ne-a contactat, prin mijlocirea ambasadorului Neville. Ce-ar avea de câştigat punând capăt discuţiilor?

— Să le pună capăt? mormăi Herbert. Dar nici n-au început încă.

Hood îi făcu semn ofiţerului de contrainformaţii să tacă.

— Nu ştiu ce-ar avea de câştigat, Ron, replică McCaskey. Cred însă că ceea ce spunea Bob adineauri... Tu bombăneai, nu-i aşa, Bob?

— Cine altcineva? râse acesta.

— Cred că spusele lui Bob au o mare doză de adevăr, îşi încheie McCaskey ideea. Din clipa în care Av Lincoln a pus-o pentru întâia oară pe Martha în legătură cu Serrador – la cererea lui, mai ţineţi minte? – deputatul a insistat că nu voia să discute decât cu Martha. Ea a fost asasinată, iar acum Serrador nu mai vrea să stea de vorbă cu noi. Singura concluzie cât se poate de evidentă este că făptaşul a avut acces atât la planurile politice ale lui Serrador, cât şi la calendarul exact de desfăşurare a acestora. Şi a acţionat, ucigând-o pe Martha, cu scopul de a-l intimida.

— Nu-i vorba doar de el, completă Plummer. A reuşit, practic, să le închidă gura tuturor membrilor grupării sale pro naţionale.

— Exact, încuviinţă McCaskey. Totodată, prin atacul asupra Marthei, au urmărit să transmită un mesaj diplomaţilor noştri: nu vă amestecaţi! Şi totuşi, nu mă pot împiedica să nu mă gândesc că acesta-i raţionamentul pe care cineva îl aşteaptă din partea noastră. Parcă nu-mi vine să cred că acesta a fost mobilul atentatului.

— Domnule McCaskey, sunt Carol Lanning de la Departamentul de Stat.

Vocea ei părea a-şi fi recăpătat vigoarea, dar tulburarea încă se făcea simţită.

— Am fost implicată ceva mai târziu în această problemă, aşa încât nu cred că i-am sesizat toate subtilităţile. Ce se petrece, de fapt? De ce ar trebui să stea deoparte diplomaţii noştri?

— Dă-mi voie mie să lămuresc lucrurile, Darrell, interveni Hood, întorcându-şi privirea spre Carol Lanning. După cum ştiţi, doamnă Lanning, în Spania au avut loc demonstraţii violente, în ultimele câteva luni.

— Am răsfoit rapoartele zilnice, încuviinţă Lanning. În principal, din câte-am înţeles, a fost vorba de ciocniri între bascii separatişti şi cei antiseparatişti.

— Acestea au fost disputele cele mai mediatizate, confirmă Hood. S-ar putea însă să nu fiţi la curent cu îngrijorarea unora dintre liderii spanioli, din pricina unor evenimente recente, între care atacarea membrilor unora dintre grupările etnice mai numeroase din ţară. Guvernul şi-a pus în mişcare toate pârghiile pentru a păstra sub tăcere aceste incidente. Ann, tu aveai o serie de informaţii în această privinţă.

Purtătoarea de cuvânt a Centrului, înaltă, suplă şi brunetă, încuviinţă sobru. Ochii ei îi zâmbeau însă lui Hood. Herbert îi observă privirile şi se întrebă dacă „Papa” Paul le remarcase.

— Oficialii spanioli au făcut presiuni serioase asupra jurnaliştilor pentru a nu însera în ziarele lor articole referitoare la acest subiect şi pentru a nu difuza ştirile de acest fel la radio şi televiziune, spuse Ann Farris.

— Şi chiar au reuşit? se miră Herbert. Vânătorii lor de ambulanţe sunt chiar mai daţi dracului decât cei mai înverşunaţi dintre rechinii presei de la Washington.

— În realitate, s-a recurs la mită, explică Ann. Am informaţii mai concrete îndeosebi cu privire la trei astfel de incidente. Sediul unei edituri din Catalonia a fost incendiat, după ce aceasta publicase un roman în care castilienii erau făcuţi cu ou şi cu oţet. Alaiul unei nunţi andaluze a fost atacat în timp ce ieşea dintr-o biserică din Segovia, în Castilia. În sfârşit, un lider antiseparatist basc a fost ucis de conaţionalii săi separatişti, în timp ce se afla internat într-un spital.

— Par a fi o serie de evenimente izolate, sugeră Plummer.

— Sunt incidente izolate, încuviinţă Hood. Dar, dacă ar ajunge să fie legate, ar duce Spania la dezastru.

— Acesta este motivul pentru care reporterii locali au fost mituiţi, în timp ce reporterii internaţionali au fost ţinuţi, în bloc, departe de locurile de desfăşurare, urmă Ann Farris. UPI, ABC,

New York Times şi *Washington Post* au depus plângeri la guvern, fără să fi fost luaţi în seamă. Toate acestea se petrec cam de-o lună, o lună şi ceva încoace.

— Noi am început să ne interesăm mai îndeaproape de ceea ce se petrece acolo în ultimele trei săptămâni, continuă Hood. Deputatul Serrador a avut o întâlnire secretă cu ambasadorul Neville. Totul s-a desfăşurat discret, în spatele uşilor închise ale consulatului. Serrador i-a dat de înţeles ambasadorului nostru că a fost înfiinţată o comisie parlamentară, condusă de el însuşi, care are menirea de a investiga creşterea tensiunilor dintre cele cinci grupări etnice majore din Spania. A mai precizat că, în ultimele patru luni, pe lângă incidentele pe care Ann le-a precizat mai devreme, o duzină de lideri etnici au fost răpiţi sau ucişi. Serrador dorea să obţină sprijinul nostru pentru strângerea de informaţii referitoare la activitatea mai multor grupări. Neville l-a contactat pe Av Lincoln, care ne-a transmis cele aflate nouă şi Marthei.

Hood îşi plecă privirea.

— Dacă vă amintiţi, de îndată ce Serrador a aruncat o privire pe lista negociatorilor noştri, a cerut în mod expres să discute cu Martha, punctă Herbert. Iar ea, imediat după ce a aflat despre ce era vorba, a fost nerăbdătoare să îşi asume poziţia de conducătoare a misiunii. Aşa încât, Paul, să nu-ţi treacă prin minte nici o clipă că ai greşit, trimiţând-o acolo.

— Uşurel, Bob, încercă Ann Farris să-l liniştească.

Hood ridică ochii şi, dintr-o privire, le mulţumi celor doi pentru intervenţie. Apoi i se adresă lui Carol Lanning:

— Cam acesta a fost începutul implicării noastre în ceea ce se petrece în Spania.

— Ce vor aceste grupări etnice? vru să afle doamna Lanning. Independenţă?

— Unele dintre ele, da.

Hood se întoarse către computer şi accesă fişierul cu date referitoare la Spania.

— Potrivit afirmaţiilor lui Serrador, există două probleme majore. Cea dintâi se referă la cele două facţiuni ale bascilor. Bascii alcătuiesc doar două procente din totalul populaţiei, dar au început să se lupte între ei. Majoritatea etniei e formată de antiseparatişti convinşi, care vor să rămână o parte integrantă a Spaniei. Mai puţin de zece procente nutresc convingeri separatiste.

— Asta înseamnă doar zero virgulă două procente din populaţia Spaniei, calculă Lanning. Nu mi se pare un număr considerabil.

— Nici nu este, o aprobă Hood. În acelaşi timp, persistă o altă problemă, mai veche, referitoare la castilienii din centrul şi nordul ţării. Aceştia alcătuiesc şaizeci şi doi la sută din populaţie. Au fost dintotdeauna convinşi că *ei* sunt adevăraţii spanioli, spre deosebire de toţi ceilalţi.

— Cei ce aparţin altor etnii sunt consideraţi venetici, spuse Herbert.

— Exact. Serrador susţine că, în ultimii ani, castilienii au încercat să înarmeze pe ascuns facţiunile separatiste ale bascilor, pentru a da apă la moară procesului de învrăjbire a minorităţilor: mai întâi bascii, apoi galicienii, catalanii şi andaluzii. Ca urmare, Serrador a aflat că unele grupări poartă negocieri pentru a se uni în vederea unei acţiuni concertate, politice sau militare, împotriva castilienilor. O acţiune preventivă, cum s-ar spune.

— Mai mult, nu este vorba de o problemă strict internă, adăugă McCaskey. Sursele mele de la Interpol mi-au spus că francezii sprijină curentul antiseparatiştilor basci. Se tem că, dacă separatiştii basci vor ajunge să deţină mai multă putere, bascii de pe teritoriul Franţei vor acţiona la rândul lor pentru a-şi forma o ţară proprie.

— Pericolul e real, din acest punct de vedere? întrebă Herbert.

— Este, confirmă McCaskey. De la sfârşitul anilor şaizeci şi până la jumătatea anilor şaptezeci, cei aproximativ o jumătate de milion de basci din Franţa i-au ajutat pe cei două milioane de basci spanioli să lupte împotriva dictaturii lui Francisco Franco. Camaraderia dintre bascii francezi şi cei spanioli e atât de strânsă, încât şi unii şi alţii, francezi şi spanioli deopotrivă, se referă la regiunile pe care le locuiesc sub numele de Ţara Bascilor.

— Bascii şi castilienii sunt cele două grupări etnice pe care Serrador insista să le investigam cât mai curând cu putinţă, spuse Hood. Lor li se adaugă catalanii, stabiliţi şi ei tot în centrul şi nordul ţării, care formează cam şaisprezece la sută din populaţie. Sunt extrem de bogaţi şi influenţi. O mare parte a impozitelor plătite de catalani este însă cheltuită pentru sprijinirea celorlalte minorităţi, îndeosebi a andaluzilor din sud. Catalanii ar fi cât se poate de fericiţi dacă aceştia ar înceta să

existe.

— Cam cât de fericiţi? vru să afle Lanning. Îndeajuns de fericiţi pentru a acţiona în acest sens?

— Vă gândiţi la un genocid? întrebă Hood.

Lanning ridică din umeri.

— Nu e nevoie decât de câţiva oameni îndeajuns de gălăgioşi pentru a ridica nivelul urii şi suspiciunii până la asemenea cote.

— Victimele de pe iaht erau de origine catalană, remarcă McCaskey.

— Nu trebuie să uităm că aceşti catalani au fost dintotdeauna separatişti, observă Carol Lanning. Au fost una dintre forţele-cheie implicate în declanşarea Războiului Civil din Spania, acum şaizeci de ani.

— E-adevărat, încuviinţă Plummer. Dar catalanii sunt foarte refractari în ceea ce priveşte contactul cu celelalte etnii. Genocidul este, de regulă, rezultatul dorinţei unei forţe deja dominante de a îndrepta furia populaţiei împotriva unei ţinte anume. Ceea ce nu este cazul aici.

— Tind să-i dau dreptate lui Ron, spuse Hood. Catalanilor le-ar fi fost mult mai uşor să-şi exercite pârghiile financiare pentru a duce ţara în direcţia dorită de ei, decât să recurgă la genocid.

— Vom fi în măsură să dăm un răspuns mai concret acestor nelămuriri după ce vom fi aflat cine erau cei de pe iaht, fu de părere Herbert.

Hood îl aprobă, apoi privi din nou monitorul computerului.

— Alături de basci, castilieni şi catalani, mai sunt şi andaluzii. Ei alcătuiesc aproximativ douăzeci la sută din populaţie şi se vor alătura oricărei grupări care va prelua puterea, datorită dependenţei lor financiare. Galicienii nu depăşesc un procent de opt la sută din total. Sunt o etnie ce are ca preocupare de bază agricultura; sunt devotaţi Spaniei, deşi independenţi prin tradiţii şi vor încerca să stea deoparte în orice conflict s-ar declanşa.

— Aşadar, avem de-a face cu o situaţie deosebit de complexă, conchise Lanning. Date fiind antecedentele relaţiilor interetnice, deloc liniştite, nu e de mirare că guvernul încearcă să păstreze tăcerea asupra incidentelor. Nu înţeleg însă una dintre afirmaţiile domnului Herbert: de ce a ţinut morţiş acest deputat Serrador să stea de vorbă numai cu Martha?

— Deputatul Serrador dorea să discute cu Martha fiindcă se simţea mai în largul său alături de ea, date fiind cunoştinţele ei de limbă şi civilizaţie spaniolă, explică Hood. Îi plăcea, de

asemenea, ideea că Martha era femeie şi, în plus, aparţinea unei minorităţi rasiale. A afirmat că ştia că poate conta pe discreţia şi înţelegerea ei.

— Sigur că da! ricană Herbert. Însă, din cât m-am gândit, rezultă şi că Martha era victima perfectă pentru anumite grupări etnice spaniole.

Cu toţii îşi îndreptară privirile spre el.

— Ce vrei să spui? întrebă Hood.

— Fără s-o mai iau pe ocolite, aş ţine cont de faptul că etnia catalană e formată din extremişti misogini care-i urăsc pe negrii africani, preciză Herbert. Le poartă pică încă de-acum nouă sute de ani, de pe vremea războaielor cu maurii din nordul Africii. Dacă cineva ar fi dorit să-i atragă de partea sa pe catalani – şi cine nu i-ar vrea în propria tabără pe băieţii cu bani? – n-ar putea alege o victimă mai potrivită decât o femeie de culoare.

Pentru câteva clipe, în încăpere se lăsă tăcerea.

— Nu credeţi că-i o ipoteză cam trasă de păr? întrebă într-un târziu Carol Lanning.

— De ce ar fi? replică Herbert. Am văzut idei şi mai năstruşnice, dar care s-au dovedit în cele din urmă adevărate. E un adevăr trist, dar de necontestat: atunci când cauţi urme de noroi în şanţul firii umane, rar se întâmplă să fii dezamăgit.

— Cărei grupări etnice îi aparţine Serrador? se interesă Mike Rodgers.

— E basc, domnule general, se auzi din difuzor vocea lui McCaskey. În dosarul lui nu se poate găsi nici o urmă de activitate antinaţionalistă. L-am verificat atent. Dimpotrivă, omul a votat împotriva tuturor legilor cu caracter separatist.

— Ar putea fi o cârtiţă, sugeră Carol Lanning. Cel mai dăunător dintre spionii sovietici descoperiţi vreodată în aparatul Departamentului de Stat crescuse într-un orăşel numit Darien din Connecticut şi îl votase pe Barry Goldwater.

— Ei, aşa mai veniţi de-acasă, rânji Herbert.

Ştia ce avea să urmeze: nimeni nu era mai pătimaş decât un proaspăt convertit.

Lanning se întoarse către Hood.

— Cu cât mă gândesc mai mult la cele spuse de domnul Herbert, cu atât sunt mai tulburată de toate acestea. Au mai fost cazuri în care ne-am confruntat cu înscenări puse la cale în folosul unor interese străine. Să presupunem, deocamdată, că aşa s-a întâmplat şi de această dată. Că Martha a fost atrasă în

Spania cu scopul de a fi asasinată, indiferent din ce motive. Dar nu vom putea afla niciodată care au fost acestea dacă nu vom avea acces la toate aspectele investigaţiei desfăşurate la faţa locului. Putem conta pe asta, domnule McCaskey?

— Nu prea cred, răspunse McCaskey. Serrador a afirmat că ne va ţine la curent, dar din momentul în care am fost expediat împreună cu Aideen la hotel n-am mai primit nici o veste.

— Mda, guvernul spaniol nu-i niciodată dornic să-şi dezvăluie aspectele intime ale activităţii sale, remarcă Herbert. În timpul celui de-al doilea război mondial, această naţiune autodeclarată neutră escorta convoaiele naziştilor trimise dinspre Elveţia spre Portugalia. O făceau în speranţa unor viitoare favoruri de care, din fericire, n-au mai avut prilejul să se bucure.

— Asta se întâmplă pe vremea lui Francisco Franco, îi atrase atenţia Plummer. Era o formă de curtoazie profesională, ca de la dictator la dictator. Nu înseamnă că toţi spaniolii sunt aşa.

— E-adevărat, acceptă Herbert. Dar liderii spanioli nu şi-au schimbat năravurile. În anii optzeci, ministrul apărării a angajat contrabandişti ca mercenari, care să-i ucidă pe separatiştii basci. Guvernul a plătit armamentul pentru echipele acestora din Africa de Sud, iar mai târziu i-au lăsat să le păstreze. Nu, în nici un caz nu aş conta pe guvernanţii spanioli pentru a ajuta în vreun fel Statele Unite, clătină el din cap.

Hood îşi ridică mâinile.

— Am deviat de la subiect. Darrell, deocamdată nu mă interesează Serrador şi motivele reticenţei sale şi nu mă preocupă nici genul de informaţii pe care acesta ni le-ar putea solicita. Vreau să aflu cine a ucis-o pe Martha şi de ce.

Se întoarse către Rodgers:

— Mike, tu ai fost cel care a recrutat-o pe Aideen. Ce fel de om e?

Rodgers rămăsese în picioare, în spatele lui Carol Lanning. Îşi desfăcu braţele şi îşi mută greutatea corpului de pe un picior pe altul, înainte de a răspunde:

— S-a confruntat cu nişte traficanţi de droguri daţi dracului în Mexico City şi a reuşit să-i înfunde. Eu zic că fata e tare.

— Îmi dau seama încotro baţi, Paul şi-aş vrea să te avertizez, interveni Liz. Aideen a fost supusă unei încordări emoţionale cumplite. Cere-i să continue ancheta sub acoperire şi s-ar putea să cedeze.

— Pe de altă parte, acesta ar putea fi exact remediul de care

are nevoie, sugeră Herbert.

— Ai întru totul dreptate, fu de acord Liz. Fiecare dintre noi e plămădit dintr-un alt aluat. Întrebarea care se pune e următoarea: de ce anume are Aideen nevoie în acest moment? Dacă se implică într-o misiune clandestină şi cedează psihic şi fizic, ar putea ajunge în situaţia cuiului rupt din potcoava calului, care a dus la pierzanie un întreg regat.

— În schimb, dacă trimitem pe altcineva la faţa locului pentru a da de urma făptaşilor, vom pierde timp preţios, insistă Herbert.

— Darrell, ai ascultat părerile celor de-aici? întrebă Hood.

— Da.

— Şi ce crezi c-ar trebui să facem?

— În primul rând, Mike are dreptate, începu McCaskey. Fata asta are o spinare de fier. Nu s-a sfiit deloc să-i arunce în faţă lui Serrador ceea ce gândea. Iar instinctele mele îmi spun ceea ce-i spun şi lui Bob, ale sale: sunt tentat să o lăsăm să se dezlănţuie împotriva spaniolilor. Pe de altă parte, Liz are argumente serioase. În consecinţă, dacă sunteţi şi voi de acord, voi sta mai întâi de vorbă cu Aideen. Voi şti destul de curând dacă e în stare să facă faţă.

Privirea lui Hood o căută pe cea a specialistei în psihologie.

— Liz, dacă vom hotărî să mergem mai departe, implicând-o şi pe Aideen, la ce anume ar trebui să fie atent Darrell? Cedarea de care ne-ai vorbit are anumite semne prevestitoare?

— În primul rând, o stare de agitaţie extremă, replică Liz. Vorbire precipitată, bătut din picioare, flexarea cu zgomot a încheieturilor, oftaturi adânci, cam acestea ar fi indiciile. Aideen va trebui să se poată concentra. Dacă îşi lasă mintea să se preocupe de sentimentul de vinovăţie, se va prăbuşi într-un abis din care s-ar putea să nu mai reuşească să iasă.

— Ai vreo întrebare, Darrell? întrebă Hood.

— Nici una, răspunse fără şovăire McCaskey.

— Foarte bine, spuse Hood. Darrell, îi voi ruga pe Bob şi echipa sa să te ţină la curent cu orice informaţii noi care s-ar putea să apară. De îndată ce vom afla ceva folositor, vei şti şi tu.

— Am să dau şi eu nişte telefoane, încuviinţă McCaskey. S-ar putea să găsesc printre cunoştinţele mele de la Interpol câţiva oameni care ne-ar putea fi de ajutor.

— Excelent, zise Hood. N-am uitat nimic?

— Domnule Hood, ştiu că nu e domeniul meu, dar aş vrea să vă pun şi eu o întrebare, interveni Carol Lanning.

— Vă rog, spuneţi-mi Paul, răspunse Hood. Vă ascult.

Femeia îi mulţumi şi îşi drese glasul înainte de a continua:

— Dacă mi-e îngăduit, aş vrea să ştiu dacă urmăriţi să strângeţi nişte informaţii pe care le veţi transmite apoi autorităţilor spaniole, sau…

Se opri, ezitând să rostească ceea ce o preocupa.

— Sau ce?

— … Sau vreţi să vă răzbunaţi?

Hood se gândi câteva clipe.

— Sincer, doamnă Lanning, vreau şi una şi alta.

— Bun, rosti ea.

Ridicându-se, îşi netezi fusta şi îşi îndreptă umerii.

— Speram din suflet că nu voi fi singura care vrea aşa ceva.

7

Luni, ora 22 şi 56 minute,
San Sebastian, Spania

Explozia iahtului lui Ramirez nu lăsase nici un supravieţuitor.

Adolfo nici nu se aştepta să găsească în viaţă pe vreunul dintre cei aflaţi la bord. Suflul exploziei răsturnase ambarcaţiunea înainte ca vreun marinar să poată sări în apă. Cei care nu fuseseră ucişi de explozie se înecaseră sub epava răsturnată. Doar pilotul şalupei reuşise să scape. Adolfo îi cunoştea identitatea. Individul se numea Juan Martinez şi era unul din capii *familiei* Ramirez. Avea reputaţia unui tip inteligent şi devotat şefului său. Dar Adolfo nu-şi făcea griji din pricina lui Martinez şi nici a celorlalţi ticăloşi din clanul lui Ramirez. Foarte curând, *familia* nu avea să mai conteze printre forţele inamice. Iar o dată cu risipirea acesteia, celelalte *familii* aveau să se retragă din calea Generalului. Cât era de amuzant: de îndată ce supravieţuirea cuiva era pusă sub semnul întrebării, puterea nu mai avea nici o importanţă.

Pescarul, alături de căpitanii a două traulere care se îndreptau spre port la acea oră târzie a nopţii, aşteptase sosirea poliţiei la locul exploziei, pentru a depune mărturie despre ceea ce văzuse. Când cei doi ofiţeri din patrula portului acostară micul pescador, Adolfo se comportă ca şi cum ar fi fost extrem de tulburat de cele întâmplate. Cei doi poliţişti îi cerură să se calmeze, iar el se prefăcu a se fi liniştit, fără a exagera însă. Îi informă că avea privirile îndreptate spre port în clipa în care avusese loc explozia. Adolfo mărturisi că nu văzuse decât globul de foc care nu apucase încă să se stingă şi că auzise plescăitul şi sfârâitul aşchiilor incandescente care căzuseră în apă, departe de epavă. Le mai spuse că pornise imediat spre locul exploziei. Ascultându-l, unul dintre anchetatori lua notiţe, scriind grăbit, în timp ce colegul său îi punea întrebări. Ambii ofiţeri păreau teribil de incitaţi de ideea că, în sfârşit, se întâmplase ceva neobişnuit în portul acesta altminteri atât de plicticos.

Cei doi îşi notară numărul de telefon şi adresa lui Adolfo, apoi îi acordară permisiunea să plece. Între timp, Adolfo se prefăcu a se fi liniştit îndeajuns pentru a le putea ura, calm, succes în investigaţii. Apoi intră în cabină şi puse motorul în funcţiune.

Acesta tuşi de câteva ori, apoi porni zgomotos, iar Adolfo cârmi ambarcaţiunea către port.

În timp ce prora navei despica apele tulburi, Adolfo scoase din buzunar una din ţigările pe care şi le făcea chiar el. Şi-o aprinse şi trase adânc în piept fumul, încercând un sentiment de satisfacţie mai puternic ca niciodată. Nu era prima sa misiune îndeplinită în folosul cauzei. În urmă cu un an pregătise o scrisoare-capcană pentru redacţia unui ziar şi programase explozia unei bombe ataşate maşinii unui ziarist; conflagraţia urma să se declanşeze în momentul deşurubării capacului rezervorului de benzină. Ambele acţiuni fuseseră încununate de succes. Aceasta era însă cea mai importantă dintre misiunile care îi fuseseră încredinţate şi totul mersese ca la carte. Mai mult chiar, reuşise să o ducă la bun sfârşit de unul singur. Generalul îi ceruse lui Adolfo să o facă el însuşi din două motive. În primul rând, în eventualitatea în care ar fi fost prins, cauza n-ar fi pierdut decât un singur soldat. În al doilea rând, dacă Adolfo ar fi dat greş, Generalul ar fi ştiut cui îi aparţinea vina nereuşitei. Era un element deosebit de important. Având atâtea sarcini esenţiale de îndeplinit, în interiorul cauzei nu era loc pentru incompetenţi.

Adolfo conduse cu îndemânare barca spre ţărm, cu o mână strunind cârma, iar cu cealaltă ţinând frânghia uzată a clopotului care atârna lângă geamul cabinei. Pescuia în aceste ape de când era copil, pe vasul tatălui său. Sunetul dogit al clopotului era unul din cele două lucruri care-i trezeau amintirea vie a acelor vremuri. Celălalt era mirosul portului, atunci când se apropia de ţărm, dinspre larg. Mirosul oceanului se simţea mai puternic, pe măsură ce ajungea tot mai aproape. I se păruse dintotdeauna un mister, până când îşi făcuse fratele părtaş la nedumerirea sa. Norberto îi explicase că toate acele elemente care, laolaltă, alcătuiau mirosul specific al mării – sarea, cadavrele peştilor morţi, algele în putrefacţie – erau întotdeauna aduse de valuri către mal. De aceea miroseau întotdeauna plajele a ocean – mai puternic decât oceanul însuşi.

— Părintele Norberto, oftă Adolfo. Atât de învăţat şi totuşi atât de dezorientat.

Fratele său devenise preot iezuit, un prelat care nu-şi dorise niciodată să fi devenit altceva. După hirotonisire, în urmă cu şapte ani, îi fusese dată în grijă parohia bisericii Sfântului Ignaţiu. Enoriaşii îl numeau cu dragoste „învăţatul”. Era capabil să le

explice de unde venea mirosul oceanului, de ce soarele îşi schimba culoarea în portocaliu la apus, ori de ce puteau fi văzuţi norii, deşi erau alcătuiţi din picături de apă. La un singur lucru nu se pricepea Norberto: la politică. Pe vremuri se alăturase unui marş de protest împotriva guvernului spaniol, acuzat de finanţarea escadroanelor morţii, care uciseseră sute de oameni pe la jumătatea anilor optzeci. Dar aceea fusese mai curând o cauză umanistă, nu una politică. Nu se pricepea nici măcar la politica din interiorul bisericii. Norberto nu suporta să stea departe de parohia sa. De două sau de trei ori pe an, părintele-general Gonzalez – cel mai influent prelat iezuit din Spania – acorda audienţe şi găzduia dineuri la care participau marii demnitari ai bisericii, la Madrid. Norberto nu se ducea la aceste sărbători decât atunci când i se ordona – ceea ce se întâmpla destul de rar. Lipsa de interes a lui Norberto pentru propria sa avansare ierarhică făcea ca toate onorurile, toată puterea şi, desigur şi banii meniţi acestei provincii să se îndrepte către părintele Iglesias, care oblăduia comunitatea din Bilbao.

Adolfo, în schimb, era expert în politică, ceea ce fratele său nu voia să recunoască. Cei doi fraţi se certau rareori; avuseseră grijă unul de altul încă de când erau copii. Când venea însă vorba de politică, discuţiile lor se preschimbau în confruntări pătimaşe. Norberto credea cu tărie într-o Spanie unită. Odată declarase plin de amărăciune: „E şi aşa destul de rău că întreaga creştinătate e dezbinată”. Îşi dorea ca aceea pe care îi numea „spaniolii, copiii Domnului”, să trăiască în armonie.

Spre deosebire însă de Norberto, Adolfo nu credea nici în spanioli şi nici în Dumnezeu. Dacă ar fi existat un Dumnezeu, îşi zicea el, lumea ar fi fost mai bună. N-ar fi existat conflicte şi sărăcie. Cât despre entitatea numită Spania, aceasta fusese dintotdeauna un amestec pestriţ de elemente provenind din culturi diferite. Era un adevăr valabil încă dinainte de Hristos, când bascii, ibericii, celţii, cartaginezii şi alţii fuseseră uniţi cu toţii sub stindardul Romei. Era un adevăr de necontestat în 1469, când Aragonul şi Castilia se uniseră într-o alianţă împotriva naturii, ca urmare a căsătoriei dintre Ferdinand al II-lea şi Isabela I. Era la fel de adevărat şi în 1939, când Francisco Franco devenise *El Caudillo,* conducătorul naţiunii devastate de Războiul Civil. Iar acest adevăr rămăsese în picioare şi în prezent.

La fel de adevărat era că, în cadrul acestei confederaţii, castilienii fuseseră dintotdeauna în postura victimelor. Erau

temuţi fiindcă alcătuiau cea mai numeroasă grupare. Erau mereu cei dintâi trimişi pe câmpul de bătaie, mereu exploataţi de către cei bogaţi. Ca o ironie a sorţii, dacă se putea vorbi despre „adevăraţii spanioli”, aceia nu puteau să fie decât castilienii. Erau harnici şi veseli din fire. Viaţa lor era plină de sudoarea muncii cinstite şi de pasiune. Castilienii aveau în sânge muzica, râsetele şi dragostea. Cât despre ţinutul pe care îl locuiau, ţara Cidului, acesta era o câmpie vastă, presărată cu mori de vânt şi castele, sub un cer albastru, fără sfârşit.

Adolfo trăia intens mândria moştenirii sale şi, concomitent, bucuria de a fi îndeplinit cu succes misiunea din acea seară, însă, în timp ce pescadorul intra în port, îşi îndreptă atenţia spre ambarcaţiunile amarate la ţărm. Portul era amplasat în spatele uriaşei clădiri din secolul al nouăsprezecelea, Ayuntamiento, care adăpostea primăria oraşului. Adolfo se bucură că era noapte. Nu-i plăcea să se întoarcă în port pe lumină, când restaurantele şi magazinele cu suveniruri îţi furau ochii. Banii catalanilor erau de vină pentru transformarea frumosului orăşel de pescari San Sebastian într-un obiectiv turistic.

Adolfo manevră cu atenţie şi îndemânare nava, ocolind numeroasele iahturi ancorate nu departe de chei. Pescarii obişnuiau să-şi ţină bărcile la debarcader, pentru a nu încurca apropierea de port şi pentru a uşura descărcarea peştelui. Dar iahturile nu ţineau seama de aceste reguli nescrise şi îşi aruncau ancora oriunde le trecea prin minte celor care le conduceau. Echipajele lor veneau apoi pe chei în bărci pneumatice. Lui Adolfo, luxoasele ambarcaţiuni îi aminteau neîncetat că nevoile muncitorilor nu aveau nici o însemnătate pentru cei bogaţi. Regulile stabilite de pescari nu contau pentru atotputernicii bogătaşi catalani, ori pentru turiştii pe care aceştia îi atrăgeau aici, spre a aduce beneficii hotelurilor şi restaurantelor, precum şi liniilor aeriene stăpânite tot de ei.

Ajungând la chei, Adolfo îşi amară mica ambarcaţiune la locul ei obişnuit. Apoi, luându-şi pe umăr sacul de pânză, îşi făcu loc prin mulţimea de turişti şi localnici care se adunaseră după ce auziseră explozia. Câţiva dintre cei de pe chei, care îl urmăriseră în timp ce se apropia dinspre larg, îl întrebară ce se întâmplase. Ridică din umeri şi clătină din cap, continuând să înainteze pe aleea pietruită, de-a lungul prăvăliilor şi a acvariului recent construit. Nu era niciodată recomandabil să te opreşti şi să intri în vorbă cu oamenii după îndeplinirea unei misiuni. Exista riscul

să te înflăcărezi şi să te apuci să ţii predici, ceea ce ar fi fost o greşeală fatală. Gurile sparte nu scufundă doar vapoare: ele pot să-i ducă la pierzanie pe aceia care le provoacă scufundarea.

Adolfo urmă aleea, intrând în Monte Urgull, parcul oraşului. Închis traficului automobilelor, acesta adăpostea bastioane şi rămăşiţele tunurilor din bătălii străvechi. Tot aici se afla şi cimitirul britanic în care fuseseră îngropaţi soldaţii ducelui de Wellington căzuţi în campania împotriva francezilor din 1812. Când era copil, Adolfo se jucase des în aceste locuri – înainte ca maldărele de dărâmături acoperite de buruieni să fi fost avansate la rangul de relicve istorice protejate prin lege. Pe-atunci, se închipuia în postura unui soldat din cavalerie. El nu lupta însă împotriva cuceritorilor francezi, ci a acelor „*bastardos* din Madrid” de care îi fusese dat să audă mult prea des. Aşa îi numea pe exportatorii care îl vârâseră pe tatăl său, mult prea devreme, în mormânt. Aceştia cumpărau peştele cu tona, pentru a-l expedia apoi în întreaga lume şi îi încurajau astfel pe pescarii lipsiţi de experienţă să prade apele din largul portului San Sebastian. Exportatorii refuzau să-şi alcătuiască o linie de furnizori regulaţi şi nu le păsa că distrugeau echilibrul ecologic al regiunii. Mita distribuită autorităţilor locale le asigura protecţia guvernamentală. Nu-şi doreau decât să satisfacă cererea crescândă de peşte a pieţei pe măsură ce acesta începuse să înlocuiască carnea de vită în meniurile din întreaga Europă şi din America de Nord. Cinci ani mai târziu, exportatorii începuseră să cumpere peşte în cantităţi industriale din Japonia, iar oportuniştii dornici de îmbogăţire se risipiseră. Apele din largul coastei aparţineau din nou localnicilor. Fusese însă prea târziu pentru tatăl său. Bătrânul Alcazar îşi dăduse duhul un an mai târziu, după o luptă îndelungată şi încrâncenată pentru supravieţuire. Mama sa îl urmase, după numai câteva luni. De atunci, Norberto fusese singurul sprijin care-i mai rămăsese lui Adolfo.

În afară de General, desigur.

Adolfo ieşi din parc, trecând pe lângă muzeul San Telmo, o fostă mănăstire dominicană. Apoi străbătu cu paşi repezi Calle Okendo, o stradă liniştită şi întunecoasă. Singurele zgomote care tulburau liniştea nopţii erau sunetul înfundat al valurilor care se spărgeau de chei şi vocile de la televizor, care răzbăteau prin ferestrele deschise.

Micul apartament al lui Adolfo era situat la etajul doi al unei clădiri aflate la două cvartale spre sud-est, pe o străduţă

lăturalnică. Descoperi cu uimire că uşa era deschisă. Intră în apartamentul cu o singură cameră, cu inima bătându-i să-i spargă pieptul. Îl aştepta oare un trimis al Generalului, sau poliţia îi dăduse, cumva, de urmă?

Nu era nici una, nici alta. Adolfo răsuflă uşurat văzându-şi fratele tolănit pe pat.

Norberto închise cartea pe care o citea: *Discursurile despre morală* ale lui Epictet.

— Bună seara, Dolfo, rosti vesel Norberto.

Arcurile vechi ale patului scârţâiră acut atunci când se ridică. Preotul era ceva mai înalt şi mai solid decât fratele său. Avea părul blond-roşcat şi nişte ochi blânzi şi negri, a căror lucire răzbătea dindărătul ochelarilor cu ramă subţire. Deoarece, spre deosebire de fratele său, Norberto era rareori expus arşiţei soarelui, pielea feţei îi era mai palidă şi lipsită de riduri.

— Bună seara, Norberto, răspunse Adolfo. Ce surpriză plăcută să te găsesc aici.

Îşi aruncă sacul de pânză pe masa din bucătărie şi îşi scoase puloverul. Briza răcoroasă care pătrundea prin fereastra deschisă îl mângâie plăcut.

— Nu ne-am văzut de mult, aşa încât m-am gândit să-ţi fac o vizită.

Aruncând o privire spre ceasul de pe tejgheaua bucătăriei, adăugă:

— E unsprezece şi jumătate. Nu-i cam târziu, faţă de ora la care te întorci de obicei?

Adolfo încuviinţă din cap şi se apucă să-şi golească sacul de hainele murdare.

— A fost un accident în apele golfului, o explozie pe un iaht. M-am oprit să dau o mână de ajutor.

— Aha! exclamă Norberto. Am auzit bubuitura şi chiar m-am întrebat ce-o fi fost. A păţit cineva ceva?

— Din păcate, da, răspunse Adolfo. Au fost mai mulţi morţi.

Nu intră în detalii. Norberto ştia de activitatea politică a fratelui său, dar nu cunoştea asocierea acestuia cu grupul Generalului. Adolfo îşi dorea din tot sufletul ca lucrurile să rămână aşa şi pe mai departe.

— Cei ucişi erau din San Sebastian? vru să afle Norberto.

— Nu ştiu, ridică din umeri Adolfo. Am plecat după sosirea poliţiei. Nu mai era nimic de făcut.

În timp ce vorbea, se apucă să-şi atârne hainele ude pe

frânghia întinsă în faţa ferestrei. Îşi lua întotdeauna un schimb de haine în plus atunci când ieşea în larg, pentru a se putea schimba în haine uscate odată ajuns înapoi în port. Evită privirea fratelui său.

Norberto se apropie încet de aragazul pe care se vedea o cratiţă cu tocăniţă.

— Am gătit nişte *cocido* şi m-am gândit să-ţi aduc şi ţie, spuse el. Ştiu că-ţi place.

— Chiar mă întrebam ce-o fi mirosind atât de frumos, râse Adolfo. Cu siguranţă, nu hainele mele. Mulţumesc, Berto.

— Am să-ţi încălzesc eu tocana, înainte de a pleca către casă.

— Lasă, mă descurc şi singur, răspunse Adolfo. De ce nu te duci acasă? Sunt convins că ai avut o zi lungă.

— Şi tu ai avut o zi lungă, replică Norberto. O zi lungă şi o noapte lungă.

Adolfo nu-i răspunse. Bănuia oare Norberto ceva?

— Citeam adineauri că, la fel cum iubirea de Dumnezeu te face să te simţi mai împlinit, acelaşi efect îl are şi facerea de bine, rosti Norberto zâmbind. Lasă-mă, aşadar, să fiu bun. Lasă-mă să fac măcar atât pentru tine.

Aprinse aragazul şi dădu deoparte capacul cratiţei.

Adolfo zâmbi şi el, precaut.

— E-n regulă, *mi hermano*, spuse el. Fii bun. Deşi, dac-ar fi să întrebăm pe oricine din oraş, eşti şi aşa îndeajuns de bun cât pentru noi doi la un loc. Îi veghezi pe cei bolnavi, le citeşti orbilor, ai grijă de copii atunci când ambii părinţi au de lucru.

— Asta mi-e meseria, spuse Norberto.

Adolfo clătină din cap.

— Eşti mult prea modest. Ai fi făcut toate astea chiar dacă n-ai fi avut vocaţia preoţiei.

Mirosul îmbietor de carne de miel umplu încăperea, pe măsură ce tocana începu să se încălzească. Bolborositul fierturii răsuna familiar în încăpere. Îi amintea lui Adolfo de vremea când el şi Norberto erau mici şi mâncau ce le lăsa mama pregătit pe sobă. Parcă nici nu trecuse chiar atât de multă vreme de când stăteau împreună, la fel ca acum. Şi totuşi, se întâmplaseră atâtea în Spania, de-atunci. Se întâmplaseră atâtea cu ei…

Adolfo avu grijă să nu-şi trădeze graba. Deşi nu avea acum timp să mănânce, nu voia să-i dea lui Norberto motive să-şi facă griji din pricina sa.

Norberto îşi măsură din priviri fratele, în timp ce amesteca în

tocană. Preotul părea obosit şi tras la faţă în lumina gălbuie a becului fără abajur care atârna din tavan. Cu trecerea fiecărui an, părea tot mai obosit. Adolfo ajunsese de mult la concluzia că facerea de bine era o întreprindere al naibii de solicitantă. Să iei asupra ta suferinţele şi necazurile celorlalţi, fără a avea cui să le spui pe-ale tale – cu excepţia lui Dumnezeu, poate... Un astfel de martiriu cerea calităţi pe care Adolfo nu le avea şi o credinţă cu care nu fusese dăruit. Acesta era convins că împotriva suferinţelor din viaţa pământească trebuia să lupţi câtă vreme te aflai pe pământ. Nu avea rost să-i ceri lui Dumnezeu să-ţi dăruiască puterea de a îndura. Trebuia să-i ceri puterea de a îndrepta lucrurile.

— Spune-mi, Adolfo, rosti Norberto fără să se întoarcă. Ceea ce spuneai adineauri era adevărat?

— Poftim? tresări Adolfo. Ce anume să fie adevărat?

— Chiar e nevoie să fiu bun cât pentru amândoi?

Adolfo ridică din umeri.

— Nu. Din câte judec eu, nu.

— Dar potrivit judecăţii lui Dumnezeu? insistă Norberto. Crezi că El te-ar aşeza printre cei buni?

Adolfo îşi atârnă şosetele umede pe frânghie.

— N-am de unde să ştiu. Va trebui să-l întrebi chiar pe El.

— Din păcate, nu întotdeauna îmi răspunde la întrebări, Dolfo, replică Norberto, întorcându-se. Tocmai de-aceea te-am întrebat.

Adolfo îşi şterse mâinile de pantaloni.

— Nu-mi simt conştiinţa încărcată, dacă la asta te referi.

— Chiar deloc?

— Deloc. Ascultă, de ce toate întrebările astea? Crezi c-ar trebui să-mi fac griji din vreun motiv anume?

Norberto luă o farfurie de pe poliţă şi o umplu cu tocană, apoi o puse pe masă şi-i făcu semn fratelui său să se aşeze.

— Mănâncă.

Adolfo se aşeză la masă şi începu să mănânce zgomotos.

— E fierbinte. Şi foarte bună.

În timp ce mânca, îşi privi fratele. Acesta se purta ciudat.

— Ai prins ceva în seara asta? întrebă Norberto.

— Nu cine ştie ce, răspunse Adolfo.

— Nu miroşi deloc a peşte, observă Norberto.

Mestecând de zor o bucată de carne de miel, Adolfo arătă spre frânghia plină de haine puse la uscat.

— M-am schimbat, după cum vezi.

— Nici hainele de lucru nu-ţi miros a peşte, spuse Norberto, plecându-şi privirea.

Brusc, Adolfo realiză ce anume i se păruse a fi nelalocul său: deşi el însuşi era pescarul, cel care pescuia era, de astă dată, Norberto.

— Ce anume te-a făcut să deschizi subiectul ăsta? întrebă el.

— Cei de la poliţie mi-au telefonat ceva mai devreme.

— Şi?

— Mi-au spus despre explozia cumplită care a avut loc pe iaht, explică Norberto. Se gândeau că va fi poate nevoie de mine pentru a da ultima împărtăşanie victimelor. Am venit la tine ca să fiu mai aproape de port, în cazul în care ar fi nevoie de mine.

— Dar n-a fost nevoie de tine, rosti Adolfo încrezător. Nimeni n-ar fi putut supravieţui unei explozii de o asemenea amploare.

Norberto îl ţintui cu privirea.

— Ştii acest lucru atât de sigur fiindcă ai văzut explozia? Sau mai există şi vreun alt motiv?

Adolfo îi susţinu privirea. Nu-i plăcea turnura pe care începuse să o ia conversaţia. Puse deoparte farfuria şi se şterse la gură cu dosul palmei.

— Acum trebuie să plec.

— Unde?

— Mă întâlnesc cu nişte prieteni.

Norberto se apropie de fratele său. Îşi aşeză mâinile pe umerii acestuia şi îl privi în ochi. Adolfo era conştient că faţa sa nu-i dezvăluia fratelui său ceea ce gândea. Era asemenea unei măşti anonime.

— Ai ceva să-mi spui? întrebă Norberto.

— Despre ce?

— Despre… ce vrei tu, replică Norberto stânjenit.

— Orice? Desigur. Ţin la tine, Berto.

— Nu la asta m-am referit.

— Ştiu, spuse Adolfo. Şi te cunosc, Norberto. Ce te frământă? Îţi pot fi de vreun ajutor? Vrei să ştii ce-am făcut în seara asta? Despre asta-i vorba, nu-i aşa?

— Mi-ai spus mai devreme c-ai fost să pescuieşti, replică Norberto. De ce nu te-aş crede?

— Fiindcă ai ştiut de explozie şi totuşi ai pretins contrariul, spuse Adolfo. N-ai venit aici ca să fii mai aproape de port, Berto. Ai venit fiindcă voiai să ştii dacă aveai să mă găseşti acasă. Foarte bine. Nu m-ai găsit. Ştii, de asemenea, că n-am fost la

pescuit.

Norberto nu scoase nici un cuvânt. Îşi luă mâinile de pe umerii fratelui său şi le lăsă să-i cadă, grele, pe lângă corp.

— Dintotdeauna ai fost în stare să-mi citeşti în suflet, urmă Adolfo. Ai ştiut mereu ce gândesc, ce simt. Când eram puştan şi mă întorceam noaptea târziu de la târfe sau de la luptele de cocoşi, te minţeam, spunându-ţi c-am fost la cinematograf sau la fotbal. Tu te uitai în ochii mei şi citeai adevărul. Dar nu mi-ai spus niciodată nimic.

— Pe-atunci erai un copil, Dolfo. Tot ce făceai era o parte a procesului maturizării tale. De-acum însă eşti bărbat în toată firea.

— Ai dreptate, Norberto, îl întrerupse Adolfo. Sunt bărbat. Dar nu mai am timp pentru luptele de cocoşi, ca să nu mai vorbesc de mersul la târfe. Precum vezi, frăţioare, n-ai de ce să-ţi faci griji.

Norberto făcu un pas către el.

— Şi acum te privesc în ochi. Şi citesc în ei că totuşi am motive de îngrijorare.

— Sunt grijile mele. Tu n-ai de ce să-ţi faci griji.

— Nu-i adevărat, îl contrazise Norberto. Suntem fraţi. Împărţim aceleaşi suferinţe, aceleaşi taine, aceeaşi dragoste. De ce nu vrei să stai de vorbă cu mine, Dolfo? Te rog.

— Despre ce să discutăm? Despre ceea ce fac? Despre ceea ce cred? Despre ceea ce visez?

— Despre toate astea, dacă vrei. Stai jos şi spune-mi…

— N-am timp, replică Adolfo.

— Când ţi-e sufletul în joc, trebuie să-ţi faci timp.

Adolfo îşi privi lung fratele.

— Aha! Şi, dacă aş avea timp, m-ai asculta ca un frate sau în calitatea ta de preot?

— Norberto ar fi cel ce te-ar asculta, răspunse preotul blând. Nu pot să despart ceea ce fac de ceea ce sunt.

— Aşadar, vrei să joci rolul conştiinţei mele.

— Mă tem că s-ar putea să fie nevoie să o fac, spuse Norberto.

Adolfo îl privi în tăcere timp de câteva secunde, apoi îşi întoarse privirea, înainte de a rosti:

— Chiar vrei să ştii ce-am făcut în seara asta?

— Da, vreau.

— Atunci o să-ţi spun, declară Adolfo. O să-ţi spun fiindcă, dacă mi se întâmplă ceva, vreau să ştii de ce am făcut ce am

făcut.

Se întoarse din nou cu faţa către fratele său şi continuă aproape în şoaptă, pentru a nu risca să fie auzit de vecini, prin pereţii subţiri ai apartamentului.

— Catalanii aflaţi la bordul iahtului care s-a scufundat, Ramirez şi ceilalţi, au pus la cale şi au dus la îndeplinire asasinarea unui diplomat american aflat la Madrid. Am în buzunar înregistrarea conversaţiei lor care are drept subiect asasinatul.

Îşi pipăi buzunarul şi caseta zăngăni, confirmându-i parcă spusele.

— Caseta asta e o mărturie de necontestat, Norberto. Comandantul meu, Generalul, a avut dreptate în privinţa acestor ticăloşi. Ei conduceau un grup care şi-a propus să aducă la faliment ţara pentru a putea să preia conducerea. Femeia aceea a fost ucisă pentru a-i determina pe americani să nu se amestece în planul lor de cucerire a Spaniei.

— Nu mă interesează politica, ştii prea bine, interveni Norberto.

— Poate c-ar trebui să te intereseze, replică Adolfo. Singurul sprijin pe care îl au oamenii săraci din parohia ta vine de la Dumnezeu, dar nu le umple masa cu de-ale gurii.

— Nu, e-adevărat, recunoscu tânărul preot. Nu uita însă că fericiţi sunt cei săraci cu duhul, căci a lor va fi împărăţia Cerurilor.

— E un adevăr valabil în meseria ta, dar nu şi în a mea, rosti Adolfo înfuriat.

Vru să plece, dar Norberto îl apucă de braţ şi îl împiedică să se îndepărteze.

— Spune-mi, Adolfo, ce rol ai jucat tu în uciderea oamenilor acelora?

— Care a fost rolul meu? repetă calm Adolfo. Eu am făcut-o, izbucni el apoi. Eu am aruncat în aer iahtul!

Norberto făcu un pas înapoi, de parcă mărturisirea neaşteptată ar fi fost o palmă.

— Milioane de oameni ar fi avut de suferit dacă acei monştri rămâneau în viaţă, murmură Adolfo.

Norberto îşi făcu semnul crucii.

— Erau oameni, Adolfo, nu monştri.

— Erau nişte creaturi fără scrupule şi fără simţăminte, i-o reteză Adolfo.

Nu se aştepta ca fratele său să înţeleagă ceea ce făcuse. Norberto era iezuit, un membru al Societăţii lui Iisus. De cinci sute de ani, membrii acestui ordin monastic erau instruiţi pentru a deveni soldaţi ai virtuţii, pentru a întări credinţa catolicilor şi pentru a o propovădui celor ce nu se numărau încă printre catolici.

— Greşeşti, spuse Norberto cu glas tremurător, fără a slăbi însă strânsoarea mâinii pe braţul fratelui său. „Creaturile” acestea, cum îi numeşti tu, erau oameni ca toţi oamenii. Oameni cu suflete nemuritoare, create de Dumnezeu.

— Atunci ar trebui să-mi mulţumeşti, frate, căci eu le-am trimis sufletele nemuritoare în faţa lui Dumnezeu.

Ochii preotului erau scăldaţi în lacrimi.

— Îţi asumi o răspundere prea mare. Doar Dumnezeu are dreptul să cheme la el sufletele oamenilor.

— Trebuie să plec.

— Cât despre suferinţa acelor milioane de oameni pe care ai invocat-o mai devreme, ea ar fi fost trecătoare, s-ar fi limitat la această lume, urmă Norberto. Odată ajunşi alături de Dumnezeu, ar fi cunoscut fericirea. Tu, în schimb… rişti să fi condamnat pentru vecie.

— În cazul ăsta, roagă-te pentru mine, frate, căci am de gând să continuu ceea ce am început.

— *Nu*, Adolfo! Nu trebuie…

Adolfo îşi retrase cu blândeţe braţul din strânsoarea mâinii fratelui său, pe care o strânse uşor, la rândul său, înainte de a-i da drumul.

— Măcar lasă-mă să te spovedesc, îl rugă Norberto.

— Altă dată, răspunse Adolfo.

— Altă dată s-ar putea să fie prea târziu, rosti Norberto, cu vocea gâtuită de emoţie. Ştii care e pedeapsa celor morţi fără să se căiască. Vei rămâne înstrăinat de Dumnezeu.

— Dumnezeu m-a uitat, oricum. Ne-a uitat pe noi toţi.

— Nu!

— Îmi pare rău, rosti Adolfo.

Pescarul îşi feri privirea. Nu voia să citească suferinţa din ochii blânzi ai preotului şi să fie obligat să recunoască faptul că el era cel ce-o provocase. Nu acum, când mai erau atâtea de făcut. Îi mulţumi încă o dată fratelui său pentru mâncare, apoi scoase o ţigară scuturată din pachetul strivit în buzunar. Era ultima, constată el. Avea să fie nevoit să se oprească în drum, pentru a-

şi cumpăra un pachet de ţigări. Şi-o aprinse şi se îndreptă spre uşă.

— Te rog, Adolfo, insistă Norberto, apucându-l pe fratele său de umăr şi obligându-l să se întoarcă. Rămâi aici, cu mine. Să stăm de vorbă, să ne rugăm.

— Am treabă pe colină, replică acesta calm. I-am promis Generalului că voi duce înregistrarea celor de la postul de radio. Sunt şi ei castilieni şi au fost de acord să o difuzeze. Din acel moment, lumea întreagă va afla cât respect au catalanii pentru viaţa unui om, spaniol sau nu. Guvernul şi opinia publică mondială ne vor ajuta să punem capăt asupririi lor.

— Dar ce va crede lumea despre castilianul care i-a ucis pe oamenii aceia? întrebă Norberto, reuşind să-şi coboare vocea atunci când pronunţă cuvântul „ucis”, dându-şi seama că nu era cazul să fie auzit de vecini. Crezi că se vor ruga cu toţii pentru sufletul tău?

— N-am nevoie de rugăciunile nimănui, răspunse Adolfo fără şovăire. Vreau doar să le atrag atenţia. Cât despre ceea ce va gândi lumea… Sper că îmi vor recunoaşte curajul. Nu eu sunt cel care a recurs la împuşcarea unei femei neînarmate, în plină stradă, doar pentru a-mi impune punctul de vedere. Îşi vor spune că am pătruns până în inima conspiraţiei diabolice şi am retezat-o din rădăcină.

— Iar când acest lucru se va afla, catalanii vor dori să te stârpească *pe tine* din rădăcină, spuse Norberto.

— S-ar putea să încerce, recunoscu Adolfo. E posibil chiar să reuşească.

— Şi-atunci, când se va pune capăt vărsării de sânge? întrebă Norberto. Atunci când nu va mai fi rămas nimeni în viaţă?

— Am ştiut de la bun început că o singură lovitură nu va fi de-ajuns pentru a pune capăt ambiţiilor catalane şi că, pe parcurs, ar putea fi pierdute vieţile unor castilieni, spuse Adolfo. Cât despre sfârşitul vărsării de sânge, să ştii că nu e chiar atât de departe precum crezi. Până când catalanii şi aliaţii lor vor apuca să se mobilizeze, va fi prea târziu pentru a stăvili ceea ce va urma.

Umerii largi ai lui Norberto se lăsară. Clătină din cap încet, cu lacrimile curgându-i şiroaie pe obraji. Dintr-o dată, părea să-şi fi pierdut orice elan.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Dolfo, suspină el. Ce va urma? Spune-mi, ca să mă pot măcar ruga pentru sufletul tău.

Adolfo îşi privi îndurerat fratele. Rar i se întâmplase să-l vadă pe Norberto plângând. De fapt, nu-l văzuse în halul acesta decât de două ori. Prima oară la înmormântarea mamei lor, iar a doua oară la căpătâiul unui tânăr enoriaş muribund. Îi venea greu să-l privească şi să nu fie mişcat.

— Eu şi camarazii mei avem de gând să redăm Spania poporului castilian, spuse Adolfo. După o mie de ani de asuprire, vom readuce inima înapoi în trupul Spaniei.

— Există şi alte mijloace prin care se poate atinge acest scop, pledă Norberto. Mijloace lipsite de violenţă.

— Au fost încercate demult, fără nici un rezultat, clătină din cap Adolfo.

— Dumnezeu n-a ridicat niciodată sabia pentru a lua viaţa cuiva.

Adolfo îşi aşează mâna pe umărul fratelui său.

— Frăţioare, rosti el, privindu-l în ochii înceţoşaţi de lacrimi. Dacă îmi poţi garanta sprijinul Lui, îţi garantez că nu voi mai lua viaţa nimănui.

Norberto vru să spună ceva, dar se opri. Adolfo îi mângâie obrazul şi zâmbi. Întorcându-se, deschise uşa şi îi trecu pragul. Se opri şi îşi plecă privirea.

Adolfo era dispus să creadă într-un Dumnezeu drept. Nu credea însă într-un Dumnezeu care îi pedepsea pe aceia care căutau să se elibereze. Nu-şi putea permite să se lase influenţat de convingerile fratelui său. Şi totuşi, cel care încerca să-l oprească era Norberto, acel om de o nemaiîntâlnită bunătate care îşi făcuse griji pentru el încă din vremea când era copil şi până acum, când devenise adult. Îl îngrijise şi-l iubise, indiferent de faptele sale. Nu-l putea lăsa aici, pradă suferinţei.

Adolfo privi în urmă. Îi zâmbi fratelui său şi-i mângâie încă o dată obrazul fin.

— Nu te ruga pentru mine, Norberto. Roagă-te pentru ţara noastră. Căci, dacă Spania e condamnată, mântuirea mea nu mă va face fericit şi nici n-o voi fi meritat.

Trase cu sete din ţigară şi porni în fugă pe trepte, lăsând în urmă o dâră de fum şi un frate care nu-şi mai putea stăpâni plânsul.

8

Luni, ora 16 şi 22 de minute,
Washington, D.C.

Ca în fiecare după-amiază, Paul Hood studia lista de nume afişată pe monitorul computerului său. Cu câteva minute în urmă, îşi apăsase degetul mare pe miniscannerul aflat lângă tastatură. După identificarea amprentei digitale, computerul îi solicitase codul personal de acces şi, şapte zecimi de secundă mai târziu, deschisese fişierul cu agenţii operativi ai Centrului de Comandă aflaţi în misiune. Hood tastă parola – numele de fată al soţiei sale, KENT – iar lista de nume apăru pe ecran.

În total, Centrul coordona activitatea a nouă agenţi operativi. Fiecare dintre cei nouă, bărbaţi şi femei, figura pe statele de plată ale Centrului. Alături de nume, pe listă mai figurau ordinele de misiune şi locaţia în care aceştia se găseau în prezent, un mic rezumat al ultimului raport primit de la fiecare, pregătit de Bob Herbert – raportul complet putea fi consultat prin dezarhivare – precum şi, în sfârşit, adresa celei mai apropiate case conspirative şi traseele de repliere în caz de urgenţă. Dacă unul dintre agenţi era deconspirat, Centrul de Comandă avea să-i găsească la adresele respective şi avea să facă toate eforturile pentru repatriere. Până în prezent, nici unul dintre agenţi nu fusese compromis.

Trei dintre agenţi se aflau în misiune în Coreea de Nord, ca urmare distrugerii, de către echipa de intervenţie a Centrului a unei baze de lansare a rachetelor, în Munţii Diamantelor. Sarcina agenţilor era de a se asigura că respectiva bază de lansare nu avea să fie reconstruită. Deşi la origini baza fusese construită în secret de un ofiţer sud-coreean trădător, nu exista nici o garanţie că nord-coreenii, oportunişti ca întotdeauna, nu aveau să încerce să recupereze echipamentul rămas la faţa locului pentru a construi o nouă bază de lansare.

Doi agenţi ai Centrului se aflau în Valea Bekaa din Liban şi alţi doi în Damasc, capitala Siriei. Ambele echipe erau infiltrate în bandele locale de terorişti şi transmiteau rapoarte privind

consecinţele politice ale activităţii desfăşurate acolo de Centrul de Comandă. Faptul că agenţii Centrului preveniseră izbucnirea unui război între Siria şi Turcia nu era privit cu ochi buni în regiune: în Orientul Mijlociu, naţiunile preferau să îşi rezolve singure problemele, chiar dacă acest lucru însemna război. Intervenţia externă pentru menţinerea păcii, mai ales venită din partea Statelor Unite, era considerată ilicită şi dezonorantă.

Ultimii doi agenţi se aflau în Cuba şi erau însărcinaţi să observe evoluţia situaţiei politice din această ţară. Potrivit rapoartelor, pe măsură ce îmbătrânea, Fidel Castro tindea să scape din mână frânele puterii. Cu toate defectele sale – şi erau destule – călcâiul de fier al dictatorului menţinuse Caraibele într-o stare de stabilitate mai mult sau mai puţin constantă. Oricare tiran venit la putere în Haiti, în Grenada, în Antigua sau oricare altă insulă avea şi acum nevoie de aprobarea lui Castro pentru a face contrabandă cu arme sau cu droguri şi chiar pentru a menţine o armată îndeajuns de puternică. Toţi erau conştienţi că rivalii liderului cubanez erau asasinaţi înainte de a deveni prea puternici. Era evident că, o dată cu moartea lui Castro, haosul, nu democraţia, avea să se instaureze pe insulă şi în întreaga regiune. Statele Unite aveau pregătit un plan de rezervă pentru această eventualitate, menit să umple vidul de putere prin utilizarea conjugată a unor pârghii economice şi militare. Agenţii Centrului de Comandă erau elemente-cheie în reţeaua de avertizare şi pregătire anticipată, care urma să netezească drumul pentru punerea în aplicare a acestui plan.

„Nouă vieţi omeneşti”, îşi zise Hood. De fiecare dintre ele depindeau alte două, trei sau chiar patru vieţi. Nu era o responsabilitate care să poată fi tratată cu uşurinţă. Examină rapoartele de după-amiază şi, constatând că situaţiile rămăseseră relativ stabile şi nu suferiseră modificări majore, închise fişierul.

Toţi aceşti agenţi contau pe discreţia absolută a comunicaţiilor pe care le aveau cu Centrul de Comandă. Îşi transmiteau rapoartele contactând telefonic biroul unei companii cu sediul la Washington, care închiria spaţii pentru birouri. Numărul respectiv de telefon era înregistrat pe adresa Companiei de Consultanţă Internaţională Caryn Nadler. Agenţii îşi foloseau limbile materne, fiecare cuvânt avându-şi semnificaţia sa aparte odată tradus în limba engleză, diferită de cea originală. De pildă, fraza „Cum aş putea rezerva un loc pentru Dallas?” rostită în arabă putea să

însemne, în traducere engleză, cu totul altceva: „Preşedintele sirian este grav bolnav”. Deşi traducerile se făceau prin intermediul unui program computerizat, şapte oameni în afară de Hood aveau acces la acestea şi, în acelaşi timp, la identitatea agenţilor. Bob Herbert, Mike Rodgers şi Darrell McCaskey erau trei dintre aceste persoane, iar Hood avea deplină încredere în ei. Cum rămânea însă cu ceilalţi patru, doi dintre ei în subordinea lui Herbert, unul în grupul lui McCaskey şi al patrulea în echipa condusă de Rodgers? Cu toţii trecuseră prin verificările standard, dar fuseseră aceste verificări îndeajuns de minuţioase? Erau oare codurile suficient de discrete, în eventualitatea în care ar fi fost interceptate? Din nefericire, răspunsul la aceste întrebări nu putea fi cunoscut decât în momentul în care un agent dispărea, o misiune era sabotată sau o echipă cădea victimă unei ambuscade.

Acestea erau riscurile inerente în domeniul spionajului şi al recoltării de informaţii pe plan internaţional. Era un fapt inevitabil. Agenţii considerau pericolul drept unul dintre ingredientele meseriei lor. În ciuda celor întâmplate cu Martha în Spania, Centrul de Comandă avea datoria să facă tot ce-i stătea în putinţă pentru a reduce astfel de riscuri. Pentru moment, asasinarea Marthei era investigată la faţa locului de Darrell McCaskey, Aideen Marley şi colaboratorii lor de la Interpol. Mike Rodgers şi Bob Herbert studiau rapoartele informative din ultima vreme, iar Ron Plummer purta discuţii cu diplomaţii străini de la Washington şi de peste hotare. Carol Lanning se angajase să ia legătura cu relaţiile ei de la Departamentul de Stat. La fel ca la NASA sau la Pentagon şi la Centrul de Comandă rutina activităţilor desfăşurate ca urmare a declanşării unei crize se desfăşura potrivit unui program extrem de precis.

„De ce oare, privind retrospectiv, pregătirile pentru o misiune par, comparativ, mult mai neglijente?” se întrebă Hood. „Fiindcă, naiba s-o ia de treabă, e vorba de o privire retrospectivă!” Ulterior, îşi puteau permite luxul explorării amănunţite, pentru a determina unde anume se afla greşeala.

Şi unde greşiseră de astă dată? Centrul de Comandă nu avusese de ales în privinţa trimiterii Marthei în Spania. După ce Av Lincoln îi pronunţase numele şi Serrador insistase ca ea să participe la întâlnirea programată, nu mai existase cale de întoarcere. Cât despre alegerea lui Aideen, care să o secundeze pe parcursul convorbirilor, în locul lui Darrell... Fusese o decizie

corectă. Aideen, spre deosebire de Darrell, vorbea perfect spaniola. La fel ca şi Serrador, Aideen provenea dintr-o familie de muncitori – Hood se gândise că acest amănunt le-ar fi putut fi de folos. Dar chiar şi prezenţa lui Darrell în momentul atentatului nu i-ar fi fost de prea mult folos Marthei, dacă ea fusese aleasă în mod deliberat drept ţintă a atacului.

Şi totuşi, Hood se simţea ruşinat că sistemul dăduse greş câtă vreme el se afla la comandă. Ruşinat şi, totodată, teribil de furios.

Atât de furios, încât, pentru moment, nu se simţea în stare să-şi focalizeze mânia asupra unui obiectiv anume. Era furios fiindcă o viaţă fusese curmată atât de brutal. Hood ura crima, din orice motive ar fi fost ea făptuită. Atunci când ajunsese la Centrul de Comandă îi căzuse în mână un dosar secret al CIA, având drept subiect un pluton de asasini care fusese înfiinţat în timpul administraţiei Kennedy. Mai mult de o duzină de generali şi diplomaţi străini fuseseră executaţi de membrii acestuia între 1961 şi 1963. Din punct de vedere politic, existenţa acestei unităţi de elită era perfect justificată. Cu toate acestea, din punct de vedere moral îi era greu s-o accepte, chiar dacă asasinatele în cauză duseseră, pe termen lung, la salvarea unor vieţi omeneşti.

Dar, poate chiar din acest motiv, moartea Marthei căpăta o dimensiune tragică. Nu era acelaşi lucru cu înlăturarea unui despot, care ar fi dus la îmbunătăţirea vieţii altor oameni şi nici nu se putea compara cu lichidarea unui terorist cu scopul prevenirii unor atentate. Cineva o împuşcase pe Martha pentru a transmite un semnal. *Un semnal!*

Era furios şi pe guvernul spaniol. Autorităţile iberice solicitaseră sprijinul american pentru supravegherea prin satelit a activităţilor cu potenţial terorist şi îl obţinuseră. Când venea însă vorba de a da o mână de ajutor, situaţia se schimba radical. Chiar dacă deţineau informaţii despre atentat, nu erau dispuşi să le divulge. Puţinele informaţii deţinute în prezent de Centrul de Comandă proveneau din sursele lui Darrell McCaskey din cadrul Interpolului. Nimeni nu revendicase atentatul. Supravegherea de către Herbert a comunicaţiilor prin fax şi prin radio purtate între guvern şi secţiile de poliţie spaniole confirmase acest lucru. Maşina cu care fugise teroristul nu fusese descoperită, în ciuda cercetărilor desfăşurate la sol şi prin observaţii din elicopter, iar Biroul Naţional de Recunoaştere din cadrul Pentagonului nu reuşise să o identifice în imaginile luate din satelit. Poliţia

spaniolă îşi îndreptase investigaţiile spre *cortacarros*, echivalentul spaniol al atelierelor de dezmembrare a maşinilor. Dar, chiar şi în cazul în care maşina căutată fusese dusă la un astfel de atelier, existau puţine şanse ca ea să fie găsită înainte de a fi fost dezmembrată. Până în momentul respectiv, în eventualitatea în care cel ce o cumpărase avea să fie vreodată identificat, urma agresorului avea să se piardă. În sfârşit, Darrell McCaskey raportase cu câteva minute în urmă că factorul poştal care fusese ucis în decursul atentatului nu avea cazier. Părea a fi un trecător nevinovat şi ghinionist.

În sfârşit, Hood era furios pe sine însuşi. Ar fi trebuit să intuiască din prima clipă că nu era cazul să le lase pe Martha şi pe Aideen să preia riscurile unei operaţiuni clandestine în toată regula, fără a le pune pe urme măcar o „umbră" sau două, care să le acopere spatele. Poate că bodyguarzii n-ar fi reuşit să împiedice atentatul, dar ar fi avut şansa de a-l prinde pe făptaş. Fiind vorba despre o operaţiune „curată" – adică o întâlnire diplomatică, nu o acţiune de spionaj sau de supraveghere – le îngăduise celor două să plece neînsoţite la întâlnire. Nu anticipase ivirea unor probleme. De fapt, nimeni nu putea să le anticipe. Paznicii parlamentarilor spanioli aveau o bună reputaţie, de care nu avea motive să se îndoiască.

Iar Martha plătise pentru această neglijenţă a lui.

Uşa biroului rămăsese deschisă. Hood ridică privirea şi o văzu pe Ann Farris intrând. Era îmbrăcată într-un costum sidefiu, iar părul negru îi cobora până sub bărbie. În ochii ei blânzi lucea o nuanţă de compătimire. Hood se grăbi să îi evite, întorcându-şi privirea spre monitor.

— Salut, spuse el.

— Salut, îi răspunse Ann. Cum te simţi?

— Groaznic, murmură Hood, în timp ce deschidea un fişier trimis de Herbert, continuând date despre Serrador. Cum stau lucrurile în sectorul tău?

— Doi reporteri au reuşit să afle de legătura care exista între Martha şi Centrul de Comandă, răspunse Ann. Însă doar Jimmy George de la *Post* şi-a dat seama că, după toate probabilităţile, Martha nu se afla la Madrid în scopuri turistice. A fost de acord să nu îşi dea în vileag presupunerile timp de o zi sau două, după ce i-am promis că-i vom acorda exclusivitate atunci când ne vom adresa presei.

— Perfect. Îi vom oferi fotografiile de la morgă, mormăi Hood

amărât. Cred că astea îi vor vinde ziarul.

— E un tip de treabă, Paul, insistă Ann. S-a comportat cu mult bun-simţ.

— Mda, presupun că aşa o fi, replică Hood. Măcar a fost de acord să dialogaţi. Aţi stat de vorbă şi raţiunea a triumfat. Mai ţii minte, Ann, care e sensul cuvântului ăstuia, „raţiune”? Ţii minte, pe vremuri, „raţiune”, „dialog”, „negocieri” făceau parte din fondul general al limbii…

— Da, îmi amintesc, spuse Ann. Să ştii, sunt destui care le folosesc şi astăzi şi chiar le pun în practică.

— Nu, nu sunt destui, clătină din cap Hood. Când eram primar în Los Angeles, am avut un diferend de opinii cu guvernatorul Essex. Îl poreclisem „lordul” Essex. Spunea că nu-i plăceau metodele mele „neortodoxe” de acţiune. Spunea că nu putea să aibă încredere în mine. Adevărul este că eu eram preocupat de calitatea vieţii cetăţenilor, în vreme ce el năzuia să devină preşedinte. Cele două ţeluri nu se prea potriveau. În consecinţă, a încetat să-mi mai vorbească. Eram nevoiţi să comunicăm prin intermediul viceguvernatorului Whiteshire. Partea cea mai haioasă e că Los Angeles-ul a fost uitat la suplimentările de buget şi Essex n-a mai fost ales guvernator. Doamne, ce copilărie! Politicienii refuză să comunice între ei, uneori chiar şi în familie comunicarea încetează şi ne mai mirăm că totul se duce de râpă! Scuză-mă, Ann. Te felicit că ai reuşit să-l convingi pe domnul George.

Ann se apropie şi se aplecă pe deasupra biroului. Întinse mina dreaptă şi îi atinse mina lui Hood cu vârfurile degetelor.

O atingere caldă şi foarte, foarte feminină.

— Paul, ştiu cum te simţi…

— Ştiu că ştii, încuviinţă Hood. Dacă e cineva care să ştie, tu eşti aceea.

— Trebuie însă să fii convins că nu aveai cum să anticipezi ceea ce s-a întâmplat, urmă Ann.

— Ei, aici greşeşti, o contrazise Hood, retrăgându-şi mâna dintr-a ei. Am dat-o în bară. *Eu* am dat-o-n bară!

— Nimeni n-a dat-o în bară, Paul, încercă ea să îl liniştească. A fost o situaţie imprevizibilă.

— Nu, o contrazise Hood. A fost o situaţie neprevăzută. Simulăm situaţii de luptă, atacuri teroriste, chiar şi asasinate. Pot să apăs pe un buton pe această tastatură şi pe monitor vor apărea zece variante prin care l-am putea captura sau lichida pe

cel mai la modă dintre dictatorii lumii. Procesul de anticipare a unor simple probleme de securitate n-a fost însă inclus în sistemul nostru şi, ca urmare, Martha a fost ucisă.

Ann clătină din cap.

— Chiar dac-am fi trimis nişte oameni care să-i asigure securitatea, tot n-am fi putut evita asasinarea ei. N-ar fi apucat să intervină la timp. Ştii asta la fel de bine ca mine, Paul.

— Da, dar măcar ar fi reuşit să pună mâna pe agresor.

— Poate, acceptă Ann. Dar asta tot n-ar fi readus-o pe Martha la viaţă.

Hood se lăsa cu greu convins. Aveau să ştie mai multe în momentul finalizării anchetei.

— Mai e vreun aspect de care trebuie să ne ocupăm, în ceea ce priveşte relaţiile cu presa? întrebă el, exact în clipa în care telefonul emise două semnale sonore scurte, semn că era apelat pe o linie internă.

Hood aruncă o privire la codul celui care îl suna: era Bob Herbert.

— Nu, nu mai e nimic, spuse Ann.

Îşi muşcă buzele, de parcă ar fi vrut să mai adauge ceva, dar se abţinu.

„Ei bine, adio comunicare”, îşi zise Hood, niţel cinic. Ridică telefonul.

— Da, Bob?

— Paul, cred că am prins un fir, anunţă acesta, pe un ton ce îi vădea preocuparea.

— Dă-i drumul.

— Am interceptat o înregistrare transmisă la un mic post de radio comercial din Tolosa. Ţi-o transmit chiar acum prin Vee-Bee. Deocamdată n-am reuşit să obţinem o confirmare a autenticităţii benzii pe care o vei asculta, dar vom avea rezultatul în cel mult o oră. Vom primi eşantioane dintr-un interviu cu cel care vorbeşte, de la un post de televiziune de limbă spaniolă de la noi. Vom compara vocile pentru a fi siguri, dar instinctul îmi spune că peste cel mult o oră vom şti. Cea dintâi voce pe care o vei auzi e cea a prezentatorului postului, care prezintă înregistrarea ce urma să fie difuzată, continuă Herbert. Cea de-a doua voce e cea a vorbitorului în cauză. Îţi transmit prin e-mail şi traducerea din spaniolă.

Hood îi mulţumi, închise fişierul care conţinea datele despre Serrador şi aduse pe ecran mesajul e-mail al lui Herbert. Apoi

apăsă pe tasta care punea în funcţiune programul Vee-Bee. Denumire prescurtată de la Voice-Box, Vee-Bee era echivalentul sonor al mesajelor e-mail. Sunetele erau analizate digital şi curăţate de paraziţi cu ajutorul unui program conceput de Matt Stoll. După această filtrare, sunetele recepţionate prin simulatorul Vee-Bee nu se puteau deosebi cu nimic de ceea ce se putea auzi în realitate. Mulţumită codării digitale, ascultătorul avea posibilitatea de a izola sunetele din fundal de cele din prim-plan, pentru a le reda apoi separat.

Ann ocoli biroul şi se aplecă peste umărul lui Hood. Căldura apropierii ei îi dădu acestuia o senzaţie reconfortantă. Se concentră, citind transcrierea mesajului concomitent cu derularea înregistrării.

„Doamnelor şi domnilor, bună seara!” rosti primul vorbitor. „Întrerupem programul muzical pentru a vă pune la curent cu ultimele ştiri despre explozia care a avut loc astă-seară la bordul unui iaht aflat în golful La Concha. Cu câteva minute în urmă, la sediul postului nostru de radio am primit o casetă. Înregistrarea respectivă ne-a fost adusă de un bărbat care s-a prezentat drept membru al Mişcării Poporului Spaniol. Conform declaraţiilor sale, înregistrarea surprinde o conversaţie care a avut loc la bordul iahtului *Veridico*, cu câteva clipe înaintea exploziei. Prin difuzarea acestei înregistrări, MPS îşi asumă responsabilitatea atentatului. De asemenea, ea declară că Spania aparţine de drept spaniolilor, nu elitei catalane. Vom difuza integral această înregistrare.”

Urma un comentariu adăugat între paranteze de Bob Herbert: „MPS este o grupare alcătuită din castilieni pur-sânge. În ultimii doi ani, au împărţit manifeste şi au făcut recrutări de noi membri. Au revendicat două atentate teroriste împotriva unor ţinte catalane şi andaluze. Identitatea liderului acestei organizaţii şi dimensiunile ei nu sunt cunoscute.”

Cu fălcile încleştate, Hood continuă să citească traducerea, în timp ce în difuzor răsuna înregistrarea. Ascultă vocea calmă, măsurată, a lui Esteban Ramirez, care expunea intenţiile catalane în privinţa Spaniei şi se mândrea cu implicarea grupului pe care îl conducea în asasinarea Marthei Mackall. Toate acestea, cu amabilul sprijin al deputatului Isidro Serrador…

— Iisuse, murmură Hood printre dinţi. Bob, e cu putinţă să fie adevărat?

— Nu numai că e adevărat, spuse Herbert, dar asta explică şi

refuzul lui Serrador de a continua discuţiile cu Darrell şi Aideen. Ticălosul ne-a întins o cursă, Paul.

Hood îşi ridică privirea spre Ann. O mai văzuse supărată de destule ori, în cei aproape doi ani de când se cunoşteau, dar niciodată într-o asemenea măsură. Orice urmă de compasiune i se şterse de pe chip. Avea buzele strânse şi răsufla zgomotos, pe nas. Ochii îi aruncau fulgere, iar obrajii i se îmbujoraseră.

— Ce vom face, Paul? întrebă Herbert. Însă, înainte de a-mi da un răspuns, te rog să nu uiţi că nici un tribunal spaniol nu se va atinge de un fir de păr din capul unui parlamentar, figură politică marcantă, din pricina unei înregistrări ilegale, făcută de un individ ale cărui mâini sunt, după toate probabilităţile, la fel de murdare ca ale lui Serrador. Vor purta o discuţie îndelungată cu el, îl vor ancheta până vor scoate tot ce vor. Dar, dacă individul are prieteni sus-puşi – şi sunt sigur că are destui! – vor anunţa public că totul a fost o înscenare. Vor face tot ce le va sta în putinţă pentru a pune beţe în roate justiţiei.

— Ştiu, încuviinţă Hood.

— Ştiu că ştii, urmă Herbert. Dar s-ar putea ca aceşti prieteni sus-puşi să-i ofere un târg acceptabil, numai pentru a-i păstra pe alegătorii săi mulţumiţi. S-ar putea să-l lase pur şi simplu să scape basma curată, îngropând afacerea, ori să-i permită să „părăsească” ţara când... nu se uită nimeni. Ceea ce vreau să-ţi dau de înţeles este că ar fi cu putinţă să fim obligaţi să luăm în mâinile noastre responsabilitatea justiţiei. Dacă Serrador se dovedeşte a fi de partea teroriştilor, va trebui să răspundem focului cu foc.

— Am priceput, spuse Hood, adăugind, după un scurt moment de gândire: îl vreau pe ticălosul ăsta, iar dacă nu-l vom putea aduce în faţa justiţiei, mi-aş dori să-l văd mort.

„Ei bine, adio, morală înaltă!” îşi spuse Hood. Se mai gândi câteva clipe. Nu voia să-l lase pe Serrador să scape cu faţa curată. Din nefericire, nu avea decât doi agenţi operativi la faţa locului, Darrell şi Aideen. Şi nu era convins că aceştia aveau să reuşească să rămână cu ochii pe Serrador până în momentul în care echipa de intervenţie sau o altă unitate avea să ajungă la faţa locului, pentru a avea o discuţie cu Darrell în acest sens. Era nevoie de informaţii cât mai exacte, cât mai curând.

— Bob, vreau să aranjezi o supraveghere electronică cât mai precisă a lui Serrador, rosti el într-un târziu.

— S-a făcut deja, răspunse Herbert. Recepţionăm tot ceea ce

se comunică de la telefoanele lui de-acasă şi de la birou, tot ceea ce transmite prin fax sau prin e-mail.

— Excelent.

— Ce-ai de gând să hotărăşti în privinţa lui Darrell şi-a lui Aideen? se interesă Herbert.

— Voi sta de vorbă cu Darrell şi-i voi lăsa lui puterea de a decide. El se află în miezul lucrurilor, el trebuie să hotărască. Mai întâi însă aş vrea să discut cu Carol Lanning, să vedem dacă Departamentul de Stat ne poate furniza o imagine de ansamblu asupra a ceea ce se întâmplă în Spania.

— Tu ce crezi, ce se întâmplă, de fapt, acolo? întrebă Ann.

— Sper din suflet să mă înşel, dar mă tem că moartea Marthei şi a celor ce au pus la cale uciderea ei n-a fost doar un simplu avertisment.

— Ce a fost, de fapt? insistă Ann.

Hood o privi în ochi, în timp ce se ridica din fotoliu.

— Aş spune că am asistat la salvele de începere unui război civil.

9

Luni, ora 23 şi 30 de minute,
Madrid, Spania

În perioada sesiunilor parlamentare, deputatul Isidro Serrador locuia într-un apartament cu două camere situat într-unul dintre cartierele cele mai la modă ale Madridului, Parque del Retiro. De la ferestrele locuinţei aflate la etajul şapte, avea posibilitatea să admire priveliştea minunată a lacului şi a grădinilor. Spre sud-vest, dacă se apleca puţin pe geam, ar fi văzut singura statuie înfăţişându-l pe diavol din Europa. Sculptată în 1880, statuia marca locul în care doamnele din înalta societate spaniolă a secolului al optsprezecelea aveau permisiunea oficială de a se înfrunta în duel. Desigur, puţine femei profitaseră de această ocazie, de-a lungul timpului. Numai bărbaţii erau îndeajuns de vanitoşi pentru a-şi risca vieţile de dragul pedepsirii unei insulte.

Serrador stătea aşezat pe divan şi contempla parcul luminat de felinare. Se întorsese acasă după ce îşi încheiase ziua, îndeplinind o serie de sarcini ce ţineau de datoria sa de membru al Congresului. Era mulţumit că totul se desfăşurase conform planurilor iniţiale. Făcuse o baie şi aţipise niţel în apa fierbinte. Apoi, ieşind din cadă, pusese în funcţiune cuptorul cu microunde, pentru a încălzi mâncarea pregătită pentru cină de către servitoare. În aşteptare, se delectase cu un coniac de bună calitate. Mai târziu, savurând cotletul de porc cu cartofi şi mazăre, avea să urmărească ştirile la televizor, curios în ceea ce privea interpretările date de presă incidentului soldat cu împuşcarea acelei „turiste” din Statele Unite. Apoi avea să îşi asculte mesajele înregistrate peste zi de robotul telefonic şi avea să răspundă celor importante, dacă nu avea să fie prea târziu. Deocamdată, n-avea nici un chef să discute cu nimeni. Voia doar să-şi savureze în tihnă triumful.

„Ştirile vor fi cât se poate de amuzante”, îşi spuse el.

Experţii aveau să vorbească despre impactul pe care l-ar putea avea atentatul asupra afluenţei de turişti, fără să aibă însă habar de ceea ce se petrecea în realitate – şi de ceea ce avea să

se întâmple în următoarele săptămâni. Era uimitor cât de reduse erau cunoştinţele în materie de politică şi economie ale aşa-zişilor analişti. De fapt, afirmaţiile lor se băteau cap în cap. Previziunile lor nu erau decât un exerciţiu, un joc.

Avea spatele rezemat confortabil de pernele moi şi picioarele goale încrucişate pe măsuţa din faţa sa. Sorbise ultimele înghiţituri de coniac, iar gândurile declanşate de întâmplările de peste zi îşi ocupaseră locul cuvenit în memorie.

Planul era ingenios. Două minorităţi, bascii şi catalanii, aveau să se unească pentru a prelua controlul asupra Spaniei. Bascii aveau să contribuie cu arme, cu forţele lor bine pregătite şi cu experienţa tactică într-ale terorismului. Catalanii aveau să-şi exercite influenţa în economie, câştigându-şi adepţi datorită ameninţării cu o puternică depresie economică. Odată câştigat controlul asupra naţiunii, catalanii aveau să acorde autonomie Ţării Bascilor, permiţându-le celor care – asemenea lui Serrador – îşi doreau să conducă să îşi împlinească visele. Între timp, catalanii bogaţi aveau să continue să cârmuiască Spania, folosindu-se de pârghiile comerciale pentru a controla restul grupărilor etnice neautonome.

Era un plan ingenios şi totodată simplu, care nu putea să dea greş.

Telefonul începu să sune cu o clipă înainte ca la uşă să se fi auzit primele bătăi. Serrador tresări, întrerupt din reverie – şi încă din două părţi. Bombănind nemulţumit, politicianul îşi strecură picioarele în papuci şi se ridică. Îndreptându-se spre telefon, îi strigă celui aflat la uşă să aştepte puţin. Nimeni nu putea să urce fără ca sosirea să-i fi fost anunţată în prealabil de către portar. În consecinţă, se întrebă care anume dintre vecini voia să-i ceară un serviciu. Să fie proprietarul lanţului de magazine alimentare, care dorea să-şi extindă afacerea? Sau fabricantul de biciclete, care voia să exporte mai multe produse finite în Maroc? Ticălosul. Măcar tipul cu băcăniile avea bunul-simţ de a plăti pentru favorurile cerute. În schimb, fabricantul de biciclete se socotea îndreptăţit să se bucure de ele numai fiindcă îi era vecin de palier. Serrador îi ajuta deoarece nu voia să-şi facă duşmani. Nu puteai şti niciodată care dintre vecini ar putea să audă sau să vadă ceva ce s-ar putea dovedi compromiţător.

Serrador se întrebă, retoric, de ce nu-l vizita nici una dintre frumoasele concubine care locuiau în clădire. Cunoştea cel puţin trei, amantele unor miniştri care, seara, se duceau cuminţi la

nevestele lor.

Telefonul cu design antic era aşezat pe o măsuţă, în hol. Serrador îşi legă cordonul halatului şi ridică receptorul. Cel de la uşă n-avea decât să mai aştepte, oricine ar fi fost. Avusese o zi lungă şi obositoare.

— *Si*? rosti el.

Bătăile în uşă se făcură din nou auzite, mai insistent. Cel de-afară îl strigă pe nume, dar nu recunoscu vocea.

Serrador nu reuşea să desluşească nimic din cele spuse de cel aflat la capătul celălalt al firului. Enervat, se întoarse şi strigă către uşă:

— O clipă!

Reveni la telefon:

— Da! Cine e?

— Alo, rosti interlocutorul.

— Da, ascult!

— Vă sun din partea domnului Ramirez.

Serrador se înfioră.

— Cu cine stau de vorbă?

— Numele meu e Juan Martinez, *senor*, se prezentă celălalt. Sunteţi deputatul Serrador?

— Cine eşti, Juan Martinez? întrebă Serrador, derutat. *Şi cine era oare cel de la uşă? Ce naiba se întâmplase?*

— Sunt unul din membrii *familiei*, răspunse Martinez.

Se auzi o cheie răsucită în broască. Zăvorul se deschise şi, cu ochii holbaţi de uimire, Serrador văzu uşa deschizându-se. Administratorul clădirii se ivi în prag. În spatele său se aflau doi poliţişti şi un sergent.

— Îmi cer scuze, domnule deputat, bâigui portarul, în vreme ce poliţiştii îl ocoliră şi pătrunseră în încăpere. Pe aceşti domni n-am putut să nu-i las să urce…

— Ce faceţi? îi întrebă Serrador pe poliţişti.

Tonul îi era indignat, iar privirea sa arunca săgeţi otrăvite. Auzi declicul telefonului pus în furcă la celălalt capăt al firului, apoi tonul. Încremeni cu receptorul la ureche, realizând brusc că se întâmplase ceva teribil de grav.

— Sunteţi deputatul Isidro Serrador? întrebă sergentul.

— Da.

— Vă rog să ne însoţiţi.

— De ce?

— Veţi fi interogat în legătură cu asasinarea unei turiste din

Statele Unite.

Serrador îşi muşcă buzele. Expiră zgomotos pe nas. Nu voia să rostească nici un cuvânt, nu voia să pună nici o întrebare, nu avea de gând să facă nimic înainte de a fi discutat cu avocatul său.

Încuviinţă scurt din cap.

— Daţi-mi voie să mă îmbrac, spuse el. Apoi am să vă însoţesc.

Sergentul aprobă printr-o înclinare a capului, după care îi făcu semn unuia dintre poliţişti să se posteze la uşa dormitorului. Nu-i îngădui lui Serrador să închidă uşa, iar deputatul preferă să nu protesteze. Dacă îşi pierdea cumpătul, nu avea nimic de câştigat. Era preferabil să accepte cu umilinţă condiţiile impuse, păstrându-şi calmul şi gândirea limpede.

Cei trei îl conduseră pe Serrador la subsol, ieşind în cele din urmă pe stradă prin garajul clădirii. Acesta se gândi că urmau acest traseu pentru a-l feri de stânjeneala arestării. Măcar avuseseră bunul-simţ de a nu-i pune cătuşe. Urcară cu toţii într-o maşină fără însemnele poliţiei, care îi depuse în scurt timp la secţia municipală de poliţie, de cealaltă parte a parcului. Odată ajunşi aici, deputatul fu escortat într-o încăpere fără ferestre. Pe perete fusese atârnat un portret al regelui. Camera era luminată de trei becuri cu abajururi albe în formă de lalea şi avea drept unică piesă de mobilier o masă veche. Pe masă se afla un telefon. I se spuse că putea să dea oricâte telefoane dorea şi că, în scurt timp, avea să vină cineva pentru a discuta cu el.

Apoi uşa fu închisă cu cheia, iar Serrador rămase singur în încăpere. Se aşează pe unul dintre cele patru scaune.

Îi telefonă lui Antonio, avocatul său, dar nu-l găsi acasă. Cu siguranţă, ieşise cu una dintre frumoasele care râvneau să-i răpească statutul de burlac înstărit. Serrador nu se osteni să-i lase vreun mesaj. Nu voia ca la revenirea lui Antonio vreo nimfă vorbăreaţă să-i asculte spusele. Nu văzuse nici un reporter în faţa secţiei de poliţie, aşa încât deputatul le mulţumi în gând poliţiştilor pentru discreţie.

Sau presa aştepta în faţa clădirii în care locuia? Se întrebă brusc. Poate că acesta fusese motivul pentru care poliţiştii preferaseră să iasă prin garaj. Poate că asta însemnau spusele portarului: „Pe aceşti domni n-am putut să nu-i las să urce...” Reporterii încercau adeseori să ajungă la unii dintre locatarii imobilului, dar personalul de serviciu se pricepea să-i ţină la

distanţă de chiriaşii celebri. Pe de altă parte, Serrador îşi schimba îndeajuns de des numărul de telefon, astfel încât să nu fie deranjat de insistenţele presei.

Şi totuşi, cel care îi telefonase reuşise să-i dea de urmă. Nu reuşea să-şi dea seama, nici măcar acum, cine fusese acesta şi ce avertisment voia să-i transmită. Nimeni nu avea de unde să ştie de legătura sa cu cei care puseseră la cale asasinarea americancei. Singurul care ştia era Esteban Ramirez, dar acesta n-ar fi spus nimănui nimic.

Apoi îi veni ideea să telefoneze la biroul său, unde robotul ar fi înregistrat apelul. Era posibil ca această linie să fi fost pusă sub observaţie, dar n-avea de ales, trebuia să rişte.

Înainte însă de a fi apucat să ridice receptorul, uşa se deschise şi doi bărbaţi intrară în încăpere.

Nu erau poliţişti.

10

Marţi, ora 0 şi 4 minute, Madrid, Spania

Organizaţia Internaţională a Poliţiei – mai cunoscută sub numele de Interpol – fusese înfiinţată în 1923, la Viena. Scopul ei iniţial fusese de a sluji drept intermediar în schimbul de informaţii între poliţiile diferitelor ţări membre privind criminalii. După cel de-al doilea război mondial, organizaţia se lărgise, incluzând în obiectivele ei lupta împotriva contrabandei, a traficului de droguri, a falsificatorilor şi a răpitorilor. În prezent, o sută şaptezeci şi una de naţiuni contribuie cu informaţii la baza de date a organizaţiei, care posedă birouri în cele mai multe capitale ale lumii. În Statele Unite, Interpolul interacţionează în principal cu Biroul Naţional Central, organism subordonat subsecretarului pentru securitate al Departamentului Trezoreriei Statelor Unite.

În anii în care lucrase la FBI, Darrell McCaskey colaborase adeseori cu ofiţerii de la Interpol. În Spania, doi dintre ei îi fuseseră colaboratori apropiaţi. Unul dintre aceştia era remarcabila Maria Comeja, o lupoaică singuratică, ofiţer de contrainformaţii care urmase un stagiu de pregătire de şapte luni în Statele Unite, timp în care studiase metodologia FBI-ului şi locuise împreună cu McCaskey. Celălalt era Luis Garcia de la Vega, comandantul biroului Interpol din Madrid.

Luis era tuciuriu, avea părul negru, o constituţie de urs şi pumni de oţel. Ţigan din Andaluzia la origini, acesta preda cursuri de flamenco în timpul liber. La treizeci şi şapte de ani, Luis era spontan, spiritual şi dramatic în exprimare, ca toţi dansatorii de flamenco. Conducea unul dintre cele mai puternice şi mai bine informate birouri ale Interpolului din Europa. Eficienţa oamenilor săi provocase, în egală măsură, invidia şi respectul forţelor de poliţie locale.

Luis avusese de gând să plece spre hotelul la care erau cazaţi McCaskey şi ai săi imediat după atentat, dar evenimentele de la San Sebastian îl obligaseră să îşi amâne vizita. Sosi imediat după

unsprezece şi jumătate, pe când McCaskey şi Aideen terminau cina.

Darrell îşi îmbrăţişă cu căldură vechiul prieten.

— Îmi pare nespus de rău pentru cele întâmplate, rosti Luis, într-o engleză marcată de un accent puternic.

— Îţi mulţumesc, răspunse McCaskey.

— Îmi cer scuze că am întârziat, adăugă Luis, desprinzându-se din îmbrăţişare. Văd că v-aţi adaptat la obiceiurile spaniole în ceea ce priveşte cina. Cel care mănâncă târziu doarme buştean peste noapte.

— De fapt, de-abia acum am apucat să comandăm ceva de mâncare, replică McCaskey. Şi, oricât de bine am mânca, nu sunt sigur că vom reuşi să închidem un ochi în noaptea asta.

— Înţeleg, încuviinţă Luis, bătându-şi pe umăr prietenul. Aţi avut o zi groaznică. Încă o dată, îmi pare rău.

— Nu mănânci cu noi, Luis? îl întrebă McCaskey. Sau preferi, mai degrabă, nişte vin?

— Niciodată în timpul serviciului, clătină din cap Luis. Ar trebui să ştii asta. Dar, vă rog, continuaţi!

Ochii săi întâlniră privirea lui Aideen şi pe faţă i se ivi un zâmbet:

— Sunteţi *senorita* Marley.

— Da, spuse Aideen, ridicându-se şi întinzându-i mâna.

Deşi era epuizată atât din punct de vedere fizic, cât şi emoţional, simţi cum în sufletul ei ceva se trezi la viaţă atunci când atinse mâna bărbatului. Era un bărbat chipeş, dar nu acesta era motivul. După toate cele întâmplate, era prea răvăşită ca să-i mai pese de aşa ceva. Luis părea însă a fi genul căruia nu-i era frică de nimic. Întotdeauna fusese atrasă de o astfel de atitudine la bărbaţii pe care-i întâlnea.

— Îmi pare rău pentru pierderea pe care aţi suferit-o, rosti el. Mă bucur însă că sunteţi teafără. *Sunteţi* teafără, nu-i aşa?

— Da, încuviinţă ea. Vă mulţumesc pentru grija pe care mi-o purtaţi.

— *Mi delicia*, spuse el. Cu plăcere.

Luis îşi trase un scaun şi li se alătură la masă. McCaskey împinse deoparte resturile mâncării piperate.

— Ei? întrebă el.

— Miroase bine mâncarea, observă Luis.

— E foarte gustoasă, aprobă McCaskey.

Apoi, privindu-şi pieziş prietenul, adăugă:

— Pari nehotărât.

Luis îşi scărpină ceafa:

— Sunt nehotărât, recunoscu el. Sunt nehotărât „la greu”, cum spuneţi voi, americanii. Dar nu fiindcă aş şti prea multe. Dimpotrivă, nu ştiu nimic. Am doar câteva idei.

— De obicei, ideile tale valorează cel puţin cât faptele concrete cunoscute de alţii, râse McCaskey. Ce-ar fi să ni le împărtăşeşti?

Luis sorbi o înghiţitură din paharul cu apă al lui McCaskey. Apoi rosti, cu un gest vag către fereastră:

— E groaznic ce se întâmplă, Darrell. Pur şi simplu groaznic. Şi situaţia se înrăutăţeşte cu fiecare clipă. Au avut loc mici demonstraţii antibasce şi anticatalane la Avila, Segovia şi Soria.

— Toate sunt situate în regiunea castiliană, observă Aideen.

— Exact, spuse Luis. Nu s-ar spune că poliţia de-acolo face tot ce-i stă în putinţă pentru a preveni astfel de izbucniri violente.

— Poliţiştii se adaptează climatului rasist, opină McCaskey.

Luis încuviinţă încet din cap.

— De când mă ştiu, n-am mai întâlnit o asemenea… Nici nu ştiu care ar fi expresia potrivită.

— Nebunie colectivă, sugeră Aideen.

Luis o privi uimit.

— Nu înţeleg.

— E un fenomen asupra căruia psihologii au avertizat în perspectiva apropierii noului mileniu, explică Aideen. Cauza sa ar fi teama că ne apropiem inevitabil de acea dată fatidică, dar nu toţi vom reuşi să îi supravieţuim. Rezultă de aici o conştiinţă acută a fatalităţii, care conduce la panică, teamă, violenţă.

Privind-o cu luare-aminte, Luis îi aprobă spusele.

— Da, aşa este. De parcă toată lumea s-ar fi molipsit de o febră mintală şi fizică. Oamenii pe care i-am trimis în regiunile respective mi-au raportat că acolo parcă simţi plutind în aer ura şi neliniştea. E foarte straniu.

McCaskey se încruntă.

— Sper că nu vrei să-mi dai de înţeles că asasinarea Marthei ar fi un episod dintr-o dezlănţuire de psihoză colectivă.

Luis îl linişti printr-un gest al mâinii.

— Nu, sigur că nu. Observam doar că se întâmplă ceva straniu. Ceva ce nu mi-a mai fost dat să întâlnesc.

Se aplecă spre centrul mesei, unde Oul bâzâia înfundat.

— Se pregăteşte ceva, prieteni. Un plan bine pus la punct e pe

cale de a fi dus la îndeplinire.

— Ce fel de plan? întrebă McCaskey.

— Iahtul distrus la San Sebastian a fost aruncat în aer cu o încărcătură de explozibil C-4, spuse Luis. Am găsit urme caracteristice pe unele bucăţi ale epavei.

— Bob Herbert ne-a pomenit despre asta, spuse McCaskey, privindu-l întrebător pe Luis. Intonaţia ta îmi dă de înţeles că asta nu e tot.

Luis încuviinţă.

— Unul dintre cei morţi, Esteban Ramirez, a lucrat odinioară pentru CIA, în calitate de curier. Iahturile deţinute de compania sa au fost folosite pentru a face contrabandă cu arme şi pentru transporturi clandestine de persoane în diverse părţi ale lumii. De o vreme încoace circulau zvonuri în acest sens, dar în ultimul timp acestea au devenit tot mai insistente. Cei de prin partea locului vor crede că a fost eliminat de americani.

— Crezi că CIA ar putea fi implicată în atentat, Luis? întrebă Aideen.

— Nu. Ei n-ar fi acţionat atât de făţiş. Şi, în nici un caz, nu s-ar fi grăbit în asemenea măsură să răzbune moartea unui coleg. Sunt convins însă că în cercurile guvernamentale se va face mult caz de această legătură. Nicăieri nu se bârfeşte atât de mult ca în lumea politică, ştii doar, Darrell.

McCaskey încuviinţă.

— Apoi zvonul se va răspândi printre spaniolii de rând, urmă Luis. Mulţi dintre ei îi vor da crezare şi se vor întoarce împotriva americanilor aflaţi pe teritoriul ţării.

— După părerea lui Bob Herbert, cu care am vorbit ceva mai devreme, Agenţia a fost la fel de surprinsă de atacul asupra iahtului ca şi toţi ceilalţi, interveni McCaskey. Iar Bob se pricepe întotdeauna să pătrundă sensul vorbăriei politicienilor. Ştie când încearcă să-l tragă pe sfoară.

— Sunt de acord, probabil că CIA nu a avut nimic de-a face cu acest incident, spuse Luis. Iată, în consecinţă, un posibil scenariu al celor întâmplate. Un diplomat american este asasinat. Scopul este de a transmite guvernului vostru un mesaj clar, de a sta departe de treburile Spaniei. Apoi, cei care au ucis-o pe Martha Mackall sunt ucişi. E difuzată o înregistrare care dezvăluie spaniolilor identitatea unor asasini nemiloşi: catalanii ucişi şi deputatul basc Serrador. Este de-ajuns pentru a întoarce întreaga naţiune împotriva acestor grupări etnice.

— Dar cu ce scop? întrebă McCaskey. Cine ar avea de câştigat în cazul izbucnirii unui război civil? Economia ar fi distrusă şi întreaga populaţie ar avea de suferit.

— M-am gândit mult la asta, răspunse Luis. Prin lege, trădarea se pedepseşte cu moartea şi confiscarea averii. Preluarea afacerilor catalanilor ar ajuta la distribuirea mai echitabilă a puterii între celelalte grupări. În principiu, castilienii, andaluzii şi galiţienii ar avea cu toţii de câştigat.

— Opriţi-vă o clipă, îl întrerupse Aideen. Ce anume i-ar putea determina pe catalani şi basci să îşi unească forţele?

— Catalanii controlează cea mai mare parte a economiei Spaniei, explică Luis. Nucleul dur al separatiştilor basci e alcătuit din terorişti cu multă experienţă. Sunt nişte calităţi complementare absolut necesare, atunci când scopul urmărit e paralizarea unei naţiuni în vederea preluării controlului asupra ei.

— Mai întâi lansezi un atac la adresa infrastructurii fizice şi economice a ţării, pentru ca apoi să vii să o salvezi, asemenea unui cavaler fără teamă şi fără prihană, călare pe un cal alb, comentă McCaskey.

— Exact. Ipoteza unei conspiraţii de acest fel confirmă informaţiile că bascii şi catalanii pregăteau o acţiune comună. Din păcate, informaţiile noastre nu erau de primă mână şi nici suficiente pentru a justifica o acţiune a noastră.

— Cum aţi aflat aceste informaţii? întrebă McCaskey.

— Sursa noastră a fost un vechi angajat de pe iahtul lui Ramirez, spuse Luis. Un om de nădejde. Demn de încredere. A murit în explozie. El ne-a informat despre întâlnirile frecvente dintre Ramirez şi diverşi membri ai elitei industriei, precum şi despre escapadele dese în largul Golfului Biscaya.

— Adică În Ţara Bascilor, punctă McCaskey.

Luis încuviinţă.

— Ramirez debarca adeseori, pe parcursul acestor călătorii. Informatorul nostru ne-a spus că, de fiecare dată, era însoţit de un bodyguard, membru al *familiei* sale. Nu avea idee cu cine se întâlnea Ramirez şi de ce. Tot ce-a putut să ne spună a fost că aceste întâlniri s-au înmulţit în ultimul an, ritmul lor crescând de la una pe lună la una pe săptămână.

— Există posibilitatea ca omul vostru să fi fost agent dublu? întrebă McCaskey.

— Adică, dacă ar fi putut vinde aceste informaţii şi altcuiva?

— Exact.

— Bănuiesc că nu putem exclude această posibilitate, spuse Luis. În mod evident, cineva din afară, o persoană sau un grup anume, a aflat care erau planurile lui Ramirez şi ale alor săi şi s-a îngrijit să le dea peste cap. Întrebarea este: cine? Un prim fapt de care trebuie să ţinem cont este că oricine i-a oprit pe Ramirez şi pe ai săi ştia că un diplomat american urma să fie asasinat.

— Cum putem fi siguri de asta? vru să afle McCaskey.

— O ştim, deoarece microfonul de pe iaht şi bomba au fost instalate înainte de asasinat, explică Luis. După ce au obţinut înregistrarea doveditoare a conspiraţiei şi după sosirea asasinului Marthei, iahtul a fost aruncat în aer.

— Aşa e, spuse McCaskey. A fost o acţiune atent plănuită de un profesionist.

— Totul s-a desfăşurat sub semnul unui profesionalism de mare clasă, îl aprobă Luis. Apropo, că tot am pomenit de războiul civil. Sunt unii care susţin că ultimul război civil nu s-a încheiat încă. Ei afirmă că motivele care i-au determinat izbucnirea au fost pur şi simplu „pansate” cu… cum îi spuneţi?

— Leucoplast? sugeră Aideen.

— Ăsta e cuvântul, încuviinţă Luis.

Aideen clătină din cap.

— Vă puteţi imagina cât de mare ar fi impactul pe care l-ar avea acela – observaţi, vorbesc despre un individ, nu despre o grupare – care ar reuşi să dea lovitura de graţie acestui război neterminat?

Cei doi bărbaţi o priviră ţintă.

— Ar fi privit ca un nou Franco, murmură Luis.

— Chiar aşa, spuse Aideen.

— E o ipoteză teribilă, fu de acord McCaskey.

— Situaţia e similară cu cea a campaniilor electorale de pe vremuri, din Boston, despre care îmi povestea tata, continuă Aideen. Un individ angaja nişte bătăuşi care să-i terorizeze pe negustori. Apoi, într-o bună zi, acelaşi tip se posta în faţa unei prăvălii de peşte sau a unui atelier al unui pantofar, ori a unui chioşc de ziare, cu o bâtă de base-ball în mână. Îi alunga pe bătăuşi – plătiţi în prealabil pentru a se lăsa înfrânţi. Următoarea mişcare era să se angajeze în cursa pentru o funcţie publică şi să culeagă voturile tuturor.

— Şi aici ar fi posibilă o astfel de strategie, spuse Luis.

Aideen încuviinţă încet din cap.

— Da, ar fi posibilă.

— Ştii cine ar fi în stare de o asemenea manevră? întrebă McCaskey.

— *Madre de Dios,* sunt o mulţime de politicieni, de afacerişti şi de militari care nu s-ar da în lături de la aşa ceva! exclamă Luis. Dar deocamdată am stabilit următoarele concluzii evidente: cineva din San Sebastian a aruncat în aer iahtul. Altcineva a dus înregistrarea la postul de radio. Ar fi bine să aflăm dacă aceştia se mai află încă în orăşel. Am trimis un om la faţa locului, chiar în noaptea asta. Va ajunge acolo cu elicopterul peste…

Se uită la ceas şi continuă:

— Peste aproximativ două ore.

— Aş vrea să merg şi eu, se oferi Aideen.

Îşi aruncă pe masă şervetul şi se ridică.

— V-aş trimite cu plăcere, spuse Luis, care apoi aruncă o privire întrebătoare către McCaskey şi adăugă: Desigur, dacă nu ai nimic împotrivă.

McCaskey îl privi pieziş.

— Pe cine ai trimis la San Sebastian?

— Pe Maria Comeja, răspunse Luis moale.

McCaskey îşi aşeză cuţitul şi furculiţa în farfurie, cu gesturi tacticoase. Aideen urmări surprinsă cum o stare de descumpănire vizibilă punea stăpânire pe veşnic calmul funcţionar guvernamental. Primul semn fu subţierea buzelor, urmat imediat de o expresie de tristeţe în priviri.

— Nu ştiam că lucraţi din nou împreună, rosti el încet, atingându-şi buzele cu şervetul.

— A revenit în serviciul activ acum şase luni, explică Luis. Eu am convins-o să se întoarcă.

Ridică din umeri, ca pentru a se scuza:

— Avea nevoie de bani pentru a finanţa micul teatru pe care l-a înfiinţat la Barcelona. Iar eu aveam nevoie de ea fiindcă… La naiba, fiindcă e cea mai bună.

McCaskey privea în gol, spre un punct nedefinit şi foarte îndepărtat. Reuşi să zâmbească stins.

— E bună, într-adevăr.

— E cea mai bună!

Într-un târziu, McCaskey îşi ridică privirea, fixând-o îndelung pe Aideen. Aceasta nu reuşea să-şi dea seama ce se petrecea în mintea lui.

— Va trebui să-i cer acordul lui Paul, dar cred că e bine să avem informaţii de primă mână de la faţa locului, spuse el. Ia-ţi

cu tine paşaportul turistic, o sfătui pe Aideen, înainte de a se întoarce spre Luis: Maria va pleca în calitate de ofiţer al Interpolului sau incognito?

— Ea va hotărî asta, răspunse Luis. Am vrut să-i las libertate totală de acţiune.

McCaskey încuviinţă, iar apoi recăzu în muţenia de adineauri.

Aideen i se adresă lui Luis.

— Am să mă pregătesc şi eu de drum. Cum vom ajunge la San Sebastian?

— Veţi lua un elicopter de la aeroport, o lămuri el. La sosire veţi avea la dispoziţie o maşină închiriată. Am să-i telefonez Mariei, să o anunţ că o veţi însoţi. Apoi am să vă conduc la aeroport.

— Ştie că sunt aici, Luis? întrebă McCaskey.

— Mi-am permis să o informez, răspunse acesta, strângându-i mâna prietenului său. Nu-ţi face probleme. Îţi transmite toate cele bune.

McCaskey redeveni brusc trist.

— Sunt convins, şopti el. Întotdeauna mi-a dat tot ce era mai bun.

11

Marţi, ora 0 şi 7 minute, San Sebastian, Spania

Când Juan Martinez manevrase şalupa, îndepărtând-o de iahtul lui Ramirez, marinarul în vârstă de douăzeci şi nouă de ani habar nu avea că, de fapt, această manevră de rutină avea să-i salveze viaţa.

Barca se legăna pe valuri la cel mult douăzeci şi cinci de metri de iaht. Juan fu aruncat pe spate de suflul exploziei, dar, din fericire, barca nu se răsturnă. Imediat după ce explozia se stinse, tânărul musculos puse în mişcare motorul bărcii şi porni spre iahtul în flăcări.

Îl zări pe Esteban Ramirez – patronul său şi părintele puternicei *familia* din care făcea parte – plutind cu faţa în sus. Trupul care suferise arsuri grave se afla la vreo cincisprezece metri de iaht. Ţinând în mână o parâmă de am arare, Juan se aruncă în apele pline de rămăşiţe. Înotă câineşte către Ramirez, îl apucă şi începu să îl tragă spre barcă.

Patronul mai respira încă.

— *Senor* Ramirez! rosti Juan. Sunt Juan Martinez. Am să vă duc la bordul şalupei şi, cât mai curând, la…

— *Ascultă*! şuieră Ramirez pe neaşteptate.

Juan tresări. O clipă mai târziu, mâna tremurătoare a lui Ramirez i se agăţă cu disperare de mânecă, strângându-l cu o forţă surprinzătoare.

— Serrador! spuse Ramirez. Avertizează-i…

— Serrador? repetă Juan. Dar nu-l cunosc, domnule.

— În birou…, urmă Ramirez, cu un glas înecat. Ochelarii mei de citit.

— Vă rog, domnule, nu vă agitaţi, încercă Juan să-l liniştească.

— *Trebuie să-l suni*! insistă Ramirez. Fă-o! …

— Am înţeles, spuse în cele din urmă Juan. Am să-i telefonez.

Ramirez fu cuprins de un tremur violent.

— Puneţi mâna pe ei, căci altfel… ne vor termina!

— Cine, domnule? întrebă Juan.

În clipa aceea, Juan auzi zgomotul regulat al unui motor, de cealaltă parte a iahtului. Zări o lumină puternică reflectându-se în ape şi conturând silueta epavei. O lanternă. O ambarcaţiune se apropia de locul exploziei. Juan nu ştia mare lucru despre afacerile patronului său, dar era conştient că puternica sa *familia* avea mulţi duşmani. Era posibil ca barca aceea să nu aparţină vreunuia dintre aceştia, dar nu era convins că ar fi fost dispus să rişte.

Înainte ca Juan să fi reuşit să-l ridice pe patronul său la bordul şalupei, Ramirez îşi deschise gura, fără a mai reuşi însă să o închidă. Aerul îi şuieră printre buze, venind din adâncul plămânilor, iar trăsăturile îi încremeniră într-un strigăt mut, o mască îngheţată.

Juan închise ochii patronului său. Se hotărî să lase cadavrul la faţa locului. Era o dovadă de lipsă de respect şi asta îl deranja enorm. Dar cei care puseseră la cale explozia se mai aflau, poate, prin preajmă. Poate că erau, cine ştie, chiar la bordul ambarcaţiunii care se apropia. Juan realiză că nu era deloc prudent să fie găsit acolo. Urcă la bordul şalupei, porni motorul şi se grăbi să se îndepărteze, evitând întâlnirea cu cealaltă ambarcaţiune. Se îndreptă spre larg, unde existau şanse mai mici să fie reperat, îndepărtându-se mult de locul exploziei înainte de a porni spre ţărm.

De îndată ce ajunse la chei, căută un telefon public. Ud şi scuturat de frisoane, telefonă paznicului de noapte de la fabrică şi-i ceru să trimită o maşină care să-l ia de acolo. Imediat ce sosi la fabrică, urcă în biroul domnului Ramirez, forţă uşa şi se aşeză în spatele biroului.

Patronul pomenise ceva de ochelarii de citit. Juan îi găsi în sertarul de sus. Îi cercetă cu atenţie. Patru numere de telefon şi câte o literă menită să le identifice fuseseră gravate pe interiorul ramei, făcute astfel ca să pară o serie de fabricaţie sau ceva asemănător.

„Ingenioasă idee”, îşi zise Juan. Patronul nu purta ochelari – „nu purtase”, se corectă el în gând, plin de amărăciune – însă nimănui nu i-ar fi trecut prin minte să cerceteze perechea de ochelari în căutarea unor numere de telefon ori a vreunui mesaj secret.

Formă numărul de telefon însoţit de litera S. Serrador ridică receptorul – oricine va fi fost acest Serrador. Era indignat, repezit şi, judecând după sunetele pe care Juan le auzi în receptor, pe

cale de a intra într-o mare belea. Socoti că era mai înţelept să închidă, înainte ca acea convorbire să poată fi interceptată.

Rămase aşezat în fotoliu, în biroul spaţios aflat la etajul doi al fabricii. Privi pe fereastra largă, spre şantierul naval. Vreme de mulţi ani, Esteban Ramirez se purtase bine cu el. Juan nu se număra printre apropiaţii patronului, dar era un membru loial al *familiei* lui *senor* Ramirez. Iar loialitatea sa se prelungea, firesc şi după moartea acestuia.

Juan studie din nou ochelarii şi sună, pe rând, la celelalte nume de telefon. Îi răspunseră servitoarele, pronunţând numele familiilor respective: erau numele celor aflaţi la bordul iahtului. Juan ştia acest lucru, deoarece el îi condusese pe toţi acolo.

Se pregătea ceva cumplit, aşa cum îl avertizase şi *senor* Ramirez. Cineva avusese grijă să îi extermine pe toţi cei care aveau legături cu şeful şi cu noul său proiect. Pentru Juan, era de-acum o chestiune de onoare să îl găsească pe acel *cineva* şi să răzbune crimele pe care le comisese.

Cei din schimbul de noapte comentau deja zvonurile privind moartea patronului. Vorbeau, de asemenea, despre o anume înregistrare care tocmai fusese transmisă de un post local de radio. O înregistrare care, chipurile, demonstra amestecul patronului în asasinarea unei turiste americane.

Juan era prea furios pentru a se lăsa copleşit de durerea pierderii şefului său. Strânse laolaltă alţi câţiva membri ai familiei – doi paznici şi supraveghetorul schimbului de noapte – şi, împreună, hotărâră să meargă la postul de radio şi să afle dacă acea înregistrare exista cu adevărat.

Dacă înregistrarea era reală, aveau să afle cine o adusese acolo.

Iar apoi, oricine ar fi fost acela, aveau să-l facă să-şi regrete amarnic gestul…

12

Luni, ora 17 şi 9 minute,
Washington, D.C.

Paul Hood era nefericit. I se întâmpla tot mai des să se simtă aşa, în ultima vreme şi motivul era aproape întotdeauna acelaşi.

Hood îi telefonase soţiei pentru a o anunţa că nu avea să ajungă la cină în seara aceea.

— Ca de obicei, îi amintise Sharon, înainte de a-şi lua rămas-bun pe un ton sec şi de a închide telefonul.

Hood încercă să nu îşi învinuiască soţia pentru răceala cu care îi vorbise. Cum ar fi putut să o învinuiască, în fond? Nu avea de unde să ştie că Martha fusese ucisă. Nu avea voie să discute problemele Centrului de Comandă pe o linie telefonică neverificată. De fapt, Sharon îşi exprimase dezamăgirea nu atât pentru ea, cât pentru cei doi copii. Aflat în vacanţa de primăvară, Alexander, în vârstă de unsprezece ani, se trezise devreme şi reuşise să instaleze de unul singur scannerul cel nou. Ardea de nerăbdare să-i arate tatălui său imaginile pe care le crease cu ajutorul computerului. La orele târzii ale nopţii, când Hood se întorcea acasă, Alexander era mult prea somnoros pentru a fi în stare să pornească calculatorul şi să-i explice fiecare pas înainte pe care reuşise să-l facă, aşa cum şi-ar fi dorit. Harleigh, fetiţa sa de treisprezece ani, exersa la vioară timp de o oră, în fiecare seară, după cină. Sharon îi spusese că, de câteva zile încoace, de când Harleigh reuşise să stăpânească perfect o nouă bucată de Ceaikovski, casa era un tărâm fermecat la orele apusului. Dar Sharon adăugase şi că, dacă Paul ar fi reuşit şi el să fie de faţă, măcar din când în când, farmecul muzicii ar fi fost cu siguranţă sporit.

O parte din Hood era conştientă de vinovăţia care îi umbrea gândurile. Sharon avea dreptate. Familia trebuie să fie întotdeauna pe primul loc – aceasta era lozinca predilectă a anilor nouăzeci. Era însă la fel de conştient de datoria sa faţă de preşedinte şi faţă de naţiune. Era răspunzător în faţa oamenilor, ale căror vieţi depindeau de el, de judecata şi dăruirea sa. De

puterea sa de concentrare.

El şi Sharon ştiau regulile jocului atunci când el acceptase acest post. La urma urmei, Sharon fusese cea care insistase ca el să iasă din viaţa politică. Ea nu suportase faptul că, făcând parte din familia primarului din Los Angeles, pierduse dreptul la orice fel de viaţă privată, chiar şi atunci când erau împreună. Adevărul nu putea fi ocolit: spre deosebire de tatăl ei, Hood nu era un director de şcoală care îşi petrecea toate vacanţele alături de familie. Nu mai lucra în sistemul bancar, cu un program regulat, de la opt şi jumătate la cinci şi jumătate după-amiaza şi cu câte o cină de protocol din când în când. Şi nu era nicidecum un bogătaş independent, pasionat de yachting, cum fusese acel fabricant de vinuri plin de sine, italianul Stefano Renaldo, alături de care Sharon brăzdase toate mările lumii, înainte de a-l întâlni pe Hood.

Paul Hood îşi iubea munca şi responsabilităţile care decurgeau din ea. Îi plăceau şi satisfacţiile pe care i le aducea, în fiecare dimineaţă, se trezea în zori şi, în liniştea care stăpânea casa, cobora la parter pentru a-şi pregăti cafeaua. Se aşeza pe verandă şi o sorbea încet, fără grabă, spunându-şi: „Eu am făcut toate acestea.”

Cu toţii aveau de câştigat de pe urma muncii sale. Dacă n-ar fi fost munca aceasta, n-ar fi existat un computer, n-ar fi existat lecţii de vioară şi nici o casă frumoasă în care ceilalţi să-l aştepte să se întoarcă de la o slujbă care îl solicita prea mult. Sharon ar fi fost obligată să-şi ia o slujbă cu normă întreagă, în locul ocazionalelor apariţii televizate, într-un show dedicat gastronomiei. Nu aştepta mulţumiri pentru toate astea, dar chiar era nevoie să i se reproşeze mereu câte ceva? Nu ţinea morţiş ca Sharon să se bucure de absenţa sa – nici el nu se bucura că era nevoit să stea departe de familie – dar ar fi vrut să-l ajute să o suporte mai uşor.

Mâna îi rămăsese încleştată pe receptorul telefonului. Nu fusese nevoie decât de o secundă pentru a-şi derula în minte toate aceste argumente. Îşi retrase mâna şi se lăsă pe spate în fotoliu, cu o expresie sumbră întipărită pe chip.

Aceste sentimente nu erau de azi, de ieri şi nici nu veneau din cine ştie ce cotlon ascuns al minţii. La fel şi amărăciunea, care puse stăpânire pe el curând după aceea. Dacă Sharon l-ar fi sprijinit, în loc să-l condamne! Nu-i vorbă, sprijinul ei nu l-ar fi adus mai devreme, ori pentru mai mult timp acasă. Aşa ceva era

cu neputinţă. Programul său nu putea fi schimbat. Dar ar fi simţit atunci că se întorcea cu adevărat acasă, nu la un seminar pe tema „Ce nu e în regulă cu Paul Hood”.

Se gândi din nou la Nancy Bosworth. Nu demult, îşi întâlnise întâmplător prima mare iubire, în Germania. În clipa aceea, faptul că ea îl părăsise odinioară îşi pierduse orice importanţă. Nu mai conta că îi frânsese inima. Revederea îl făcuse să se simtă atras de ea, deoarece Nancy Jo îl dorea fără rezerve. Cuvintele ei erau tandre şi lipsite de orice reproş.

„Firesc, Nancy îşi permitea să fie generoasă cu tine”, îşi zise Hood. „Ea nu era obligată să trăiască alături de tine, să-ţi crească odraslele şi să sufere alături de ele atunci când tata nu este acasă.”

Dar asta nu schimbă cu nimic realitatea: îşi dorise să o strângă în braţe pe Nancy şi să se cuibărească la pieptul ei. Îşi dorise să se lase în voia îmbrăţişării ei fiindcă ea îl dorea din suflet, nu ca o recompensă lipsită de flacăra pasiunii, fiindcă se purtase frumos cu copiii.

Apoi, gândul îi rătăci către Ann Farris. Frumoasă şi sexy, purtătoarea de cuvânt a Centrului de Comandă îl plăcea Ţinea la el. Îl făcea să se simtă bine în propria-i piele. Şi lui îi era dragă. De multe ori, fusese nevoit să-şi reprime dorinţa de-a întinde mâna şi de a-i mângâia părul. Era însă conştient că, odată trecut acel prag, n-ar mai fi existat cale de întoarcere. Toţi cei de la Centrul de Comandă ar fi aflat de legătura lor. Întregul Washington ar fi aflat. Şi, în cele din urmă, ar fi aflat şi Sharon.

„Ei, şi?” se întrebă el. „Ce e rău în a pune capăt unei căsnicii în care, oricum, nimic nu merge aşa cum ar trebui?”

Cuvintele acestea îi stăruiau în minte, asemenea unui diagnostic medical pe care ar fi refuzat să-l asculte. Se dispreţuia fiindcă lua în calcul posibilitatea unui divorţ câtă vreme, în ciuda a toate acestea, o iubea pe Sharon. Iar ea i se alăturase, la bine şi la rău, lui, nu lui Renaldo. Se angajase să clădească o viaţă *împreună* cu el, nu *departe* de el. În anumite privinţe, femeile sunt întotdeauna mai posesive decât bărbaţii. Ca de exemplu, în ceea ce-i priveşte pe copii. Desigur, asta nu însemna automat că ea avea dreptate întru totul, iar el greşea. Pur şi simplu erau diferiţi. Iar diferenţele de opinie puteau fi rezolvate oricând.

Amărăciunea îi fu îndulcită întrucâtva atunci când îşi aminti cât de mari erau deosebirile dintre el şi soţia sa. Ea era o visătoare, în vreme ce el era pragmatic. Ea îl judeca potrivit unui

standard mai apropiat unei năzuinţe idealizate, nu conform realităţii. Venise vremea să lase deoparte grijile acestea, căci realitatea îşi cerea dreptul de a fi luată în seamă.

Şi apoi, tocmai fiindcă ei alcătuiau familia sa, soţia şi copiii aveau să-l ierte în cele din urmă.

Sau, cel puţin, aşa ar fi trebuit să se întâmple într-o lume ideală, alcătuită pe potriva gândirii sale.

Mike Rodgers, Bob Herbert şi Ron Plummer îşi făcură apariţia la cinci şi un sfert, pentru a-l pune la curent cu ultimele noutăţi. Hood îi aştepta, cu conştiinţa relativ liniştită şi cu mintea aproape pe de-a-ntregul îndreptată asupra problemelor de serviciu. Plummer fusese numit responsabil interimar pentru problemele diplomatice, până în momentul în care înlocuitorul Marthei avea să fie numit oficial. Asta nu avea să se întâmple decât după ce actuala criză avea să se încheie. Dacă Plummer se descurca în noua sa postură, definitivarea pe post avea să fie o simplă formalitate.

— Veşti nasoale, anunţă Herbert, de cum intră în birou, în scaunul cu rotile automat. Nemţii tocmai au anunţat anularea unui meci important de fotbal care ar fi trebuit să aibă loc mâine pe Stadionul Olimpic din Barcelona. Au motivat acest anunţ prin „neliniştea provocată de atmosfera de violenţă care domneşte în prezent în Spania”.

— Anularea meciului va atrage după sine înfrângerea Germaniei prin neprezentare? întrebă Hood.

— Bună întrebare, remarcă Herbert. Din păcate, răspunsul e negativ. Scoase o foaie de hârtie din buzunar şi i-o întinse lui Hood: Federaţia Internaţională a Asociaţiilor Fotbalistice a decis că, pe teritoriul unei ţări în care, citez: „serviciile suferă nereguli sau există îndoieli raţionale cu privire la siguranţa sportivilor, echipa oaspete poate solicita amânarea meciului pe durata tulburărilor”. Ceea ce se întâmplă în Spania corespunde acestor prevederi.

— Asta va spori agitaţia în rândul suporterilor, adăugă Plummer. Iar aceste circumstanţe nu vor contribui câtuşi de puţin la detensionarea situaţiei.

— Cuvintele tale mi se par prea blânde, interveni Herbert. Prim-ministrul va avea mâine dimineaţă o intervenţie televizată, pentru a sfătui populaţia să-şi păstreze calmul. Pe de altă parte însă armata a ieşit în stradă în marile oraşe din trei provincii castiliene, pentru a menţine ordinea, acolo unde poliţia a refuzat

să intervină. Cei de-acolo i-au tolerat dintotdeauna cu greu pe catalanii şi bascii aflaţi la muncă în regiune. Cele întâmplate cu Serrador şi cu grupul din San Sebastian i-au întărâtat, determinând izbucnirea conflictelor latente.

— Întrebarea care-mi vine în minte este: ce se va întâmpla mai departe? spuse Hood.

— Vom şti după ce vom fi ascultat discursul prim-ministrului, fu de părere Ron Plummer.

— Dar tu ce părere ai? insistă Hood.

— Sincer, aş înclina să cred că situaţia va continua să se deterioreze, răspunse Plummer. Spania a fost dintotdeauna un mozaic de etnii foarte diferite, oarecum asemănătoare cu fosta Uniune Sovietică. Circumstanţele precum cele de acum, care determină polarizarea grupărilor etnice, pot deveni foarte periculoase.

Hood se întoarse către Rodgers.

— Mike?

Generalul rămăsese în picioare, rezemat de perete. Îşi schimbă poziţia cu gesturi lente; era limpede că orice mişcare bruscă îi provoca încă dureri.

— Responsabilii din armata spaniolă cu care am stat de vorbă sunt extrem de îngrijoraţi. Nu-şi amintesc să fi cunoscut vreo altă perioadă în care încordarea să fi atins un asemenea prag.

— Ai aflat, cu siguranţă, că preşedintele i-a contactat pe cei de la ambasada noastră din Spania, interveni Bob Herbert. Le-a spus să fie gata să părăsească de urgenţă ambasada, în caz de nevoie.

Hood încuviinţă. Şeful Agenţiei Naţionale de Securitate, Steve Burkow, îi telefonase cu o jumătate de oră în urmă pentru a-l anunţa că ambasada de la Madrid intrase în stare de alertă. Permisiile personalului militar fuseseră anulate, iar personalul civil fusese sfătuit să nu părăsească incinta. Existau temeri privitoare la posibile noi atacuri împotriva cetăţenilor americani. Şi mai probabilă era însă eventualitatea ca americanii să fie prinşi fără voie între două focuri, în climatul de violenţă generală care plutea în aer.

— NATO are jurisdicţie pe teritoriul Spaniei? întrebă Hood.

— Nu, răspunse Rodgers. Organizaţia nu poate să se amestece în treburile interne ale statelor membre. Am discutat cu generalul Roche, comandantul Forţelor Aliate din Europa Centrală. Individul e destul de conservator. Refuză să mişte un

deget în afara consemnului.

— În cazul unor atacuri împotriva bascilor, conaţionalii lor de pe teritoriul francez nu vor sta cu mâinile în sân, aşa încât s-ar putea ca, în scurt timp, chestiunea să înceteze a mai constitui o afacere internă, observă Plummer.

— E-adevărat, încuviinţă Rodgers. Şi, cu toate acestea, NATO va refuza să-şi încalce consemnul de bază, acela de a încerca mai întâi rezolvarea conflictelor dintre state pe baza tratativelor.

— Îl cunosc pe William Roche şi n-aş putea spune că-i condamn atitudinea, spuse Bob Herbert. NATO e şi acum marcată de intervenţia în conflictul dintre sârbi şi bosniaci din 1994. Sârbii încălcau în permanenţă teritoriile protejate, în ciuda ameninţărilor cu lovituri aeriene limitate. Politica organizaţiei e de înţeles: fie o intervenţie în forţă, cu toate efectivele şi tot echipamentul, fie expectativa, fără vreo variantă intermediară.

— Mai există un aspect care intră în ecuaţie, completă Rodgers. Dacă Franţa, Portugalia sau autorităţile locale îşi vor pune trupele în stare de alertă, criza s-ar putea precipita.

— Din acest punct de vedere, spaniolii sunt al naibii de sensibili, clătină din cap Herbert. Nu m-ar mira să se strângă laolaltă şi să pună la cale ceva, fie şi numai fiindcă s-au simţit insultaţi că altcineva a *crezut* că ei ar putea pune ceva la cale.

— Te gândeşti la revolte ale populaţiei? întrebă Hood.

— Ar fi în stare să-i linşeze pe toţi cetăţenii portughezi şi francezi care le-ar ieşi în cale, îşi urmă Herbert raţionamentul. Consecinţa firească ar fi o ripostă din partea guvernelor celor două ţări.

Hood clătină din cap.

— Bun venit în lumea crizelor care se iscă din nimic, ripostă Herbert. De la bombardarea de către ai noştri a vasului de război *Maine* şi asasinarea arhiducelui Ferdinand, până la atacul de la Pearl Harbour. Dă-le oamenilor o scânteie cât de mică şi vor găsi un mod de a da naştere unui incendiu devastator.

— Aşa mergeau lucrurile odinioară, veni replica încordată a lui Hood. În prezent, noi avem misiunea de a găsi o cale de a preveni crizele de acest fel, de a le dezamorsa înainte ca ele să escaladeze într-un conflict.

Intervenţia sa fusese rostită pe un ton niţel mai aspru decât intenţionase. Hood răsuflă adânc. Până în prezent, reuşise să împiedice frustrarea datorată crizei sale personale să se reverse asupra modului de tratare a crizelor de ordin profesional.

— Oricum, revenim de unde am pornit, urmă el. Chestiunea lui Darrell şi Aideen. Darrell ne-a recomandat să-i permitem lui Aideen să însoţească un agent al Interpolului la San Sebastian. Am fost de acord cu acest lucru. Vor acţiona sub acoperire, încercând să afle cum a fost înregistrată acea conversaţie care a avut loc la bordul iahtului, de către cine şi în ce scop.

— Cine este agentul Interpolului? vru să afle Bob Herbert.

— Maria Comeja, veni răspunsul lui Hood.

— Aoleu, se strâmbă Herbert. S-ar putea să iasă cu scântei.

Hood îşi aminti de propria întâlnire cu marea lui iubire.

— Cei doi nu vor avea ocazia să stea prea mult împreună. Darrell se va descurca, nu-ţi face griji.

— Îmi fac griji pentru ea, replică Herbert. Maria s-ar putea să trateze chestiunea la fel cum îi tratează castilienii pe catalani.

Se voia a fi o glumă, dar o glumă încordată. Maria fusese îndrăgostită de McCaskey. Legătura celor doi, în urmă cu doi ani, provocase în rândul personalului la fel de multe discuţii ca şi prima criză rezolvată de Centrul de Comandă, găsirea şi dezamorsarea unei bombe la bordul navetei spaţiale *Atlantis.*

— Nu asta mă îngrijorează, Bob, continuă Hood. Îmi bat capul cu o modalitate de retragere pe care i-am putea-o oferi lui Aideen, în cazul în care lucrurile o iau razna. Aideen şi Maria vor pleca chiar în noaptea asta la San Sebastian. După spusele lui Darrell, cei de la Interpol se tem ca în cadrul organizaţiei să nu iasă la iveală loialităţile etnice, aşa cum s-a întâmplat în rândul forţelor de poliţie din întreaga Spanie.

— Aşadar, Aideen şi Maria vor acţiona practic pe cont propriu.

— Cam aşa ceva, spuse Hood.

— În acest caz, cred că nu avem de ales: va trebui să trimitem la faţa locului echipa de intervenţie, propuse Rodgers. Pot aranja să aterizeze la baza NATO de lângă Zaragoza. Asta înseamnă o distanţă de aproximativ o sută optzeci de kilometri sud de San Sebastian. Colonelul August cunoaşte bine regiunea.

— Ordonă-le să pornească imediat, spuse Hood. Ron, va trebui să obţii aprobarea comisiei pentru această misiune. Ia-l pe Lowell să te ajute.

Până în acel moment, Martha Mackall fusese cea care, de una singură, reuşise să obţină acordul Comisiei Centrale pentru Supravegherea Serviciilor de Informaţii pentru diferitele misiuni. Juristul Centrului, Lowell Coffey, urmărise îndeaproape strategiile Marthei şi avea să fie capabil să-i dea o mână de ajutor lui

Plummer.

— Mai avem şi altceva de discutat? întrebă Hood.

Ceilalţi clătinară din cap. Hood le mulţumi şi căzură cu toţii de acord să se întâlnească din nou la şase şi jumătate, chiar înainte de trecerea în schimbul de noapte. Deşi, pe timpul unei crize, echipa de peste zi rămânea la comandă şi de-a lungul nopţii, prezenţa rezervelor avea să le permită celor care o alcătuiau să se odihnească, în cazul în care nu intervenea nici un incident. Până când liniştea avea să fie restabilită, sau dimpotrivă, până când situaţia avea să scape de sub control în asemenea măsură, încât gestionarea crizei avea să lase loc războiului declarat, Hood considera de datoria lui să nu părăsească Centrul.

„Datoria mea”, îşi zise el. Fiecare avea propria sa concepţie despre datorie şi despre identitatea celui căruia îi datora loialitate. Pentru Hood, datoria supremă era faţă de ţara sa. Simţea acest lucru din copilărie, de când îl văzuse pe Davy Crockett murind eroic la Alamo, într-o emisiune Disney. Îl simţise şi atunci când îi urmărise pe astronauţi ieşind în spaţiu, în misiunile proiectelor Mercury, Gemini şi Apollo. Fără acest devotament şi acest spirit de sacrificiu, naţiunea sa nu ar fi supravieţuit. Şi, în lipsa unei patrii sigure şi prospere, copiii săi nu ar fi avut nici un viitor.

Nu-i era greu să o convingă pe Sharon de acest lucru. Sharon era o femeie inteligentă. Infinit mai greu era să-şi lămurească soţia că sacrificiul *său* avea să fie util. Nu putea să amâne la nesfârşit. Ignorându-şi presimţirile sumbre, puse mâna pe telefon şi formă numărul de acasă.

13

Marţi, ora 0 şi 24 de minute,
Madrid, Spania

Isidro Serrador privi, cu ochii săi mici ca de piatră, cum bărbaţii intrară în încăpere.

Deputatul era nervos, gata să sară la bătaie. Nu ştia concret care erau motivele care îi determinaseră pe poliţişti să îl aducă la secţie şi nu avea idee la ce să se aştepte. Reuşiseră oare să stabilească vreo legătură între el şi asasinarea diplomatei americane? Singurii care ştiau de existenta unei astfel de conexiuni erau Esteban Ramirez şi asociaţii acestuia. Dacă ei îl trădaseră, avea să-i trădeze şi el, fără nici o remuşcare. Nu, o asemenea posibilitate era cu totul lipsită de sens.

Serrador nu-i cunoştea pe nou-veniţi. După tresele uniformelor cafenii, îşi dădu seama că unul dintre ei era general de armată, iar celălalt maior. Ochii negri, părul ca de abanos şi tenul închis trădau originea castiliană a celui dintâi.

Maiorul se opri la o distantă de câţiva paşi de uşă. Castilianul îşi continuă înaintarea şi Serrador reuşi să distingă literele albe înscrise pe ecusonul negru prins pe pieptul acestuia: AMADORI.

Amadori îşi ridică mâna ascunsă de o mănuşă albă şi-i făcu un semn scurt maiorului. Acesta aşeză pe masă un casetofon, după care ieşi, închizând uşa în urma lui.

Serrador îşi ridică privirea spre Amadori. Nu reuşi să citească nimic pe chipul acestuia. Avea trăsături cu totul inexpresive; chiar şi ridurile fine îi erau la fel de superficiale ca şi cutele uniformei.

— Sunt arestat? întrebă Serrador într-un târziu, cu o voce calmă.

— Nu.

Vocea generalului era seacă şi rigidă – asemenea feţei proaspăt bărbierite, asemenea pielii netede a bocancilor perfect lustruiţi şi a tecilor celor două arme care-i erau atârnate la centură.

— Atunci, ce se întâmplă? întrebă Serrador, prinzând curaj. Ce

caută un ofiţer de armată într-o secţie de poliţie? Ce înseamnă toate acestea?

Întinse dispreţuitor mâna grăsuţă către casetofonul de pe masă.

— Acesta se vrea a fi un interogatoriu? Sau vă aşteptaţi să pronunţ o frază demnă de a fi înregistrată pentru posteritate?

— Nu, răspunse Amadori. Vreau doar să ascultaţi.

— Ce să ascult?

— O înregistrare transmisă la un post de radio în urmă cu puţină vreme.

Amadori se apropie de masă.

— După ce o veţi fi ascultat, veţi avea de ales între a pleca fără oprelişti sau a folosi asta.

Îşi scoase din teacă una dintre arme, un revolver Llama M-82 DA, cu 9 cartuşe de 19 mm, de tip Parabellum. Îl împinse către deputat, care îl prinse din reflex şi îl studie, observând lipsa încărcătorului, după care îl aşeză înapoi pe masă.

Serrador simţi brusc un gol în stomac.

— Să folosesc arma? rosti el. Aţi înnebunit?

— Ascultaţi înregistrarea, repetă Amadori. După aceea, vă rog să nu scăpaţi din vedere faptul că oamenii pe care îi veţi auzi s-au alăturat diplomatei americane pe tărâmul fericirii veşnice. Se pare că toţi cei ce vă cunosc îşi pun vieţile în primejdie, domnule deputat.

Amadori se apropie şi, pentru întâia oară, pe chipul său se ivi un zâmbet. Se aplecă la urechea lui Serrador şi rosti, aproape în şoaptă:

— Ţineţi minte încă un lucru. Încercarea dumneavoastră de a prelua puterea în Spania a eşuat. Eu, în schimb, nu voi da greş.

— Dumneata? replică Serrador bătăios.

— E un plan castilian, continuă Amadori, iar zâmbetul i se lăţi.

— Lăsaţi-mă să mă alătur vouă! izbucni Serrador. Sunt basc. Ceilalţi, catalanii... nu m-au vrut niciodată de partea lor. Le-am fost de folos datorită poziţiei mele. Eram util, fără a le fi egal. Lăsaţi-mă să lucrez cu voi!

— N-avem loc pentru dumneavoastră, domnule deputat, replică Amadori, pe un ton plin de răceală.

— Trebuie să fie, insistă Serrador. Am relaţii, deţin multă putere.

Amadori se îndreptă şi îşi netezi uniforma, apoi arătă spre casetofon.

— Aţi *avut* relaţii. Acum nu mai aveţi.

Serrador privi către aparat şi simţi transpiraţia adunându-i-se la subsuori şi de-a lungul buzei superioare. Apăsă un deget grăsuliu pe butonul de redare.

„Cum rămâne cu şoferul de la Madrid?” se auzi o voce în difuzor. Îl recunoscu pe Carlos Saura, directorul de la Banco Moderno. „Va părăsi şi el teritoriul Spaniei?”

„Nu va fi nevoie. Şoferul lucrează pentru deputatul Serrador.” Cea de-a doua voce îi aparţinea ticălosului de Esteban Ramirez. Serrador ascultă vreme de câteva minute discuţia înregistrată care avea drept subiecte maşina folosită în atentat şi originea bască a deputatului. Un deputat basc ambiţios, dispus să facă orice pentru cauză şi în folosul propriu.

„Ticălos tâmpit şi neglijent”, îşi zise Serrador. Opri casetofonul şi îşi încrucişă braţele, înfruntând privirea lui Amadori.

— Asta nu înseamnă nimic, rosti el. Nu vă daţi seama? E o încercare de a mă discredita, din cauza originii mele. E un şantaj ordinar!

— Cei care vorbesc nu ştiau de înregistrare, îl anunţă Amadori. Iar şoferul dumneavoastră a mărturisit deja, în schimbul renunţării la acuzaţiile ce i-ar fi fost aduse.

— Minte, spuse Serrador nepăsător, după care simţi un nod în gât.

Îl înghiţi şi continuă:

— Mă bucur de o reputaţie nepătată. Voi reuşi să ies cu bine din această înscenare.

Amadori îşi reluă zâmbetul.

— Nu, nu veţi reuşi.

— Porc neînsemnat ce eşti! izbucni Serrador, înroşindu-se de indignare. Cine te crezi?

Fusese o replică retorică, nu o întrebare.

— Mă aduci aici în miez de noapte şi mă obligi să ascult o înregistrare dubioasă. Apoi îndrăzneşti să mă acuzi de trădare. Voi lupta să-mi apăr onoarea! N-ai să câştigi niciodată!

Amadori se strâmbă.

— Am câştigat deja.

Făcu un pas înapoi, îşi scoase celălalt pistol şi îşi ridică mâna, ţintind fruntea lui Serrador.

— Ce vrei să spui? întrebă Serrador.

Îşi simţi intestinele zbătându-se. Sudoarea îi năclăi fruntea, făcând-o să lucească.

— Mi-aţi smuls arma şi m-aţi ameninţat, spuse Amadori.

— Cum?

Deputatul privi revolverul aţintit asupra sa şi, brusc, realiză ce se întâmplase, care era motivul pentru care fusese adus aici.

Serrador avusese dreptate adineauri. Putea oricând să se apere, susţinând că acei conspiratori catalani voiau să-l compromită şi că îi mituiseră şoferul pentru a depune mărturie împotriva lui. Dacă i s-ar fi dat prilejul să se apere, ar fi reuşit să convingă opinia publică de nevinovăţia sa în asasinarea americanei. Cu ajutorul unui avocat priceput putea convinge un tribunal că totul nu fusese decât o înscenare menită să îndrepte furia poporului împotriva sa şi a susţinătorilor lui basci. La urma urmei, Ramirez şi ai lui erau morţi şi nu mai aveau posibilitatea să se apere.

Dar nu asta voia Amadori. Generalul dorea ca Serrador să apară drept ceea ce şi era: un basc care se asociase cu catalanii pentru a răsturna guvernul Spaniei. Amadori avea nevoie de un trădător basc pentru a-şi duce planul la bun sfârşit.

— Aşteaptă o clipă. Te rog, îngăimă Serrador.

Privirea înspăimântată a deputatului se îndreptă spre arma de pe masă. O ţinuse în mână adineauri. Acesta era un alt amănunt de care generalul avea nevoie. Amprentele sale, pe acea armă blestemată.

Generalul apăsă pe trăgaci. Izbit din profil, capul deputatului Isidro Serrador fu smucit spre spate, atunci când proiectilul îi străpunse tâmpla. Muri instantaneu, înainte ca mintea sa să perceapă durerea, înainte ca zgomotul împuşcăturii să-i fi ajuns la urechi.

Forţa impactului îl aruncă pe Serrador la podea. Chiar înainte ca ecourile împuşcăturii să se fi stins, Amadori înşfăcă pistolul de pe masă, îi introduse un încărcător plin în magazie şi-l aşeză pe pardoseală, lângă cadavru. Se ridică şi zăbovi o clipă, contemplând balta de sânge întunecat care se forma în jurul capului lui Serrador.

O clipă mai târziu, aghiotanţii generalului şi mai mulţi ofiţeri de poliţie năvăliră în încăpere. Un inspector solid se opri în spatele lui Amadori.

— Ce s-a întâmplat? întrebă poliţistul, gâfâind.

Amadori îşi puse revolverul în teacă.

— Deputatul mi-a smuls arma, rosti el calm, arătând spre pistolul de pe podea. M-am temut că va încerca să evadeze sau

să ia ostatici.

Inspectorul de poliţie privi pe rând spre cadavru, apoi spre Amadori.

— Domnule general, va trebui să anchetăm cele întâmplate.

Chipul lui Amadori era neclintit.

— Unde vă putem găsi, pentru a vă interoga? întrebă inspectorul.

— Voi fi aici, la Madrid, la unitatea mea, veni răspunsul.

Inspectorul se întoarse către oamenii săi.

— Sergent Blanco, telefonează-i domnului comisar-şef şi anunţă-l despre cele întâmplate. Spune-i că aştept instrucţiunile sale. Purtătorul de cuvânt al biroului său o să aibă grijă de relaţiile cu presa. Sergent Sebares, cheamă medicul legist şi spune-i să se ocupe de cadavru.

Cei doi poliţişti încuviinţară şi ieşiră din încăpere. Amadori se întoarse şi, fără să se grăbească, porni pe urmele lor. Maiorul îl urmă îndeaproape.

Cei rămaşi în încăpere îi urmăriră din priviri. Era limpede că se temeau de acest om, indiferent dacă îl credeau sau nu. Cu toţii simţeau, se pare, că asistaseră la un act purificator. Fuseseră de faţă în clipa în care un general de armată făcuse primul pas spre a-şi atinge ţelul, acela de a institui o dictatură militară.

14

Marţi, ora 2,
Madrid, Spania

Maria Comeja aştepta deja într-un colţ întunecat al peluzei de pe marginea pistei, atunci când Aideen, Luis Garcia de la Vega şi Darrell McCaskey sosiră la aeroport, într-o maşină fără însemne aparţinând Interpolului. Elicopterul care avea să le ducă pe cele două femei spre nord se afla la vreo două sute de metri distanţă, pe pista asfaltată, cu elicele pornite.

Traficul aerian era extrem de redus la această oră. În discursul pe care prim-ministrul avea să-l adreseze naţiunii peste aproximativ şase ore se preciza că numărul zborurilor înspre şi dinspre Madrid avea să fie redus cu şaizeci şi cinci la sută, pentru a permite asigurarea condiţiilor de securitate necesare pentru avioanele care urmau să decoleze de pe aeroport. Guvernele străine fuseseră însă informate de această intenţie curând după miezul nopţii, astfel încât o serie de curse aeriene fuseseră deja anulate sau orientate spre alte destinaţii.

Aideen făcuse un scurt popas în camera ei de la hotel, pentru a-şi strânge în grabă câteva haine şi obiecte necesare deghizării eficace în postura unei turiste fără griji – inclusiv aparatul de fotografiat şi minicasetofonul Walkman, ambele putând fi utile şi în activitatea de colectare de informaţii. Apoi, împreună cu Luis, pornise spre sediul Interpolului, în vreme ce McCaskey îi telefona lui Paul Hood. Luis îi arătă hărţile regiunii spre care urmau să plece, îi fumiză o serie de detalii despre felul de-a fi şi despre obiceiurile localnicilor şi o puse la curent cu ultimele informaţii. Reveniră apoi la hotel, pentru a-l lua pe McCaskey – care reuşise între timp să obţină aprobarea pentru plecarea lui Aideen în misiune – şi se îndreptară, în sfârşit, către aeroport.

Aideen nu ştia la ce să se aştepte din partea Mariei. Cu excepţia celor câteva replici pe care le auzise la hotel, nu ştia nimic despre ea. Se întrebă dacă participarea sa la misiune avea să fie bine venită şi dacă faptul că era femeie şi, pe deasupra, americană avea să fie în avantajul ei sau dimpotrivă.

Maria îi aştepta fumând, rezemată de bicicleta sa de curse. Când cei trei îşi făcură apariţia, strivi ţigara şi sprijini bicicleta pe suport. Se apropie fără grabă, cu mişcările graţioase ale unei atlete. Avea cam un metru şaizeci şi cinci înălţime, dar părea mai înaltă, datorită felului în care îşi ţinea bărbia: ridicată, într-o atitudine ce exprima hotărâre. Părul lung şi negru îi flutura pe umeri, răvăşit de vânt. Primii doi nasturi ai cămăşii de bumbac îi erau descheiaţi, lăsând să se întrevadă gulerul unui pulover cenuşiu. Avea blugii îndesaţi în carâmbii cizmelor uzate de călărie. Ochii ei albaştri trecură fără să se oprească peste Aideen şi Luis, oprindu-se asupra lui McCaskey.

— *Buenas noches,* rosti ea cu o voce aspră.

Aideen nu reuşi să-şi dea seama dacă tonul fusese unul prietenos, de bun venit, sau unul ostil, de nemulţumire. Era limpede că şi McCaskey se confrunta cu aceeaşi dilemă. Rămăsese locului lângă maşină, iar privirea lui nu exprima nimic. Luis ar fi preferat să nu-i fi însoţit la aeroport, dar McCaskey insistase, spunând că era de datoria lui să se convingă că Aideen pleacă în bune condiţii.

Privirile lor o urmăriră pe Maria, în timp ce aceasta se apropia, fără să clipească. Luis o luă de braţ pe Aideen şi, trăgând-o după el, îi ieşi în întâmpinare.

— Maria, ea este Aideen Marley. Lucrează la Centrul de Comandă şi a fost de faţă în momentul atentatului.

Ochii adânciţi în orbite ai Mariei lunecară o clipă spre Aideen. Continuă însă să înainteze şi se opri în faţa lui Darrell.

Luis porni după ea.

— Maria, Aideen te va însoţi la San Sebastian.

Femeia de treizeci şi trei de ani încuviinţă din cap, fără să-şi desprindă privirea de la McCaskey. Feţele lor se aflau la numai câţiva centimetri distanţă.

— Bună, Maria, rosti McCaskey.

Respiraţia Mariei se rărise, iar sprâncenele ei groase formau o linie dreaptă, aproape continuă, paralelă cu buzele senzual arcuite.

— M-am rugat să nu-mi mai fie dat să te întâlnesc niciodată, spuse ea.

La fel ca şi vocea, accentul îi era pronunţat şi adânc. Expresia de pe chipul lui McCaskey se înăspri la rândul ei.

— Se pare că nu te-ai rugat destul.

— Poate că nu, replică ea. Eram prea ocupată să-mi şterg

lacrimile.

De această dată, McCaskey nu-i mai întoarse replica.

Privirile Mariei îl scrutară din cap până în picioare. Expresia îi rămase însă neschimbată. Aideen avu impresia că tânăra femeie căuta ceva anume. Bărbatul pe care-l iubise odinioară, vreo amintire care să îmblânzească prăpastia de ură care se căscase între ei? Or, poate, căuta cu totul altceva. Ceva care să-i potenţeze furia, la vederea mâinilor, a pieptului, a şoldurilor şi palmelor pe care le atinsese şi le mângâiase odinioară cu atâta dragoste.

O clipă mai târziu, Maria îi întoarse spatele lui McCaskey şi reveni în locul unde-şi lăsase bicicleta. Îşi luă bagajul din coşul fixat în spatele scaunului.

— Să ai grijă de bicicleta mea, Luis, rosti ea, arătând în direcţia respectivă.

Apoi se apropie de Aideen şi îi întinse mâna:

— Îmi cer scuze, domnişoară Marley. Sunt Maria Comeja.

Aideen îi strânse mâna.

— Spune-mi Aideen.

— Mă bucur să te cunosc, Aideen, rosti Maria, care apoi se întoarse către Luis: Mai ai ceva să-mi spui?

Luis clătină din cap.

— Cunoşti codurile. Dacă apare ceva nou, am să te sun pe celular.

Maria încuviinţă scurt şi îi făcu semn lui Aideen.

— Să mergem, spuse şi porni către elicopter, refuzând să privească din nou spre McCaskey.

Aideen îşi ridică rucsacul pe umăr şi se grăbi să o ajungă din urmă.

— Noroc amândurora, le ură McCaskey, în timp ce treceau prin dreptul său.

Numai Aideen întoarse capul pentru a-i mulţumi.

Elicopterul Kawasaki îşi acceleră rotirea elicelor de îndată ce se apropiară femeile. Deşi le-ar fi fost imposibil să se audă în vacarmul motoarelor, Aideen se simţea nelalocul ei, din pricina tăcerii însoţitoarei sale. În calitate de colegă a lui McCaskey, ar fi vrut să spună ceva, să-i ia apărarea. Ca femeie însă avea impresia c-ar fi trebuit să-l ignore la rândul ei. În gând, îi blestemă pe toţi bărbaţii pe care-i întâlnise vreodată. Pe tatăl său, un alcoolic violent Pe traficanţii de droguri din Mexico, care nimiceau vieţile unor oameni, distrugeau familii şi umpleau

oraşul de văduve şi orfani. Pe bărbaţii cunoscuţi întâmplător, care-şi păstrau comportamentul de gentlemeni doar atât cât era necesar pentru a-i intra în graţii.

Urcară la bordul elicopterului care decolă imediat. Se aşezară alături în cabina strimtă şi plină de zgomotul elicelor. Tăcerea se prelungi până când, nemairezistând, Aideen se hotărî să-i pună capăt.

— Din câte am înţeles, ai abandonat pentru un timp munca în poliţie, spuse ea. Cu ce te-ai ocupat?

— Am condus un mic teatru la Barcelona, veni răspunsul. Ca să-mi mai condimentez existenţa, m-am apucat de paraşutism. Nu mi-a fost însă de-ajuns, aşa încât am jucat în câteva dintre piesele puse în scenă la teatrul meu. Mi-a plăcut dintotdeauna să joc roluri. Probabil că e unul dintre motivele pentru care îmi place să lucrez sub acoperire.

Tonul îi era sincer, iar privirea deschisă. Amintirile care o tulburaseră atât de tare la aeroport erau, se pare, pe cale de-a trece în uitare.

— Asta ţi-a fost specializarea? întrebă Aideen.

Maria încuviinţă.

— E o îndeletnicire care presupune aptitudini actoriceşti, ceea ce m-a atras în mod deosebit.

Adăugă, pipăindu-şi geanta:

— Chiar şi codurile de comunicare sunt extrase din piese de teatru. Luis foloseşte nişte numere care indică acte, scene, replici şi cuvinte. Când lucrez în afara oraşului, mi le transmite prin telefon. Când am o misiune în oraş, îmi lasă bileţele ascunse sub pietrele din parc. Alteori mâzgăleşte mesajele pe pereţi, sub formă de graffiti. O dată mi-a transmis ceea ce voia să-mi comunice sub forma unor... cum le spuneţi voi? Aha, da. Sub forma unor „numere fierbinţi” scrijelite pe pereţii unei cabine telefonice.

— Mda, aşa se numesc, numere fierbinţi, aprobă Aideen.

Maria îşi îngădui pentru întâia oară să zâmbească. Surâsul îi alungă ultimele semne ale încruntării provocate de izbucnirea de furie. Aideen îi răspunse la rândul ei cu un zâmbet.

— Ai avut o zi cumplită, spuse Maria. Cum te simţi acum?

— Sunt încă şocată, replică Aideen. N-am apucat să diger tot ce s-a întâmplat.

— Cunosc senzaţia asta, aprobă Maria. Moartea unui cunoscut, oricât ar fi de ireversibilă, pare greu de crezut. Ai cunoscut-o

bine pe Martha Mackall?

— Nu tocmai, clătină din cap Aideen. Am lucrat împreună doar vreo două luni. De altfel, nu era genul de persoană de care să te poţi apropia într-un interval atât de scurt.

— E-adevărat, spuse Maria. Am întâlnit-o de mai multe ori în perioada cât am lucrat la Washington. Era foarte inteligentă şi, pe de altă parte, extrem de rezervată.

— Da, exact aşa era Martha, încuviinţă Aideen.

Pomenind de şederea sa în America, Maria păru să se întristeze din nou. Zâmbetul discret i se şterse şi privirea i se întunecă.

— Îmi cer scuze pentru scena la care ai asistat adineauri, rosti Maria.

— Nu e nici o problemă, replică Aideen.

— Mack şi cu mine am fost împreună o vreme, urmă Maria, cu privirea aţintită înainte, ignorând răspunsul politicos al lui Aideen. Era mai atent şi mai devotat decât oricare dintre bărbaţii pe care i-am cunoscut. Plănuiam să rămânem împreună pe vecie. Dar a insistat să renunţ la munca mea. Spunea că era prea periculoasă.

Aideen începea să se simtă stânjenită. Spre deosebire de femeile din Boston, spanioloaicele erau dispuse să-şi deschidă sufletul în faţa străinilor.

Maria îşi plecă privirea.

— Voia să mă las de fumat, fiindcă îmi afecta sănătatea. Voia să-mi placă jazzul şi fotbalul american. Şi mâncarea italienească. Iubea cu pasiune toate aceste lucruri, aşa cum mă iubea şi pe mine. Dar nu mi le putea împărtăşi în măsura în care şi-ar fi dorit, astfel încât, în cele din urmă, a hotărât că era preferabil să rămână singur, decât să sufere vreo dezamăgire.

Ridică ochii spre Aideen:

— Înţelegi?

Aideen dădu din cap.

— Nu mă aştept să-mi dai dreptate, continuă Maria. Lucrezi alături de el. Voiam să ştii însă ce a însemnat scena la care ai asistat, deoarece de-acum vei lucra şi alături de mine. Am aflat de prezenţa sa aici de-abia atunci când am fost anunţată că mă vei însoţi. Mi-a fost destul de greu să accept ideea că va trebui să-l reîntâlnesc.

— Înţeleg! strigă Aideen, pentru a se face auzită în vacarmul produs de motoare.

Maria îi răspunse cu un început timid de zâmbet.

— Luis mi-a spus că ai participat la distrugerea unei reţele de traficanţi de droguri, în Mexic. E nevoie de curaj pentru a-i înfrunta pe asemenea ticăloşi.

— La drept vorbind, nu de curaj e nevoie, ci de indignare, replică Aideen.

— Eşti exagerat de modestă, îi spuse Maria.

Aideen clătină din cap:

— Nu sunt modestă, ci sinceră. Consumul şi traficul de droguri făceau ravagii în cartierul în care am locuit când eram mică. Cocaina mi-a ucis cel mai bun prieten, pe vărul meu Sam. Cânta dumnezeieşte la orga bisericii. A murit pe stradă, ca un câine. După ce am căpătat puţină experienţă de viaţă, m-am hotărât să nu mă mulţumesc să-mi frâng mâinile şi să mă plâng de ticăloşia vieţii.

— Şi eu am simţit acelaşi lucru în ceea ce priveşte crima organizată, mărturisi Maria. Tata era proprietarul unui cinematograf la Madrid. A fost ucis de o bandă de hoţi.

Tăcu o clipă, apoi adăugă:

— Dar dorinţa noastră de a acţiona n-ar fi însemnat nimic dacă n-ar fi fost completată de curaj şi hotărâre. Şi viclenie! Sunt însuşiri cu care te naşti sau pe care ţi le formezi. Dar fără ele nu se poate.

— Sunt de acord în ceea ce priveşte hotărârea şi viclenia, spuse Aideen. Şi ar mai fi ceva: trebuie să îţi reprimi dorinţa de a înghiţi în sec, pentru a învăţa cum să acţionezi eficient.

— Mi-e teamă că nu înţeleg.

— Trebuie să ştii să îţi ţii în frâu emoţiile, explică Aideen. Asta mi-a permis să umblu pe străzi liniştită atunci când lucram sub acoperire, să observ şi să învăţ. Altfel, îţi iroseşti timpul hrănindu-ţi ura. Trebuie să pretinzi că nu-ţi pasă, atunci când stai de vorbă cu nişte ticăloşi şi încerci să afli pentru cine lucrează. În Mexico City erau mai multe bande de traficanţi: „Norii” se ocupau de comerţul cu marijuana, „Piraţii” vindeau cocaină, iar „Jaguarii” deţineau monopolul heroinei. Cel mai greu mi-a fost să învăţ cum să-i deosebesc pe drogaţii de rând de cei care se ocupau şi de comerţ.

— Drogaţii umblau singuri, nu-i aşa?

Aideen încuviinţă.

— Pretutindeni e la fel, comentă Maria.

— Pe de altă parte, traficanţii umblă întotdeauna în grupuri, în

cazul în care nu se arătau dornici să vorbească, era necesar să-i deosebeşti pe cei care se ocupau de aprovizionare. Traficanţii aveau mereu mânecile suflecate, ca să aibă unde să-şi ascundă banii, câtă vreme buzunarele le erau ocupate de cuţite şi pistoale. Să ştii însă, Maria, că întotdeauna mi-a fost teamă când mă aflam pe teren. Mi-era teamă că mi-aş putea pierde viaţa şi mi-era teamă că aş putea afla lucruri îngrozitoare despre anumiţi oameni. Dacă viaţa în cartierul în care am copilărit nu m-ar fi umplut de furie, dacă nu m-ar fi durut sufletul pentru familiile rătăciţilor pe care i-am întâlnit, n-aş fi putut niciodată să merg până la capăt.

Maria îngădui zâmbetului să înflorească pe întregul său chip. Era un surâs plin de respect şi de înţelegere camaraderească.

— Curajul neînsoţit de teamă înseamnă prostie, spuse Maria. Orice-ai spune, sunt convinsă că ai avut nevoie de mult curaj şi nu pot decât să te admir. Cred că vom alcătui o echipă grozavă.

— Că tot veni vorba de echipa noastră, zise Aideen. Care va fi planul de acţiune după ce vom ajunge la San Sebastian?

Era nerăbdătoare să abată conversaţia spre alt subiect decât propria-i persoană. Atenţia care i se dădea o făcea să se simtă stânjenită.

— În primul rând, vom face o vizită la postul de radio care a difuzat înregistrarea, îi spuse Maria.

— Deghizate în turiste? se miră Aideen.

— Nu. Trebuie să aflăm cine le-a adus caseta cu înregistrarea. După aceea, îi vom găsi pe cei în cauză şi îi vom urmări, dându-ne drept turiste. Ştim că victimele atentatului de pe iaht puneau la cale o conspiraţie. Întrebarea care se pune e următoarea: au fost ucişi din pricina unor răfuieli în interiorul cercului de conspiratori, sau fiindcă altcineva, din afară, a aflat de planul lor? Cineva care, până în prezent, a preferat să rămână în umbră.

— Şi despre care nu putem şti dacă ne este aliat sau duşman.

— Exact, întări Maria. Asemenea guvernului vostru şi autorităţile spaniole sunt divizate în mai multe facţiuni, care nu se simt obligate să împărtăşească toate informaţiile de care dispun.

În timp ce vorbea, pilotul îi trecu comanda elicopterului colegului său, îşi scoase căştile şi se întoarse către ele.

— Agent Comeja! strigă el. Tocmai am recepţionat un mesaj de la şefu'! Mi-a cerut să vă transmit că Isidro Serrador a fost ucis în noaptea aceasta la secţia municipală de poliţie din

Madrid.

— Cum?

— Se pare că a fost împuşcat în timp ce încerca să ia arma unui ofiţer de armată.

— Un ofiţer de armată? întrebă Maria neîncrezătoare. Cazul acesta nu intră sub jurisdicţie militară.

— Ştiu, spuse pilotul. Şeful se interesează acum cine era ofiţerul respectiv şi ce căuta acolo.

Maria îi mulţumi, iar pilotul se întoarse şi preluă din nou comanda elicopterului.

— Ceva nu e deloc în ordine, spuse Maria pe un ton grav. Am senzaţia că moartea bietei Martha n-a fost decât primul foc de armă dintr-un şir lung şi devastator.

15

Marţi, ora 2 şi 55 de minute, San Sebastian, Spania

Familia spaniolă este o instituţie care datează de la sfârşitul secolului al nouăsprezecelea. Ea este o componentă a aceleiaşi civilizaţii mediteraneene care a dat naştere clanurilor interlope din Sicilia, Turcia şi Grecia. Particularitatea spaniolă constă în faptul că loialitatea membrilor unei *familii* se manifestă faţă de un patron, de regulă proprietar al unei întreprinderi sau conducător al unei bresle. Pentru a menţine reputaţia patronului nepătată, un număr de angajaţi sunt selectaţi şi antrenaţi pentru a-l proteja sau pentru a pune în aplicare acte de violenţă, sabotaje sau execuţii în dauna rivalilor acestuia. Ţintele de predilecţie sunt, în general, legate de afacerile concurenţilor. Atacurile îndreptate împotriva casei sau rudelor acestora sunt considerate lipsite de etică. Ocazional, membrii *familiilor* se implică în activităţi de contrabandă sau şantaj, dar acest lucru este destul de rar.

În schimbul serviciilor prestate, membrii *familiei* sunt răsplătiţi uneori cu anumite avantaje materiale, cum ar fi plata studiilor pentru copiii lor. De regulă însă, răsplata constă în mulţumirile şi stima patronului, care le garantează siguranţa pe viaţă a locului lor de muncă.

În opinia lui Juan Martinez, atacul împotriva iahtului fusese o acţiune lipsită de etică. În mod cert, scopul ei fusese cât se poate de limpede: uciderea cât mai multor membri ai *familiei* dintr-o singură lovitură. În anii de când lucra pentru *Senor* Ramirez, Juan nu se dăduse în lături niciodată să folosească violenţa atunci când era nevoie. În cadrul breslei, acţiunile violente aveau drept ţintă, mai ales în primii ani, maşinile, navele sau clădirile rivalilor în afaceri. Se întâmplase, o dată sau de două ori, ca vreun muncitor să fie atacat, dar cei din conducere nu intraseră niciodată în vizorul unor astfel de acţiuni. Cele petrecute în această noapte cereau o ripostă pe măsură. Juan, crescut pe străzile din Manresa, care lucra pentru *Senor* Ramirez de

doisprezece ani, era nerăbdător să le-o plătească celor care îi uciseseră patronul. Mai întâi însă, trebuia să-şi găsească un adversar. Postul de radio părea o alegere bună pentru a începe căutarea lui.

Juan şi trei dintre colegii săi de muncă urcară în maşină şi se îndreptară spre sediul micului post de radio. Acesta era aşezat în vârful unei coline înalte de aproximativ trei sute de metri, una dintre cele trei care străjuiau Golful La Concha, la nord de San Sebastian. Un drum pietruit, îngust ducea până la jumătatea culmii. Mai sus fusese construită o enclavă alcătuită din clădiri luxoase, cu porţi şi garduri înalte, oferind celor ce locuiau acolo o privelişte splendidă.

„Chiar aşa, câte dintre căpeteniile *familiilor* locuiesc oare aici?" se întrebă Juan, aşezat pe locul de lângă şofer. Ţinea în mână un rucsac pe care îl umpluse la uzină cu tot ce avea să-i fie de trebuinţă. Nu urcase niciodată până aici. Era un om activ, iar superba privelişte a coastei, spectaculoasă şi liniştitoare totodată, invitând la contemplaţie, îl făcea să se simtă nelalocul lui, aşa cum s-ar fi simţit, probabil şi dacă ar fi colindat una dintre grădinile scăldate în lumina lunii, care se întrezăreau dincolo de arabescurile porţilor din fier forjat.

Un drum de ţară îngust, folosit de obicei doar de biciclişti şi de pietoni, prelungea şoseaua către vârful colinei. O meandră a pantei bloca vederea spre golf. Aici, iarba răsărise în petice acum uscate ca iasca, spre deosebire de gazonul îngrijit şi des care mărginea şoseaua. Ajuns aici, Juan îşi reveni, de parcă s-ar fi întors acasă. Privi în lungul drumului spre clădirea scundă din blocuri de granit, înconjurată de un gard înalt de doi metri şi jumătate şi încununat de o împletitură deasă de sârmă ghimpată.

Radio Nacional de Publico, justificându-şi numele răsunător, poseda o staţie de 10 kw ale cărei emisiuni puteau fi recepţionate, spre sud, până la Pamplona, iar spre nord până la Bordeaux, în Franţa. Postul RNP transmitea în timpul zilei obişnuitul program de muzică, ştiri locale şi informaţii meteorologice. Spre seară, programul se adresa cu precădere populaţiei de origine bască. Proprietarii postului de radio erau antiseparatişti convinşi, ceea ce le transformase în ţinta predilectă a atacurilor cu bombe artizanale şi arme de foc. Acesta era motivul pentru care sediul staţiei de emisie fusese construit dintr-un material solid precum bazaltul şi aşezat la o

distanţă îndeajuns de mare de gardul fortificat. Antena de emisie se înălţa în centrul acoperişului, pe un schelet din metal, vopsit în roşu şi alb. În vârf, la cincizeci de metri de nivelul solului, o luminiţă roşie clipea intermitent.

Şoferul *familiei*, Martin, stinsese farurile din timp, în vreme ce se apropiau. Trase pe dreapta la vreo trei sute de metri distanţă de poartă, de cealaltă parte a culmii rotunjite a colinei. Cei patru bărbaţi coborâră din maşină. Juan descărcă din portbagaj o bicicletă, îşi luă rucsacul în spinare şi se stropi pe faţă cu apă, pentru a da impresia că transpirase urcând panta. Picăturile i se prelinseră, precum sudoarea, pe obraji şi mai jos, pe gât. Porni apoi, fără să mai piardă timpul, către poartă. Ceilalţi trei potriviră amortizoarele la ţevile armelor şi îl urmară, lăsându-i un avans de vreo treizeci de metri. Prefăcându-se că gâfâie, Juan tropăi către poartă, străduindu-se să facă zgomot, pentru a se convinge că avea să fie auzit, dar şi pentru a acoperi zgomotul paşilor tovarăşilor săi.

Aşa cum prevăzuse Juan, poarta era păzită de oameni înarmaţi. Erau trei bărbaţi cu puşti, în mod limpede neaparţinând vreunei agenţii profesioniste de pază. Cu siguranţă, fuseseră aduşi aici după transmiterea în eter a înregistrării, pentru a preveni un eventual atac împotriva postului de radio, în prealabil, Juan şi tovarăşii săi căzuseră de acord ca, în eventualitatea în care perimetrul ar fi fost păzit, paznicii să fie eliminaţi simultan şi cât mai discret cu putinţă.

Juan îşi impuse în gând să se relaxeze. Nu-şi putea trăda nervozitatea faţă de ceilalţi. Preluase conducerea acestei operaţiuni şi trebuia să se impună în faţa celorlalţi membri ai *familiei.*

Ajungând nu departe de poartă, înjură cu voce tare:

— Naiba s-o ia de treabă!

Unul dintre paznici îl auzi. Se apropie în grabă, în timp ce tovarăşii săi aşteptau în umbră, gata să-l acopere.

— Ce vrei? întrebă el.

Era un bărbat foarte înalt, uscăţiv, cu părul negru creţ şi fruntea lată.

Juan nu răspunse imediat, lăsând impresia că ar fi fost descumpănit.

— Aş vrea să ştiu unde naiba mă aflu.

— Dar unde naiba ai vrea să te afli? îl ironiză paznicul.

— Caut campingul Iglesias.

Paznicul râse amuzat.

— Mi-e teamă că te aşteaptă încă o bucată bună de drum, spuse el. Mai exact, va trebui să te întorci şi să o iei către est.

— Cum adică?

Paznicul arătă către dreapta, cu un gest neglijent.

— Campingul pe care-l cauţi nu-i aici, ci pe dealul următor, cel cu…

Din spatele lui Juan răsună o serie de zgomote înfundate, atunci când ceilalţi membri ai *familiei* deschiseră focul asupra paznicilor. Cei trei se prăbuşiră, luaţi prin surprindere, cu câte o gaură cu margini însângerate în frunte.

În vreme ce tovarăşii săi îl ajungeau din urmă, Juan îşi lăsă deoparte bicicleta, îşi scoase rucsacul şi se apucă de treabă.

Cea mai simplă modalitate pentru a pătrunde în perimetrul staţiei era de a-şi anunţa prezenţa prin interfon şi de a aştepta apoi ca poarta să fie deschisă. În cazul lor însă, această posibilitate era exclusă. Juan scoase din rucsac o bucată de pânză şi o rangă. Tricoul îi era greu de sudoare, iar aerul rece al nopţii îl înfioră, atunci când escaladă până la jumătate porţiunea de gard din stânga porţii.

Legă ranga de bucata de pânză şi, ţinând-o de un capăt, îi făcu vânt peste gard. Pânza – o cămaşă veche – ateriză peste sârma ghimpată. Juan îşi strecură degetele prin ochiurile plasei de sârmă şi apucă un capăt al răngii, trăgând către sine. Legă apoi mânecile cămăşii laolaltă, recuperând ranga. Repetă operaţiunea, de această dată folosindu-se de cămaşa lui Ferdinand, musculosul paznic de noapte al fabricii lui Ramirez, aşa încât sârma ghimpată era acum izolată de două straturi de pânză. În zona de siguranţă astfel creată, cei patru escaladară fără probleme şi aterizară în linişte de cealaltă parte. Aşteptară câteva clipe, pentru a se asigura că nu fuseseră auziţi, apoi se îndreptară tiptil către uşa de metal a clădirii, traversând cu băgare de seamă spaţiul deschis.

Cei trei tovarăşi ai lui Juan erau şi ei înarmaţi cu răngi, iar Ferdinand avea în buzunar un revolver de calibrul 38. Muniţia de rezervă era la îndemână, înfăşurată într-o batistă, pentru ca gloanţele să nu facă zgomot ciocnindu-se între ele. Nu intenţionau să mai ucidă pe nimeni, dar, după cele ce i se întâmplaseră domnului Ramirez, nu aveau să se dea în lături de la nimic care i-ar fi împiedicat să-şi ducă la bun sfârşit misiunea asumată.

Ştiau că uşa avea să fie încuiată şi se pregătiseră corespunzător. Juan, care era cel mai înalt, îşi strecură vârful răngii în spaţiul îngust dintre uşa de metal şi rama acesteia, în partea stângă, sus. Martin se aplecă şi îşi înfipse ranga în colţul din stânga jos. Celălalt, Sancho, vârî ranga în dreptul zăvorului, în vreme ce Ferdinand stătea deoparte, cu arma pregătită, gata să tragă în cazul în care ar fi fost atacaţi.

Împinseră capetele răngilor cât de adânc se putea. Dacă prima încercare eşua, aveau toate şansele ca a doua să le reuşească. Martin lucrase în construcţii şi era de părere că, până şi în eventualitatea existenţei unei duble închizători, balamalele nu erau, mai mult ca sigur, întărite. Un asemenea surplus de metal ar fi dăunat serios calităţii emisiei radio.

La semnalul lui Juan, cei trei împinseră cu putere răngile. Uşa se deschise din prima încercare, rama de lemn a uşii crăpându-se de sus până jos. Ferdinand îi asigură că nu era nici un pericol, aşa încât se repeziră cu toţii înăuntru.

În interior se aflau doar trei oameni. Unul era în cabina de emisie, iar alţi doi, un bărbat şi o femeie, stăteau la masa de mixaj. Conform planului, Martin se îndreptă glonţ spre tabloul electric, pe care îl găsi imediat şi întrerupse curentul. Emisia fu întreruptă înainte ca tipul din cabină să fi apucat să anunţe pe post că staţia era atacată. La lumina celor două lămpi de siguranţă din tavan, care se aprinseseră automat la întreruperea alimentării cu energie a staţiei, Juan şi Sancho năvăliră asupra celor doi ingineri de sunet şi îi doborâră cu câte o lovitură dată cu sete peste ceafă. Căzură, femeia cu un geamăt, iar bărbatul cu un strigăt ascuţit de durere. În timp ce Ferdinand îi ţinea la respect, sub ameninţarea pistolului, Juan intră în cabina de emisie şi se îndreptă calm spre cel aflat la microfon.

— Vreau să ştiu cine v-a dat înregistrarea pe care aţi transmis-o mai devreme, spuse el.

Tânărul bărbos şi subţirel aşezat în faţa microfonului se retrase indignat.

— Te mai întreb o singură dată, rosti Juan, ridicând ranga. Cine v-a dat înregistrarea?

— Nu ştiu cine era, spuse tânărul.

Avea o voce piţigăiată şi plângăreaţă. Îşi drese glasul şi repetă:

— Nu ştiu.

Juan izbi cu ranga în braţul stâng al celuilalt, în dreptul

tricepsului. Tânărul deschise gura într-un ţipăt mut şi expiră sonor, apucându-se cu cealaltă mână de locul lovit. În ochii mari i se iviră lacrimi de durere.

— Cine v-a adus înregistrarea? repetă Juan.

Bărbatul încercă să-şi închidă gura, dar dădea impresia că avea dificultăţi în a-şi duce la îndeplinire intenţiile. Se dădu înapoi, cu scaun cu tot, până când spătarul acestuia se lovi de perete, oprindu-i retragerea.

Juan înaintă pe urmele lui. Privi ţintă degetele mâinii drepte a individului, încleştate pe muşchiul strivit de rangă cu câteva clipe în urmă. Ţinti şi ranga se abătu din nou, asupra degetelor de această dată.

Oţelul lovi deasupra ultimei falange. Se auzi un zgomot sec, ca atunci când plesnesc oasele uscate de pui. Bărbatul lăsă să-i cadă mâna în poală. Pielea zdrelită se umflă sub presiunea sângelui acumulat. De astă dată, bărbatul fu în stare să urle.

— Adolfo! ţipă el, cu gura căscată de durere.

— Cine? întrebă Juan.

— Adolfo Alcazar, pescarul!

Tânărul turui fără şovăire adresa unde putea fi găsit acesta, iar Juan îi mulţumi politicos. Apoi ranga şuieră din nou, tăind aerul cu îndeajuns de multă forţă încât să-i rupă falca celui aşezat, care se prăbuşi din scaun. Juan întoarse capul către Martin şi Sancho, care îl imitară, reducându-i la tăcere în acelaşi mod pe cei doi ingineri de sunet. Nu aveau timp să-i percheziţioneze pentru a le confisca telefoanele celulare, iar Juan nu voia să le ofere prilejul de a-l avertiza pe pescar.

Cinci minute mai târziu, cei patru membri ai *familiei* se aflau din nou în maşină, îndreptându-se către San Sebastian.

16

Luni, ora 20 şi 15 minute,
Washington, D.C.

Când Hood formă numărul de acasă, nici Sharon şi nici vreunul dintre copii nu ridică telefonul. După patru ţârâituri, robotul telefonic intră în funcţiune. Mesajul era cel înregistrat de Harleigh cu o zi în urmă.

„Bună! Aţi sunat la familia Hood. Nu suntem acasă. Nu vă vom da instrucţiuni în privinţa modului în care ne puteţi lăsa un mesaj fiindcă, dacă nu ştiţi nici măcar atât, cu siguranţă că nu vrem să stăm de vorbă cu voi!”

Hood oftă. Îi rugase pe copii să nu mai înregistreze astfel de mesaje şmechereşti. Poate c-ar fi trebuit să insiste. Sharon avea dreptate: nu era îndeajuns de ferm în relaţiile cu copiii.

— Salut, gaşcă, rosti Hood, încercând zadarnic să dea un ton bine dispus vocii sale. Mi-e teamă că va trebui să rămân până târziu la birou în seara asta. Sper că aţi avut cu toţii o primă zi a vacanţei de primăvară pe cinste. Bănuiesc că, la ora asta, sunteţi la cumpărături sau v-aţi dus să vedeţi vreun film ori să vă distraţi pe undeva. Sharry, te rog mult de tot să mă suni când vă veţi întoarce acasă, da? Mulţumesc. Vă iubesc pe toţi. Pa.

Hood simţi cum îl cuprinde disperarea atunci când puse receptorul în furcă. Şi-ar fi dorit foarte mult să fi putut sta de vorbă cu Sharon. Ura din adâncul sufletului prăpastia care se adâncea între ei şi dorea să îndrepte lucrurile. Sau, cel puţin, să încheie un armistiţiu, până în clipa în care aveau să aibă timp să discute pe îndelete pentru a lămuri ceea ce era de lămurit. Încercă să o sune pe Sharon pe telefonul mobil, dar se lovi din nou de mesajul robotului telefonic. De această dată, renunţă să-i mai lase vreun mesaj.

Aproape imediat după ce aşeză receptorul în furcă, telefonul începu să sune. Era Sharon. Zâmbi, simţind cum i se ia o piatră de pe inimă.

— Hai noroc, rosti el vesel, fără a mai fi deloc nevoit să mimeze jovialitatea.

În fundal se auzeau zgomote: vocile mulţimii şi anunţuri bruiate într-un difuzor aflat în preajmă.

— Sunteţi la cumpărături?

— Nu, Paul, veni răspunsul. Suntem la aeroport.

Hood se aşezase comod în fotoliul de piele. Se redresă alarmat. Pentru moment, evită să ceară amănunte; era o tactică învăţată în perioada ascensiunii sale politice.

— Am hotărât să-i iau pe copii şi să mergem în Connecticut, continuă Sharon. Oricum, nu ai fi apucat să stai prea mult cu ei la sfârşit de săptămână, iar ai mei insistă de mult să-i vizităm.

— Aha, făcu el pe un ton neutru. Cât aveţi de gând să rămâneţi?

Calmul din glasul său era doar aparent. Privi fotografia înrămată a familiei sale, aşezată într-un colţ al biroului. Era veche de numai trei ani, dar zâmbetele alor săi i se părură dintr-o dată că aparţin unei alte ere.

— Sincer, nu ştiu, răspunse ea.

Ron Plummer şi Bob Herbert îşi făcură apariţia în pragul uşii. Hood le făcu semn să aştepte. Herbert observă că şeful lui vorbea pe linia privată, aşa încât dădu aprobator din cap şi îl luă de braţ pe Plummer, trăgându-l înapoi pe culoar. Ann Farris sosi şi ea câteva clipe mai târziu şi li se alătură celor doi.

— Cred că întoarcerea noastră depinde de... începu Sharon, care apoi tăcu.

— De ce depinde? întrebă Hood. De mine? De dorinţa mea de a vă avea aproape? Ştii foarte bine care e răspunsul meu.

— Ştiu, încuviinţă Sharon. Dar nu ştiu de ce vrei să ne ai aproape. Nu eşti niciodată acasă. Plecăm în vacanţe, iar tu ne laşi singuri după numai o zi.

— Asta nu s-a întâmplat decât o singură dată.

— S-a întâmplat numai o dată fiindcă nici măcar n-am mai încercat să plecăm altundeva, replică Sharon. Altceva voiam să-ţi spun însă. Întoarcerea mea la Washington depinde de hotărârea pe care o voi lua: vreau oare să-i văd pe copii mereu dezamăgiţi sau vreau să pun capăt, o dată pentru totdeauna, acestor dezamăgiri?

— Asta vrei *tu*! izbucni Hood, ridicând tonul şi temperându-l imediat. I-ai întrebat cumva şi pe copii ce anume îşi doresc? Vei ţine cont de părerea lor?

— Bineînţeles, contează şi ceea ce-şi doresc ei, rosti ea. Vor să fie cu tatăl lor. Şi eu vreau acelaşi lucru. Dar, dacă nu-l putem

avea alături de noi, poate c-ar fi mai bine să ştim limpede acest lucru.

Herbert se întoarse cu faţa spre uşa deschisă. Era încruntat şi-şi muşca buzele. Era clar că avea ceva important să-i comunice. În timp ce Herbert îi întorcea din nou spatele, Hood îşi dori să poată lua totul de la capăt: ziua aceasta, anul, chiar şi viaţa.

— Nu pleca, o rugă Hood. Te rog, nu pleca! Vom găsi o soluţie, de îndată ce voi da de capăt situaţiei cu care ne confruntăm aici.

— Bănuiam că asta vei spune, replică Sharon.

Glasul nu-i era aspru, ci doar resemnat.

— Dacă vrei într-adevăr să găsim o soluţie, Paul, ştii unde ne poţi găsi. Te iubesc. Mai vorbim, da?

Închise telefonul. Hood rămase cu privirea aţintită spre uşă, către subordonaţii săi. Dintotdeauna îi considerase pe Bob, Mike şi mai ales pe Darrell ca pe nişte membri ai unei alte familii. Acum, ei rămăseseră singura sa familie. Dar nu era de-ajuns.

Aşeză receptorul în furcă. Bob auzi declicul şi se întoarse. Intră, făcând vânt scaunului cu rotile, urmat de ceilalţi doi. Îl măsură din priviri pe Hood.

— Totul e în regulă? întrebă el.

Brusc, Hood conştientiză cele întâmplate: soţia sa plecase de acasă, luându-i cu ea pe copii. Fu cât pe-aci să trimită pe cineva la aeroport ca să-i împiedice să plece. Dar Sharon nu i-ar fi iertat niciodată o astfel de intervenţie brutală. Mai mult, nu era convins că şi-ar fi iertat el însuşi o astfel de hotărâre.

— Îţi spun mai încolo, replică Hood, evaziv. Ceva noutăţi?

— Un ocean de rahat, după cum se spune în orăşelul meu natal, Philadelphia din Mississippi. Voiam să mă asigur că îţi menţii hotărârea de a-i lăsa pe Darrell şi pe Aideen să se avânte în largul lui.

— Paul, dacă-mi dai voie să te reţin, termin într-un minut şi-am plecat, interveni Ann Farris, pipăindu-şi agenda.

Hood privi întrebător către Herbert. Ofiţerul de contrainformaţii încuviinţă din cap.

— Pot să rămân şi eu?

Fu rândul lui Ann să încuviinţeze.

— E-n regulă, spune, o îndemnă Hood.

— Mulţumesc.

Privirile lui Hood zăboviră o clipă asupra degetelor fine ale colegei sale. Unghiile lungi, date cu lac roşu, îi sporeau enorm feminitatea. Hood întoarse capul. Era furios pe Sharon, iar Ann îl

atrăgea şi ar fi fost oricând dispusă să-l primească în braţele ei deschise. Ura aceste gânduri, aceste sentimente, dar nu se putea împiedica să le nutrească.

— Tocmai mi-au telefonat cei de la BBC, începu Ann. Au primit o înregistrare video făcută de un turist în faţa Congresului Deputaţilor de la Madrid. Banda înfăţişează momentul ridicării cadavrului Marthei.

— Ciocli blestemaţi! scrâşni Herbert.

— Sunt jurnalişti, Bob, interveni Ann. Ne place sau nu, asta e meseria lor. Moartea Marthei e o ştire de senzaţie.

— Sunt nişte jurnalişti cu apucături de ciocli, insistă Herbert.

— Las-o baltă, Bob, îl sfătui Hood care nu se simţea în stare să mai suporte încă o scenă de familie. Care-i problema, Ann?

Ea îşi răsfoi notiţele.

— Cei de la BBC au selectat o imagine a feţei Marthei, au comparat-o cu baza lor de date şi au găsit o fotografie făcută în ’94 la Johannesburg, în care Martha apare alături de Mangosuthu Buthelezi, rivalul lui Nelson Mandela. În plus, Jimmy George de la *Washington Post* spune că vrea să difuzeze informaţiile pe care le are înainte ca BBC-ul să iasă pe post cu cele aflate, mâine dimineaţă.

Hood se frecă la ochi excedat.

— Ştie cineva că Aideen o însoţea pe Martha? întrebă el.

— Deocamdată, nu.

— Ce-mi recomandaţi? rosti Hood.

— Trebuie să minţim cu neruşinare, propuse Herbert.

— Dacă încercăm să o scăldăm, dacă dăm publicităţii un comunicat de genul „da, Martha lucra în diplomaţie, dar a fost asasinată în timp ce se afla în vacanţă”, n-are să ne creadă nimeni, spuse Ann, vădit iritată. Vor continua să sape după informaţii. În consecinţă, propun să le spunem adevărul gol-goluţ.

— Cât din adevăr? vru să afle Hood.

— Să declarăm că Martha se afla în Spania pentru a-şi pune experienţa în slujba deputaţilor spanioli. Aceştia erau preocupaţi de înteţirea tensiunilor etnice, iar Martha avea experienţă în acest domeniu. Ceea ce este perfect adevărat. Punct.

— Nu poţi dezvălui presei chiar atât de mult, îi atrase atenţia Herbert.

— Trebuie, insistă Ann.

— Dacă le spui toate astea, s-ar putea să îşi dea seama că

Martha nu era singură, o avertiză Herbert. Şi, din clipa respectivă, ticăloşii care-au împuşcat-o pe Martha ar putea încerca să o scoată din cursă şi pe Aideen.

— Credeam că ucigaşii zac cu toţii pe fundul mării, se miră Ann.

— Poate, spuse Hood. Dar dacă nu e chiar aşa? Dacă Bob are dreptate?

— Nu ştiu ce să zic, mărturisi Ann. Dar o minciună ar putea avea consecinţe la fel de nefaste.

— La ce te referi? întrebă Hood.

— Presa ar putea afla că Martha era însoţită de o oarecare „*senorita* Temblon" şi va încerca să o identifice. Nu va trece mult până când reporterii îşi vor da seama că această „*senorita*" nu există. Vor încerca să pătrundă cu forţe proprii misterul identităţii femeii, felul în care aceasta a ajuns în ţară şi se vor da de ceasul morţii să o găsească. Cercetările lor i-ar putea duce pe criminali direct la Aideen.

— E ceva adevăr în asta, mormăi Bob Herbert.

— Mulţumesc, spuse Ann. Paul, nu există o soluţie optimă. Dar, dacă dezvălui măcar parţial adevărul, presa o să vrea să verifice veridicitatea informaţiilor. Vom preciza că Martha a fost însoţită de încă o persoană care, din considerente de securitate, a părăsit discret Spania. Dacă le dăm posibilitatea să verifice primele informaţii, ne vor crede pe cuvânt şi în această privinţă.

— Eşti sigură de asta? întrebă Hood.

Ann încuviinţă.

— Jurnaliştii nu dezvăluie întotdeauna absolut tot ce-au aflat. Le place să se ştie părtaşi la anumite secrete. În felul acesta, se simt mai importanţi, ca şi cum ar face parte dintr-o conspiraţie.

— Am greşit, făcu Herbert. Nu sunt doar nişte ciocli. Sunt nişte ciocli vanitoşi.

— Fiecare cu personalitatea lui, replică Ann.

Herbert îşi încruntă sprâncenele la auzul replicii, dar Hood adoptă o atitudine mai înţelegătoare. Propria sa integritate primise câteva lovituri serioase în ultimele ceasuri.

— E-n ordine, conchise Hood. Poţi să-i dai drumul, Ann. Dar încearcă să limitezi cât mai mult dezvăluirile. Nu vreau să se afle nimic despre locul în care se află Darrell şi Aideen. Spune-le ziariştilor că însoţitorii Marthei sunt pe drumul de întoarcere, bine păziţi.

— Aşa voi face, acceptă ea. Ce pot să le spun despre

succesorul Marthei? Cu siguranţă se va găsi cineva care să mă întrebe.

— Spune-le că Ronald Plummer este ocupantul interimar al postului de ofiţer politico-economic, răspunse Hood fără să ezite.

Plummer îi mulţumi din priviri. Recunoaşterea noii sale calităţi într-un comunicat oficial echivala cu o numire în funcţie. De-acum, depindea doar de el ca aceasta să devină permanentă.

Ann îi mulţumi lui Hood şi ieşi. El renunţă s-o urmărească din priviri şi se întoarse către Herbert.

— Aşadar, de unde vine oceanul de rahat de care vorbeai adineauri? întrebă el.

— Revoltele au izbucnit pretutindeni în Spania, spuse Herbert, care ezită înainte de a pune următoarea întrebare: E totul în ordine?

— Mă descurc.

— Îmi pari cam dus cu gândul.

— E-n regulă, Bob, am să mă descurc. Spune-mi, care e imaginea de ansamblu?

Herbert îi aruncă o privire care afirma limpede: „nu mă duci tu pe mine!”, dar îşi continuă expunerea.

— Revoltele au scăpat de sub control la Avila, Segovia şi în Castilia, anunţă Herbert. Ron, tu ai aflat ultimele amănunte.

— Consulatul american din Barcelona ne-a trimis un fax, dar sunt convins că agenţiile de ştiri au aflat şi ele deja, începu Plummer. Zvonul anulării meciului de fotbal programat la Barcelona s-a răspândit, ceea ce nu e de mirare, câtă vreme nemţii au încercat să părăsească discret oraşul. Microbiştii înfuriaţi au blocat autostrada cu propriile maşini pentru a-i împiedica să ajungă la aeroportul El Prat. Garda Naţională spaniolă, *Policia Nacional*, a făcut o încercare de a-i salva de furia mulţimii, care i-a întâmpinat pe poliţişti cu pietre. Au fost chemaţi în ajutor cei de la Mossos d’Escuadra.

— Mossos d’Escuadra e forţa autonomă de poliţie din Catalonia, explică Herbert. Membrii ei sunt însărcinaţi în principal cu paza obiectivelor guvernamentale. Sunt cunoscuţi pentru atitudinea lor de tipul „fără prizonieri”.

— Da, dar de data aceasta au luat prizonieri, interveni Plummer. Au fost făcute peste douăzeci de arestări. Când Mossos d’Escuadra i-a dus la închisoare, aceasta a fost atacată de o mulţime înfuriată. În oraş se pregăteşte declararea legii marţiale.

— Barcelona se află la aproximativ trei sute de kilometri de

San Sebastian şi, spre deosebire de acesta, care e mai degrabă o staţiune turistică, e un centru urban, spuse Herbert. Nu cred că trebuie să ne facem griji în privinţa extinderii revoltelor într-acolo.

Se aplecă şi îşi încleştă mâinile în poală, înainte de a continua:

— Ceea ce mă îngrijorează, Paul, e declararea iminentă a legii marţiale, care va avea un impact teribil asupra conştiinţei colective a Spaniei.

— În ce sens? întrebă Hood.

— Un singur cuvânt: Franco, replică Herbert. În conştiinţa poporului spaniol au rămas întipărite amintiri amare în ceea ce priveşte Falanga sa fascistă şi autoritară. Când, după un sfert de secol, guvernul va adopta pentru întâia oară o atitudine autoritară, există toate şansele ca reacţia să fie o rezistenţă feroce.

— Ironia face ca nemţii să fi fost cei care l-au ajutat pe Franco să câştige Războiul Civil, spuse Plummer. Implicarea germanilor în tulburările din prezent va face ca acestea să fie şi mai greu de stăpânit.

— Şi ce legătură are asta cu oamenii noştri? vru să afle Hood. Încercaţi să-mi sugeraţi c-ar fi de preferat să nu acţioneze până când situaţia nu se va calma cât de cât?

Herbert clătină din cap.

— Eu zic aşa: ar trebui să-i chemi acasă imediat, să revoci ordinul de deplasare al echipei de intervenţie şi să-i ceri preşedintelui evacuarea întregului personal ale cărui răspunderi nu sunt esenţiale. Între timp, cei rămaşi în Spania vor trebui să aibă mare grijă ce fac şi ce spun.

Hood îl privi lung. Herbert nu avea deloc tendinţa să reacţioneze exagerat în faţa unei ameninţări.

— Cât de mult crezi că se va agrava situaţia? întrebă el.

— E de rău, fu de părere Herbert. Au fost zgândărite răni adânci, cu implicaţii politice majore. S-ar putea să ne aflăm în pragul unei crize de proporţiile celei din Iugoslavia sau din fostele republici sovietice.

Hood se întoarse către Plummer.

— Ron?

Plummer împături faxul, şifonându-l între degete.

— Mă tem că de data asta înclin să-i dau dreptate lui Bob, Paul, spuse el. Naţiunea spaniolă are toate şansele să se destrame.

17

Marţi, ora 3 şi 27 de minute,
San Sebastian, Spania

Adolfo Alcazar era stors de oboseală atunci când, în sfârşit, se întinse în aşternut.

Dormea pe o saltea într-un colţ al garsonierei sale. Aceasta era aşezată pe o ramă de metal, nu departe de sobă. Focul mocnit răspândea o lumină difuză în încăperea mică. Rama de metal ruginise din cauza brizei umede care pătrundea prin geamul deschis mai tot timpul.

Zâmbi. Salteaua era aceeaşi pe care ţopăia în copilărie. Acum, întins gol pe saltea, se gândi la puritatea acelui imbold inocent din copilărie, de a ţopăi pe pat. Pe-atunci nu-i păsa nici cât negru sub unghie de ceea ce se întâmplase ori de ceea ce avea să urmeze. Zbenguiala sa era o exprimare a libertăţii şi a veseliei, pe deplin suficientă sieşi.

Crescând, fusese nevoit să renunţe: arcurile ruginiseră şi făceau zgomot, iar vecinii de dedesubt se plângeau de zarva pe care o producea cu ţopăielile sale. Fusese o lecţie aspră pentru copilul care era: căpătase conştiinţa faptului că libertatea îi era îngrădită. Fusese doar prima lecţie. Până în clipa în care îl întâlnise pe General, viaţa lui fusese un şir de compromisuri şi renunţări care îi făcuseră pe alţii mai fericiţi sau mai bogaţi. Întins în patul care îi dăduse pentru întâia oară senzaţia libertăţii, Adolfo simţi, după multă vreme, gustul lipsei de constrângeri. Se eliberase de regulile magnaţilor industriei piscicole, care îi indicau când, unde şi ce anume avea voie să pescuiască şi ce nu, astfel încât să stea departe de ei şi de navele lor de croazieră. Industriaşii aveau mai mare trecere la Madrid decât micii pescari. Cu ajutorul Generalului, avea să fie liber să-şi câştige traiul într-o ţară care avea să aparţină din nou poporului. Poporului *său.* Generalului nu-i păsa dacă aceia care i se alăturaseră erau castilieni, precum Adolfo, catalani, galicieni sau basci. Cei care voiau să se elibereze de sub jugul Madridului, cei care voiau să conducă în numele poporului, aveau datoria să i se alăture. Cei

care aveau de gând să menţină starea actuală a lucrurilor ori să profite de pe urma sudorii altora aveau să fie însă înlăturaţi.

Întins pe spate, cu privirea aţintită în beznă, Adolfo îşi îngădui, în sfârşit, să închidă ochii. Se descurcase bine, în această zi fără sfârşit. Generalul avea să fie mulţumit.

Uşa se trânti de perete, cu încuietoarea făcută ţăndări. Zgomotul îl făcu să tresară. Prin aburii somnului, văzu patru bărbaţi dând năvală spre el. În vreme ce unul dintre ei bloca uşa, ceilalţi îl traseră din pat, obligându-l să se întindă cu faţa în jos pe podea. Îl siliră să-şi depărteze braţele de corp şi-i ţintuiră palmele cu genunchii şi mâinile.

— Eşti Adolfo Alcazar? întrebă unul dintre ei.

Adolfo nu scoase nici un cuvânt. Privea către stânga, spre sobă. Simţi cum degetul mijlociu al mâinii drepte era tras înapoi încet. Încheietura pocni cu un zgomot sec, trimiţându-i o durere fulgerătoare în creieri.

— *Da*! urlă el, iar ţipătul se prelungi într-un geamăt.

— Azi ai ucis mai mulţi oameni, rosti unul dintre ei.

Mintea lui Adolfo, tulbure din cauza oboselii, se limpezi pe dată sub asaltul durerii sfâşietoare. Înainte de a fi apucat să-şi ordoneze gândurile, degetul arătător îi fu tras în spate şi se rupse, cu acelaşi zgomot sec. Urlă, în timp ce durerea îi alerga prin mână până la cot şi înapoi în degete. Simţi cum ceva – o şosetă culeasă de pe jos – îi era îndesat fără menajamente între dinţi.

— L-ai ucis pe capul *familiei* noastre, anunţă acelaşi bărbat.

Fu rândul inelarului să fie tras înapoi, până când articulaţia pocni. Îi dădură drumul şi cele trei degete rupte se aşezară alături, umflate şi inerte. Mâna îi tremura când îi răsuciră degetul mic. Căzu şi el, fărâmat ca şi celelalte. Simţi o atingere rece la degetul mare. Îl siliră să îşi întoarcă puţin capul şi descoperi sursa atingerii. O rangă de oţel ţinută vertical se sprijinea cu capătul îndoit de vârful degetului său. O văzu ridicându-se şi apoi coborând fulgerător. O senzaţie asemănătoare unei arsuri puternice însoţi sfâşierea pielii şi strivirea oaselor. Ranga se ridică din nou şi se prăvăli de astă dată asupra încheieturii mâinii. Lovi mai întâi în centru, apoi încă o dată în dreapta şi încă o dată în stânga. Fiecare izbitură făcea să pornească un val de durere, care se răsfrângea în sus, către umăr şi spre gât, lăsând în urmă o povară pulsatilă asupra antebraţului, de parcă acesta i-ar fi fost strivit de-o nicovală.

— Nu vei mai ridica niciodată mâna împotriva noastră, continuă bărbatul.

Spunând acestea, se ridică de pe mâna lui Adolfo şi îl întoarse cu faţa în sus. Acesta încercă să-şi ridice mâna dreaptă, dar muşchii amorţiţi nu mai răspundeau comenzilor. Cu coada ochiului, zări o picătură de sânge care se prelingea în lungul antebraţului, dar nu-i simţi căldura decât atunci când, în curgerea ei, ajunse la cot.

Zbătându-se fără convingere, Adolfo fu târât cale de un metru, apoi ţintuit din nou la podea, cu faţa în sus. Căluşul îl sufoca. Era întuneric, iar ochii i se umpluseră de lacrimi de durere şi neputinţă. Nu reuşea să distingă chipurile agresorilor. Se zbătu din nou, încercând să se elibereze, dar eforturile îi erau la fel de zadarnice ca ale peştilor pe care îi strângea în năvod.

— Păstrează-ţi forţele, îl sfătui bărbatul. Nu pleci nicăieri. Poate doar în iad, dacă n-ai să ne spui ceea ce vrem să aflăm. Ai înţeles?

Adolfo îşi ridică privirea spre chipul întunecat. Încercă să scuipe căluşul, dar nu pentru a-i răspunde, ci pentru a-l sfida.

Bărbatul apucă un smoc de păr şi trase capul lui Adolfo către sine.

— Ai înţeles? repetă el.

Adolfo nu-i răspunse. O clipă mai târziu, bărbatul dădu din cap către cel care îi imobilizase genunchii lui Adolfo. Acesta simţi cum piciorul drept îi era ridicat. Urlă cu fiecare celulă a corpului, atunci când talpa goală atinse grătarul încins al sobei în care focul ardea mocnit. Se zvârcoli violent, încercă să se descotorosească de căluş, dar agresorii lui îl împiedicară să-şi îndepărteze talpa de insuportabila arsură.

— Ai înţeles? repetă calm cel aplecat deasupra sa.

Adolfo încuviinţă din cap, zbătându-se şi încercând să scape. Bărbatul se întoarse către ceilalţi. Aceştia îi dezlipiră piciorul de metalul încins şi i-l ţintuiră din nou de podeaua rece. Carnea vie îl aducea în pragul urletului, trezindu-i toate simţurile. Gâfâia, încercând să inspire pe lângă căluş. Se zbătu din nou, zadarnic. Privi cu ochii larg deschişi spre omul cu faţa întunecată.

Acesta îi scoase căluşul, menţinându-l la numai o palmă deasupra gurii lui Adolfo.

— Pentru cine lucrezi? întrebă el.

Adolfo încercă din răsputeri să-şi recapete suflul. Îşi simţea talpa piciorului de parcă ar fi fost cufundată într-o mare de

gheaţă, ca atunci când apa rece a oceanului vine în contact cu pielea arsă de soare.

Simţi cum îi ridică celălalt picior.

— Pentru cine lucrezi?

— Un general, horcăi Adolfo. Un general de aviaţie. Îl cheamă Pintos, Roberto Pintos.

— Unde e încartiruit?

Adolfo nu răspunse. Venise vremea să mai aştepte puţin înainte de a turna o nouă minciună. Singura dată când îl întâlnise pe General – pe adevăratul general, pe Amadori, nu pe acest fictiv general Pintos – fusese cu prilejul unei întâlniri a aghiotanţilor civili, într-un hangar de lângă Burgos. Atunci, Generalul îi avertizase pe toţi că o zi ca aceasta ar putea veni oricând. Că ar putea fi arestaţi şi interogaţi. Le spusese că, din momentul în care războiul avea să înceapă, nu avea să aibă importanţă cât anume vor mărturisi. Le ceruse însă să reziste cât mai mult cu putinţă, pentru a-şi păstra propriul simţ al onoarei.

„Aproape oricine poate fi silit să mărturisească”, le spusese Generalul. „Şmecheria constă în a nu ceda înainte de a-l deruta pe adversar. Dacă eşti arestat, nu poţi face nimic pentru a evita tortura. Trebuie să vorbeşti. Spune-i însă minciuni inamicului. Trebuie să minţi oricât te vor ţine puterile. Minţi, până când duşmanul nu va mai putea deosebi adevărul de realitate, informaţiile folositoare de minciunile sfruntate.”

— Unde e încartiruit generalul Pintos? insistă torţionarul.

Adolfo clătină din cap. Căluşul îi fu împins din nou în gură şi corpul îi fu smucit înainte, apoi spre stânga, iar talpa îi fu din nou apăsată pe grătarul încins al sobei. Se zbătu cu aceeaşi îndârjire ca şi prima oară. Însă, în ciuda durerii cumplite, care storcea transpiraţia din fiecare centimetru pătrat al epidermei sale, de această dată îşi găsi o consolare. Durerea din talpa piciorului stâng nu mai era la fel de orbitoare ca prima dată. Se agăţă cu disperare de gândul acesta, până când durerea din talpă i-l şterse cu brutalitate din minte, trimiţând aşchii înfiorate în tot corpul. Doar în mâna dreaptă nu mai simţea absolut nimic, iar asta îl înspăimântă. De parcă ar fi început să moară puţin, începând cu mâna zdrobită.

Îi dezlipiră talpa de grătarul incandescent şi lăsară piciorul să cadă inert la podea. Îl ţintuiră iar de pardoseală şi chipul cel întunecat se aplecă din nou asupra sa. Lacrimile din ochii lui Adolfo îi distorsionau conturul.

— Unde e încartiruit Pintos?

Săgeţile de durere se preschimbaseră într-un flux continuu, arzător, dar de o intensitate mai scăzută. Adolfo realiză că avea să reziste până la următoarea repriză, indiferent ce avea să însemne aceasta. Era mândru de sine. În chip straniu, se simţea liber. Liber să înfrunte suferinţa, liber să reziste. Alegerea îi aparţinea.

— Ba... Barcelona, bâigui Adolfo.

— Minţi, replică torţionarul.

— Nu!

— Ce vârstă are?

— Ci... Cincizeci şi doi de ani.

— Cum îi e părul?

— Negru.

Torţionarul îl pălmui.

— Minţi!

Adolfo privi ţintă spre chipul acela ale cărui trăsături nu reuşea să le distingă şi clătină din cap.

— Nu... Nu mint. Spun adevărul.

Faţa întunecată mai zăbovi o clipă deasupra lui, apoi căluşul îi fu din nou îndesat printre dinţi. Adolfo simţi cum îl întorc pe o parte. Apoi îi apucară mâna stângă şi i-o forţară prin uşa deschisă a sobei.

Urlă din rărunchi, îşi strânse degetele pumn şi încercă să se smulgă din arşiţă. Apoi totul se făcu negru în jurul său.

Când se trezi, era aplecat deasupra chiuvetei şi jetul de apă rece îi lovea ceafa. Tuşi, vomă resturile tocăniţei mâncate mai devreme, apoi fu smucit şi aruncat pe spate, pe pardoseală. Durerea îi pulsa în tălpi şi în mâna stângă.

Îi puseră din nou căluşul.

— Eşti puternic, rosti unul dintre chipurile întunecate. Dar avem destul timp la dispoziţie şi am mai făcut aşa ceva. Oamenii spun întotdeauna minciuni, la început. Vom continua până când vom reuşi să aflăm adevărul.

Se aplecă deasupra sa şi adăugă:

— Vrei să ne spui pentru cine lucrezi de fapt?

Adolfo tremura. Părţile corpului care nu-i fuseseră arse îngheţaseră parcă. Era o senzaţie teribil de ciudată. Clătină din cap de două ori.

De astă dată nu-l mai mişcară din loc. Îi împinseră căluşul între dinţi şi-l împiedicară să-l scuipe. O rangă se ridică deasupra

umărului drept al lui Adolfo, prăvălindu-se imediat, cu sete. Oasele se sfărâmară, cu un zgomot uşor perceptibil. Urlă, muşcând căluşul. Ranga se ridică din nou şi lovi, de astă dată ceva mai jos, între umăr şi cot. Din nou, osul cedă cu zgomot. Urlă iar. Fiecare lovitură aducea cu sine o explozie de durere, un ţipăt şi apoi o amorţeală de rău augur.

Fiecare ţipăt era o crăpătură în edificiul voinţei. Durerea nu însemna nimic mai mult decât durere, dar ţipetele însemnau o cedare. Şi, pe măsură ce urletele îi sfărâmau rezistenţa, otrăvindu-i spiritul, îi rămâneau tot mai puţine resurse pentru a face faţă.

— Când o să vorbeşti, loviturile vor înceta, rosti glasul.

Un altul se apucă să-l lovească în partea stângă. Fiecare lovitură îl făcea să tresară şi să urle. Zidul rezistenţei se năruia tot mai repede. Şi, dintr-o dată, simţi că încetase să fie el însuşi. Trupul îi fusese zdrobit: acesta nu mai era el. Voinţa îi fusese înfrântă: acesta nu mai putea fi el. Devenise altcineva. Iar acest „altcineva” voia să vorbească.

Îngăimă ceva, de neînţeles din pricina căluşului. Chipul întunecat se aplecă asupră-i, iar loviturile încetară. Căluşul fu îndepărtat.

— Am… Am…

— Ce spui? întrebă bărbatul cu faţa întunecată.

— Ama… dori.

— Amadori? repetă celălalt.

— A… ama… de… ri.

Fiecare silabă îi ţâşni din gură o dată cu expiraţia sacadată. Adolfo nu se putea stăpâni. Îşi dorea doar un singur lucru: ca bătaia să înceteze.

— Ge… ne… ral.

— Generalul Amadori, sintetiză bărbatul. Pentru el lucrezi?

Adolfo încuviinţă.

— Mai e şi altcineva implicat?

Adolfo clătină din cap o dată. Apoi închise ochii.

— Îl crezi? se auzi o întrebare.

— Uită-te la el, veni răspunsul. Crezi că mai are putere să ne mintă?

Adolfo simţi cum îi dau drumul. Era plăcut să stea întins pe spate. Deschise ochii şi scrută chipurile aplecate deasupra sa.

— Ce facem cu el? întrebă unul dintre bărbaţi.

— L-a ucis pe *senor* Ramirez, replică altul. Trebuie să moară.

Cât mai încet cu putinţă.

Aceasta fu cea din urmă replică rostită. Nu fiindcă ar fi întrunit consensul celor prezenţi, ci pentru că acela care o rostise îşi repezi cu sete ranga în gâtul lui Adolfo. Capul pescarului zvâcni în sus, iar apoi căzu, cu laringele sfărâmat. Zăcea nemişcat pe podea, simţind în gură gustul sângelui, gâfâind. Reuşea să tragă în piept îndeajuns de mult aer încât să nu se sufoce, dar nu destul cât să potolească nevoia plămânilor.

Durerea se transformă într-un huruit continuu, ale cărui sonorităţi reuşeau să-l menţină treaz. Redevenise Adolfo Alcazar, dar durerea din membre şi din gâtlej îl împiedica să-şi adune gândurile. Nu reuşea să se hotărască dacă dăduse dovadă de curaj rezistând atât de mult, sau dacă fusese un laş, fiindcă cedase în cele din urmă. Frânturi de gând îi strigau, „da, ai fost curajos”, apoi, o clipă mai târziu: „nu, ai fost un laş!” Apoi toate acestea îşi pierdură importanţa, când durerea îl cotropi, făcându-l să tresară. Venea în valuri, împresurându-l. Brizanţii agoniei îl asaltau precum hula din larg. Cu valurile mai mici se descurca: reuşea să le suporte. Dar cele mari îl chinuiau peste măsură. Doamne, cum îl mai făceau să se zvârcolească!

Nu avea habar de când zăcea acolo, sau dacă în tot acest timp avusese ochii închişi sau deschişi. Brusc, se dezmetici: avea ochii deschişi, iar încăperea se luminase şi alături se ghicea silueta cuiva.

Era fratele său, Berto.

Norberto plângea şi vorbea. Schiţa semne deasupra feţei sale. Adolfo încercă să-şi ridice braţul, dar acesta refuză să se supună comenzii. Încercă să vorbească.

— A... ma... de... ri.

Îl auzise oare Norberto. Înţelesese?

— Oraş... bi... biserică...

— Nu mai vorbi, Adolfo, îl îndemnă Norberto. Am telefonat, doctorul urmează să sosească. O, Doamne!

Norberto îşi continuă rugăciunea.

— Avertizează-l... pe General... ei... au aflat...

Norberto îşi aşeză palma pe buzele fratelui său, încercând să-l liniştească. Adolfo schiţă un zâmbet anemic. Atingerea fratelui său era blândă, plină de iubire. Durerea păru a se risipi.

Apoi capul îi căzu într-o parte, ochii i se închiseră şi durerea încetă pentru totdeauna.

18

Marţi, ora 4 şi 19 minute,
San Sebastian, Spania

Elicopterul le depuse pe Maria şi pe Aideen la sud de oraş. Ateriză pe un deluşor ocolit de o meandră a râului Urumea, care traversa oraşul. O maşină închiriată, rezervată de un ofiţer din poliţia locală care colabora cu Interpolul, le aştepta la marginea drumului. Ofiţerul cu pricina era şi el acolo: un bărbat mustăcios pe nume Jorge Sorel.

Pe parcursul călătoriei cu elicopterul, Maria studiase harta pe care o avea în geantă. Cunoştea drumul către sediul postului de radio şi Aideen dedusese fără eforturi prea mari că abia aştepta să ajungă acolo. Din nefericire, în timp ce Maria îşi aprindea o ţigară, Jorge o anunţă că nu avea nici un rost să meargă acolo.

— Cum adică? se miră Maria.

— Cineva a luat cu asalt staţia în urmă cu o oră şi ceva, explică el.

— Cineva? repetă Maria descumpănită. Cine?

— N-am reuşit încă să aflăm, răspunse ofiţerul.

— A fost acţiunea unor profesionişti? vru să afle Maria nerăbdătoare.

— Tot ce se poate, admise el. Atacatorii păreau să ştie exact ce anume urmăresc. S-a lăsat cu o mulţime de membre rupte şi toţi cei de-acolo s-au ales cu fracturi de maxilare.

— Ce urmăreau? întrebă Maria.

Jorge clătină din cap.

— Din nou, nu putem nici măcar să emitem o ipoteză plauzibilă. Singurul motiv care ne-a determinat să ne îndreptăm într-acolo a fost întreruperea bruscă a emisiei.

Maria înjură iritată.

— *Maravilloso!* E de-a dreptul minunat, spuse ea. Există măcar un singur indiciu?

Jorge clătină din cap încă o dată.

— Victimele n-au fost în stare să ne spună nimic, iar acum doctorii le-au administrat sedative. Presupunem că atacatorii îl

căutau pe cel ce a furnizat înregistrarea aceea.

— Idioţii! izbucni Maria. N-au prevăzut o asemenea posibilitate? Nu şi-au luat nici un fel de măsuri de precauţie?

— Ba da, răspunse poliţistul. Ironia este că erau chiar prea bine pregătiţi. Postul de radio a fost dintotdeauna o ţintă pentru nemulţumiţi. Politica lor, ştii... A fost dintotdeauna îndreptată împotriva guvernului. Clădirea are structura unui buncăr şi e înconjurată cu sârmă ghimpată. Chiar şi uşa e blindată. Angajaţii aveau arme înăuntru. Dar toate aceste măsuri impuneau respect doar celor slabi de înger, se pare. Iar atacatorii n-au fost câtuşi de puţin timizi.

— Ai cumva idee cine le-ar fi putut furniza înregistrarea? întrebă calmă Aideen.

Jorge strecură o privire stânjenită către Maria.

— Mi-e teamă că răspunsul meu e din nou negativ, spuse el. Am trimis două patrule să cerceteze prin satele învecinate. Au misiunea să îi caute pe cei care încearcă să-i găsească pe cei sau pe cel care a furnizat înregistrarea. Am ajuns însă destul de târziu la faţa locului. Până acum, oamenii noştri n-au reuşit să afle nimic concret.

— Aproape sigur, atacatorii se vor despărţi după ce îşi vor termina treaba, spuse Maria. N-ar avea rost să rişte să fie prinşi cu toţii. Şi, în mod cert, nu vor mai rămâne împreună după ce îl vor fi găsit pe cel căutat, îşi continuă ea raţionamentul.

Trase cu sete din ţigară şi îl privi ţintă pe Jorge:

— Eşti convins că asta-i tot ce ne poţi spune?

— Sigur, încuviinţă el, întorcându-i privirea fermă.

— Care sunt şansele ca omul cu înregistrarea să fie un localnic? întrebă Aideen.

— Destul de mari, îi răspunse Maria. Cei care-au pus la cale atentatul au dorit, în mod sigur, să încredinţeze misiunea cuiva care cunoştea bine apele în care s-a scufundat iahtul. Unei persoane care să cunoască oraşul şi să-i ştie pe cei de la postul de radio.

Se întoarse din nou către Jorge:

— Dă-mi măcar un punct de plecare!

Jorge ridică din umeri.

— Oraşul e mic. Toată lumea îi ştie fiecare cotlon. Cât despre cei care cunosc apele golfului... Cred c-ar trebui să stai de vorbă cu pescarii.

Maria se uită la ceas.

— Vor ieşi în larg peste aproximativ o oră. Îi vom găsi în port.

Trase din nou un fum şi întrebă:

— Cine binecuvântează apele pentru pescari?

— Părintele Norberto Alcazar, spuse Jorge. Cu siguranţă, o face doar pentru vechile familii de pescari, dar nu şi pentru marile companii.

— Unde-l putem găsi?

— Aş zice să-l căutaţi la vechea biserică iezuită, pe dealurile aflate la sud de Cuesta de Aldapeta, veni răspunsul. Asta e pe malul vestic al râului, chiar la ieşirea din San Sebastian.

Maria îi mulţumi. Trase pentru ultima oară din ţigară, iar apoi o aruncă şi strivi mucul sub călcâi. Expiră fumul, în timp ce se îndrepta spre maşină. Aideen o urmă.

— Părintele Alcazar e un om de treabă, le strigă Jorge. Dar s-ar putea să nu fie prea vorbăreţ în ceea ce-i priveşte pe enoriaşii săi. Îi va proteja atât cât îi va sta în putinţă.

— Să sperăm că va dori să-l protejeze şi pe acela dintre ei care riscă să fie ucis, replică Maria.

— Ai dreptate, încuviinţă Jorge. Sunaţi-mă de pe mobil când veţi termina. Elicopterul va veni să vă ia tot de-aici. Aeroportul e mic şi a fost rechiziţionat de armată… pentru orice eventualitate.

Maria îi făcu semn că înţelesese şi se urcă la volan. Porni motorul şi maşina demară în trombă, aruncând în urmă praf şi smocuri de iarbă, în timp ce se îndepărta de baza deluşorului.

— Nu pari prea fericită, spuse Aideen, scoţând din rucsac harta şi despachetând-o.

Tot în rucsac se afla şi revolverul de calibrul 38, încărcat, pe care Maria i-l dăduse în timpul zborului.

— Îmi venea să-l pocnesc! scrâşni Maria. Au urcat la sediul postului de radio numai când emisiunea a încetat! Poliţia ar fi trebuit să *ştie* că se va găsi cineva care să atace personalul staţiei.

— Poate că poliţiştii chiar asta şi-au dorit, observă Aideen. E la fel ca în cazul războaielor dintre bande. Autorităţile stau deoparte şi-i lasă pe răufăcători să se răfuiască între ei.

— Mai degrabă aş fi de părere că li s-a cerut să nu intervină, spuse Maria. Victimele exploziei de pe iaht erau oameni de afaceri foarte influenţi. Conduceau *familii* ce le erau devotate – angajaţi dispuşi să facă orice pentru ei, chiar şi să ucidă. De regulă, poliţia e plătită pentru a nu interveni în astfel de cazuri.

— Crezi că ofiţerul Sorel…

— N-am idee, recunoscu Maria. Dar posibilitatea nu poate fi exclusă. În Spania nu poţi fi sigur de nimic, niciodată.

Aideen se gândi la cele spuse de Martha, despre complicitatea dintre poliţiştii madrileni şi ticăloşii de pe străzi. „Poate că-i o stratagemă diplomatică, dar asta n-o împiedică să fie o porcărie”, îşi zise ea. Se văzu obligată să se întrebe dacă autorităţile guvernamentale făceau cu adevărat tot ce le stătea în putinţă pentru a-i găsi pe ucigaşii Marthei.

— Acesta a fost unul dintre motivele care m-au determinat să plec de la Interpol, spuse Maria, în timp ce înaintau de-a lungul râului. E îngrozitor de frustrant să ai de-a face cu astfel de oameni.

— Şi totuşi, te-ai întors, constată Aideen. Ai făcut-o de dragul lui Luis?

— Nu, clătină din cap Maria. M-am întors din aceleaşi motive care m-au făcut să plec. E prea multă corupţie, aşa încât nu ne putem permite să lăsăm totul baltă. Chiar şi pentru a-mi conduce micul meu teatru din Barcelona, eram nevoită să dau mită poliţiştilor, gunoierilor, tuturor. Chiar şi poştaşilor. Eram nevoită să-i plătesc să-şi facă treaba pentru care erau deja plătiţi de către stat.

— Aşadar, funcţionarii publici se bucură de o adevărată sinecură, iar muncitorii lucrează pentru *familii*, conchise Aideen. Cei care vor să lucreze pe cont propriu trebuie să-i mituiască pe cei dinţii şi să se lupte cu ceilalţi.

Maria încuviinţă din cap.

— De aceea m-am întors, spuse ea. În meseria asta e la fel ca-n dragoste. N-o poţi lăsa baltă fiindcă nu merge totul aşa cum ţi-ai închipuit. Eşti nevoit să înveţi regulile, să te cunoşti pe tine însuţi şi să te întorci în arenă pentru a lua taurul de coame.

O geană de lumină roşiatică se ivi dincolo de dealuri, spre răsărit. Conturul colinelor întunecate prinse a se decupa pe fondul mai deschis al cerului. În vreme ce admira răsăritul, Aideen se gândi cât de ciudat era felul în care începuse să o admire şi să o placă pe Maria. Femeia aceasta nu era cu nimic mai puţin încrezătoare în sine ori mai blajină decât fusese Martha. Însă, cu excepţia momentelor în care se confruntase cu Darrell la aeroport, atitudinea ei nu exprima decât altruism. Iar Aideen nu o putea blama câtuşi de puţin pe Maria pentru felul în care se purtase cu Darrell. Indiferent dacă avea sau nu dreptate, un lucru era sigur: revederea lor trezise cu siguranţă dureri

adânci.

În mai puţin de treizeci de minute ajunseră la periferia orăşelului San Sebastian şi traversară podul Maria Cristina. Se îndreptară apoi către sud-vest, spre biserică. La un moment dat opriră pentru a cere indicaţii unui cioban. Ajunseră în faţa bisericii exact în clipa în care soarele îşi arunca prima rază de dincolo de dealuri.

Micul lăcaş de cult clădit din piatră avea porţile deschise, înăuntru se aflau doi enoriaşi, pescari după toate aparenţele, dar preotul nu se zărea nicăieri.

— Uneori îl însoţeşte pe fratele său pe malul golfului, le lămuri unul dintre pescari.

Cei doi le explicară cum puteau să ajungă la locuinţa lui Adolfo şi care era drumul pe care părintele Alcazar îl urma de obicei atunci când pornea într-acolo. Urcară din nou în maşină şi porniră către nord. Maria deschise geamul, îşi aprinse o ţigară şi începu să pufăie cu furie.

— Sper că nu te deranjează fumul, îi spuse ea lui Aideen. Se spune că fumatul dăunează sănătăţii, dar pot să te asigur că, în anumite circumstanţe, poate salva vieţi.

— Cum aşa? se miră Aideen.

— În cazul meu, mă împiedică să mă înfurii prea tare, replică Maria, pe un ton care nu indica deloc că ar fi glumit.

Ajunseră pe Căile Okendo şi înaintară cale de două cvartale către sud-est. Strada era îngustă. Când ajunseră în faţa blocului cu două etaje, Maria se văzu nevoită să parcheze pe trotuar, pentru a lăsa loc de trecere altor vehicule. Aideen îşi strecură revolverul de calibrul 38 în buzunarul jachetei, înainte de a coborî din maşină. Maria îşi aruncă ţigara şi îşi vârî propria armă la centură.

Uşa de intrare de la parter nu era încuiată, aşa încât intrară fără probleme. Casa scărilor mirosea a stătut, a praf şi a peşte – o duhoare veche de o jumătate de veac, care-i gâdilă neplăcut nările lui Aideen. Treptele pârâiau ca nişte arbori vârstnici în furtună, frecându-se de peretele murdar care fusese odinioară alb. La etajul doi se aflau două apartamente. Uşa unuia dintre ele era uşor întredeschisă. Maria o împinse cu vârful piciorului. Balamalele scârţâiră.

Înăuntru îl găsiră pe părintele Alcazar. Stătea în genunchi lângă cadavrul despuiat al unui bărbat şi plângea fără să se sfiiască. Maria intră, iar Aideen o urmă îndeaproape. Preotul nu

părea să le fi auzit.

— Părinte Alcazar? rosti Maria cu blândeţe.

Preotul întoarse capul. Ochii înroşiţi contrastau cu chipul lui palid. Haina îi era umedă de lacrimi. Se întoarse din nou cu faţa către cadavru şi se ridică încet în picioare. Profilându-se în lumina zorilor care răzbătea prin fereastră, silueta sa întunecată părea lipsită de orice relief. Se apropie de ele, înaintând ca în transă. Se îndreptă spre cuier, luă o haină şi acoperi chipul celui mort.

Între timp, Aideen apucă să studieze din priviri cadavrul. Victima fusese torturată, dar nu cu cruzimea răzbunării. Nu se vedeau urme de arsuri ori tăieturi de cuţit pe piele. Ochii, urechile, sfârcurile şi organele sexuale îi erau intacte; cei care îl torturaseră nu îşi făcuseră de lucru decât cu membrele sale. După toate probabilităţile, îl torturaseră pentru a-i smulge informaţii. În schimb, mărul lui Adam îi fusese sfărâmat, pentru a-l ucide lent, nu rapid, cu o lovitură în creştet. Aideen mai văzuse aşa ceva pe când lucra în Mexic. Nu era o privelişte plăcută, dar era categoric mai uşor de suportat decât ceea ce le făceau baronii drogurilor celor care îi trădau. În chip straniu, asta nu-i împiedica pe alţii să-i trădeze pe *senores*, cum erau numiţi marii traficanţi mexicani. Victimele, bărbaţi şi femei deopotrivă, păreau să creadă că ei aveau să fie excepţia, cei care nu puteau fi prinşi niciodată.

Preotul se întoarse într-un târziu către cele două femei.

— Sunt părintele Alcazar, rosti el.

Maria făcu un pas înainte.

— Mă cheamă Maria, spuse ea. Lucrez la Interpol.

Aideen nu fu deloc surprinsă de hotărârea colegei sale de a-şi dezvălui identitatea. Crimele se înmulţeau, nu era deloc timp pentru a lucra sub acoperire.

— L-aţi cunoscut pe acest om? întrebă Maria.

Preotul încuviinţă.

— E fratele meu.

— Înţeleg. Îmi pare rău c-am ajuns atât de târziu.

Norberto Alcazar schiţă un gest vag şi ochii i se umplură din nou de lacrimi.

— Am încercat să-l ajut. Ar fi trebuit să mă străduiesc mai mult. Dar Adolfo… Ştia prea bine în ce se amestecase.

Maria se apropie şi mai mult de preot. Era la fel de înaltă ca şi el. Îl privi direct în ochii înroşiţi.

— Părinte, vă rugăm, ajutaţi-ne. În ce anume se amestecase Adolfo?

— Nu ştiu, răspunse preotul. Când am ajuns aici, era rănit şi aiura.

— Era încă în viaţă? insistă Maria. Părinte, trebuie să vă amintiţi ce anume a spus, cu orice preţ! Un nume, vreun loc, orice cuvânt e important.

— Spunea ceva despre oraş, spuse Norberto. Şi despre o biserică. A pomenit un nume, dar nu ştiu dacă era numele unei persoane sau al unui loc: Amadori.

Privirea Mariei arunca flăcări.

— Generalul Amadori, cumva?

— Mda, parcă spunea ceva despre un general, se încrunta Norberto. Nu ştiu ce să zic. Era greu de înţeles.

— Desigur, ştiu că vă e greu, părinte, replică Maria. Dar e foarte important să vă amintiţi. Aveţi cumva idee cine ar fi putut face asta?

El clătină din cap.

— Aseară, Adolfo a plecat la sediul postului local de radio, suspină preotul. Asta-i tot ce ştiu. Nu ştiu ce anume căuta acolo, ştiu doar că voia să le ducă o înregistrare. Azi-dimineaţă m-am gândit să trec pe aici, în drum spre port. În fiecare dimineaţă binecuvântez ieşirea în larg a pescarilor. Voiam să mă conving că totul e în ordine. L-am găsit aşa cum îl vedeţi.

— N-aţi văzut pe nimeni intrând sau ieşind din clădire?

— Nu.

Maria continuă să-l privească în ochi, în tăcere. Era încruntată şi încerca să-şi adune gândurile.

— Încă o întrebare, părinte, spuse ea într-un târziu. Ne puteţi spune unde am putea găsi şantierul naval Ramirez?

— Ramirez, repetă preotul. L-am auzit pe Dolfo pomenind despre el. Fratele meu spunea că Ramirez şi prietenii lui erau vinovaţi de uciderea unui cetăţean american.

— Aşa este, încuviinţă Maria, care apoi arătă către Aideen. Partenera acestei femei a fost asasinată.

— Îmi pare rău, rosti preotul, adresându-i-se lui Aideen.

Apoi îşi întoarse din nou privirea către Maria:

— Dar Ramirez e mort. Fratele meu… s-a ocupat de asta.

— Ştiu, spuse Maria.

— Ce vreţi de la oamenii lui Ramirez?

— Vrem să stăm de vorbă cu ei, răspunse Maria. Vrem să

aflăm dacă au fost implicaţi în uciderea fratelui dumneavoastră. Şi, dacă va fi cu putinţă, vrem să prevenim escaladarea înfruntărilor.

— Credeţi că mai e posibil aşa ceva?

— Da, dacă vom ajunge la timp la ei şi dacă vom afla ce ştiu despre Amadori şi oamenii lui, spuse Maria. Vă rog, părinte, trebuie să ne grăbim. Cum putem ajunge la şantier?

Norberto trase adânc aer în piept înainte de a-i răspunde.

— Fabrica se află la nord-est de-aici, pe chei. Aş vrea să vă însoţesc.

— Nu, spuse Maria.

— E vorba de parohia mea.

— Exact, părinte. Dar enoriaşii dumneavoastră au nevoie de ajutorul pe care li-l puteţi oferi. Eu nu am nevoie de acest ajutor. Dacă oamenii se vor lăsa pradă panicii, dacă spaima lor îi va alunga pe turişti, gândiţi-vă ce se va întâmpla cu această regiune.

Norberto îşi cuprinse fruntea în mâini.

— Ştiu că vă cer foarte mult, părinte. Dar trebuie să mă ascultaţi. Voi merge la şantier şi voi sta de vorbă cu muncitorii. Dacă bănuielile mele se vor dovedi întemeiate, înseamnă că vom şti cine ne este inamicul. Poate că nu e încă prea târziu pentru a-l opri.

Norberto ridică ochii şi arătă în urmă, fără să întoarcă privirea.

— Dolfo credea că ştie cine-i sunt duşmanii. A plătit această convingere cu preţul vieţii. Poate chiar cu sufletul său.

Maria îi căută privirea şi, fără să-l slăbească din ochi, i se adresă:

— Alte mii de oameni ar putea să aibă aceeaşi soartă, dacă nu ne grăbim. Voi telefona din maşină la postul local de poliţie. Ei se vor ocupa de fratele dumneavoastră.

— Voi rămâne aici până la sosirea lor.

— Bine, spuse Maria, întorcându-se către Aideen.

— Am să mă rog pentru voi, urmă preotul.

— Vă mulţumesc, replică Maria.

Se opri şi privi din nou către el:

— Dacă e să vă rugaţi, părinte, mai bine rugaţi-vă pentru cei care au nevoie mai mare de aceste rugăciuni. Rugaţi-vă pentru Spania.

După mai puţin de două minute, cele două femei se aflau din nou în maşină, îndreptându-se spre nord-est, către celălalt mal al

râului.

— Chiar ai de gând să stai de vorbă cu muncitorii de la şantierul naval? întrebă Aideen.

Maria încuviinţă scurt din cap.

— Vrei să-mi faci un serviciu? spuse ea. Sună-l pe Luis. Găseşti numărul în memoria telefonului. Cere-i să dea de urma generalului Rafael Amadori. Spune-i şi motivul.

— Crezi că pot să-i spun toate astea pe o linie necodată?

Maria încuviinţă din cap.

— Dacă Amadori va fi găsit o cale să asculte convorbirea şi va încerca să ne găsească, cu atât mai bine. Măcar nu va trebui să-l căutăm.

Aideen formă numărul. Telefonul sună o singură dată, apoi la celălalt capăt se auzi vocea lui Luis. Aideen îi transmise cererea Mariei şi-i povesti despre Adolfo. Luis promise că va reveni de îndată ce va afla ceva despre general, iar Aideen închise.

— Cine e acest Amadori? întrebă ea.

— Un savant, răspunse Maria. Din câte ştiu, are şi gradul de general de armată, dar nu cunosc mare lucru despre această latură a carierei sale. I-am citit doar articolele publicate despre istoria Spaniei.

— E limpede, conţinutul lor ţi-a atras atenţia.

— Puţin spus, ricană Maria, aprinzându-şi o ţigară. Ai auzit de eroul nostru naţional, Cidul?

— Ştiu doar că i-a alungat pe mauri din Spania şi că, în jurul anului 1100, a contribuit la unificarea ţării. Mai ştiu şi c-a fost realizat un film despre el, cu Charlton Heston în rolul principal.

— Există şi un poem epic şi o piesă a lui Corneille care-l au drept erou, adăugă Maria. Am pus-o şi eu în scenă, la micul meu teatru. Dar asta n-are importanţă. Ceea ce ştii tu despre *El Cid* e, în mare, corect. A fost un cavaler pe nume Rodrigo Diaz de Vivar. Începând aproximativ din 1065 şi până la moartea sa, în 1099, l-a sprijinit pe regele creştin Sancho al II-lea, iar apoi pe moştenitorul acestuia, Alfonso al IV-lea, să recucerească regatul Castiliei din mâinile maurilor. Maurii îl numeau *El Cid* – stăpânul.

— Să fii onorat chiar şi de către duşmani, remarcă Aideen. Impresionant.

— În realitate, maurii se temeau foarte tare de el, ceea ce îi convenea de minune, precizează Maria. Când fortăreaţa maură din Valencia a hotărât să se predea, Cidul a încălcat condiţiile convenite şi a măcelărit sute de oameni, iar căpetenia maură a

fost arsă pe rug, la ordinul său. Nu era tocmai cavalerul fără prihană în care l-a transformat legenda – era dispus la orice mârşăvii pentru a-şi apăra ţara. Cât despre strădaniile sale pentru unificarea Spaniei şi acestea ţin tot de mit. De fapt, el lupta pentru Castilia. Câtă vreme celelalte regate menţineau termenii păcii şi îşi plăteau tributul cuvenit lui Alfonso, nici Cidului şi nici regelui nu le păsa câtuşi de puţin de unificarea lor. Ei bine, generalul Amadori e o autoritate în ceea ce priveşte epoca Cidului, continuă Maria. Dar mi s-a părut dintotdeauna că din scrierile lui răzbătea dorinţa de-a fi mai mult decât atât.

— Vrei să spui că individul îşi doreşte să devină el însuşi Cidul, deduse Aideen.

Maria clătină din cap.

— *El Cid* a fost un mercenar care aspira la glorie. Generalul Amadori îşi doreşte mai mult decât să se acopere de lauri în bătălii. Dacă vei parcurge eseurile sale publicate în revistele de politologie, vei descoperi că e un fervent susţinător a ceea ce el numeşte „militarismul binevoitor”.

— Mi se pare o exprimare pretenţioasă a ideii de stat poliţienesc, fu de părere Aideen.

Maria îi dădu dreptate.

— Aşa e, spuse ea, trăgând lung din chiştoc, înainte de a-i face vânt pe geam. El a conferit însă o dimensiune nouă modelelor sale preferate, Germania nazistă şi Rusia stalinistă: militarismul fără expansiune. Amadori crede că, dacă o naţiune e îndeajuns de puternică, nu are nevoie să cucerească alte naţiuni. Acestea vor veni de bunăvoie pentru a face comerţ, pentru a-i cere protecţia, pentru a se alătura măreţiei sale. Temelia puterii sale va fi alinierea, nu războiul.

— Aşadar, generalul Amadori nu-şi doreşte să-i semene lui Hitler, ci regelui Alfonso.

— Exact, replică Maria. Evenimentele la care asistăm ar putea fi începutul unui efort menit să-l aducă pe Amadori la conducerea Castiliei, care ar urma să devină nucleul militar al unei noi Spanii. Un nucleu care va dicta politica celorlalte regiuni. Iar Amadori a ales acest moment…

— Deoarece poate să-şi deplaseze trupele şi să influenţeze evenimentele dând impresia că încearcă să stopeze o contrarevoluţie, completă Aideen.

Maria încuviinţă.

Aideen se uită afară, spre cerul însorit. Apoi îşi plecă privirea,

cuprinzând priveliştea frumosului sat de pescari. Părea un loc atât de paşnic, de plăcut. Dar corupţia pătrunsese şi aici. În mai puţin de o zi, mai bine de o duzină de oameni fuseseră ucişi ori grav răniţi. Se întrebă dacă existase vreo epocă, de când oamenii coborâseră din copaci şi se apucaseră să jefuiască paradisul terestru, în care destinul să-şi fi urmat cursul fără a se recurge la brutalitate.

— Preţul împlinirii visului lui Amadori va fi o nesfârşită vărsare de sânge, spuse Maria, ca şi cum i-ar fi citit gândurile lui Aideen. Sunt andaluză la origini. Conaţionalii mei şi celelalte naţionalităţi vor porni la luptă – dar nu pentru a păstra unitatea Spaniei, ci pentru a-i împiedica pe castilieni să devină sufletul şi inima unei noi Spanii. E o rivalitate mocnită, care datează încă din vremea Cidului. Şi, dacă nu vom găsi o cale pentru a-i opri pe cei de teapa lui Amadori, va continua multă vreme după ce noi înşine vom fi încetat a mai exista.

„Nu”, se hotărî Aideen. „Nu a existat niciodată o vreme în care oamenii să fi convieţuit paşnic. Vremea în care omenirea a descins din copaci e încă prea apropiată pentru ca o astfel de utopie să fie posibilă. Iar printre oameni se găsesc încă destui maimuţoi îndărătnici care să nu fie mulţumiţi cu teritoriul şi cu soarta ce a fost rezervată tribului lor.”

Apoi îşi aminti de părintele Alcazar. Acest om, deşi pradă suferinţei personale, găsea resurse pentru a îndeplini lucrarea Domnului. Se mai găseau şi oameni buni, printre atâtea fiare carnivore, dornice să-şi extindă teritoriul. Măcar de-ar fi fost puterea în mâinile lor.

„Dar, dacă ar ajunge la putere, oare aceasta nu i-ar face să se încline, la rândul lor, sub povara ei, asemenea celor ce i-au precedat?” se întrebă ea.

Nu cunoştea răspunsul şi, după douăzeci şi patru de ore de nesomn, nu se simţea în stare să cugete la aflarea lui. Cu toate acestea, în timp ce admira în tăcere albastrul fără pată al cerului, cu gândul la cele spuse de Maria ceva mai devreme, în minte i se ivi o altă întrebare.

„Gândeşte-te”, îi ceruse Martha, pe când se aflau încă în Statele Unite. „Cum poţi contracara planurile urzite de cineva?” Iar Aideen se gândi la răspunsul lui Rodgers: „Opunându-le un plan mai bun.”

Nu le rămânea decât să se gândească la un astfel de plan.

10

Luni, ora 21 şi 21 de minute,
Washington D.C.

Teoretic, Paul Hood considera Naţiunile Unite drept o idee bună. Din punct de vedere emoţional însă nu nutrea câtuşi de puţin respect pentru această instituţie. Ea se dovedise lipsită de eficienţă în vreme de război şi nu cu mult mai folositoare pe timp de pace. Era, în schimb, un forum ideal pentru proteste, pentru lansarea de acuzaţii şi pentru punerea într-o lumină favorabilă a viziunilor unor naţiuni, în ochii opiniei publice mondiale.

Nutrea însă o admiraţie sinceră pentru noul secretar general al organizaţiei, extrem de calculatul Massimo Marcello Manni, originar din Italia. Fost ofiţer NATO, senator în parlamentul italian şi ambasador la Moscova, Manni trudise din greu în anul precedent pentru a împiedica izbucnirea în Italia a unui război civil de felul celui care se pregătea să izbucnească în Spania.

La cererea lui Manni, Steve Burkow, şeful Siguranţei Naţionale, programase o teleconferinţă care urma să aibă loc la ora unsprezece. Secretarul general Manni discutase deja cu şefii serviciilor secrete din ţările membre ale Consiliului de Securitate despre deteriorarea situaţiei din Spania. Burkow, Carol Lanning de la Departamentul de Stat şi Marius Fox, noul director al CIA – văr primar cu senatoarea Barbara Fox – aveau să participe la această teleconferinţă.

Cu puţin timp înainte de a fi fost contactat de biroul lui Burkow, la nouă fără zece, Hood îi anunţase pe Bob Herbert şi Ron Plummer că hotărâse că era mai bine ca Darrell să rămână la Madrid şi Aideen să se deplaseze pe teren.

— Dacă Spania se va destrăma, informaţiile de la faţa locului, din surse proprii, vor fi mai preţioase decât orice altceva, argumentase el.

Hood îi ceruse lui Herbert să se asigure că Stephen Viens menţinea contactul cu cei ce-i rămăseseră loiali, la Biroul Naţional de Recunoaştere din cadrul Pentagonului. Viens era prieten de-o viaţă cu Matt Stoll, unul dintre membrii de bază ai

echipei de la Centrul de Comandă şi se dovedise un aliat de nădejde cu prilejul misiunilor anterioare ale Centrului. În momentul în care, în urma investigaţiilor unei comisii senatoriale privind deturnarea de fonduri, Viens fusese temporar eliberat din funcţie, Hood îi oferise în mod discret un post la Centrul de comandă. Spre deosebire de marea majoritate a celor de la Washington, Hood credea cu tărie în recompensarea devotamentului. Biroul Naţional de Recunoaştere începuse supravegherea prin satelit a manevrelor militare din Spania în urmă cu aproximativ patruzeci de minute. Hood dorea ca informaţiile astfel obţinute să fie integrate în baza de date pe care o alcătuia Herbert. Voia de asemenea ca nişte copii ale imaginilor astfel recepţionate să-i fie transmise lui McCaskey la Madrid, prin intermediul Ambasadei Americane din capitala spaniolă, precum şi echipei de intervenţie, aflată în prezent în zbor într-acolo. Alte servicii secrete din Washington aveau tendinţa de a ţine cu dinţii de informaţiile aflate, pentru a conferi un avantaj propriei echipe. Hood era însă adeptul împărtăşirii tuturor celor aflate, ca să beneficieze toţi oamenii săi. Pentru el şi pentru cei cu care alesese să lucreze, gloria personală nu putea fi mai presus de protejarea intereselor naţiunii şi a cetăţenilor ei.

În plus faţă de rapoartele de observaţii prin satelit, Centrul de Comandă ţinea sub observaţie agenţiile internaţionale de presă, pentru a afla ultimele noutăţi. Imaginile filmate de echipele de televiziune, mai ales cele care nu fuseseră încă prelucrate, erau de mare valoare. Acestea erau interceptate înainte de a fi fost editate pentru difuzare şi analizate succesiv de echipa lui Herbert şi de Laurie Rhodes, de la arhiva fotografică a Centrului de Comandă. Adeseori, depozitele de armament camuflate erau construite înaintea declanşării acţiunilor militare propriu-zise. Deşi astfel de obiective nu erau întotdeauna decelabile din satelit, ele puteau fi detectate prin examinarea vagilor modificări topografice, prin comparaţie cu imagini anterioare luate la sol.

Hood îşi îngădui o scurtă pauză, pentru a lua cina la barul din incintă. Între timp, se relaxă citind un ziar de duminică, uitat de altcineva pe o masă. Nu mai citise de multă vreme un supliment duminical şi constată cu surprindere că sumarul acestuia nu se modificase prea mult din vremea copilăriei sale. Serialele de benzi desenate *Peanuts, B.C.*, *Tarzan*, *Terry şi piraţii* sau *Vrăjitorul din Id* îşi păstraseră locul obişnuit. Găsi reconfortantă

senzaţia acestei continuităţi. Era ca şi cum ar fi făcut o vizită unor prieteni vechi.

După cină, Hood avu o scurtă întrevedere cu Mike Rodgers în biroul acestuia. Generalul îl anunţă că echipa de intervenţie avea să sosească la Madrid în jurul orei unsprezece şi jumătate, ora locală. De îndată ce avea să fie schiţat un plan de acţiune al echipei de intervenţie, acesta avea să-i fie prezentat spre aprobare lui Hood.

După această scurtă şedinţă, Hood se întâlni cu echipa din schimbul de noapte. În timp ce schimbul de peste zi continua monitorizarea situaţiei din Spania, Curt Hardaway, generalul-locotenent Bill Abram şi restul „trupei de insomniaci”, cum se autointitulaseră cei care alcătuiau schimbul de noapte, aveau sarcina de a supraveghea desfăşurarea activităţilor de rutină din ţară şi de peste hotare ale Centrului de Comandă. Generalul-locotenent Abram, omologul lui Mike Rodgers, avea acum de lucru cu Centrul Regional de Comandă. Unitatea mobilă fusese readusă în ţară după evenimentele din Orientul Mijlociu şi se afla acum în faza de reparaţii şi reglaje fine. Totul era însă sub control. Hood reveni în biroul său şi încercă să se odihnească puţin.

Stinse lumina, îşi scoase pantofii şi se întinse pe canapea. Cu privirea aţintită în tavanul întunecat, se gândi la Sharon şi la copii. Îşi privi ceasul luminiscent, dăruit de Sharon cu prilejul primei aniversări a căsătoriei lor. La ora asta, avionul în care se aflau ai săi urma să aterizeze la Bradley International. Cochetă câteva clipe cu ideea de a împrumuta un elicopter al armatei şi de a zbura până la Old Saybrook. Ar fi pornit megafoanele şi reflectoarele aparatului şi şi-ar fi implorat soţia să se întoarcă acasă. Bineînţeles, ar fi urmat destituirea sa. La naiba! Măcar ar fi avut mai mult timp pentru familie.

Desigur, Hood nu avea de gând să-şi pună în aplicare acest vis jucăuş. Era îndeajuns de romantic încât să-şi dorească să joace rolul unui cavaler modern, dar îi lipsea spiritul de aventură necesar pentru aşa ceva. Şi la ce i-ar fi folosit să zboare până la Old Saybrook, dacă nu se simţea în stare să promită că avea s-o lase mai moale? Îi plăcea munca pe care o făcea. Iar slujba aceasta nu avea cum să-i permită un program mai lejer. Pe de altă parte, se gândea că acţiunile lui Sharon erau dictate, din subconştient, de dorinţa de răzbunare stârnită de faptul că fusese nevoită să renunţe la propria sa carieră pentru a-i creşte

pe copii. Dar un lucru era sigur: chiar dacă şi-ar fi dorit să lase baltă munca şi să se ocupe de familie – un lucru pe care *nu* şi-l dorea – nu aveau cum să trăiască numai din ceea ce câştiga Sharon. În privinţa aceasta, nu exista nici o îndoială.

Îşi închise ochii şi îşi duse mâna la frunte. „În astfel de situaţii, nu contează doar faptele concrete, nu-i aşa?”

Mintea lui Hood vuia de gânduri care refuzau să-l lase să doarmă. Sentimentele sale alternau între furie, vinovăţie şi dezgust. Se hotărî să renunţe la răgazul pe care şi-l propusese.

Îşi făcu o cafea, turnă lichidul negru în ceaşca pe care se aflau însemnele echipei de base-ball Washington Senators şi se aşeză la birou. Îşi petrecu minutele următoare consultând fişierele existente în computer cu privire la mişcarea secesionistă italiană a lui Manni. Era curios să afle dacă şi în ce fel acţionaseră serviciile secrete pentru a opri destrămarea Italiei.

Nu găsi nimic. Evenimentele duraseră mai bine de şase ani. Totul începuse în 1993, ca urmare a nemulţumirii create în rândul alegătorilor de scandalurile legate de corupţia politicienilor. Micile comunităţi susţinuseră că nu erau corect reprezentate la nivelul autorităţilor, cerând votul uninominal pe plan local, în locul reprezentării proporţionale în vigoare până atunci. Aceasta dusese la o fragmentare a puterii între marile partide, având drept consecinţă o înflorire a grupărilor de mai mică amploare. Neofasciştii ajunseseră la putere în 1994, pentru ca, un an mai târziu, interesele de afaceri ale grupării Forza Italia să ducă la preluarea puterii din mâinile acestora. Prăbuşirea Iugoslaviei declanşase tulburări în tot nordul peninsulei, iar Forza Italia, care-şi avea susţinătorii mai ales în regiunea Romei, nu se dovedise capabilă să le facă faţă. Pentru a trece cu succes de această încercare, premierul apelase la ajutorul forţelor politice care deţineau suficiente voturi în zona respectivă. Aceste grupări îşi urmăreau însă propriile interese, din dorinţa de a-şi consolida poziţia, astfel încât contribuiseră mai degrabă la înteţirea rebeliunii. Discuţiile despre secesiune şi violenţele izbucniseră la Trieste, extinzându-se apoi către sud, până la Livorno şi Florenţa.

Manni, care se născuse la Milano, fusese rechemat din postul său de la Moscova pentru a încerca să negocieze o soluţionare a crizei care se amplifica. Ideea sa fusese simplă şi dusese la încheierea unui pact care conferea nordului Italiei o autonomie lărgită din punct de vedere economic şi politic. Se crease astfel o regiune autonomă cu capitala la Milano, unde se afla sediul unui

congres local al reprezentanţilor – o soluţie de compromis care să înlăture blocajul parlamentar de la Roma. Sudul şi Nordul aveau să colaboreze cu un prim-ministru ales. Chiar dacă italienii din regiunea de la nord de Apenini plăteau taxe către propria capitală, moneda folosită avea să fie aceeaşi ca şi în sud. Din punct de vedere militar, regimul celor două regiuni rămăsese neschimbat. Când se vorbea despre ţară, toţi se refereau la ea cu vechiul nume: Italia.

Roma nu întreprinsese nici o acţiune militară, iar serviciile secrete externe nu fuseseră implicate decât într-o măsură nesemnificativă. Antanta Italiană, cum fusese numit pactul, nu putea sluji drept model pentru rezolvarea crizei spaniole, în acest caz, lipsea elementul care făcuse ca eforturile lui Manni să fie încununate de succes: acesta nu avusese de tratat decât cu două facţiuni: nordul şi sudul. Conflictul spaniol implica cel puţin o jumătate de duzină de grupări etnice, între care nu existaseră niciodată relaţii prea cordiale.

Apelul la teleconferinţă sosi cu zece minute întârziere. Hood îl chemă pe Rodgers, ca să asiste şi el şi trecu telefonul pe sistemul de amplificare. În timp ce Rodgers îşi făcea apariţia şi se aşeza într-unul din fotolii, Manni explică, în limba engleză, că întârzierea sa fusese motivată de cererea de ajutor adresată de autorităţile portugheze Naţiunilor Unite.

— S-au iscat violenţe la graniţă, între Salamanca şi Zamora, spuse Manni.

Hood aruncă o privire pe harta afişată de monitorul computerului său. Salamanca era situată chiar dedesubtul Zamorei, ocupând centrul şi nord-vestul Spaniei. Laolaltă, cele două provincii totalizau aproximativ trei sute cincizeci de kilometri de graniţă comună cu Portugalia.

— Tulburările au început acum aproximativ trei ore, când anticastilienii au organizat un marş al tăcerii, cu lumânări aprinse, la Postigo de la Traicion – Poarta Trădătorilor. Acesta este locul în care, în 1072, regele castilian Sancho al II-lea a fost asasinat. În momentul în care poliţia a încercat să intervină pentru a-i risipi, manifestanţii au ripostat, aruncând în poliţişti cu sticle şi bolovani. Poliţia a tras în aer. Cineva a ripostat din mulţime şi un ofiţer a fost rănit. Cum poliţiştii sunt în marea lor majoritate de origine castiliană, s-au grăbit să treacă la contraofensivă, dar nu în calitate de păstrători ai ordinii, ci mânaţi de sentimente de răzbunare.

— Au deschis focul? întrebă Hood.

— Din păcate, da, confirmă Manni.

— Ca şi cum ar fi aruncat un chibrit aprins într-un butoi cu benzină, comentă cinic Burkow, şeful Securităţii Naţionale.

— Aveţi dreptate, domnule Burkow, îl aprobă Manni. Revoltele s-au extins ca o furtună de foc spre vest, către Portugalia. Poliţia a cerut ajutor militar de la Madrid şi le-a fost acordat imediat Lisabona îşi face însă griji că acest ajutor s-ar putea să nu fie suficient pentru a menţine conflictul între graniţele ţării şi nici nu va putea împiedica revărsarea unui val de refugiaţi peste graniţă. Au solicitat, aşadar, Naţiunilor Unite să trimită trupe care să menţină o zonă-tampon la frontieră.

— Şi ce părere aveţi despre cererea Portugaliei, domnule secretar general? întrebă Carol Lanning.

— Am de gând să mă opun unui aviz favorabil, veni răspunsul.

— Nu vă condamn, spuse Burkow. Lisabona are o armată, trupe de aviaţie şi de marină. Pot dispune ei înşişi o desfăşurare de forţe.

— Dimpotrivă, domnule Burkow, replică Manni. Intenţia mea este să mă opun desfăşurării *oricăror* trupe la frontieră.

O intervenţie a armatei ar da legitimitate crizei. Practic, am recunoaşte că această criză există.

— Şi nu este aşa? întrebă Lanning.

— Ba da, fu de acord Manni. Dar, pentru milioane de spanioli, criza este încă una locală. E o chestiune de interes provincial, nu naţional sau internaţional. Dacă aceştia ar afla că la frontieră au fost mobilizate forţe armate, indiferent cui ar aparţine acestea, s-ar isca confuzie, panică şi s-ar lansa tot soiul de zvonuri alarmiste. Practic, n-am reuşi decât să înrăutăţim situaţia.

— Domnule Manni, din punct de vedere teoretic aveţi dreptate, interveni Burkow pe un ton bătăios. Aţi aflat însă că prim-ministrul Aznar a discutat cu preşedintele Lawrence şi a solicitat prezenţa marinei Statelor Unite în largul coastelor Spaniei, pentru a putea interveni la nevoie?

— Da, am aflat, încuviinţă Manni. Pretextul invocat pentru această prezenţă este apărarea şi evacuarea în caz de pericol a turiştilor americani.

— Mda, acesta este pretextul, spuse Burkow.

— Preşedintele a luat vreo hotărâre în această privinţă?

— Deocamdată nu, răspunse Burkow, dar tinde să fie de acord. Aşteaptă rapoartele serviciilor secrete pentru a decide

dacă interesele americane sunt sau nu în pericol. Paul? Marius? Aveţi ceva să ne spuneţi în această privinţă?

Fiind mai vechi în funcţie, Hood răspunse cel dintâi.

— Cu excepţia atentatului împotriva Marthei – ori poate chiar ca urmare a lui – nu s-au raportat nici un fel de ostilităţi împotriva turiştilor americani. Nici nu ne aşteptam la altceva. Spaniolii vor avea mare grijă să nu deterioreze şi mai mult relaţiile externe. Economia Spaniei, indiferent despre ce regiune a ei am vorbi, depinde în mare măsură de turism. Nu e de crezut că localnicii doresc să pună în pericol principala lor sursă de venituri. În ceea ce priveşte eventualele atacuri cu substrat politic... Ştim sigur că Martha a fost asasinată fiindcă lucra pentru Centrul de Comandă. Părerea noastră este că uciderea ei s-a vrut a fi un avertisment pentru ca Statele Unite să nu reacţioneze exact în modul despre care discutăm, implicându-se în politica internă a Spaniei. Atâta vreme cât vom păstra distanţa, din punct de vedere militar şi politic, nu cred că există riscul unor alte atacuri.

— Paul are dreptate în ceea ce priveşte situaţia turiştilor, spuse Marius Fox. Am monitorizat cu atenţie acţiunile armatei şi poliţiei spaniole. Au reacţionat imediat în scopul prevenirii escaladării violenţelor în centrele turistice importante. Desigur, adăugă el, schimbările în această strategie nu pot fi excluse în cazul în care conflictul ar scăpa de sub control, sau dacă poliţia este provocată, aşa cum s-a întâmplat la Poarta Trădătorilor.

— Tocmai aici e problema, interveni Burkow. Acesta este motivul pentru care preşedintele nu exclude posibilitatea trimiterii de trupe. Există un moment în orice conflict intern când protestele de stradă se transformă în acte de război, când reacţiile emoţionale primează asupra bunului-simţ. Când gândurile de genul „Vreau să salvez economia” se preschimbă în „Vreau să-mi salvez viaţa”. Când se va întâmpla una ca asta...

— *Dacă* se va întâmpla, îl corectă Manni.

— E-n regulă, cedă Burkow. Dacă se va întâmpla, nimeni nu va putea garanta securitatea turiştilor, americani sau nu.

În timp ce Burkow îşi expunea argumentele, Hood recepţionă un mesaj securizat prin e-mail de la McCaskey. Îi făcu semn lui Rodgers să se apropie, în timp ce-l deschidea. Îl citiră amândoi.

„Paul, scria McCaskey, agenţii operativi raportează asasinarea celui care a executat aruncarea în aer a iahtului, de către un grup de catalani. Agenţii noştri urmează să discute cu agresorii.

Presupunere: motivul asasinatului a fost răzbunarea, lipsită de substrat politic. I-am avertizat pe agenţii noştri că unul dintre ei ar putea fi în pericol, în cazul în care ar fi recunoscut drept supravieţuitor al incidentului MM. Ea nu crede însă că respectivul caz mai este de actualitate. Înclin să cred că circumstanţele s-au schimbat. Anunţă-mă dacă doreşti să o rechem la bază.

Se pare că cel care a executat atacul asupra iahtului lucra pentru un general de armată pe nume Amadori. Verificarea lui este în curs. Deloc surprinzător, datele NATO privind cariera generalului au dispărut."

Hood transmise o confirmare a recepţionării mesajului şi felicitări lui Aideen şi Mariei pentru informaţiile aflate. Nu-i plăcea deloc s-o ştie pe Aideen în preajma asasinilor Marthei. Mai ales după ce, printr-o întâmplare nefericită, permisese ca, în lipsa unei acoperiri eficiente, asasinatul să poată avea loc. Maria era însă un agent deosebit de eficient. Ştiind-o alături de Aideen – şi pe Aideen alături de ea – Hood îl informă pe Darrell că lăsa la latitudinea celor două femei cursul viitor al acţiunilor lor.

— Domnule Burkow, îngrijorarea dumneavoastră este perfect justificată, spuse Manni. Cred însă că ar fi mai bine să aşteptăm o vreme, ca să vedem dacă nu cumva guvernul spaniol va reuşi să o scoată la capăt prin forţe proprii.

— Până în prezent, nu prea ne-au oferit motive să fim încrezători, se strâmbă Burkow. N-au fost în stare nici măcar să-l ţină în viaţă pe deputatul Serrador îndeajuns de mult timp pentru a-l supune unui interogatoriu.

— S-au făcut greşeli, fu de acord Manni. Toată lumea a fost, se pare, luată prin surprindere de evenimente. Nu trebuie însă să dăm apă la moară unor greşeli ulterioare.

— Şi ce aţi recomanda, domnule secretar general? întrebă Hood.

— Sfatul meu, domnule Hood, ar fi să-i acordăm prim-ministrului un răgaz de-o zi, pentru a rezolva situaţia. S-a consultat cu consilierul său pe probleme de nesupunere civilă şi, în prezent, încearcă să schiţeze un plan care să acopere toate eventualităţile.

Rodgers se aplecă spre microfon.

— Domnule secretar general, sunt generalul Mike Rodgers, directorul-adjunct al Centrului de Comandă. Dacă prim-ministrul şi consilierii lui au nevoie de sprijin militar sau de contrainformaţii, suntem pregătiţi să le oferim, în mod cât se

poate de discret.

— Vă mulţumesc, domnule general Rodgers, spuse Manni. Îi voi informa pe domnul prim-ministru Aznar şi pe generalul Amadori în privinţa generoasei oferte pe care aţi făcut-o.

În timp ce Manni vorbea, Hood privi către Rodgers. La auzul numelui lui Amadori, amândoi fură copleşiţi de o senzaţie bruscă de sfârşeală şi de zădărnicie. Hood trăia sentimentul animalului de pradă care realizează pe neaşteptate că vânatul urmărit e mult mai inteligent, mai feroce şi mai periculos decât se aşteptase.

Momentul de paralizie trecu la fel de repede precum venise. Hood apăsă pe butonul de întrerupere a sonorului.

— Mike...

— Ştiu, trec la treabă chiar acum, spuse generalul, ridicându-se.

— Dacă e vorba de unul şi acelaşi individ, problema e cu mult mai serioasă decât pare, continuă Hood.

— Spaniolii au încurcat-o şi, o dată cu ei, toate ţările care intenţionează să-şi scoată de urgenţă cetăţenii de pe teritoriul spaniol.

În timp ce Rodgers părăsea în grabă biroul, Hood ascultă pe mai departe vorbăria de natură politică dintre Manni, Burkow şi Lanning, dar fără să-i dea prea multă atenţie. Cei trei căzură de acord că era cazul să lase Spania să rezolve cu forţe proprii problema, în vreme ce Statele Unite aveau să protesteze public, cu scopul de a se face auzite de facţiunile aflate în conflict, fiind totodată pregătite să acorde sprijin militar, dacă avea să fie nevoie. O prezenţă militară avea să aibă un scop declarat de natură defensivă, dar se putea transforma oricând într-o armă ofensivă pusă în slujba apărării guvernului legitim al Spaniei.

Toate aceste declaraţii erau necesare, Hood ştia asta, dar nu erau cu nimic mai eficiente decât discuţiile sterile din cadrul Naţiunilor Unite. Adevărata muncă avea să se desfăşoare pe parcursul următoarelor ore, în timp ce vor încerca să afle dacă Amadori se afla sau nu la originea tulburărilor şi, dacă da, cât de departe ajunsese acesta în acţiunea de subminare a autorităţii guvernului. Dacă Amadori nu ajunsese prea departe, armata şi serviciile secrete americane aveau să colaboreze cu guvernul spaniol pentru a găsi o cale de a-l opri. Desigur, era greu să se acţioneze în mod discret, dar nu imposibil. Existau precedente de acest gen, în Haiti, în Panama şi în diverse alte ţări.

Mai exista însă şi cealaltă variantă, care-i dădea fiori lui Hood. Era posibil ca, asemenea unui cancer ajuns la metastază, Amadori să fi reuşit să-şi infiltreze oamenii în cele mai intime resorturi ale statului. În acest caz, era posibil ca înlăturarea infecţiei să ducă la moartea pacientului. Singurul model existent pentru o atare situaţie era prăbuşirea Iugoslaviei, care declanşase o luptă ce făcuse mii de victime şi ale cărei implicaţii economice şi socio-politice se mai făceau şi acum simţite.

Spania avea o populaţie de aproape patru ori mai numeroasă decât cea a Iugoslaviei. Avea, de asemenea, prieteni şi duşmani printre naţiunile învecinate. Dacă Spania ajungea să se destrame, tulburările riscau să se extindă la scara întregii Europe. Iar procesul, de neoprit, putea constitui un exemplu pentru alte naţiuni multietnice, precum Franţa, Canada sau Regatul Unit.

Poate chiar şi pentru Statele Unite.

Teleconferinţa se încheie printr-un acord de principiu: echipa secretarului general al Naţiunilor Unite avea să transmită Casei Albe, din oră în oră, ultimele informaţii aflate, iar Burkow avea să îl informeze pe Manni de îndată ce se vor ivi schimbări în politica administraţiei americane.

Hood închise telefonul. Se simţea mai neajutorat decât oricând în trecut, de când preluase conducerea Centrului de Comandă. Avuseseră parte de misiuni încununate de succes şi de altele care eşuaseră. Echipa sa se confruntase cu terorişti şi prevenise lovituri de stat. Niciodată însă nu se aflase într-o situaţie care risca să dicteze o normă pentru un nou secol de-acum înainte: ideea că fragmentarea era un lucru firesc, nu o excepţie şi că naţiunile, aşa cum fuseseră ele până în prezent, se aflau poate în pragul dispariţiei definitive.

20

Marţi, ora 4 şi 45 de minute,
Madrid, Spania

Vestea morţii brutale a lui Adolfo Alcazar ajunse repede de la Maria Comeja la Darrell McCaskey, prin mijlocirea lui Luis Garcia de la Vega. După cum îi cerea regulamentul, Luis întocmi imediat un raport despre crimă şi îl transmise la Ministerul Justiţiei, la Madrid. Aici, un ofiţer de rang înalt din echipa aflată de serviciu pe timpul nopţii îi transmise discret ştirea aghiotantului personal al generalului Amadori, Antonio Aguirre. Aguirre – care lucrase ca membru al cabinetului lui Francisco Franco – se îndreptă personal spre biroul generalului, bătu scurt la uşă şi aşteptă să fie invitat să intre. Apoi îl anunţă pe general despre cele întâmplate.

Amadori nu păru a fi deloc surprins de moartea lui Adolfo. Vestea nu-l întrista câtuşi de puţin. Nici nu avea motive în acest sens: generalul nu-l cunoscuse. Imperativele momentului cereau ca el şi subalternul său să se întâlnească şi să comunice cât mai puţin posibil. În acest fel, în eventualitatea arestării lui Adolfo, dacă acesta ar fi fost silit să vorbească, doar mărturia sa verbală putea să facă legătura cu generalul. Nu existau înregistrări ale convorbirilor telefonice, bileţele sau fotografii. Pentru Amadori, Adolfo Alcazar era doar unul dintre soldaţii devotaţi cauzei, unul dintre numeroşii revoluţionari pe care generalul nu-i cunoştea şi nici nu avea cum să-i cunoască.

Dar acţiunea curajosului şi loialului Adolfo Alcazar fusese scânteia care permisese declanşarea revoluţiei pe care o conducea. În consecinţă, generalul jură cu voce tare în faţa lui Antonio Aguirre, că această crimă avea să fie răzbunată şi că asasinii tânărului aveau să fie eliminaţi. Ştia exact împotriva cui avea să se îndrepte: *familia* lui Ramirez. Nimeni altcineva nu avea motive sau mijloacele necesare pentru a-l lichida pe Adolfo. Moartea asasinilor avea să fie un exemplu pentru toţi cei care se gândeau să opună rezistenţă armată.

Desigur, continuă generalul să-şi exprime gândurile în faţa lui

Antonio, încercuirea şi executarea membrilor *familiei* lui Ramirez avea să slujească şi unui alt scop. Avea să înspăimânte şi să cuminţească orice alte *familii* care puteau nutri gânduri de opoziţie. Iată de ce lovitura trebuia să fie cât mai dramatică şi cât se poate de publică.

Generalul îi ordonă lui Aguirre să-i pună în aplicare intenţiile. Antonio salută, luând poziţie de drepţi, făcu stânga-mprejur şi ieşi fără vreun alt cuvânt. Se îndreptă spre biroul său şi formă numărul de telefon al generalului Americo Hoss, de la baza Tagus a forţelor aeriene, situată lângă Toledo. Ordinele fură transmise prin viu grai. La fel ca şi Adolfo, generalul Hoss era dispus să facă orice era nevoie pentru a-l servi pe General.

Era încă întuneric când patru elicoptere vechi de tip HA-15 decolară de la baza Tagus. Ca mai toate elicopterele aflate în dotarea armatei spaniole, aparatele HA-15 erau folosite mai mult pentru transport, nu pentru misiuni de luptă. Proiectate în urmă cu treizeci şi trei de ani, acestea erau înzestrate cu câte o pereche de mitraliere grele, de calibrul 20 de mm, montate în dreptul uşilor. Până în prezent, armamentul fusese folosit doar în cadrul unor misiuni de antrenament.

Dar asta nu mai era o misiune de antrenament.

La bordul fiecărui aparat se aflau zece soldaţi, fiecare dintre ei înarmat cu un semiautomat Z-62 sau cu o carabină de asalt Modelo L-1-003, modificată în aşa fel încât să poată utiliza încărcătoare standard de tip MI6. Comandantul misiunii, maiorul Alejandro Gomez, primise ordin să preia controlul asupra şantierului naval Ramirez şi să folosească toate metodele necesare pentru a afla numele ucigaşilor.

Era de aşteptat ca Gomez să revină la bază aducând cu sine prizonieri. Dar, în cazul în care aceştia aveau să opună rezistentă, era autorizat să tragă în plin.

21

Marţi, ora 5 şi 1 minut,
San Sebastian, Spania

Maria parcă în dreptul gheretei paznicului, la intrarea în şantierul naval Ramirez şi îi arătă paznicului legitimaţia de la Interpol. Pe drum se hotărâse că nu avea nici un rost să se dea drept turistă în acest caz. Era aproape convinsă că paznicul avea să-i telefoneze directorului pentru a-l avertiza în privinţa sosirii sale şi a lui Aideen. La rândul lui, directorul avea să-i anunţe pe aceia dintre ucigaşi care se mai aflau prin preajmă, în mod obişnuit, asasinii ar fi fugit sau s-ar fi ascuns pe undeva. Tocmai de aceea, Maria ţinu să-i precizeze paznicului:

— Nu mă aflu aici în calitatea mea oficială. Vreau doar să stau de vorbă cu membrii *familiei.*

— Dar, *senorita* Corneja, aici nu există nici un fel de *familie,* replică paznicul, un bărbat îndesat, cu o barbă sură.

Era o minciună sfruntată. Lui Aideen, replica individului îi aminti de traficanţii mărunţi din Mexico City, care susţineau că nu auziseră în viaţa lor de *el senorio* – „stăpânul teritoriului” – baronul drogurilor care furniza integral cantitatea de heroină vândută în capitală.

— Te cam grăbeşti, amice, i-o întoarse sec Maria, scoţând din viteză motorul maşinii. Am însă bănuieli foarte întemeiate că *familia* va înceta foarte curând să existe...

Paznicul îi aruncă o privire în care se amestecau dispreţul şi uimirea. Tipul purta pe piept o decoraţie şi avea alura de neconfundat a unui sergent de infanterie. În Spania, ca pretutindeni de altfel, posturile de pază constituiau un debuşeu comod pentru foştii militari de carieră şi pentru poliţiştii retraşi din activitate. Puţini dintre ei acceptau cu dragă inimă să primească ordine de la vreun civil. Şi mai puţin ar fi fost dispuşi să se încline în faţa unei femei. Aşa cum bănuise din prima clipă în care îl văzuse, Maria avea să fie nevoită să-i mai dea un impuls pentru a se face ascultată.

— *Amigo*, urmă ea, ai încredere în ceea ce-ţi voi spune.

Familia va înceta să existe dacă nu mă laşi să stau de vorbă cu cei dinăuntru. Câţiva din membrii ei şi-au asumat ideea de a-l ucide pe un tip din oraş. Individul respectiv are însă prieteni foarte puternici. Nu cred că aceştia se vor arăta dispuşi să înghită o asemenea faptă.

Paznicul o privi îndelung. Apoi le întoarse spatele şi ridică receptorul telefonului. Vocea lui nu răzbătea dincolo de pereţii gheretei. Însă, după un scurt schimb de replici, paznicul aşează receptorul în furcă şi ridică bariera, permiţând maşinii să intre în parcarea din incintă. Maria îi spuse lui Aideen că acum aveau să fie cu siguranţă primite de unul sau chiar mai mulţi dintre membrii *familiei.* Iar Aideen înţelese că Maria avea să încerce să-i descoasă în legătură cu tot ce ştiau despre generalul Amadori. O dată cu moartea lui Ramirez şi a acoliţilor săi, planul lor se dusese de râpă, aproape sigur. Amadori era singurul din pricina căruia trebuiau să-şi facă griji. Iar Maria trebuia să afle cât mai repede în ce măsură oamenii lui Ramirez aveau motive întemeiate pentru a se teme de general.

Doi bărbaţi le întâmpinară pe Maria şi pe Aideen la intrarea în hală. Cele două femei parcară maşina cu faţa spre peretele halei şi coborâră, cu braţele pe lângă corp şi palmele la vedere. Râmaseră de-o parte şi de cealaltă a maşinii, în vreme ce bărbaţii se apropiau. Se opriră la câţiva metri distanţă. Unul dintre ei le măsură din priviri, în vreme ce al doilea – un individ înalt şi solid – luă armele celor două femei şi telefoanele şi le aruncă pe bancheta din spate a maşinii. Apoi le percheziţionă, în căutare de microfoane. Căută peste tot, dar fără să depăşească limitele bunei-cuviinţe, ca un adevărat profesionist. Când termină, cei doi se îndreptară spre o furgonetă parcată ceva mai încolo. Cele două femei îi urmară. Urcară cu toţii în furgonetă şi se aşezară pe podea, printre cutii cu vopsea, scări şi cârpe murdare. Cei doi bărbaţi ocupară strategic locurile de lângă portieră.

— Sunt Juan, iar el e Ferdinand, spuse cel care se mulţumise să asiste la percheziţie. Vă rog, numele dumneavoastră.

— Maria Comeja şi Aideen Sanchez, rosti Maria.

Aideen remarcă modificarea, menită să-i ascundă originea. Fusese o mişcare inspirată din partea Mariei. Indivizii aceştia nu aveau prea multe motive să se încreadă în propriii lor conaţionali, darămite într-o străină. De regulă, un conflict intern constituie un mediu propice pentru puterile străine dispuse să-şi

împartă banii, armele şi, totodată, influenţa. O astfel de prejudecată, bine înrădăcinată, era întotdeauna greu de contracarat.

Aideen îi privi pe rând pe cei doi bărbaţi. Juan era cel mai vârstnic. Părea obosit. Avea o mulţime de riduri la colţurile ochilor plini de vioiciune, iar umerii îi erau încovoiaţi de parc-ar fi purtat o povară. Celălalt era un colos cu ochii adânciţi în orbite şi sprâncene groase. Avea pielea fină şi întinsă, precum chipul de pe o monedă, iar umerii laţi îi erau drepţi.

— De ce ai venit aici, Maria Comeja? întrebă Juan.

— Vreau să stăm de vorbă despre un general de armată numit Rafael Amadori, răspunse Maria.

Juan o privi lung.

— Spune.

Maria îşi scoase pachetul de ţigări din buzunarul jachetei, îşi scoase una şi-i servi şi pe ceilalţi. Juan acceptă o ţigară.

Acum, ajunsă la faţa locului, Aideen se simţea stânjenită de faptul că erau obligate să colaboreze cu nişte ucigaşi. Dar, aşa cum spusese Martha, fiecare ţară îşi avea regulile ei. Aideen nu putea decât să spere că Maria ştia ce făcea.

Maria îi oferi un foc lui Juan, apoi îşi aprinse la rândul ei ţigara. Felul în care îi oferise focul – scăpărând chibritul ţinut între degete şi invitându-l pe Juan să-i ia mâna şi să i-o ducă la vârful ţigării – conferi gestului un aer intim. Aideen admiră priceperea cu care Maria se folosise de un gest banal pentru a stabili o relaţie cu acest bărbat.

— *Senor* Ramirez şi capii altor câteva *familii* şi întreprinderi prospere au fost ucişi ieri seară de un om care lucra pentru Amadori, începu Maria. Bănuiesc că l-aţi întâlnit. Adolfo Alcazar.

Juan nu scoase nici un cuvânt.

Glasul Mariei era mai blând decât îl auzise vreodată Aideen. Încerca să-l îmblânzească pe Juan.

— Amadori e un înalt ofiţer, foarte puternic, care pare să deţină un rol-cheie în tot ce s-a întâmplat, continuă ea. Iată cum cred eu că s-au petrecut lucrurile. Ramirez a ordonat în cursul zilei de ieri uciderea unui cetăţean american. Amadori ştia că acest lucru urma să se întâmple şi nu a intervenit. De ce? Pentru a putea prezenta naţiunii o înregistrare care să-l incrimineze pe deputatul Serrador. De ce? Pentru ca Serrador şi bascii pe care îi reprezintă să fie discreditaţi, atât în ţară, cât şi pe plan extern. Apoi i-a ordonat lui Alcazar să-l ucidă pe patronul vostru şi pe

tovarăşii săi de conspiraţie. Cu ce scop? Pentru a-i discredita pe catalani şi a le distruge temelia puterii. Orice manevră politică ar fi plănuit Serrador şi ceilalţi lideri ucişi, planul lor este de-acum zădărnicit. Dar, ceea ce este şi mai important, continuă Maria, existenţa unei conspiraţii e menită să demonstreze slăbiciunea guvernului. Autorităţile nu ştiu în cine să aibă încredere, pe cine se pot baza pentru a menţine stabilitatea naţiunii. Poporul nu se va lăsa amăgit cu vorbe. Oamenii se luptă unii cu alţii, de la Atlantic la Mediterana, din Golful Biscaya până-n Gibraltar. Guvernul are nevoie de o mână forte pentru a restabili ordinea. Am toate motivele să cred că Amadori a orchestrat totul pentru a deveni omul providenţial de care are nevoie ţara.

Juan o măsură din priviri, prin ceaţa fumului de ţigară.

— Şi ce-i cu asta? întrebă el. În cele din urmă, ordinea va fi restabilită.

— Da, dar nu aşa cum a fost iniţial, replică Maria. Ştiu câte ceva despre Amadori, dar nu îndeajuns. E un naţionalist castilian şi, din câte mi-am putut da seama, e megaloman. Se pare că intenţionează să se folosească de aceste incidente pentru a determina instituirea legii marţiale pe tot teritoriul Spaniei, preluând apoi conducerea militară. Ceea ce mă îngrijorează e faptul că nu cred că va fi dispus să se dea la o parte după restabilirea ordinii. Vreau să ştiu ce informaţii deţineţi despre Amadori sau dacă aţi putea obţine informaţiile de care am nevoie pentru a-l opri.

Juan se strâmbă.

— Îmi sugerezi că ai dori ca Interpolul şi *familia* Ramirez să colaboreze?

— Exact.

— E ridicol, spuse Juan. Ce anume v-ar împiedica să ne spionaţi, profitând de acest context?

— Nimic, recunoscu Maria.

— Aşadar, admiţi că aţi putea face asta, se încruntă Juan.

— Da, recunosc, spuse Maria. Dar, dacă nu îl oprim pe generalul Amadori, orice informaţii aş putea afla despre *familie* se vor dovedi inutile. Generalul are să vă vâneze şi vă va distruge. Dacă nu din răzbunare pentru uciderea agentului său, o va face pentru a anihila posibila ameninţare pe care o reprezentaţi, aceea de a deveni catalizatorul care ar putea reuni *familiile* împotriva lui.

Juan întoarse capul către Ferdinand. Colosul cu muşchi de

granit se gândi câteva clipe, apoi încuviinţă din cap. Juan o privi pe Maria. Aideen îl imită. Maria jucase cinstit faţă de Juan – o mişcare superbă, demnă de toată admiraţia.

— S-au văzut alianţe şi mai ciudate în vreme de război, rosti Juan într-un târziu. E-n regulă. Am încercat să aflăm câte ceva despre Amadori, de când ne-am întors la fabrică. Mai avem câţiva aliaţi în guvern şi în armată, dar numărul lor s-a împuţinat drastic. Moartea lui senor Ramirez i-a speriat pe foarte mulţi.

— Acesta i-a şi fost scopul, observă Maria.

— Amadori lucrează la Madrid, în cadrul Ministerului Apărării, urmă Juan. Din câte am auzit însă şi-ar fi stabilit cartierul general în altă parte. Încercăm să aflăm unde anume. Individul are însă aliaţi puternici, castilienii din Congresul Deputaţilor şi din Senat. Aceştia îl sprijină cu fonduri şi cu tăcerea lor.

— Ce vrei să spui?

— Prim-ministrul are dreptul să instituie legea marţială, dar parlamentul poate să-i blocheze această iniţiativă, refuzând să acorde fonduri în acest sens, dacă nu sunt de acord cu dimensiunile acestora, sau cu identitatea celui ce urmează să supervizeze aplicarea legii marţiale.

— Iar în cazul de faţă, parlamentul nu a făcut acest lucru, deduse Maria.

— Nu, spuse Juan. Mi s-a spus, de către un informator din cadrul *familiei* Ruiz…

— Fabricanţii de computere? întrebă Maria.

— Da, încuviinţă Juan. Mi s-a spus că fondurile acordate au fost chiar mai mari decât cele cerute de prim-ministru. De cinci ori mai mari.

Maria fluieră uimită.

— Dar de ce nu e dispus parlamentul să-l susţină pe prim-ministru? întrebă Aideen. Spania se confruntă cu un pericol real.

Juan îşi întoarse privirea de la Maria către Aideen.

— De obicei, fondurile de acest fel sunt aprobate în tranşe succesive, tocmai pentru a preveni o lovitură de palat de acest gen. În spatele manevrei se află oameni foarte puternici. Poate că ei şi familiile lor au fost ameninţaţi. Ori poate că li s-au promis poziţii mai avantajoase în cadrul noului regim.

— Oricum va fi fost, cert este că acum Amadori deţine banii şi autoritatea necesară pentru a acţiona după bunul său plac, spuse Maria, trăgând din ţigară. O stratagemă pe cât de simplă, pe atât de strălucită. Având controlul asupra armatei, în

condiţiile în care guvernul e subminat de actele de trădare, generalul Amadori nu mai poate fi oprit prin nici un fel de acţiuni legale.

— Exact, confirmă Juan. Acesta e motivul pentru care *familia* a decis să acţioneze pe cont propriu, după propriile noastre metode.

Maria îl privi în ochi pe Juan, apoi îşi strivi ţigara pe podeaua furgonetei.

— Ce s-ar întâmpla dacă generalul ar fi înlăturat?

— Dacă ar fi demis? întrebă Juan.

— Am spus „înlăturat”, replică tăios femeia. Dacă m-aş fi referit la demisie, aş fi spus „demis”.

Juan se întoarse şi îşi stinse ţigara pe peretele furgonetei. Ridică din umeri.

— Am avea cu toţii numai de câştigat. Dar ar trebui să se acţioneze cât mai curând. Dacă Amadori are timp destul la dispoziţie pentru a se erija în postura de salvator al Spaniei, elanul creat de el va împinge lucrurile mai departe, pe făgaşul dorit, cu sau fără el.

— Categoric, îl aprobă Maria. Iar Amadori nu va pierde prea mult timp înainte de a-şi proclama eroismul.

Juan încuviinţă.

— Problema e că nu va fi uşor să ajungem în preajma lui. Dacă va sta într-un loc, va fi bine păzit. Dacă se va deplasa, itinerariul său va fi strict secret Ne putem considera norocoşi dacă…

— Linişte! ceru brusc Aideen.

Ceilalţi o priviră uimiţi. O clipă mai târziu, Maria auzi şi ea ceea ce îi atrăsese atenţia. Simţiră cu toţii, foarte curând, vibraţiile de joasă frecvenţă ale zgomotului motoarelor unor elicoptere.

— Elicoptere, rosti Juan.

Sări în picioare şi deschise portiera din spate a furgonetei.

Aideen i se alătură. La vreo doi kilometri distanţă se zăreau luminile de navigaţie a patru elicoptere care se apropiau dinspre coline.

— Se îndreaptă încoace, observă Juan. Se întoarse spre Maria:

— Sunt ai voştri?

Ea clătină din cap. Îl împinse deoparte şi sări pe asfalt. Urmări o vreme din priviri elicopterele, apoi se întoarse către Juan:

— Scoate-ţi oamenii de-aici şi trimite-i într-o zonă mai sigură. Şi dă-le arme.

Aideen îşi făcu loc printre cei doi bărbaţi.

— Stai puţin, interveni ea. Le spui oamenilor ăstora să deschidă focul împotriva armatei spaniole?

— Sincer, habar n-am, replică grăbită Maria, după care porni în fugă spre maşina lor. După toate probabilităţile, aceştia sunt oamenii lui Amadori. Dacă vreunul dintre membrii *familiei* va fi capturat sau ucis, se va ajunge exact în situaţia de care ne temeam noi. Reducând la tăcere posibilele focare de tulburări, Amadori îşi va spori prestigiul în rândul populaţiei.

Aideen alergă pe urmele Mariei. Încerca să construiască în gând un scenariu diferit. Dar la San Sebastian nu izbucnise nici o revoltă pe străzi, iar ancheta în privinţa atentatului din golf era de competenţa poliţiei. De-aici şi până la poalele munţilor nu se aflau decât ogoare şi mici gospodării. Fabrica lui Ramirez era singura ţintă demnă de acest nume pentru escadrila de elicoptere.

„Mă aflu într-o ţară civilizată care se pregăteşte de război împotriva propriilor cetăţeni”, îşi spuse ea. Oricât de greu i-ar fi venit să accepte acest fapt, cu fiecare clipă ce trecea se vedea nevoită să se încline în faţa evidenţelor.

Juan coborî la rândul său din maşină, urmat de Ferdinand.

— Unde te duci? strigă el în urma Mariei.

— Să-mi sun şeful, răspunse ea. Am să te anunţ dacă aflu ceva nou.

— Spune-le alor tăi că nu vom deschide focul împotriva lor decât dacă vom fi atacaţi! strigă Juan, iar apoi începu să alerge spre hală, însoţit de Ferdinand.

Elicopterele se aflau la cel mult patru sute de metri distanţă.

— Spune-le că n-avem nimic de împărţit cu soldaţii de rând sau cu oamenii din…

Cuvintele lui fură acoperite de huruitul regulat al elicelor, în timp ce elicopterele coborâră, ca un stol de vulturi, deasupra fabricii. O clipă mai târziu, duduitul acut al mitralierelor Modelo L-1-003 aeropurtate se adăugă vacarmului, iar Juan şi Ferdinand se aruncară la pământ.

22

Marţi, ora 5 şi 43 de minute,
Madrid, Spania

Darrell McCaskey nu reuşea să adoarmă.

După ce o conduseseră pe Aideen la aerodrom, îl însoţise pe Luis la sediul madrilen al Interpolului. Micul complex de birouri ocupa un singur etaj al clădirii poliţiei districtuale. Clădirea din cărămidă, construită la începutul secolului, era situată la intersecţia largului bulevard Gran Via cu Calle de Hortaleza. Întoarcerea în oraş se petrecuse în tăcere, ceea ce îi îngăduise lui McCaskey să reflecteze la lunile pe care le petrecuse împreună cu Maria.

Ajuns la hotel şi copleşit brusc de oboseală, McCaskey se prăbuşise pe canapeaua moale din camera de zi. Dar, deşi îşi închisese cu bucurie ochii, inima lui împovărată refuza să-şi liniştească bătăile. Furia Mariei, deşi previzibilă, îl tulburase adânc. Îi reamintise lui McCaskey de cea mai mare greşeală a vieţii sale: faptul că, în urmă cu doi ani, nu se împotrivise plecării ei.

Partea cea mai tristă era că ştia că făcuse o greşeală enormă încă din clipa când o săvârşise.

Întins pe canapea, McCaskey rememoră, pe deplin vii în memoria sa, diferenţele dintre ei doi, aşa cum ieşiseră acestea la suprafaţă pe parcursul lunilor petrecute de ea în America. Maria trăia doar pentru prezent, fără să-şi facă prea multe griji în privinţa sănătăţii, a banilor sau a pericolelor ce o păşteau în misiunile încredinţate. Aveau gusturi diferite în materie de muzică şi sporturile lor preferate erau diametral opuse. Ei îi plăcea să meargă cu bicicleta, lui îi plăcea să se plimbe şi să conducă. El era atras de oraşele mari, de aglomerările dătătoare de energie, ei îi plăcea atmosfera liniştită de la ţară.

Dar oricare ar fi fost diferenţele dintre ei – şi erau multe, nu glumă! – un lucru nu putea fi tăgăduit: se iubiseră. Era singurul lucru care ar fi trebuit să conteze. Acum, acest lucru era cu atât mai limpede.

McCaskey îşi amintea expresia de pe chipul ei, în clipa în care îi spusese că, din punctul său de vedere, relaţia dintre ei nu avea cum să funcţioneze. Avea să aibă mereu în faţa ochilor chipul ei aspru, dar profund jignit – precum acela al unui soldat rănit, care refuză să recunoască acest lucru şi e hotărât să lupte mai departe. Era una dintre acele imagini care ţi se întipăresc în suflet, revenind din vreme în vreme, la fel de vii ca şi în clipa în care le-ai văzut pentru întâia oară. „E un soi de malarie emoţională”, spusese odată Liz Gordon, psihologul Centrului de Comandă, într-o discuţie despre relaţiile eşuate.

O sintagmă foarte nimerită.

McCaskey renunţă să mai încerce să adoarmă. Rămase întins, cu privirile aţintite spre tuburile fluorescente de neon din tavan. În clipa aceea, Luis îşi făcu apariţia. Intră valvârtej şi se îndreptă spre unul dintre telefoane. Pocni din degete şi-i făcu semn lui McCaskey să ridice celălalt receptor.

— Maria, pe linia cinci, explică Luis. Se află în mijlocul unui schimb de focuri.

McCaskey sări în picioare şi se repezi spre masa pe care se afla telefonul.

— Sunt tefere? întrebă el.

— Se află într-o maşină, spuse Luis. Maria crede că e de preferat să rămână pe loc.

Ridică receptorul. McCaskey îl imită şi apăsă pe tasta cu numărul cinci.

— Maria? rosti Luis. Darrell e şi el pe fir, iar Raul încearcă să afle ce e cu elicopterele. Ce s-a mai întâmplat acolo?

McCaskey hotărî să amâne cererea de explicaţii. Luis putea să-i explice mai târziu, dacă îi scăpa cumva semnificaţia celor spuse.

— Două dintre elicoptere survolează în cerc fabrica, la joasă înălţime, spuse Maria. Celelalte două staţionează deasupra acoperişului halei. De la bord coboară trupe. Câţiva dintre soldaţi ocupă poziţii la marginea acoperişului. Alţii se folosesc de scări pliante de aluminiu pentru a coborî, în dreptul intrărilor în hală. Cu toţii sunt înarmaţi cu semiautomate.

— Spuneai că doi oameni au fost deja împuşcaţi.

— Au tras în doi dintre membrii *familiei* Ramirez, Juan şi Ferdinand, spuse Maria. Amândoi au participat la acţiunea de răzbunare împotriva celui care a aruncat în aer iahtul. Cei doi s-au aruncat la pământ în momentul deschiderii focului, apoi s-au

predat soldaţilor. Cred că sunt nevătămaţi.

Vocea îi era calmă şi puternică. McCaskey fu mândru de reacţia ei. Şi-ar fi dorit din tot sufletul să nu fi rostit niciodată acele cuvinte stupide cu care o îndepărtase.

— În momentul atacului, tocmai discutam cu cei doi, continuă Maria. Nu ştiu dacă soldaţii urmăreau să-i prindă chiar pe ei sau dacă elicopterele au deschis focul asupra ţintei aflate la îndemână.

— Paznicul, interveni Aideen.

— A, exact, adăugă Maria. Aideen a observat că paznicul de la poarta fabricii dispăruse în momentul începerii atacului.

Tipul e un fost militar. E posibil ca el să-i fi indicat pe cei doi soldaţilor drept ţintă a atacului.

Un ofiţer înalt şi musculos năvăli în camera de zi. Luis se întoarse şi îl privi întrebător. Bărbatul clătină din cap.

— Cei din elicoptere nu şi-au înregistrat misiunea, rosti el.

— Înseamnă că ordinul nu a urmat calea ierarhică legală, deduse Luis, astfel încât să poată fi auzit şi de Maria.

— Asta nu mă surprinde deloc, spuse aceasta.

— Ce vrei să spui? întrebă Luis.

— Sunt convinsă că această operaţiune a fost ordonată de generalul Rafael Amadori, ca parte a războiului său personal, îl lămuri Maria. Se pare că a manipulat evenimentele astfel încât parlamentul să-i încredinţeze puteri sporite, dată fiind starea de urgenţă. Dispune acum, într-un interval foarte scurt, de ceea ce-i este necesar pentru a distruge posibila opoziţie. Când se va hotărî cineva să încerce să îl oprească, va fi prea târziu.

— Ştim unde se află generalul? întrebă McCaskey.

— Deocamdată nu, îi răspunse Maria. Sunt convinsă însă că e foarte greu de pătruns în preajma lui. Trebuie să-i recunoaştem cel puţin un merit lui Amadori. E extrem de bine pregătit.

McCaskey sesiză o schimbare în vocea Mariei. O recunoscu, deoarece dintotdeauna acest gen de intonaţie îl făcuse să simtă muşcătura geloziei. Maria nu aproba motivaţiile sau acţiunile lui Amadori, dar nutrea o anume admiraţie, cât se poate de sinceră, faţă de ingeniozitatea lui.

Maria tăcu, iar în receptor se auziră împuşcături.

Aideen spuse ceva, dar McCaskey nu reuşi să înţeleagă ce anume.

— Maria, spune ceva! strigă el în receptor.

Trecură câteva secunde înainte ca glasul Mariei să se facă din

nou auzit.

— Îmi pare rău, spuse ea. Trupele au pătruns în incinta fabricii. Încercăm să ne dăm seama ce se întâmplă înăuntru.

Nu putem să vedem nimic din cauza maşinilor parcate aflate între noi şi intrare. Soldaţii au tras câteva salve şi... La n*aiba!*

— Ce e? întrebă McCaskey, alarmat.

În receptor se făcură auzite câteva ordine răstite, care lăsară în curând locul duduitului neîntrerupt al armelor automate.

— *Maria*! strigă McCaskey.

— S-au lăsat provocaţi de soldaţi, spuse ea.

— Cine? întrebă Luis.

— Unii dintre muncitorii aflaţi în hală, printre care se aflau cu siguranţă câţiva dintre membrii *familiei*, explică Maria. Dinăuntru s-au auzit împuşcături. Probabil că au ripostat, deschizând focul după salvele de avertisment ale soldaţilor. Muncitorii ies în fugă din hală. Se trage. Cei care au arme sunt seceraţi imediat. Juan le strigă să se predea.

McCaskey îi aruncă o privire lui Luis. Ofiţerul de la Interpol pălise, constată McCaskey atunci când acesta îi întoarse privirea.

— E incredibil, urmă Maria. Soldaţii trag fără somaţie în toţi cei care refuză să-şi arunce armele. Chiar şi în cei care sunt înarmaţi doar cu răngi. Dinăuntru se aud strigăte. Se pare că îi somează pe toţi să se predea.

— Cât de departe vă aflaţi de poziţiile ocupate de soldaţi? vru să afle McCaskey.

— La vreo patru sute de metri, dar mai sunt şi alte maşini aici, în parcare. S-ar putea ca prezenţa noastră să fi trecut neobservată.

McCaskey simţi cum îl trec sudori reci. Îşi dorea să fi ştiut o cale prin care să le scoată de acolo pe cele două femei. Aruncă din nou o privire către colegul său. Ochii lui Luis se mutau cu repeziciune dintr-o direcţie într-alta, fără a urmări ceva anume. Şi el era neliniştit.

— Luis, unde se află elicopterul poliţiei? întrebă McCaskey, pe un ton grav.

— E tot acolo.

— Ştiu. Crezi că ai putea obţine permisiunea de a-l trimite la faţa locului?

Luis ridică neputincios din umeri.

— Chiar dac-aş putea să o fac, mă îndoiesc că poliţiştii ar fi dispuşi să zboare într-acolo. Ar bănui că e vreun vicleşug de-al

familiei, menit să-i atragă în capcană.

O ofensivă militară puternică, combinată cu o imensă cantitate de paranoia. Era genul de situaţie în care liderii renunţă să aibă încredere în oricine, în afara celor mai apropiaţi colaboratori ai lor. De asemenea, era una dintre acele situaţii în care soldaţii de rând se preschimbă în călăi cu sânge-rece.

O vreme, tăcură cu toţii. McCaskey nu-l scăpa din ochi pe Luis. Aveau la dispoziţie trei opţiuni. Femeile puteau să rămână pe loc, puteau încerca să se strecoare afară din incintă sau, în sfârşit, puteau să încerce să se predea soldaţilor. Dacă încercau să fugă şi erau descoperite, aveau să fie, aproape sigur, împuşcate. Acest risc nu dispărea însă nici în cazul în care s-ar fi predat. Cea mai sigură variantă era să rămână pe loc şi, în cazul în care ar fi fost descoperite, să-şi folosească actele false de identitate. McCaskey se întrebă dacă Luis era dispus să-şi asume răspunderea pentru a le scoate din bucluc. De regulă, Luis era mereu gata să îşi asume responsabilitatea pentru acţiunile subordonaţilor săi şi să suporte orice consecinţă. Dar de astă dată în joc nu erau cariere, ci vieţi.

— Maria, ce ai de gând să faci? întrebă Luis.

— Exact asta mă întrebam şi eu adineauri, răspunse ea. Nu-mi dau seama ce urmăresc trupele de asalt. Acum văd cum din hală sunt scoşi prizonierii. Sunt zeci. N-am însă idee unde îi vor duce. E posibil să fie interogaţi. Mă întreb dacă nu cumva…

— Ce anume? întrebă Luis.

La celălalt capăt al firului se auzi o conversaţie şoptită. Apoi se făcu linişte, întreruptă când şi când de rafale răzleţe.

— Maria? întrebă Luis.

Conversaţia încetă cu totul. Acum se mai auzeau doar împuşcăturile.

— Maria! repetă Luis.

O clipă mai târziu, în receptor răsună glasul lui Aideen:

— Maria nu-i aici.

— Dar unde e? izbucni Luis.

— Se îndreaptă spre hală, cu mâinile ridicate, răspunse Aideen. Va încerca să se predea soldaţilor.

23

Luni, ora 22 şi 45 de minute,
Washington, D.C.

Apelul telefonic primit din partea consilierului pentru Siguranţa Naţională, Steve Burkow, fu pe cât de scurt, pe atât de surprinzător.

— Preşedintele intenţionează să anunţe o schimbare radicală în politica administraţiei faţă de Spania, îl informă Burkow pe Paul Hood. Eşti aşteptat la unsprezece şi jumătate, în celula de criză de la Casa Albă. Şi încă ceva. Ai vrea, te rog, să ne transmiţi ultimele informaţii şi raportul privind situaţia militară?

Trecuse mai puţin de o oră de la teleconferinţa Secretarului General al Naţiunilor Unite, Manni. Hotărârea luată atunci presupunea menţinerea stării actuale de lucruri. Hood reuşise să se întindă şi să aţipească niţel. Se întrebă ce anume putea determina o modificare atât de radicală într-un interval atât de scurt.

Hood confirmă dorinţa sa de a fi prezent la timp, potrivit convocării. Apoi închise telefonul şi intră în baia minusculă a biroului personal. Închise uşa. Alături de întrerupător se afla un post telefonic. Hood se stropi cu apă rece, ca să se învioreze, iar apoi îl sună pe Bob Herbert. Asistentul acestuia îi spuse că Herbert tocmai discuta cu Darrell McCaskey şi întrebă dacă era vorba de o urgenţă. Hood îi răspunse negativ şi îi transmise lui Herbert să îl sune de îndată ce va fi terminat discuţia cu McCaskey.

Hood sfârşise spălatul pe faţă şi tocmai îşi aranja cravata când telefonul începu să sune pe linia internă. Hood se bucură să-l audă. Asemenea unei păsări de pradă atrasă de un vânat uşor, mintea sa revenea mereu la Sharon şi la copii. Nu ştia de ce – oare încerca să se autopedepsească? – dar acum nu voia să-i stea gândurile la ei. Când o criză e pe punctul să izbucnească, nu e momentul cel mai potrivit pentru a-ţi regândi viaţa şi ţelurile.

Hood apăsă pe butonul de amplificare al telefonului şi se rezemă de chiuveta de inox.

— Aici Hood.

— Paul, sunt Bob, rosti Herbert. Urma să te sun oricum.

— Ce veşti ai de la Darrell?

— E destul de urâtă treaba, spuse Herbert. Supravegherea BNR a confirmat informaţia conform căreia patru elicoptere, trimise, se pare, de generalul Amadori, au atacat fabrica Ramirez la ora locală 5 şi 20 de minute. Aideen Marley şi Maria Comeja s-au aflat în parcarea fabricii, pitite în maşina lor, pe tot parcursul asaltului. Soldaţii spanioli au împuşcat aproximativ douăzeci de oameni înainte de a prelua controlul asupra obiectivului şi de a-i încercui pe cei rămaşi. După spusele lui Aideen, care a rămas în maşină şi a păstrat contactul cu Darrell, Maria s-a predat soldaţilor. Speră să poată afla locul unde se află Amadori şi să ne poată transmite, într-un fel sau altul, această informaţie.

— Aideen se află cumva în pericol iminent?

— Nu cred, răspunse Herbert. Trupele ignoră deocamdată parcarea. După părerea ei, vor să-i adune pe toţi cei aflaţi în hală şi s-o întindă de-acolo.

— Cum rămâne cu Maria? vru să afle Hood. Va încerca să-l oprească pe Amadori?

Ştia că la Casa Albă fuseseră, cu siguranţă, transmise deja aceste informaţii, măcar parţial. Probabil că acesta era unul dintre motivele şedinţei la care fusese convocat cu atâta grabă. Mai ştia, de asemenea, că preşedintele avea să-i pună, la rândul său, aceeaşi întrebare.

— Sincer să fiu, habar n-am, recunoscu Herbert. De îndată ce voi fi pus receptorul în furcă, am să o întreb pe Liz despre antrenamentul psihologic pe care l-a făcut cu Maria în perioada cât a fost aici. Poate ne oferă vreo idee.

— Ce părere are Darrell? întrebă Hood nerăbdător. Dacă e cineva care s-o cunoască îndeaproape pe Maria Comeja, el e acela.

Hood nu punea preţ prea mare pe studiile psihanalitice. Intuiţia şi sentimentele valorau de o mie de ori mai mult decât un studiu rece, impersonal.

— Care bărbat e în stare să cunoască efectiv o femeie? întrebă retoric Herbert, în loc de răspuns.

Hood fu gata să-i spună colegului său să-l scutească de filosofia asta de doi bani, dar mintea îi fugi la Sharon. Tăcu. Herbert avea dreptate.

— Am să-ţi răspund totuşi la întrebare, continuă Herbert.

Darrell spune că Maria nu s-ar da în lături să-l ucidă pe Amadori. E foarte hotărâtă în tot ce face. Darrell spune c-ar fi capabilă să-i sfâşie carotida cu un vârf de creion ori cu o agrafă de birou. Mai spunea şi că a observat că, deşi îi detesta metodele barbare, Maria părea să-l admire pe general pentru curajul şi forţa de care a dat dovadă.

— Şi ce înseamnă asta?

— S-ar putea să se gândească prea mult înainte de a acţiona, explică Herbert. Ar putea să ezite şi să rateze ocazia care i s-ar putea oferi.

— Crezi că i s-ar putea alătura? întrebă Hood.

— Darrell spune că nu. Categoric nu, adăugă Herbert.

Hood nu era la fel de sigur de acest lucru, dar hotărî să-i dea crezare, de astă dată, lui Darrell. Herbert nu mai aflase nimic nou despre moartea lui Serrador şi nici nu deţinea încă o confirmare a implicării acestuia în asasinarea Marthei. Continua să se ocupe însă de aceste lucruri. Hood îi mulţumi şi îl rugă să transmită ultimele date la cabinetul preşedintelui. Apoi îşi luă haina şi porni spre Casa Albă.

Traficul era destul de răzleţ la această oră târzie, astfel încât avu nevoie de mai puţin de o jumătate de oră pentru a ajunge la destinaţie. Ieşi de pe Constitution Avenue, cotind pe 17th Street, apoi o luă la dreapta pe sensul unic de pe E Street. Coti din nou la stânga şi ajunse la poarta de sud-vest a Casei Albe. Se legitimă, parcă maşina şi intră în clădire prin Aripa de Vest. Străbătu cu paşi grăbiţi coridoarele largi.

În orice stare de spirit s-ar fi aflat, oricât de gravă ar fi fost criza cu care se confrunta, oricât de cinic s-ar fi străduit să fie, Hood era de fiecare dată tulburat de măreţia istorică a Casei Albe. Locul acesta era un *nexus* al trecutului şi al viitorului. Doi dintre Părinţii Fondatori ai naţiunii trăiseră aici, în aceste încăperi. Din acest loc, Lincoln păstrase unitatea ţării şi o consolidase. Cel de-al doilea război mondial fusese câştigat tot de aici. În această clădire se luase hotărârea cuceririi Lunii. Atunci când înţelepciunea, curajul şi viclenia se combinau în doza corectă, din acest lăcaş, naţiunea şi chiar întreaga lume puteau fi determinate să împlinească orice vis. De câte ori se afla aici, Hood nu se putea gândi la slăbiciunile liderilor naţiunii. Simţea doar un elan nebănuit, plin de speranţă, animat de focul nestins al puterii.

Coborî cu ascensorul principal la primul nivel subteran.

Dedesubt se mai aflau alte patru niveluri. Ele erau ocupate de un centru de comandă, o infirmerie, un adăpost pentru preşedinte şi apropiaţii săi şi o cantină. Hood fu întâmpinat de un tânăr ofiţer din serviciile de pază, care îi verifică amprentele digitale cu ajutorul unui miniscanner cu laser. Când dispozitivul emise un sunet acut, lui Hood îi fu îngăduit să treacă de punctul de control, printr-o poartă detectoare de metale. Un asistent al preşedintelui îl aştepta aici pentru a-l conduce în celula de criză, o încăpere având pereţii acoperiţi cu lambriuri de lemn.

Steve Burkow era deja acolo, la fel şi impozantul şef al statului-major interarme, generalul Vanzandt. Carol Lanning îi ţinea locul secretarului de stat Av Lincoln, aflat într-o vizită în Japonia. Mai era de faţă şi Marius Fox, noul director al CIA. Fox era un bărbat trecut de patruzeci de ani, de înălţime medie, nu foarte corpolent. Îşi purta părul negru tuns scurt şi se îmbrăca întotdeauna foarte elegant. În buzunarul de la piept avea mereu o batistă de culoare deschisă, care nu reuşea însă niciodată să-i lumineze privirea întunecată. Era genul de om căruia se vedea limpede că-i plăcea munca sa mai mult decât orice altceva.

„Dar e nou în funcţie”, îşi zise Hood cinic. Era interesant de văzut cât timp avea să treacă până când Fox avea să se lase copleşit de birocraţie şi de tensiunea implicată de funcţia sa.

În centrul încăperii puternic luminate se afla o masă lungă de conferinţe, din lemn de mahon. Câte un post telefonic securizat STU-3 şi un monitor a cărui tastatură culisa de sub masă erau poziţionate în dreptul fiecăruia dintre cele zece fotolii. Sistemul computerizat era autonom. Orice fel de date sau programe, chiar cele provenite de la Departamentul de Stat sau Departamentul Apărării, erau devirusate cu grijă înainte de a fi introduse în sistem. Pe pereţi atârnau hărţi detaliind poziţiile trupelor Statelor Unite şi ale altor ţări pe glob; steguleţele colorate marcau posibilele zone de conflict. Steguleţele roşii indicau crize deja existente, iar cele verzi zonele cu potenţial conflictual. În Spania nu fusese plasat nici un steguleţ; doar în largul coastelor fusese înfipt unul verde. Se părea că schimbarea atitudinii administraţiei nu prevedea intervenţia terestră a trupelor americane în regiune. Steguleţul verde din larg era, după toate probabilităţile, portavionul trimis în scopul unei eventuale evacuări în caz de necesitate a oficialilor americani.

Nimeni din cei prezenţi nu apucă nici măcar să-l salute pe Hood, înainte ca preşedintele să-şi facă apariţia.

Preşedintele Michael Lawrence era înalt, iar statura, la fel ca vocea, îi dădea o alură foarte... prezidenţială. Lawrence deţinea acea rară combinaţie care îi e necesară unui lider adevărat, între farmec, carismă şi calm. Îşi purta părul ceva mai lung dat pe spate, iar rezonanţa glasului său, adăugată acestui aspect oarecum dramatic, îl făcea să semene cu Marc Antoniu, perorând pe treptele senatului roman. Pe de altă parte însă, Michael Lawrence arăta cu mult mai obosit decât în ziua în care îşi preluase funcţia. Era tras la faţă, ochii îi erau încercănaţi, iar părul părea a fi argintiu, fiind mai mult alb decât încărunţit. Era o situaţie prin care treceau majoritatea preşedinţilor, deşi nu întotdeauna tensiunea funcţiei enorm de importante era aceea care îi îmbătrânea, ci conştiinţa faptului că vieţile unor oameni erau profund şi permanent afectate de fiecare decizie luată de ei. Acestor factori li se adăugau fluxul continuu de crize izbucnite în zori sau în miez de noapte, extenuantele călătorii peste hotare şi, în plus, ceea ce Liz Gordon numea „efectul posterităţii”: dorinţa de a-şi asigura un loc confortabil, un rol pozitiv în cărţile de istorie, păstrând totodată stima celor care îi aleseseră. Era o povară emoţională şi intelectuală uriaşă, cu care puţini dintre oameni ajungeau să se confrunte.

Preşedintele le mulţumi tuturor pentru prezenţă şi se aşeză. În vreme ce-şi turna o ceaşcă de cafea, îi prezentă lui Hood condoleanţe pentru moartea Marthei Mackall. Preşedintele deplânse pierderea unei tinere talentate, cu un mare viitor în diplomaţie şi anunţă că încredinţase deja cuiva sarcina organizării unei slujbe comemorative discrete în memoria ei. Hood îi mulţumi. Preşedintele Lawrence se pricepea de minune la relaţiile cu oamenii şi, ceea ce era mai important, credea sincer în ceea ce spunea.

Apoi abordă fără nici o altă introducere criza curentă. Schimbarea de viteză era un alt lucru la care se pricepea de minune.

— Tocmai am încheiat o teleconferinţă cu vicepreşedintele şi cu ambasadorul Spaniei, *Senor* Garcia Abril, anunţă preşedintele, care sorbi o gură de cafea înainte de a continua. După cum ştiţi probabil cu toţii, situaţia din Spania e foarte confuză din punct de vedere militar. Poliţia a reuşit să înăbuşe unele revolte, ignorându-le însă cu totul pe altele. Carol, vrei să ne dai câteva amănunte în această privinţă?

Lanning încuviinţă şi îşi consultă însemnările înainte de a

începe să vorbească:

— Poliţia şi armata au ignorat atacurile castilienilor împotriva altor grupări etnice, spuse ea. Bisericile din întreaga ţară sunt literalmente asaltate de mii de oameni care vin să ceară adăpost preoţilor.

— Reuşesc să facă faţă? întrebă Burkow.

— Au reuşit, până în momentul în care mulţimea a devenit mult prea numeroasă în anumite locuri, răspunse ea, răsfoindu-şi hârtiile. Astfel de cazuri sunt parohia Maria Reina din Barcelona şi Iglesia del Senor din Sevilla. Preoţii s-au văzut nevoiţi să blocheze uşile şi să refuze accesul oricui altcuiva, în câteva cazuri a fost chemată poliţia pentru a risipi mulţimile care asaltau bisericile. Trebuie să adaug că astfel de solicitări au fost condamnate într-o declaraţie neoficială de către Vatican, deşi în cursul zilei de azi urmează să emită o declaraţie publică prin care îndeamnă publicul să dea dovadă de „cumpătare şi compasiune”.

— Mulţumesc, rosti preşedintele. Se pare că Spania este condusă la ora aceasta de trei facţiuni diferite. După spusele ambasadorului Abril – care a fost foarte sincer în discuţia pe care am avut-o – reprezentanţii din parlament muncesc pe brânci în circumscripţiile lor electorale, cerându-le alegătorilor să-şi vadă de treabă şi să nu participe la nici un fel de conflict. Sunt dispuşi să promită oamenilor orice, în schimbul sprijinului pe care speră să-l obţină după soluţionarea crizei. Cu toţii sunt dornici să adune mase mari de votanţi, care ar putea fi folosite drept pârghii în negocierile ce vor avea loc pentru formarea noului guvern.

— Vă referiţi la formarea unui nou guvern în cadrul sistemului actual? întrebă Lanning. Sau ar fi vorba de un guvern nou în cadrul unui regim cu totul schimbat?

— Ajung imediat şi acolo, spuse preşedintele. Prim-ministrul e practic lipsit de orice sprijin atât în parlament, cât şi din partea populaţiei. Se aşteaptă ca el să-şi depună demisia, într-o zi sau cel mult două. Abril spune că regele, care se află la reşedinţa sa din Barcelona, se va putea bizui pe sprijinul Bisericii şi al majorităţii populaţiei, cu excepţia castilienilor.

— Ceea ce înseamnă chiar mai puţin decât o majoritate cât de cât confortabilă, observă Burkow.

— Aproximativ patruzeci şi cinci la sută din totalul populaţiei, precizează preşedintele. Asta înseamnă că poziţia în care se află regele e destul de precară. Ni s-a spus că palatul său din Madrid

e plin de soldaţi, dar nimeni nu ştie exact dacă aceştia au venit pentru a apăra palatul sau pentru a-l împiedica pe rege să vină în capitală.

— Sau şi una şi alta, remarcă Lanning. Este ceea ce s-a întâmplat la Palatul de lamă, în momentul în care ţarul Nicolae a fost obligat să abdice.

— Se poate, zise preşedintele. Dar situaţia se înrăutăţeşte cu fiecare clipă. Paul... Bob Herbert şi Mike Rodgers mi-au transmis cele mai recente date privind armata. Vrei să le prezinţi tu?

Hood îşi încrucişă mâinile pe masă.

— Toată această tevatură pare a fi fost orchestrată de un general pe nume Rafael Amadori. Din informaţiile noastre rezultă că el a pus la cale aruncarea în aer a iahtului din Golful Biscaya, ceea ce a dus la moartea mai multor oameni de afaceri de primă importanţă, care conspirau, la rândul lor, pentru răsturnarea guvernului. Tot el a fost, din câte ştim, responsabil de moartea deputatului Serrador. Cu acesta urma să se întâlnească Martha Mackall în dimineaţa când a fost asasinată.

Hood îşi plecă privirea, iar glasul îi scăzu în intensitate.

— Avem motive să credem că Serrador i-a întins o cursă, cu ajutorul celor de pe iaht.

— Bob Herbert spunea că încearcă să obţină o confirmare în acest sens, interveni preşedintele. Problema este următoarea: chiar dacă am descoperi cine din guvern a fost implicat în conspiraţie, restul guvernanţilor aleşi nu vor fi în stare să facă faţă situaţiei. Politica Statelor Unite şi a administraţiei noastre a fost întotdeauna aceea a neamestecului în treburile interne. Excepţiile de la această regulă, cum au fost cazurile Panama sau Grenada, s-au datorat unor raţiuni ce ţineau de siguranţa naţională. Problema în cazul Spaniei, care îi dă bătăi de cap generalului Vanzandt, constă în calitatea acestei ţări, de membră a NATO. Ca urmare a acestei crize va avea loc, aproape sigur, o restructurare a guvernului. Nu ne putem permite însă să lăsăm un tiran să preia conducerea. Pe Franco l-am lăsat în pace numai fiindcă nu nutrea intenţii agresive faţă de ţările învecinate.

— A adoptat această politică numai fiindcă a asistat, de pe marginea terenului, la ceea ce le-am făcut lui Hitler şi lui Mussolini, îi atrase atenţia Burkow.

— Oricare i-ar fi fost motivaţiile, s-a ţinut deoparte şi bine a făcut, spuse preşedintele. De astă dată însă e posibil ca lucrurile să nu evolueze aşa. Domnule general Vanzandt?

Înalt şi distins, ofiţerul de culoare deschise dosarul care se afla în faţa lui, pe masă.

— Am aici câteva date despre cariera lui Amadori. S-a înrolat în urmă cu treizeci şi doi de ani şi a parcurs întreaga scară ierarhică. S-a aflat de partea celor drepţi – adică la stânga, din punct de vedere politic – în timpul încercării de lovitură de stat prin care extrema dreaptă urmărea răsturnarea de la putere a regelui, în 1981. A fost rănit în timpul acţiunii şi a fost decorat pentru curajul de care a dat dovadă. Din momentul acela, ascensiunea lui a fost cu mult mai rapidă. Interesant mi se pare faptul că, deşi nu s-a opus niciodată deschis participării Spaniei la acţiunile NATO, nu a luat niciodată parte la manevrele comune ale forţelor aliate. În scrisorile adresate superiorilor săi s-a arătat favorabil unei politici de apărare naţională puternice, care să nu se bazeze pe sprijinul extern – „interferenţe externe” este expresia pe care a folosit-o. Cu toate acestea, în anii optzeci a purtat discuţii şi a fost contactat de ofiţeri din trupele sovietice. Potrivit informaţiilor furnizate de CIA, în 1982 s-a aflat în Afganistan, în calitate de observator.

— Cu siguranţă, lua lecţii privind oprimarea populaţiei, sugeră Carol Lanning.

— E posibil, replică Vanzandt. În tot acest timp, Amadori a fost profund implicat în activitatea serviciilor secrete spaniole şi pare a-şi folosi călătoriile în străinătate pentru realizarea unor contacte utile. Numele său apare de două ori în rapoartele CIA privind interogarea unor spioni sovietici capturaţi.

— În ce context? întrebă Hood.

Vanzandt aruncă o privire pe hârtia imprimată din faţa sa.

— Prima oară, agentul capturat a declarat că l-a văzut pe Amadori întâlnindu-se cu un ofiţer sovietic. În cel de-al doilea caz, era persoana căreia trebuiau să-i fie raportate informaţiile care îl priveau pe un om de afaceri vest-german care încerca să cumpere un trust de presă spaniol.

— Aşadar, avem de-a face cu un individ familiarizat cu greşelile comise pe parcursul unei lovituri de stat eşuate, conchise preşedintele. Pe de altă parte, a studiat tacticile de luptă împotriva rebelilor, peste hotare. Pe parcursul întregii sale vieţi, a avut prilejul să realizeze diferite contacte menite să-i furnizeze informaţii, iar în prezent controlează, practic, armata spaniolă. Ambasadorul Abril se teme, iar eu înclin să-i dau dreptate, că siguranţa Franţei şi a Portugaliei ar putea fi

ameninţată dacă Amadori ar ajunge la putere. În calitate de lider al unei dictaturi militare, Amadori s-ar afla în poziţia ideală, care i-ar permite să submineze guvernele ambelor ţări şi, cu timpul, chiar să trimită trupe peste graniţă.

— Asta nu se va întâmpla atâta vreme cât mai există NATO, interveni Vanzandt.

— Uiţi, domnule general, că Amadori a orchestrat preluarea puterii astfel încât să pară o acţiune proguvemamentală, replică preşedintele. A îngăduit unei conspiraţii să-şi pună în aplicare planul, iar apoi a strivit-o. Şi, printr-o lovitură de maestru, a reuşit să dea impresia că autorităţile statului sunt corupte, ceea ce-i va permite să le desfiinţeze.

— Fie că va conduce personal Franţa şi Portugalia, fie că va instala acolo regimuri-marionetă, frâiele puterii vor fi în mâinile lui, observă gânditoare Lanning.

— Exact, spuse preşedintele. Ceea ce a reieşit din discuţia mea cu vicepreşedintele şi cu ambasadorul Abril este certitudinea unei schimbări de guvern în Spania. În privinţa aceasta nu pot exista îndoieli. Am mai căzut însă de acord într-o privinţă: oricine poate să preia puterea în Spania, numai Amadori nu. Aşadar, iată care e prima mea întrebare: avem destul timp la dispoziţie şi destui oameni la faţa locului pentru a reuşi să întoarcem opinia publică împotriva lui? Şi, dacă nu, avem posibilitatea de a-i veni noi înşine de hac?

Vanzandt clătină din cap şi se lăsă pe spate în fotoliu.

— E o afacere murdară, domnule preşedinte, spuse el. O afacere murdară de tot...

— Şi eu sunt de aceeaşi părere, domnule general, spuse preşedintele, vădit stânjenit. Dar, dacă nu cumva vreunul dintre voi are vreo altă idee, nu văd nici o altă cale de rezolvare a situaţiei.

— Ce-ar fi să mai aşteptăm? propuse directorul CIA Marius Fox. Acest Amadori şi-ar putea rupe gâtul de unul singur. E posibil ca populaţia să nu-l sprijine.

— Toate informaţiile ne indică o creştere a popularităţii sale, cu fiecare oră care trece, spuse preşedintele. E posibil să fie din cauza faptului că îi ucide pe toţi cei ce i se opun. Greşesc cumva, Paul?

Hood clătină din cap.

— Unul dintre oamenii mei a fost de faţă atunci când ai lui au executat aproximativ douăzeci de muncitori care păreau –

atenţie, doar *păreau* – că aveau intenţia să se opună planurilor lui.

— Când s-a întâmplat asta? întrebă Carol Lanning, vizibil îngrozită.

— În urmă cu cel mult o oră, răspunse Hood.

— Individul acesta posedă toate simptomele unui maniac cu tendinţe de genocid, spuse ea.

— Nu ştiu dacă e sau nu aşa, dar e o certitudine intenţia lui de a prelua puterea în Spania, spuse Hood.

— La fel de sigur este şi că suntem hotărâţi să-l oprim, adăugă preşedintele.

— Cum? interveni Burkow. Nu putem întreprinde nici o acţiune oficială. Paul, Marius, avem acolo destui oameni pe care să ne putem baza?

— Va trebui să-l întreb pe omul nostru de la Madrid, spuse Fox. Genul ăsta de afacere nu mai intră în atribuţiile noastre, de-o vreme încoace.

Burkow îşi întoarse privirea spre Hood. Preşedintele îl imită. Hood tăcu. În condiţiile în care Fox părăsise linia întâi, ştia ce avea să urmeze.

— Paul, echipa ta de intervenţie se află deja în drum spre Spania, spuse preşedintele. Darrell McCaskey e la Madrid. Din câte ştiu, colaboraţi cu un agent al Interpolului care s-a predat de curând trupelor care au comis masacrul de la fabrică. Ce-mi poţi spune despre femeia aceasta, Paul? Putem conta pe ea?

— S-a predat pentru a încerca să ajungă la Amadori, spuse Hood. Dar nu ştim cum va proceda dacă şi când va reuşi să dea de urma generalului: va aduna informaţii sau va încerca să-l neutralizeze?

Hood se dispreţui fiindcă folosise acest eufemism. Vorbeau, de fapt, despre un asasinat, o acţiune similară cu cea pe care o condamnaseră cu toţii atunci când evocau moartea Marthei Mackall. Iar motivaţia era aceeaşi: politica. Într-adevăr, era o afacere murdară, ticăloasă, împuţită. Şi-ar fi dorit ca în aceste clipe să se fi aflat alături de familia sa, nu în această încăpere.

— Cum se numeşte femeia de la Interpol? întrebă preşedintele.

— Maria Comeja, domnule preşedinte, răspunse Hood. Vă putem pune la dispoziţie dosarul ei. A lucrat la Interpol, pe parcursul unui schimb de experienţă, la începutul activităţii noastre. A învăţat unele lucruri de la noi, iar noi am învăţat altele

datorită ei.

— Cum s-ar descurca doamna Comeja dacă ar avea sprijinul echipei de intervenţie? vru să afle preşedintele.

— Nu ştiu, mărturisi Hood, cât se poate de sincer. Nici măcar nu-mi dau seama dacă nu cumva prezenţa oamenilor noştri nu ar încurca-o mai mult. E o fiinţă puternică şi foarte independentă din fire.

— Încearcă să afli, Paul, îl sfătui preşedintele. Dar fii discret. Nimic din amănuntele discutate aici nu trebuie să treacă de perimetrul Centrului de Comandă.

— Am înţeles, rosti Hood.

Glasul îi era scăzut, iar intonaţia monotonă. Moralul îi era şi mai scăzut. Nimeni altcineva nu se oferise să i se alăture.

Nu mai era un puştan, ştiuse dintotdeauna că avea să vină o vreme când i se va cere să pună în aplicare o operaţiune clandestină ca aceasta, când va trebui să ordone echipei de intervenţie sau vreunuia dintre oamenii săi să elimine un inamic. Acum însă, pus în faţa faptului împlinit, era de-a dreptul îngrozit de idee. Nu dificultatea misiunii şi nici faptul că Centrul de Comandă era de-acum singurul răspunzător de reuşita ei îl îngrozeau. Succesul lor va însemna moartea unui om. Dacă dădeau greş, eşecul avea să-i urmărească toată viaţa. Nu exista nici o cale de mijloc, prin care să iasă învingători, cu mâinile curate.

Carol Lanning părea să-şi fi dat seama ce se petrecea în sufletul lui. Ea şi Hood rămaseră aşezaţi la masă, unul lângă altul, după ce preşedintele şi ceilalţi părăsiră încăperea. Cu toţii îşi luară rămas-bun de la Hood, dar nu mai adăugară nimic altceva. În definitiv, ce-ar mai fi fost de spus? Succes? Baftă? „Împuşcă-l o dată şi din partea mea?”

După ce încăperea se golise, Carol îşi puse mâna pe a lui Hood.

— Îmi pare rău, spuse ea. Ştiu că nu-i deloc distractiv să fii dezamăgit.

— Acesta să fie cuvântul potrivit? întrebă Hood. Sau poate-ar trebui să spun „atras în cursă”?

— Hm. Crezi că mai ştia şi altcineva de planurile preşedintelui?

Hood clătină din cap.

— După ce vor fi părăsit Casa Albă, se vor grăbi cu toţii să uite chiar şi posibilitatea ca preşedintele să fi sugerat ceva de genul acesta. Aşa cum a spus-o chiar el, de-acum e treaba Centrului de

Comandă.

Clătină din nou din cap, înainte de a continua:

— Ştii care-i partea cea mai urâtă? De-acum nici măcar nu mai poate exista scuza răzbunării. Cei care au ucis-o pe Martha sunt morţi.

— Ştiu, spuse Carol. Dar n-a afirmat nimeni că munca noastră e neapărat una plină de dreptate.

— Nu, aşa e.

Hood ar fi vrut să se ridice. Dar se simţea mult prea obosit şi dezgustat de tot şi de toate, iar cea mai simplă mişcare îi părea a cere un efort peste puterile sale.

— Dacă pot să fac ceva pentru tine, pe căi neoficiale, nu ezita să-mi spui, mai adăugă ea, strângându-i încă o dată mâna şi ridicându-se. Paul, e doar o misiune. Nu-ţi poţi permite să o priveşti altfel.

— Îţi mulţumesc, spuse Hood. Dar, dacă o voi duce la îndeplinire, n-am să fiu cu nimic mai bun decât Amadori.

— Ba da, Paul, vei fi mai bun decât el, surâse ea. Tu nu vei încerca niciodată să te amăgeşti că faptele tale au fost juste. Ci doar necesare.

Hood nu reuşea să distingă prea limpede care ar fi fost diferenţa, dar acum nu avea timp să încerce să afle. Fiindcă, indiferent dacă-i plăcea sau nu, avea de îndeplinit o misiune. Şi, în plus, va trebui să-i ajute pe cei din echipa de intervenţie, pe Aideen Marley şi pe Darrell McCaskey, să-şi ducă la îndeplinire partea ce le revenea în cadrul operaţiunii.

Se ridică încet şi părăsi încăperea, însoţind-o pe Carol. Ce ironie a sorţii! Odinioară, a conduce oraşul Los Angeles i se părea a fi extrem de dificil: tot ce făcea părea că lezează interesele cuiva, iar opinia publică era mereu cu ochii pe el. Acum ajunsese să lucreze în clandestinitate şi se simţea – atât în plan personal, cât şi profesional – mai singur decât ar fi crezut că era cu putinţă să se simtă cineva.

Nu mai ştia exact cine spusese că, pentru a-i conduce pe oameni, trebuie să le întorci spatele. În mod cert, avusese dreptate. Acesta era unul dintre motivele pentru care Michael Lawrence era preşedinte, iar el nu. Şi, totodată, acesta era motivul pentru care cineva ca Michael Lawrence *trebuia* să fie preşedinte.

Hood avea să îşi ducă la bun sfârşit misiunea, de voie, de nevoie. Dar îşi jură că avea să fie cu adevărat pentru ultima

oară. Aici, pe coridoarele Casei Albe – care îl umpluseră de respect în urmă cu mai puţin de-un ceas – îşi jură că, oricare avea să fie sfârşitul acestei afaceri, avea să părăsească Centrul de Comandă. Şi avea să facă tot posibilul pentru a-şi recăpăta familia.

24

Marţi, ora 6 şi 50 de minute, Sebastian, Spania

Liniştea din adormitul San Sebastian fusese brutal sfâşiată de zgomotul împuşcăturilor de la fabrica Ramirez.

Părintele Norberto rămăsese în apartamentul fratelui său multă vreme după ce poliţia venise să ridice trupul lui neînsufleţit. Rămăsese locului, îngenuncheat pe podeaua de lemn, rugându-se pentru sufletul fratelui său. Când auzise însă împuşcăturile, iar la scurtă vreme după aceea, strigătele din stradă – „*la fabrica*, *la fabrica!*” – se ridicase şi se îndreptase în grabă spre biserica sa.

Traversând câmpul în drum spre St. Ignatius, Norberto zări elicopterele zburând în cercuri pe deasupra fabricii. Dar nu era momentul să se întrebe ce căutau acestea acolo. Biserica era deja plină de mame, de copii şi de bătrâni. Curând aveau să sosească şi pescarii, reveniţi la ţărm pentru a se asigura că familiile lor erau nevătămate. Trebuia să aibă grijă de aceşti oameni; pentru propriile răni avea să găsească timp mai târziu.

Sosirea lui Norberto fu întâmpinată de oamenii adunaţi în faţa bisericii cu strigăte de uşurare şi mulţumiri adresate cu glas tare lui Dumnezeu. Vreme de o clipă – care-i pătrunse până în adâncul sufletului – simţi pentru oamenii aceştia iubirea şi compasiunea pe care Fiul Domnului o simţise pentru cei aflaţi în nevoie. Acest sentiment nu îi alină durerea, dar fu de-ajuns pentru a-i da puterea şi hotărârea de a îndura ceea ce avea să-i fie dat.

Primul lucru pe care-l făcu părintele Norberto după sosire fu să zâmbească cald şi să le vorbească blând celor adunaţi. Glasul lui domol avu darul de a-i linişti pe oameni, de a le potoli spaima. Îi conduse pe toţi înăuntru şi îi îndemnă să se aşeze în strane. Apoi, în timp ce aprindea lumânările de lângă amvon, Norberto îl rugă pe „bunicul” Jose, un bărbat cu părul alb ca neaua, să-i conducă la locurile lor pe toţi cei care aveau să sosească între timp. Fostul căpitan de remorcher, un catolic fervent, acceptă

însărcinarea cu umilinţă şi cu ochii cenuşii plini de strălucire.

Când lumânările fură aprinse, scăldând biserica în lucirile lor dătătoare de linişte, preotul se îndreptă spre altar. Se rezemă de el o clipă, pentru a-şi aduna puterile. Apoi începu ritualul slujbei de dimineaţă, sperând că înşiruirea cuvintelor familiare avea să le aducă în suflete alinarea şi o fărâmă din prezenţa Domnului. Norberto nădăjduia să găsească el însuşi un ajutor în propria-i suferinţă. Însă, pe măsură ce recita cuvintele liturghiei, găsi prea puţin pentru sine, cu excepţia bucuriei de a le putea dărui linişte celor din jur.

Când îşi încheie slujba, părintele Norberto se întoarse cu faţa către mulţimea care începuse să se foiască. Erau deja mai bine de o sută de oameni adunaţi în biserica mică şi întunecată. Căldura trupurilor lor, amestecată cu mirosul fricii, se făcea simţită ca o prezenţă malefică. Pe uşa deschisă pătrundea mirosul mării. Acesta îl inspiră pe părintele Norberto să le redea din Sfânta Scriptură un pasaj din Evanghelia după Matei.

Cu glas puternic, citi:

— „Iar El rosti: De ce vă e teamă, necredincioşilor? apoi se ridică şi potoli vânturile şi furia mărilor şi calmul se înstăpâni”.

Cuvintele Evangheliei, laolaltă cu nevoia în care se aflau enoriaşii săi, îi dădură puteri noi preotului. Chiar şi după ce împuşcăturile încetaseră, tot mai mulţi oameni se îndreptaseră spre biserică, în căutarea unui reper în confuzia generală.

Părintele Norberto nu auzi ţârâitul telefonului în micul oficiu alăturat. Spre deosebire de el, bunicul Jose îl sesiză. Bătrânul ridică receptorul, ascultă câteva clipe, iar apoi porni în grabă către preot.

— Părinte, îi şopti Jose la ureche. Trebuie să veniţi. Repede... La telefon.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Norberto.

— E unul dintre asistenţii Superiorului-General Gonzalez de la Madrid, îl lămuri Jose. Vrea să vă vorbească.

Norberto îl privi lung, nevenindu-i să creadă, apoi întrebă:

— Eşti sigur că pe mine mă vrea?

Jose încuviinţă din cap. Uimit, Norberto se îndreptă spre amvon şi luă Biblia. I-o înmână celui mai vârstnic dintre enoriaşi şi îl rugă să citească celor adunaţi mai departe din Evanghelia după Matei, până când avea să se întoarcă. Apoi ieşi grăbit, întrebându-se ce treabă ar fi putut avea cu el conducătorul ordinului iezuit din Spania.

Norberto închise uşa oficiului şi se aşeză la vechiul său birou din lemn de stejar. Îşi frecă mâinile una de alta, iar apoi ridică receptorul.

Cel care îi telefonase se prezentă drept părintele Francisco. Tânărul prelat îl sunase pentru a-l anunţa că era rugat – nu i se poruncea, ci *era rugat* – să ajungă la Madrid cât mai curând cu putinţă.

— Dar de ce? întrebă Norberto.

Ar fi trebuit să-i fie de-ajuns faptul că Superiorul-General Gonzalez îi solicitase prezenţa. Gonzalez era subordonat direct Papei, iar cuvintele sale aveau puterea autorităţii Vaticanului. Însă, când era vorba de problemele ce priveau această provincie şi cei cinci mii de iezuiţi ai acesteia, Gonzalez prefera să se consulte cu vechiul său prieten, părintele Iglesias din Bilbao.

— Tot ce pot să vă spun e că vă roagă, pe dumneavoastră şi pe alţi câţiva, să veniţi la Madrid, se auzi răspunsul.

— A fost chemat şi părintele Iglesias?

— Numele său nu figurează pe lista mea, anunţă sec interlocutorul. Un avion vă va aştepta la opt şi jumătate. E vorba de aeronava personală a Superiorului General. Pot să-i confirm prezenţa dumneavoastră la bord?

— Da, dacă aşa trebuie, răspunse Norberto.

— Aceasta este rugămintea Superiorului General, îl corectă amabil părintele Francisco.

În ciuda eufemismului ecleziastic utilizat, sensul frazei era acelaşi. Norberto încuviinţă, spunând că avea să ajungă la timp la aerodrom. Interlocutorul său îi mulţumi politicos şi închise. Norberto reveni în biserică.

Luă Biblia din mâinile bunicului Jose şi continuă lectura pasajului din Evanghelia după Matei. Însă, deşi cuvintele-i erau pline de căldură, mintea şi sufletul părintelui Norberto erau în altă parte. Erau alături de fratele său şi de congregaţia pe care o păstorea. Cei mai mulţi membri ai ei se aflau aici, în stranele pline ori înşiruiţi de-a lungul zidurilor vechi. Norberto trebuia să decidă cine avea să-i ajute pe enoriaşi cât timp avea să lipsească. Era un lucru cu atât mai important, cu cât era posibil ca la fabrică să fi fost ucişi prieteni ori rude ale celor de aici... mai ales dacă lupta care se dăduse la fabrică nu avea să fie decât începutul. Dacă era să dea crezare spuselor lui Adolfo din noaptea trecută, ce era mai rău de-abia de acum avea să urmeze.

Când liniştea pogon în sufletele ascultătorilor săi – după şapte ani de când îi păstorea, Norberto ajunsese să-şi cunoască îndeajuns de bine enoriaşii – preotul închise Biblia şi le vorbi, în cuvinte generale, despre necazurile şi suferinţa care i-ar fi putut aştepta de-acum încolo. Le ceru să-şi deschidă inimile şi casele în faţa acelora care suferiseră o pierdere. Apoi îi anunţă că trebuia să plece la Madrid, pentru a discuta cu Superiorul General Gonzalez despre criza cu care se confrunta ţara. Le spuse că avea să plece chiar în acea dimineaţă, ceva mai târziu.

Anunţul îi făcu pe enoriaşi să amuţească. Ştia că oamenii se obişnuiseră ca autorităţile să-i abandoneze. Aşa se întâmplase de când se ştia: în copilărie, pe vremea lui Franco; mai târziu, în anii şaptezeci, când coastele Spaniei fuseseră jefuite de singura lor sursă de venit, peştii; după toate aparenţele, acelaşi lucru avea să se întâmple şi acum. Vestea că părintele Norberto avea să-i părăsească în vremuri de restrişte fu însă un adevărat şoc.

— Părinte Norberto, dar noi avem nevoie de dumneavoastră acum, spuse o tânără aşezată în primul rând.

— Dragă Isabella, i se adresă Norberto, nu eu mi-am dorit să plec. Dar trebuie să ascult dorinţa Superiorului General.

— Părinte, fratele meu se afla la fabrică, insistă Isabella. Nu ştim nimic despre el. Mi-e teamă.

Norberto se apropie de tânăra femeie. Văzu câtă suferinţă şi teamă se adunaseră în ochii ei şi se strădui să-i surâdă.

— Ştiu ce simţi, Isabella, spuse el. Ştiu, căci eu însumi mi-am pierdut fratele în noaptea aceasta.

Şocul veştii se oglindi în privirea tinerei femei.

— Părinte…

Zâmbetul lui Norberto rămase neschimbat, aducător de linişte.

— Dragul meu Adolfo a fost ucis azi-dimineaţă. Sper însă ca, mergând la Madrid, să-i pot fi de ajutor Superiorului General în încercarea de a pune capăt măcelului ce s-a dezlănţuit în Spania.

Mângâind obrazul Isabellei, adăugă:

— Poţi – vei încerca măcar – să fii tare, de dragul meu?

Isabella îi luă mâna într-a ei. Degetele îi tremurau şi ochii i se umpluseră de lacrimi.

— N-am… N-am ştiut despre Dolfo, spuse ea încet. Îmi pare foarte rău. Voi încerca să fiu tare.

— Încearcă să fii tare pentru tine însăţi, nu pentru mine, o sfătui Norberto.

Ridică ochii şi întâlni privirile pline de teamă ale celor tineri şi

bătrâni, deopotrivă.

— Vreau să fiţi cu toţii cât mai tari cu putinţă, să vă ajutaţi unii pe alţii.

Se întoarse apoi către bunicul Jose, care se alăturase mulţimii înşirate pe lângă perete. Îl rugă pe bătrânul marinar să-i ţină locul, în calitate de „înlocuitor de preot”, până când avea să se întoarcă, citind din Biblie şi stând de vorbă cu oamenii despre necazurile lor. Îi venise ideea chiar în clipa aceea, iar bătrânul fu vădit încântat. Bunicul Jose îi mulţumi, cu o umilinţă recunoscătoare. Norberto îi mulţumi la rândul său şi se adresă din nou iubiţilor săi enoriaşi.

— Ne aşteaptă vremuri grele, le spuse el. Însă, oriunde m-aş afla, la San Sebastian sau la Madrid, voi fi alături de voi pentru a le înfrunta – cu credinţă, speranţă şi curaj.

— Amin, părinte, rosti cu voce puternică Isabella.

Congregaţia se făcu ecoul cuvintelor ei, într-un singur glas care umplu spaţiul îngust al micuţei biserici. Deşi Norberto continua să zâmbească, în ochi i se iviseră lacrimi. Dar nu erau lacrimi de durere, ci de bucurie, de mândrie. Aici, în faţa ochilor săi, se afla ceva ce generalii şi politicienii nu aveau să obţină niciodată, oricât de mult sânge ar fi vărsat: dovada încrederii şi iubirii unor oameni buni. Privindu-le chipurile, Norberto se gândi că Adolfo nu murise în zadar. Moartea lui reuşise să adune laolaltă congregaţia, le dăduse oamenilor puterea de a îndura.

Norberto părăsi biserica, însoţit de urările de bine şi de rugăciunile enoriaşilor. Ieşind în lumina caldă a dimineţii şi îndreptându-se spre oficiu, nu reuşi să-şi alunge din minte un gând: cât de mult s-ar fi amuzat Adolfo, dacă ar fi asistat la cele ce se întâmplaseră aici! Cum ar mai fi râs, la gândul că el, un necredincios şi nu Norberto, fusese cel care reuşise să unească şi să dea speranţă congregaţiei înspăimântate.

Norberto se întrebă dacă nu cumva Dumnezeu hărăzise această potrivire sfântă a lucrurilor, îngăduindu-i astfel lui Adolfo să-şi răscumpere păcatul de moarte. Preotul nu avea nici un motiv să creadă una ca asta, nici un argument teologic. Şi totuşi, după cum se dovedise în această dimineaţă, speranţa se putea dovedi un far călăuzitor.

„Poate că, în anumite împrejurări, speranţa poate deveni chiar unicul far călăuzitor, singura rază de lumină, îşi zise el.”

25

Marţi, ora 8 şi 6 minute,
Madrid, Spania

După ce se asigurară că în perimetrul fabricii nu se mai afla nici un om înarmat, soldaţii îi aliniară pe cei treizeci şi şase de muncitori supravieţuitori şi începură să le verifice actele de identitate. Urmărindu-i pe soldaţii care alegeau din mulţime anumiţi oameni, Maria realiză că liderii *familiei* rămăseseră cu toţii în viaţă. Paznicul de la poarta fabricii şi alţi posibili informatori furnizaseră informaţii precise, poate chiar şi fotografii. Amadori avea de-acum la dispoziţie întreaga conducere a *familiei*, putând astfel să regizeze un proces spectaculos. Avea să arate naţiunii şi lumii întregi cum aceşti spanioli complotaseră împotriva concetăţenilor lor. El avea să pozeze în salvator al patriei, cel care reinstaurase ordinea într-un haos atotcuprinzător. După toate probabilităţile, cei care fuseseră împuşcaţi nu aveau nici o vină. Dacă ar fi rămas în viaţă, s-ar fi putut apăra, demonstrând că nu aveau nici o legătură cu activităţile *familiei.* Morţi, puteau fi orice-ar fi dorit Amadori să fie. Grija cu care generalul plănuise până şi această acţiune de importanţă minoră era dătătoare de fiori.

Muncitorii ale căror nume figurau pe lista soldaţilor fură duşi pe acoperiş. Prizonierii fură urcaţi într-unul dintre elicoptere şi transportaţi la micul aeroport de lângă Bilbao. Aici, cei cincisprezece muncitori arestaţi şi Maria fură închişi într-un hangar, sub pază armată.

Juan şi Ferdinand se numărau şi ei printre prizonieri. Erau legaţi cobză. Nici unul dintre ei nu scoase nici un cuvânt şi nu-i adresă femeii măcar o privire. Maria spera că nu era suspectată de a fi înscenat totul, pentru a aranja capturarea lor.

Dar nu avea cum să-i convingă acum de acest lucru. Timpul şi faptele aveau să-i dovedească nevinovăţia. Se bucură că reuşise să ajungă aici. În momentul în care se predase soldaţilor, Maria nu avea nici cea mai mică idee în privinţa locului unde aveau să fie duşi prizonierii. Se apropiase de hală cu mâinile ridicate,

sperând că soldaţii aveau să ezite înainte de a deschide focul asupra unei femei. Maria avusese destule experienţe triste în relaţiile cu bărbaţii, dar nu se înşelase niciodată în privinţa orgoliului bărbaţilor spanioli. De îndată ce prezenţa ei fusese remarcată – ajunsese la jumătatea drumului dintre parcare şi intrarea în hală – i se ordonase să rămână pe loc. Doi soldaţi se apropiaseră în fugă. Unul dintre ei o percheziţionase, vădit entuziasmat de ceea ce făcea, în timp ce ea îi anunţa că dorea să discute cu generalul Amadori. Nu prea ştia ce anume avea să-i spună, dacă dorinţa avea să-i fie îndeplinită, dar avea destul timp să se gândească pe parcurs. Faptul că femeia cunoştea numele generalului îi luase prin surprindere pe soldaţi. Nu o trataseră cu mai multă blândeţe, dar măcar se abţinuseră de la orice abuz, în cele ce urmaseră.

Prizonierii stăteau adunaţi laolaltă, într-un colţ al hangarului. Unii fumau, alţii îşi îngrijeau zgârieturile, aşteptând să vadă dacă aveau să fie duşi undeva, sau dacă avea să vină cineva să îi interogheze. Un avion de marfă venit de la Madrid ateriză curând, iar grupul de prizonieri fu condus pe pistă şi urcat la bord.

Zborul până la Madrid dură mai puţin de cincizeci de minute. Cât timp se ocupară de rănile mai grave ale prizonierilor, soldaţii tăcură, iar cei arestaţi nu le adresară, la rândul lor, nici un cuvânt. Aşezată pe unul dintre cele douăzeci şi patru de locuri ale cabinei, Maria privea prin hublou alternanţa colorată a fermelor şi localităţilor, construind în gând diverse scenarii. Avea să refuze să discute cu oricine altcineva decât Amadori, care avea să accepte să o primească, deoarece – spera ea – generalul avea să fie interesat în ce măsură serviciile secrete erau la curent cu crimele sale. Poate că aveau să reuşească să ajungă la o înţelegere prin care să îi restrângă ambiţiile la o simplă participare în noul guvern.

Pe de altă parte, se gândi ea, era foarte posibil ca generalului să nu-i pese de părerea altora despre faptele sale. Indiferent dacă ambiţia sa era să conducă o Castilie independentă sau întreaga Spanie, un lucru era cert: armele erau în mâinile lui, iar contextul împrejurărilor îi era favorabil. Putea să îi interogheze pe membrii *familiei*, pentru a le stoarce informaţii, dar putea şi să îi folosească pe post de ostatici.

Mai exista o posibilitate care se cuvenea să fie luată în considerare: discutând cu Maria, Amadori şi-ar fi putut alimenta

ambiţiile şi orgoliul. Ideea unei ameninţări l-ar fi putut provoca, determinându-l să-şi întărească defensiva şi să devină chiar mai agresiv decât fusese până în prezent. La urma urmei, era spaniol şi, în consecinţă, orgolios.

Aeronava rulă până într-o margine pustie a pistei; ironie a sorţii, era foarte aproape de locul din care decolaseră spre San Sebastian în urmă cu mai puţin de o jumătate de zi. Două camioane acoperite cu prelate aşteptau aici sosirea avionului, în depărtare, Maria zări grupuri agitate de soldaţi, printre jeepuri şi elicoptere. Din momentul plecării sale şi a lui Aideen, aeroportul Barajas părea a se fi transformat într-o bază pentru raiduri militare. Din punct de vedere tactic, era o ipoteză valabilă. De-aici, orice loc din Spania se afla la mai puţin de-o oră distanţă.

Maria simţi un nod în stomac la gândul că avalanşa care se pornise nu avea să mai poată fi oprită. Cu siguranţă, nu, dacă creierul întregii operaţiuni nu avea să fie distrus. În acest caz, singura întrebare care-i veni în minte Mariei era: mai putea fi oare oprit generalul Amadori? Şi dacă da, cum?

Prizonierii fură urcaţi în camioane, câte opt, se aşezară unii în faţa celorlalţi pe băncile de lemn, iar convoiul porni către centrul capitalei. Patru paznici înarmaţi urcară în fiecare din cele două camioane, plasându-se, câte doi, la capetele cabinei. Erau înarmaţi cu pistoale şi baionete. Pe autostradă, traficul era neobişnuit de aerisit însă, pe măsură ce se apropiau de centrul Madridului, puteau fi zărite tot mai multe vehicule militare. Circulaţia era dificilă, mai ales în preajma clădirilor guvernamentale şi a centrelor de comunicaţii. Maria se întrebă care era rostul atâtor soldaţi: urmăreau să interzică accesul înăuntru, sau să-i împiedice pe cei aflaţi acolo să iasă?

Micul convoi anonim înaintă pe Calle de Bailen, apoi se opri. Şoferul primului camion avu un scurt schimb de replici cu o santinelă, iar pe urmă convoiul se puse din nou în mişcare. Maria se aplecă în faţă, încercând să vadă mai bine afară, iar unul dintre paznici îi porunci să-şi reia locul. Dar ea apucase să vadă destul. Camioanele ajunseseră la Palacio Real, palatul regal.

Palatul fusese înălţat în 1762, pe vechiul amplasament al unei fortăreţe maure din secolul al nouălea. După alungarea maurilor, fortăreaţa fusese distrusă şi în locul ei fusese ridicat un castel măreţ. Acesta arsese în noaptea de Crăciun a anului 1734 şi pe locul său fusese construit noul palat. Mai mult ca oricare alt loc din Spania – considerat sfânt de către unii – acesta simboliza

distrugerea invadatorilor şi edificarea Spaniei moderne. Amplasarea catedralei Nuestra Senora de la Almudena la sud de palat completa sacralitatea simbolică a acestui tărâm.

Având patru etaje şi fiind clădit din granit alb din Sierra de Guadarrama, superbul edificiu se înalţă pe coasta numită „balconul Madridului”, o colină la poalele căreia şerpuieşte nul Manzanares. De aici priveliştea spre nord şi spre vest e de-a dreptul spectaculoasă.

Generalul Amadori părea să iubească luxul. Reşedinţa regelui nu era aici, ci la Palacio de la Zarzuela din El Pardo, la periferia nordică a oraşului. Maria se întrebă dacă regele era acolo, curioasă să ştie ce gândea acesta despre tot ce se întâmpla în ţară. O senzaţie acută de *deja-vu* o cuprinse atunci când se gândi la monarh şi la tânăra sa familie, închişi în încăperile unui vechi castel – asta, în cel mai fericit caz. De câte ori şi în câte ţări se derulase un scenariu asemănător? Fie că era vorba de tirani sau de monarhi constituţionali, de regi decapitaţi ori numai siliţi să abdice, povestea aceasta, cea mai veche din lume, se repeta.

Se simţi cuprinsă de dezgust la acest gând şi se gândi că, măcar de această dată, povestea merita un sfârşit fericit.

Fură conduşi după coltul incintei palatului, către Piaza de la Armeria. În locul obişnuitelor cozi formate de turiştii care doreau să viziteze palatul, uriaşa curte era plină de soldaţi. Unii dintre ei făceau instrucţie, în vreme ce alţii îşi ocupaseră deja posturile încredinţate, păzind cele două duzini de intrări în palat. Camioanele opriră în dreptul unei intrări înguste, cu uşi duble, situate sub un balcon. Prizonierii coborâră din camioane şi fură conduşi în interiorul clădirii. Străbătură un coridor lung şi se opriră sub treptele scării principale, în centrul palatului. O uşă se deschise şi Maria, care se afla chiar în capătul rândului, aruncă o privire înăuntru.

„Bineînţeles”, îşi zise ea. Se aflau în dreptul magnificei Săli a Halebardierilor. Armele somptuos decorate fuseseră adunate de pe pereţi, iar sala fusese preschimbată într-un centru de detenţie. O duzină de paznici erau înşiraţi de-a lungul peretelui opus şi aproximativ trei sute de oameni erau aşezaţi pe parchetul sălii. Maria observă prezenţa mai multor femei şi copii printre aceştia. Dincolo de această încăpere se afla inima palatului regal: sala tronului. Doi paznici erau postaţi de-o parte şi de cealaltă a uşii care dădea spre aceasta. Maria nu se îndoi nici măcar pentru o clipă: dincolo de uşa aceea închisă îşi

stabilise cartierul general Amadori. O altă certitudine îşi făcu loc în mintea Mariei: nu doar vanitatea îl determinase pe general să aleagă acest loc; nici o forţă exterioară nu putea să lanseze un atac împotriva generalului dacă nu trecea de prizonieri. Deţinuţii alcătuiau un scut uman cât se poate de eficient.

Un sergent îşi făcu apariţia în pragul uşii şi ordonă grupului nou-veniţilor să intre. Rândul începu să se mişte. Când ajunse în dreptul uşii, Maria se opri şi se întoarse către sergent.

— Trebuie să-l văd imediat pe general, spuse ea. Am informaţii importante pentru el.

— Are să-ţi vină rândul să ne spui tot ce ştii, rânji lubric sergentul cel uscăţiv. Şi poate c-ai să vrei şi tu să ne mulţumeşti pentru asta, în felul tău.

O apucă de braţ chiar deasupra cotului şi o împinse. Maria făcu un pas înainte pentru a-şi recăpăta echilibrul. Prelungindu-şi mişcarea, se întoarse şi izbi cu putere cu muchia mâinii drepte peste degetele sergentului. Şocul loviturii îl determină pe acesta să-i dea drumul. Scurtul răgaz îi fu de-ajuns Mariei. Strângând în pumn degetele sergentului, se întoarse, ajungând faţă în faţă cu acesta. Concomitent, îşi răsuci pumnul în sus, înclinând vârfurile degetelor captive către cot. Încheieturile pocniră zgomotos, plesnind. El urlă de durere, în vreme ce mâna stângă a Mariei şerpui discret în jos şi-i smulse din teaca de la centură revolverul de 9 mm. Apoi dădu drumul degetelor frânte, îl apucă de păr pe sergent şi-l smuci către sine, înfigându-i ţeava revolverului sub ureche. Fruntea bărbatului se afla la nivelul bărbiei ei, iar genunchii lui tremurau vizibil.

Toată această manevră durase mai puţin de trei secunde. Doi dintre soldaţii aflaţi pe hol porniră spre ea. Dar Maria se dădu înapoi câţiva paşi, lipindu-se cu spatele de tocul uşii, folosind drept scut trupul sergentului. Cei doi soldaţi nu puteau pune mâna pe ea fără a risca să-l ucidă pe sergent.

— Opriţi-vă! le strigă ea soldaţilor.

Aceştia se supuseră.

Prizonierii care veneau în urma Mariei se opriră, asistând neîncrezători la cele ce se petreceau. Juan se număra printre aceştia. Câţiva izbucniră în urale. Juan părea a nu şti ce să mai creadă.

— Acum mă poţi asculta cu atenţie sau, dacă nu vrei, am să-ţi curăţ niţel urechile, îi spuse Maria sergentului.

— Am... am să te-ascult, bâigui acesta.

— Bun, continuă ea. Vreau să stau de vorbă cu cineva din subordinea directă a generalului.

Minţea. De fapt, voia să-l întâlnească chiar pe general. Dar, dacă ar fi solicitat direct acest lucru, ştia că nu l-ar fi obţinut. Trebuia să ofere cuiva informaţii mai multe decât ar fi putut persoana respectivă să deţină, astfel încât o audienţă la forul ierarhic superior să devină imperios necesară.

O uşă laterală se deschise pe coridor, la câţiva metri distanţă. Un căpitan tânăr, cu părul blond şi cârlionţat, îşi făcu apariţia din încăperea situată la celălalt capăt al zonei de detenţie. Expresia de pe chipul său se schimbă rapid din uimire în iritare, iar apoi în furie. Porni cu paşi apăsaţi în direcţia Mariei. La şold avea un revolver calibrul 38.

Maria îl privi în ochi. Ochii lui verzi îi înfruntară privirea. Ea se hotărî să nu spună nimic deocamdată. Situaţiile care implicau luarea de ostatici necesitau o strategie a negocierilor opusă celei din şah: aici, cel care efectua prima mutare era în dezavantaj. Chiar şi intonaţia vocii era de-ajuns pentru a furniza părţii adverse un minimum de informaţii privind nivelul de încredere în sine. Adeseori, era destul chiar şi atât pentru ca adversarul să ştie dacă erai gata să tragi, dacă erai dispus să negociezi sau doar încercai să câştigi timp pentru a-ţi calcula următoarea mutare.

Uniforma cafenie a ofiţerului era călcată impecabil şi curată. Cizmele negre îi luceau, iar călcâiele îi pocneau sec la fiecare pas. Părul îi era pieptănat cu grijă; era proaspăt bărbierit. Era limpede că avea de-a face cu un ofiţer obişnuit cu munca de birou. S-ar fi mirat să deţină câtuşi de puţin experienţă în ceea ce privea tacticile de război, chiar şi una căpătată în urma aplicaţiilor de simulare. Acesta se putea dovedi un avantaj pentru ea: mai mult ca sigur, individul nu avea să ia nici o decizie importantă fără să consulte un ofiţer superior.

— Ia te uită, rosti el. Cineva refuză să coopereze.

Avea o voce foarte puternică. Maria îi urmări din priviri mâna. Nu credea că avea să-şi apuce arma. Cu siguranţă nu, dacă era, într-adevăr, un ofiţer de intendenţă care nu avusese niciodată ocazia să apese pe trăgaci, privindu-l în ochi pe cel ţintit. Pe de altă parte, era posibil să fie dornic să-i impresioneze pe soldaţi şi pe prizonieri deopotrivă, oferindu-le o lecţie. Dacă se dovedea că acestea îi erau intenţiile, avea să-l împuşte şi apoi să se îndrepte spre casa scărilor.

— Dimpotrivă, domnule căpitan, replică Maria.

— Explică-te, ceru el ferm.

Îi despărţeau mai puţin de trei metri.

— Lucrez la Interpol, spuse ea. Am în buzunar legitimaţia. Lucram sub acoperire şi am fost arestată întâmplător laolaltă cu membrii *familiei.*

— În ce problemă lucrai sub acoperire? întrebă el.

— Cazul Adolfo Alcazar, veni răspunsul. Cel care a distrus iahtul. A fost ucis azi-dimineaţă. Eram pe urmele ucigaşilor lui în momentul în care am fost arestată.

Tot ce afirmase până în prezent era perfect adevărat. Omisese un singur lucru: că încerca, de fapt, să obţină informaţii despre Amadori.

Maria articulase limpede, cu glas tare, fiecare cuvânt şi, aşa cum intenţionase, Juan auzise totul, la rândul său.

— *El traidor*! strigă el, scuipând cu dispreţ. Trădătoareo!

Ofiţerul făcu un semn unui soldat, care îl lovi pe Juan la baza şirei spinării cu patul puştii. Juan icni şi se cocoşă sub puterea loviturii. Maria nici nu clipi. Căpitanul era cu ochii pe ea.

— Ştiu însă mult mai multe lucruri, continuă Maria.

Căpitanul se opri la un metru distanţă de ea. O măsură din cap până în picioare, fără să scoată vreo vorbă.

— Domnule căpitan, am să-i dau drumul sergentului şi am să-i înapoiez arma, rosti ea calm. Apoi vreau să mă ascultaţi.

Maria nu-i lăsă ofiţerului răgaz să se gândească. Coborî ţeava armei, îl împinse deoparte pe sergent şi îi întinse pistolul, ţinându-l de ţeavă. Ofiţerul îi făcu semn acestuia să accepte. Sergentul luă arma şi, după ce ezită o clipă, o puse înapoi în toc.

Căpitanul nu-şi desprinsese ochii de la Maria.

— Vino cu mine, spuse el.

Stratagema funcţionase! Căpitanul se întoarse, iar Maria îl urmă, către biroul din care ieşise. Reuşise să avanseze încă un pas pe scara ierarhică. Intrară în Sala Coloanelor. Aici tocmai se instalau birouri, computere şi telefoane. Încăperea largă era pe cale de a fi preschimbată într-un centru de comandă. De cum îi trecură pragul, căpitanul se întoarse şi i se adresă Mariei.

— Ai avut nevoie de mult curaj pentru a face ceea ce ai făcut, spuse el.

— N-aveam de ales, trebuia să o fac, pentru reuşita misiunii, replică ea. Nu-mi pot permite să fiu oprită.

— Cum te numeşti?

— Maria Comeja, răspunse ea.

— Auzisem că individul care a plasat bomba a fost omorât, spuse ofiţerul. Cine l-a ucis?

— Unii membri ai *familiei*, răspunse ea, ridicând din umeri. Dar asta n-are importanţă. Important e că nu au acţionat singuri.

— Ce vrei să spui?

— Se bucură de sprijinul Statelor Unite, minţi ea. Cunosc nume şi detalii din planurile lor viitoare.

— Spune-mi, ceru el.

— Am să vă spun atunci când îi voi spune şi generalului, replică ea.

Căpitanul se încruntă.

— Nu te juca cu mine. Aş putea să te dau pe mâna echipei mele de interogatori şi până la urmă tot aş obţine informaţiile, chiar dacă ai refuza să vorbeşti.

— Se poate, spuse ea. Dar aţi pierde un aliat preţios. Şi, la urma urmei, de ce sunteţi atât de sigur că aţi obţine la timp informaţiile?

Încruntarea nu se şterse de pe chipul lui, cât timp analiză în minte cele auzite. Brusc, se hotărî. Făcu semn unuia dintre soldaţii care cărau scaune, iar acesta se apropie în fugă, pocni din călcâie şi salută.

— Fii cu ochii pe ea, îi ordonă căpitanul.

— Am înţeles, spuse scurt tânărul soldat.

Căpitanul părăsi încăperea. Maria îşi aprinse o ţigară şi îi oferi una şi soldatului. Acesta refuză respectuos. Trăgând în piept fumul, Maria se gândi la opţiunile care îi rămâneau dacă tânărul căpitan se întorcea cu un răspuns negativ din partea generalului. Nu avea decât una singură: să încerce să fugă. Să-i transmită cumva lui Luis locul unde se ascundea nebunul care voia să fie rege. Iar apoi să spere că avea să se găsească cineva care să vină aici şi să-l oblige să coboare de pe tron.

Să *încerce* să fugă, îşi zise ea. Să-i transmită *cumva* lui Luis… Să spere *că* avea să vină cineva… Erau cam multe variabile în această ecuaţie. Prea multe, într-o chestiune de care atârna soarta unei naţiuni întregi.

Se întrebă ce şanse avea să pună mâna pe arma căpitanului, să îşi croiască drum prin zona de detenţie, să forţeze intrarea în sala tronului şi să-i tragă un glonţ în frunte lui Amadori.

„Nu prea mari”, conchise ea. Nu în condiţiile date, cu douăzeci de soldaţi aflaţi între ea şi intrarea în sala tronului. Trebuia, într-

un fel sau altul, să pătrundă acolo fără scandal şi să stea de vorbă cu generalul. Să găsească ceva de spus care să-i încetinească acţiunile. Apoi trebuia să se întoarcă la Luis şi să găsească împreună o cale de a-l opri pe ticălos.

Căpitanul reveni înainte ca Maria să fi apucat să-şi termine ţigara. Se opri în pragul Sălii Coloanelor. Îi zâmbi cald, iar Maria ştiu că învinsese.

— Vino cu mine, Maria, rosti el. Ai obţinut audienta dorită.

Maria îi mulţumi – „mulţumeşte întotdeauna mesagerilor, în cazul în care vei avea nevoie de ei mai târziu” – şi îşi ridică piciorul. Strivi ţigara sub talpa pantofului şi, apropiindu-se de căpitan, vârî mucul stins înapoi în pachetul de ţigări. El asistă uimit la acest ritual.

— E un obicei pe care l-am deprins în munca de teren, explică ea.

— „Nu risipi nimic”? întrebă el. Sau: „Evită să provoci un incendiu care ar putea să atragă atenţia asupra ta”?

— Nici una, nici alta, îi răspunse ea. „Nu lăsa urme. Nu se ştie niciodată cine le-ar putea găsi”.

— Aha, făcu căpitanul, dând din cap a înţelegere.

Maria îi întoarse zâmbetul, dar veselia ei avea cu totul alte motive decât ar fi putut crede căpitanul. Îl supusese pe acesta unui test pe care nu reuşise să-l treacă. Îi sugerase că tehnicile de infiltrare îi erau familiare, că ştia mai multe decât spunea şi totuşi, căpitanul îi înghiţise toate minciunile. Nu ezitase nici măcar un moment, pentru a o cerceta mai îndeaproape. Era limpede că avea să o conducă direct la general.

Poate că planul lui Amadori nu era chiar atât de perfect. Poate că generalul săvârşise şi unele greşeli. Cu puţin noroc, Maria avea să le descopere.

Iar apoi, într-un fel sau altul, avea să scape de aici şi avea să transmită ceea ce aflase.

26

Marţi, ora 8 şi 11 minute,
Zaragoza, Spania

Aeronava de transport de tip C-141B ateriză greoaie pe pista cea mai lungă a bazei Forţelor Aeriene de la Zaragoza, cea mai mare dintre bazele NATO din Spania. Cele patru reactoare de tip Whitney-Pratt vuiră adânc atunci când avionul îşi încetă rularea. Avionul făcuse o escală pentru a se alimenta cu combustibil la baza NATO din Islanda, înainte de a parcurge ultima etapă a unei călătorii de opt ore, pe parcursul căreia vântul fusese tot timpul potrivnic.

Pe tot timpul zborului, colonelul August şi echipa sa de intervenţie fuseseră ţinuţi la curent cu evoluţia situaţiei din Spania de către Mike Rodgers. Acesta le transmisese şi un rezumat al discuţiei care avusese loc la Casa Albă. Rodgers îi anunţase că echipa de intervenţie avea să primească ordinele privitoare la generalul Amadori de la Darrell McCaskey. Transmiterea ordinelor prin viu grai nu se datora atât precauţiei, cât unei vechi tradiţii din cadrul forţelor de elită: atunci când o echipă este trimisă să execute o misiune periculoasă, cel care dă ordinul trebuie să-l privească în ochi pe liderul echipei. Un comandant care nu avea curajul de a face acest lucru nu avea nici căderea să trimită pe nimeni să înfrunte primejdia.

Colonelul August petrecuse câteva ore citind dosarul pregătit de NATO cu privire la generalul Amadori. Deşi acesta nu participase niciodată la manevrele NATO, deţinea un rang înalt în ierarhia militară a unei naţiuni aliate şi, în consecinţă, exista un dosar succint, dar complet, cu privire la activitatea sa.

Rafael Leoncio Amadori crescuse la Burgos, capitala istorică a Castiliei şi locul unde era îngropat eroul legendar al Spaniei, Cidul. Se înrolase în forţele armate în 1966, la douăzeci de ani. După patru ani, fusese transferat în garda personală a lui Francisco Franco, ca urmare a prieteniei de lungă durată ce se legase între dictator şi tatăl lui Amadori, Jaime, care era cizmarul Generalissimului. La vremea când fusese avansat locotenent, în

1972, Amadori devenise unul dintre oamenii-cheie ai serviciului de contraspionaj al lui Franco. Aici avea să-l întâlnească pe Antonio Aguirre, cu zece ani mai vârstnic decât el, cel care avea să-i devină aghiotant principal şi cel mai de încredere consilier. În acel moment, Aguirre era consilierul lui Franco pentru problemele interne.

Odată ajuns în cercul restrâns al apropiaţilor dictatorului, Amadori căpătase răspunderea descoperirii şi eliminării inamicilor regimului. După moartea lui Franco, în 1975, revenise în armată. Cu toate acestea, experienţa anilor petrecuţi în serviciile secrete nu avea să fie irosită. Avansase rapid, mai rapid decât l-ar fi îndreptăţit realizările sale profesionale. Intuiţia îi şopti lui August că această promovare rapidă se datora datelor compromiţătoare pe care le deţinea, cu privire la toţi cei care l-ar fi putut ajuta să avanseze, ori i-ar fi putut pune beţe în roate.

August era convins că, dacă în Spania era pe cale a se declanşa o lovitură de stat – şi, după toate aparenţele, aceasta era realitatea – ea nu fusese pregătită peste noapte. Asemenea puştilor americani care visează să devină preşedinţi ai Statelor Unite, Amadori crescuse cu visul de a deveni un nou Franco.

August pornise spre Spania însoţit de şase dintre membrii echipei de intervenţie. Datorită evoluţiilor recente din Cuba, care ar fi putut necesita o prezenţă la faţa locului pentru strângerea de informaţii, un contingent al echipei de intervenţie rămăsese acasă, sub comanda sergentului Chick Grey. Acesta era un comandant capabil şi extrem de inteligent, care avea toate şansele să obţină foarte curând tresele de locotenent.

Secundul lui August în misiunea din Spania avea să fie caporalul Pat Prementine. Expert în tactica de infanterie, acesta se făcuse remarcat în cursul operaţiunii de salvare a lui Mike Rodgers şi a echipei sale, în Valea Bekaa din Liban. Prementine avea toate calităţile necesare pentru a prelua comanda în cazul în care August ar fi păţit ceva. Soldaţii Walter Pupshaw, Sondra Devonne, David George şi Jason Scott se descurcaseră şi ei foarte bine în misiunea din Liban, ca şi în cursul operaţiunilor precedente. Expertul în comunicaţii al echipei, Ishi Honda, făcea şi el parte din echipa de acum a lui August, care, la fel ca şi predecesorul său, locotenent-colonelul Charles Squires, n-ar fi plecat nicăieri fără acest radio-operator de elită.

Înaintea aterizării, membrii echipei de intervenţie îşi schimbară uniformele cu haine civile. La baza Forţelor Aeriene

fură aşteptaţi de un elicopter fără însemne distinctive, aparţinând Interpolului, care îi transportă fără întârziere la aeroportul din Madrid. Îşi purtau uniformele şi echipamentul în rucsaci supradimensionaţi. La aeroport urcară în două furgonete şi fură conduşi la biroul lui Luis Garcia de la Vega. Aici fură întâmpinaţi de Darrell McCaskey, care aştepta întoarcerea dintr-o clipă într-alta a lui Aideen Marley.

McCaskey şi August se retraseră în biroul unui agent plecat în misiune. McCaskey reuşise să facă rost de un ibric de cafea şi îl adusese cu sine.

— Mă bucur să te văd, spuse McCaskey, închizând uşa.

— Şi eu mă bucur să te găsesc sănătos, replică August.

— Ia loc, îl îndemnă McCaskey.

August aruncă o privire în jur. Cele două fotolii de lângă uşă erau încărcate de dosare, aşa încât alese să se aşeze pe marginea biroului şi îl urmări pe McCaskey, care turna cafeaua într-o cană.

— Cum o vrei? întrebă el.

— Neagră, fără zahăr, răspunse colonelul.

McCaskey îi întinse cana, iar apoi îşi turnă şi lui nişte cafea. August sorbi o înghiţitură, după care puse cana pe birou.

— O porcărie de mâna-ntâi, nu-i aşa? se strâmbă McCaskey după ce gustă la rândul său cafeaua.

— Tot e bine că n-am dat bani pe ea, zâmbi August.

McCaskey surâse şi el.

Lui August nu-i trebuise prea mult timp pentru a-şi da seama că McCaskey se afla în starea denumită în jargonul forţelor speciale „EDA”: epuizat, dar alert. Darrell era neliniştit şi rupt de oboseală totodată, iar mintea continua să-i funcţioneze doar datorită aportului constant de cofeină şi adrenalină. Când criza aceasta avea să ia sfârşit, McCaskey avea să se prăbuşească.

— Hai să te pun la curent cu ultimele noutăţi, propuse McCaskey.

Sorbi din cafea şi se lăsă să cadă greoi în scaunul ergonomie din spatele biroului. Oul electromagnetic al lui Matt Stoll fusese plasat pe masă, între ei doi, astfel încât să asigure confidenţialitatea conversaţiei.

— Aideen Marley e în drum spre Madrid. Se afla la şantierul naval al lui Ramirez din San Sebastian în momentul atacului soldaţilor trimişi de Amadori. Ai aflat despre atac, nu-i aşa?

August încuviinţă.

McCaskey îşi privi ceasul, înainte de a continua:

— Elicopterul ei va ateriza peste aproximativ cinci minute, iar ea va fi condusă imediat aici. A plecat la San Sebastian pentru a încerca să afle mai multe despre forţele care s-au raliat împotriva lui Amadori. Din păcate, generalul a acţionat mai rapid decât ne aşteptam. Partenera de misiune a lui Aideen, Maria Comeja, s-a lăsat capturată de soldaţii generalului. Nu ştim exact unde se află Amadori. Sperăm că Maria va reuşi să afle şi, într-un fel sau altul, ne va da şi nouă de ştire. Ai discutat cu Mike?

August dădu din cap.

— Aşadar, ştii cam în ce va consta misiunea voastră?

August făcu încă un gest afirmativ.

— După ce-l vom descoperi pe Amadori, el va trebui să fie capturat sau eliminat definitiv, anunţă McCaskey, cu privirea aţintită în ochii colonelului.

August încuviinţă din cap pentru a treia oară. Chipul îi afişa o expresie calmă, de parcă tocmai ar fi primit ordinul de zi pentru o instrucţie de rutină. August ucisese oameni în Vietnam şi, câtă vreme fusese prizonier de război acolo, fusese torturat până aproape de moarte. Moartea era un fapt extrem, dar irevocabil legat de îmbrăcarea uniformei de soldat şi, în vreme de război, devenea banal. Iar Amadori pornise pe cărările războiului; în această privinţă nu putea exista îndoială.

McCaskey îşi încrucişă braţele. Privirea lui obosită rămăsese aţintită asupra lui August.

— Echipa de intervenţie n-a mai avut de îndeplinit astfel de misiuni, observă McCaskey. Te deranjează?

August clătină din cap.

— Crezi că vreunul dintre membrii echipei ar putea fi în dezacord cu această misiune?

— Nu ştiu, răspunse August Dar voi încerca să aflu.

McCaskey îşi plecă privirea.

— Odinioară, acest gen de operaţiuni constituiau o practică obişnuită.

— Aşa e, îl aprobă August. Însă la vremea respectivă, operaţiunile de acest fel constituiau prima, nu ultima opţiune. Cred că am evoluat totuşi din punct de vedere moral.

— Mda, presupun că aşa e, mormăi McCaskey, frecându-se la ochi. Mă rog. Găsiţi-vă un loc de odihnă, pe-aici, prin birouri. Am să vă anunţ de îndată ce aflăm noutăţi.

McCaskey se ridică şi-şi sorbi cafeaua până la ultima picătură.

August înghiţi şi el o gură din propria-i ceaşcă, apoi i-o întinse lui McCaskey. Acesta acceptă zâmbind şi sorbi încă o înghiţitură.

— Darrell, începu August.

— Poftim?

— Pari gata-gata să te prăbuşeşti.

— Nu mai am mult şi voi ajunge acolo, recunoscu acesta. Am tras tare în ultimele ceasuri.

— Dacă vom fi nevoiţi să intervenim, va trebui să te poţi concentra la maximum, spuse August. M-aş simţi mult mai liniştit dacă, după sosirea lui Aideen, ai încerca să te odihneşti puţin. Am s-o rog eu să-mi spună ce-a mai aflat, voi sta de vorbă şi cu Luis şi vom încerca să imaginăm câteva scenarii posibile de acţionare.

McCaskey ocoli biroul şi-l bătu pe umăr pe colonel.

— Îţi mulţumesc, domnule colonel. Cred c-am să-ţi ascult sfatul, rânji el. Dar ştii care-i porcăria cea mai mare?

August clătină din cap.

— Porcăria e că nu mai sunt în stare să fac nişte lucruri de care la douăzeci de ani eram capabil fără să clipesc, spuse el. Asta-i porcăria. Pe-atunci, puteam sta nopţi în şir fără să pun geană pe geană. Eram în stare să mănânc tot soiul de grozăvii, fără să mă doară stomacul.

Surâsul i se şterse.

— Dar vârsta schimbă o seamă de lucruri. Şi pierderea unui coleg schimbă multe. Şi, mai ales, ideea că nu e de-ajuns să ai dreptate face ca totul să fie altfel. Degeaba ai de partea ta legi, tratate, justiţie şi o omenire întreagă, degeaba te susţin Naţiunile Unite şi cuvintele Cărţii Sfinte şi naiba mai ştie cine, tot tu eşti cel care-o ia peste bot. Ştii cu ce ne-am ales, evoluând din punct de vedere moral? Nu mai suntem în stare să facem dreptatea să triumfe. A naibii ironie a sorţii, nu-i aşa?

August nu-i răspunse. N-ar fi avut nici un rost. Datoria soldaţilor nu era să filosofeze; nu-şi puteau permite acest lux. Ei trebuiau să-şi îndeplinească ordinele, să-şi atingă ţintele. Iar a le rata însemna pentru ei moartea, prizonieratul sau dezonoarea. Nu era nimic ironic în toate acestea. Nu în acest moment, cu siguranţă.

Colonelul se îndreptă spre sala cea mare a comisariatului, unde-l aşteptau membrii echipei sale. Odată ajuns aici, îşi puse în funcţiune computerul. Le arătă subordonaţilor săi care era planul de bătaie trasat de McCaskey, iar apoi îi chestionă pe

rând, pentru a se asigura că nici unul dintre ei nu avea obiecţii împotriva misiunii şi că toţi erau gata să intre în luptă.

Nici unul dintre membrii echipei de intervenţie nu avu vreo ezitare.

August le mulţumi, apoi îi îndemnă să-şi reia locurile şi le făcu semn lui Prementine şi Pupshaw să se apropie, pentru a-i lămuri unde anume şi cu câtă forţă trebuia izbit distribuitorul de băuturi răcoritoare, în aşa fel încât să nu aibă nevoie de monede pentru a bea un suc rece.

August îşi luă un 7-Up şi se aşeză într-un fotoliu. Sorbi cu sete din cutie, încercând să scape de gustul amărui al cafelei.

Între timp, se gândi la toate câte se întâmplaseră în ultimele douăzeci şi patru de ore.

Politicienii spanioli îi încredinţaseră cu naivitate lui Amadori sarcina de a opri izbucnirea unui război civil. Acesta se folosise de prerogativele primite pentru a-l amplifica. Şi iată că, din nou, politicienii făceau apel la alţi soldaţi pentru a pune capăt conflictului.

August era soldat, nu filosof. Dar, dacă ar fi fost să găsească o ironie a sorţii, era convins că aici trebuia să o caute.

Ar fi găsit-o, cu certitudine, înscrisă cu litere de sânge şi amestecată cu suferinţă.

27

Marţi, ora 1 şi 35 de minute,
Washington, D.C.

Hood se trezi brusc.

La întoarcerea de la Casa Albă, îi telefonase fără întârziere lui Darrell McCaskey, pentru a-i transmite ordinele preşedintelui. McCaskey îl ascultase fără să scoată un cuvânt. Şi, în fond, ce-ar fi fost de spus? Apoi, conştient că voia cu orice preţ să fie treaz în momentul declanşării acţiunii echipei de intervenţie, indiferent când ar fi survenit aceasta, stinsese lumina din birou şi se întinsese pe canapea, încercând să aţipească.

Începu să se gândească la implicarea Centrului de Comandă în criza din Spania, care avea să se împartă în două etape distincte. Mai întâi, Amadori trebuia să fie scos din scenă. După dispariţia acestuia, mulţi politicieni, oameni de afaceri şi ofiţeri superiori aveau să intre în bătălia pentru umplerea vidului de putere. Cu siguranţă, aveau să facă acest lucru încercând să ajungă la conducerea unor regiuni distincte: Catalonia, Castilia, Andaluzia, Ţara Bascilor, Galicia. Echipa lui Bob Herbert alcătuise deja, la cererea Casei Albe, o listă care cuprindea cel puţin două duzini de pretendenţi la o halcă de putere. *Două duzini!* În cazul cel mai fericit, Spania avea să devină o federaţie de state cu largă autonomie, în genul fostei Uniuni Sovietice. În cazul cel mai rău, aceste state vor începe să se războiască între ele, aşa cum se întâmplase în fosta Iugoslavie.

Îşi simţea pleoapele grele; gândurile îi deveniră tot mai confuze, iar Hood alunecă pe nesimţite într-un somn agitat. Nu visă nimic despre Spania. În vis îi apăru familia sa. Se aflau în maşină şi râdeau cu toţii. Parcară şi coborâră pe strada principală a unui orăşel anonim. Copiii şi Sharon mâncau îngheţată. Râdeau în continuare. Îngheţata se topea cu repeziciune, scurgându-se din comete. Însă, cu cât se prelingea mai multă îngheţată pe mâinile lor şi pe haine, cu atât râdeau mai tare. Hood rămase puţin în urmă. Se simţea amărât, chiar înfuriat. Se opri şi izbi cu pumnii în capota unei maşini, parcată

alături. Ai lui continuau să râdă, dar nu de el, ci de felul în care se mânjiseră cu îngheţata topită. Îl ignorau, iar Hood începu să urle. Ochii i se deschiseră brusc.

Hood privi roată. Apoi privirea sa întâlni cifrele luminate ale ceasului electronic aflat pe măsuţa de lângă canapea. Nu trecuseră decât douăzeci de minute de când închisese ochii. Se lăsă din nou pe spate, rezemându-şi capul de speteaza capitonată. Închise ochii.

Nu era nimic mai cumplit decât trezirea dintr-un vis urât. Întotdeauna în astfel de cazuri răsufla uşurat atunci când realiza că lumea din care tocmai evadase nu avea nimic în comun cu realitatea. Însă emoţiile stârnite erau cât se poate de reale, iar ele împiedicau uşurarea să-l cuprindă pe de-a-ntregul. Şi apoi, mai erau şi oamenii pe care îi visase. Revederea lor în vis nu reuşise decât să-i accentueze dorul de ei.

Hood se săturase. Trebuia să discute cu Sharon. Se ridică, aprinse lampa de birou şi se aşeză în fotoliu. Se frecă la ochi, iar apoi formă numărul telefonului celular al soţiei sale. Ea îi răspunse aproape imediat.

— Alo?

Vocea îi era puternică. Nu o trezise din somn.

— Salut, spuse Hood. Eu sunt.

— Ştiu, îi răspunse Sharon. La o oră atât de târzie, m-aş fi mirat să sune altcineva.

— Ai dreptate, spuse Hood. Ce fac copiii?

— Sunt bine.

— Dar tu?

— Nu la fel de grozav, spuse Sharon. Tu?

— Nici eu nu prea am cu ce să mă laud.

— Din cauza problemelor de la serviciu, sau din cauza noastră? întrebă Sharon, fără ocolişuri.

Hood simţi împunsătura subînţeleasă. De ce oare trebuie ca femeile să presupună întotdeauna ce e mai rău, atunci când e vorba de bărbaţi şi anume că îi preocupă doar slujba şi problemele de serviciu?

„Fiindcă, de obicei, chiar aşa şi este”, îşi răspunse Hood la întrebare. În întuneric, la o oră atât de târzie a nopţii, nu-i rămânea decât un singur lucru de făcut: să fie pe deplin sincer cu sine însuşi.

— Pe-aici e totul ca de obicei, minţi el. Suntem în mijlocul unei crize. Cu toate acestea, nu asta mă supără cel mai mult, ci voi.

Adică noi.

— În ceea ce mă priveşte, sunt supărată *doar* pe tine, îi replică Sharon.

— Bine, iubito, spuse Hood, încercând să rămână calm. Runda asta ai câştigat-o.

— Nu vreau să „câştig” nimic, spuse ea. Vreau doar să fiu sinceră cu tine. Vreau să lămurim ce avem de făcut pentru a rezolva situaţia. Nu mai putem continua ca până acum. Nu se mai poate.

— De acord, o aprobă Hood. De aceea, am hotărât să demisionez.

Sharon tăcu o vreme.

— Vrei să pleci de la Centrul de Comandă?

— Am de ales?

— Vrei să-ţi spun adevărul? întrebă Sharon.

— Desigur.

— Nu e nevoie să demisionezi. E de-ajuns să petreci ceva mai puţin timp la slujbă.

Hood fu iritat de replica soţiei sale. Fusese sincer. Îşi jucase cel mai valoros atu, o carte mare. Şi, în loc să se repeadă să-şi sărute soţul, plină de bucurie, Sharon încerca să-i explice unde anume greşise.

— Cum aş putea face asta? întrebă Hood. Nimeni n-are de unde să ştie dinainte ce se poate întâmpla aici.

— E-adevărat, dar are cine să te înlocuiască, măcar din când în când, argumentă Sharon. Îl ai pe Mike Rodgers. Şi mai e şi echipa din schimbul de noapte.

— Sunt cu toţii foarte capabili, dar se află aici pentru ca lucrurile să meargă bine în perioadele de acalmie, replică Hood. Eu sunt cel care trebuie să decidă ce trebuie făcut în situaţii de criză, precum cea de acum ori cea de data trecută.

— Când era cât pe-aci să fii ucis! izbucni ea.

— Da, Sharon, era să fiu ucis, recunoscu el, păstrându-şi calmul.

Soţia sa era deja furioasă, iar o izbucnire din partea lui n-ar fi reuşit decât să pună gaz pe foc.

— E-adevărat, unele situaţii sunt primejdioase. Dar pericolele pot să apară chiar şi aici, la Washington.

— Te rog, Paul. Nu e chiar acelaşi lucru.

— Fie, nu e acelaşi lucru, admise Hood. Dar există şi nişte consecinţe pozitive legate de ceea ce fac. Nu-i vorba doar de

faptul că ne putem permite să avem o casă frumoasă, ci şi de experienţele inedite. Copiii ne-au însoţit în străinătate, au avut prilejul să vadă unele lucruri pe care alţii nu le vor vedea niciodată. Cum poţi să te hotărăşti unde să tragi linia? Cum poţi să decizi: „Această călătorie într-o mare metropolă a lumii n-a valorat cât zece cine în compania lui Paul”? Sau: „E-adevărat, am vizitat Biroul Oval, dar tata n-a reuşit să ajungă la concertul de vioară de la şcoală”?

— Nu ştiu, fu rândul lui Sharon să recunoască. Ştiu însă că o căsnicie reuşită înseamnă mai mult decât o casă frumoasă şi că o familie înseamnă suma unei mulţimi de lucruri mărunte, obişnuite, nu doar vorbe şi lucruri mari.

— Am fost alături de voi şi pentru astfel de lucruri, spuse Hood.

— Da, Paul, *ai fost!* Dar lucrurile s-au schimbat. Când ai acceptat acest post, acţiunile Centrului urmau să se desfăşoare mai ales în ţară. Mai ţii minte?

— Da, ţin minte.

— Apoi a avut loc prima criză internaţională şi totul s-a schimbat.

Sharon avea dreptate. La început, misiunea Centrului fusese gestionarea crizelor interne. Debutul în arena internaţională avusese loc atunci când preşedintele îl numise pe Hood la conducerea comitetului de criză însărcinat cu investigarea unui atac terorist în Seul, în Coreea. Hood nu se simţise câtuşi de puţin flatat de această numire. Ca şi în cazul asasinării lui Amadori, nimeni altcineva nu fusese dispus să îşi asume răspunderea.

— E-adevărat, lucrurile s-au schimbat, recunoscu Hood. Dar ce-ai fi vrut să fac? Să las totul baltă?

— Ai făcut-o deja la Los Angeles, nu-i aşa? întrebă Sharon.

— Aşa este, dar renunţarea a avut un preţ, replică Hood.

— Care? Puterea?

— Nu, clătină din cap Hood. Respectul faţă de mine însumi.

— De ce? Fiindcă te-ai lăsat înduplecat de soţia ta?

„O, Doamne!” îşi zise Hood. Îi oferise ceea ce îşi dorea şi totuşi, nu reuşea să o recâştige.

— Categoric nu, răspunse el. Fiindcă, oricât de mare porcărie ar fi politica, oricât de mult aş fi avut de lucru şi deşi ne-am aflat mereu în atenţia presei, am renunţat atunci la un post în care simţeam că munca mea dădea rezultate concrete.

Glasul îi devenise încordat. Începea să se înfurie, oricât s-ar fi străduit în sens contrar.

— Aşadar, am renunţat la politică şi mi-am găsit o altă slujbă, cu un orar la fel de încărcat. Ştii de ce am făcut-o? Fiindcă simt din nou că munca mea înseamnă ceva. Ceea ce fac e spre binele oamenilor. Îmi place acest lucru, Sharon. Îmi place provocarea, îmi place răspunderea acestui post şi îmi place satisfacţia pe care mi-o aduce.

— Şi mie îmi plăcea ceea ce făceam înainte de a deveni mamă, îl întrerupse Sharon. Dar am fost nevoită să renunţ la aproape tot de dragul copiilor. De dragul familiei noastre. Tu, cel puţin, nu eşti obligat să faci o alegere atât de radicală. Dar nici nu se mai poate ca până acum. Are cine să te înlocuiască. Lasă-ţi colegii să te ajute, în aşa fel încât tu să ne poţi oferi ceea ce e nevoie, pentru a rămâne în continuare o familie.

— O familie aşa cum ţi-o doreşti tu, adică.

— Nu, Paul. Cu toţii avem nevoie de tine. E singurul lucru care contează.

— Dar *sunt* alături de voi, spuse Hood, care începea să se înfurie de-a binelea.

— Nu îndeajuns de mult, replică Sharon.

Glasul îi era ferm şi reţinut. Ajunseseră din nou să îşi asume rolurile pe care le întruchipau mereu atunci când bunele intenţii ale unei conversaţii degenerau într-o controversă cu accente neplăcute. Paul Hood cel ofensat şi furios, soţia sa cea defensivă şi calmă.

— Iisuse! exclamă Hood.

Era gata să lase jos receptorul şi să urle de disperare. Se mulţumi să-l strângă cu putere în mână.

— Ţi-am promis că voi demisiona, mă aflu în miezul unei situaţii de criză şi nu pot să adorm fără să mă gândesc la voi. Iar tu vii acum şi-mi reproşezi toate greşelile mele reale sau închipuite, folosindu-te de copii ca de nişte ostatici!

— Nu-i ţin ostatici pe copii, replică ea sec. Suntem ai tăi, cu toţii, oricând vei dori.

— Bineînţeles, conform condiţiilor puse de tine.

— Eu nu pun condiţii, Paul. Nu-i vorba acum de câştigul meu şi de înfrângerea ta. Nu-ţi cer să renunţi la slujbă sau la carieră, ci doar să faci nişte mici schimbări. Îţi cer doar o serie de concesii din care vor avea de câştigat copiii noştri.

Interfonul emise un semnal sonor. Hood aruncă o privire spre

displayul cu cristale lichide: era Mike Rodgers.

— Scuză-mă o clipă, Sharon, spuse Hood şi ridică receptorul interfonului: Da, Mike?

— Paul, sunt împreună cu Bob Herbert. Deschide-ţi computerul, îţi transmitem o imagine primită de la BNR. Trebuie să stăm de vorbă imediat.

— E-n regulă, vin într-o clipă, răspunse Hood.

Reveni apoi la Sharon:

— Scumpa mea, trebuie să plec. Îmi pare rău.

— Ştiu că-ţi pare rău, spuse ea cu blândeţe. Dar nu la fel de mult ca şi mie. La revedere Paul. Te iubesc.

Sharon închise, iar Paul se grăbi să deschidă monitorul de alături. Refuza să se gândească la discuţia abia încheiată, la familia sa, care îi scăpa de sub control fără să poată reacţiona în vreun fel. Cel mai tare îl deranja faptul că Sharon părea a fi convinsă că a nu-l vedea deloc avea să fie mai bine decât a-l vedea din când în când. Era lipsit de sens.

„Doar dacă nu cumva, în acest fel, încearcă să mă oblige să iau o decizie”, îşi spuse el.

Situaţia îi displăcea. Dar ce altă armă mai avea oare soţia lui la îndemână? Avea dreptate: o făcuse de oaie şi nu doar o singură dată. Îi lăsase singuri, încă din prima zi a vacanţei în California. Uitase de zilele lor de naştere, de aniversări şi de concertele de la şcoală. Uitase să se intereseze de carnetele de note ale copiilor, de rezultatele vizitelor medicale şi Dumnezeu mai ştie de ce altceva.

Hood ridică receptorul interfonului, în timp ce pe monitor era încărcată imaginea în alb-negru transmisă prin satelit. Nu era momentul potrivit pentru a-şi analiza greşelile. Erau în joc zeci de mii de vieţi. O răspundere uriaşă apăsa în continuare pe umerii săi, oricât de dezgustător sunase acest cuvânt în gura soţiei sale.

— Sunt aici, Mike, rosti Hood în microfon. Ce e cu imaginea asta?

— E o fotografie a curţii Palatului Regal din Madrid, văzută de la înălţimea virtuală de opt metri, într-un unghi de treizeci de grade.

— Presupun că acelea nu sunt furgonetele unor turişti, spuse Hood.

— Nu, răspunse Rodgers. Să-ţi dau câteva detalii: după atacul de la fabrica lui Ramirez, Steve Viens a programat unul dintre sateliţii BNR să urmărească traseul prizonierilor. Din parcarea

fabricii, ei au fost transportaţi la aeroportul din Bilbao, iar de aici la Madrid. De la aeroport i-au dus la palat. Avem motive să credem că femeia din primul rând e Maria Comeja.

Hood comandă o mărire a centrului imaginii. Computerul efectuă automat rectificările necesare. Nu avusese prilejul să o cunoască prea bine pe Maria şi nu era sigur că ar fi recunoscut-o. Dar femeia din imagine era singura din întregul grup, astfel încât, după toate probabilităţile, identificarea fusese corectă.

Imaginea de pe ecran se şterse şi noi fotografii îşi făcură apariţia.

— Sunt imagini luate dintr-un unghi ceva mai înalt: de la optsprezece, de la treizeci şi cinci şi de la şaptezeci de metri înălţime, explică Rodgers. Dat fiind numărul mare de soldaţi şi îndeosebi de ofiţeri superiori care intră şi ies din clădire, am dedus că aici se află cartierul general al lui Amadori. Avem însă o problemă.

— Cred că bănuiesc care e, interveni Hood. Clădirea are o curte interioară şi în apropiere nu se află nici un alt edificiu mai înalt. Infiltrarea va fi dificil de realizat pe timp de zi.

— Exact, făcu Rodgers. S-ar putea să nu ne permitem să aşteptăm douăsprezece ore, până la lăsarea întunericului.

— Aţi luat în consideraţie ideea unor uniforme ale armatei spaniole? întrebă Hood. Membrii echipei de intervenţie s-ar putea îmbrăca cu aşa ceva pentru a se strecura înăuntru.

— Teoretic, ar fi posibil, spuse Rodgers. Se pare însă că nici unul dintre soldaţii care îi escortează pe prizonieri până la palat sau patrulează în jurul clădirii nu are acces în interior. E unul dintre motivele care ne determină să credem că generalul Amadori ar putea fi înăuntru. Aproape sigur, clădirea a fost ocupată de o forţă de elită, care patrulează pe holuri şi controlează accesul. Membrii acesteia ar putea fi singurii autorizaţi să intre.

— Nu există nici un pasaj subteran?

— Asta încercăm să aflăm acum, îl anunţă Rodgers. Însă, chiar dacă astfel de pasaje există, tot va fi destul de dificilă deplasarea pe coridoarele largi, bine luminate.

Pe Hood îl usturau ochii şi în minte i se iscase un vârtej de nestăpânit Şi-ar fi dorit să poată arunca în aer Palatul Regal, să zboare în Connecticut la familia lui, poate să rămână acolo pentru totdeauna şi să-şi deschidă un restaurant pe chei.

— Aşadar, nu ne rămâne decât să aşteptăm? rosti el într-un

târziu.

— Nimeni dintre cei de aici şi nici cei de la Madrid nu agreează ideea expectativei, spuse Rodgers. Aideen tocmai a sosit la sediul Interpolului de la Madrid. Acum discută situaţia cu Brett, Darrell şi echipa de la Interpol, sintetizând datele pe care le deţinem despre palat. Câţiva oameni de la Interpol se află pe acoperişul Operei Regale, de cealaltă parte a bulevardului. Scanează întreg palatul cu ajutorul unui DAD, încercând să localizeze vocea lui Amadori.

Dispozitivul de ascultare la distanţă era o antenă conică construită în aşa fel încât să capteze toate sunetele emise într-o zonă restrânsă, într-o anumită bandă sonoră. În cazul în care zona respectivă era o încăpere dintr-un castel, de pildă, dispozitivul avea să filtreze toate zgomotele externe emise de maşini, pietoni sau păsări. Doar sunetele de joasă frecvenţă percepute prin pereţi aveau să fie reţinute, urmând a fi comparate ulterior cu tiparul vocal stocat în memorie – în cazul de faţă, cel al vocii lui Amadori.

— Cât va dura scanarea întregului palat? întrebă Hood.

— Până aproximativ la ora unu, răspunse Rodgers.

Hood privi ora afişată pe monitor.

— Asta înseamnă încă aproape două ore, din acest moment.

— Nici mie nu-mi place ideea de a lăsa echipa de intervenţie să lâncezească în tot acest timp, spuse Rodgers. Se pare însă că nu avem de ales.

— La ce distanţă se află biroul Interpolului faţă de palat? întrebă Hood.

— Am în faţă harta, răspunse Rodgers. Nu par a fi mai mult de cincisprezece minute de mers cu maşina – asta în cazul în care traficul e lejer şi nu există baraje ale armatei.

— Ceea ce înseamnă că, dacă se aşteaptă încheierea investigaţiei cu DAD-ul, oamenii noştri au de aşteptat circa două ore şi un sfert, deduse Hood. Dacă însă Amadori se decide să părăsească zona înainte să-l fi localizat, am fi puşi în dificultate.

— E-adevărat, încuviinţă Rodgers. Dar chiar dacă echipa de intervenţie s-ar afla în apropierea palatului, tot n-am putea să facem nimic în această privinţă. Nu îşi pot alcătui un plan de bătaie până când nu vor şti exact unde se află ţinta. Şi, dacă ne înşelăm, dacă Amadori nu se află totuşi la palat, i-am trimite din start pe o pistă greşită.

Hood privi îndelung fotografia de înaltă rezoluţie a trupelor din

incinta palatului. Erau cel puţin două sute de soldaţi, separaţi în grupe mai mici. Unii dintre ei păreau a face instrucţie – în vederea însuşirii strategiei de apărare a perimetrului sau pentru alcătuirea unor viitoare plutoane de execuţie. Secvenţa îi amintea de imaginile cu Garda Republicană a lui Saddam Hussein, filmate în faţa reşedinţei acestuia, înaintea operaţiunii Furtună în Deşert. Militarii îşi arătau muşchii în mod demonstrativ.

Amadori se afla cu siguranţă acolo.

— Mike, suntem răspunzători de prezenţa Mariei în incinta palatului, spuse Hood. Ea nu dispune de întăriri, în caz de nevoie. Nu putem lăsa lucrurile aşa.

Rodgers tăcu o vreme.

— Nu te contrazic, spuse el într-un târziu. Dar, din studierea fotografiilor şi a planurilor clădirii, rezultă că nu ne va fi uşor să pătrundem înăuntru.

— Nici nu va fi nevoie, deocamdată, insistă Hood. Vreau să ştiu că avem o forţă înarmată prin preajmă, gata să intervină. Darrell va putea ţine legătura cu ei, prin intermediul lui Ishi Honda.

— Fie, acceptă Rodgers. Dar ţinta misiunii rămâne în continuare Amadori şi deocamdată investigaţia electronică nu ne-a confirmat prezenţa lui la faţa locului. Va mai trece încă vreo oră şi ceva până când vom şti cu exactitate.

Hood nu se lăsă descurajat de ezitările lui Rodgers. Generalul făcea exact ceea ce trebuia să facă: îi atrăgea atenţia asupra posibilelor capcane şi asupra punctelor slabe ale planului.

— Dacă se dovedeşte că Amadori se află altundeva, vom ordona retragerea echipei de intervenţie, hotărî Hood. Cine ştie? Poate că ticălosul va decide să-şi arate mutra şi ne va scuti de osteneala de a pătrunde în clădire.

Rodgers expiră zgomotos.

— Nu prea cred, Paul. Îi voi transmite însă lui Brett să-şi deplaseze echipa la faţa locului. Mai vreau însă să-ţi reamintesc că, deşi s-a implicat în această operaţiune datorită nouă, Maria a acţionat fără a avea ordine în sensul în care a făcut-o. S-a plasat de bunăvoie în această situaţie, insistă Rodgers. Şi n-a făcut-o de dragul nostru, ci pentru binele ţării sale. Nu voi fi de acord ca oamenii noştri să-şi rişte vieţile pentru a o scoate de acolo.

— Am reţinut, spuse Hood. Îţi mulţumesc.

Rodgers închise telefonul, iar Hood lăsă receptorul să cadă în

furcă. Şterse de pe monitor imaginile şi stinse lampa de birou. Îşi închise ochii.

Nu avea nici un rost. Nu avea nici un rost să se agaţe de o slujbă care îl punea în situaţia de a fi departe de familia sa şi, foarte adesea, în dezacord cu propriii subordonaţi. Poate că tocmai de aceea se simţea atât de apropiat de Maria. În aceste momente şi ea era singură.

Nu, Hood nu avea să dea uitării misiunea. Nu avea să uite nici ceea ce Mike Rodgers ţinuse să-i reamintească, pe un ton atât de respectuos: că, la fel ca şi Maria, membrii echipei de intervenţie aveau acasă oameni care ţineau la ei.

Dar Hood nu putea să uite nici de ceea ce se întâmplase cu Martha Mackall. Şi nici în ruptul capului nu va îngădui ca un alt coleg să înfrunte singur primejdia pe străzile însângerate ale Madridului.

28

Marţi, ora 8 şi 36 de minute,
Madrid, Spania

Maria îl urmă pe tânărul căpitan de-a lungul culoarului, tot mai încrezătoare faţă de intenţia acestuia de a o conduce la Amadori. Nici căpitanul şi, în cele din urmă, nici generalul nu aveau nimic de câştigat dacă ar fi încercat să o înşele. Informaţiile pe care afirmase că le posedă trebuiau să le stârnească interesul. Şi apoi, dacă n-ar fi avut încredere în ea, căpitanul nu s-ar fi aflat în faţa ei, ci în spatele ei, ameninţând-o cu arma.

Cu toate acestea, continua să o uimească uşurinţa cu care-l păcălise pe tânărul ofiţer. Din două una: fie era cu totul lipsit de experienţă, fie era cu mult mai inteligent decât îl credea.

Căpitanul o luă spre stânga. Maria se opri.

— Credeam că mergem la general, spuse ea.

— Acolo mergem, spuse căpitanul, arătând cu mâna întinsă spre capătul coridorului, în direcţia opusă Sălii Halebardierilor.

— Aşadar, generalul nu se află în sala tronului? întrebă ea.

— În sala tronului? râse căpitanul. Nu credeţi c-ar fi o exagerare?

— Nu ştiu, spuse Maria. Nu e oare însăşi prezenţa noastră în acest palat o exagerare?

— Nu, în cazul în care regele se va întoarce la Madrid şi va trebui să-i asigurăm protecţia, răspunse căpitanul. Intenţia noastră este să asigurăm paza ambelor reşedinţe regale.

— Dar existau paznici în faţa...

— Misiunea lor era să-i împiedice pe prizonieri să pătrundă în Sala Halebardierilor.

Căpitanul făcu un semn din cap în direcţia arătată de mâna sa întinsă.

— Generalul se află în sala pentru dineuri oficiale, împreună cu consilierii săi.

Maria îl privi lung, fără să-i dea crezare. Nu ştia ce anume o determina să gândească astfel, dar pur şi simplu nu putea să-l creadă.

— Problema nu e însă locul unde se află generalul, continuă căpitanul. Întrebarea e alta: aveţi sau nu ceva să-i spuneţi, *senorita* Corneja?

Maria îşi plecă privirea. Nu avea de ales, trebuia să facă ceea ce i se cerea.

— Să mergem, murmură ea şi porni în direcţia arătată de căpitan.

Ofiţerul se întoarse şi porni cu paşi repezi pe coridorul puternic luminat. Maria îşi încetini paşii, rămânând la câţiva metri în urma lui. Coridorul era plin de soldaţi. Unii dintre ei însoţeau prizonieri, alţii vorbeau la telefoane de campanie. Câţiva transportau computere dintr-o încăpere într-alta. Nici unul nu-i acordă atenţie.

Ceva nu era în regulă, dar Maria nu avea de ales – trebuia să îşi joace rolul până la capăt. Avea să-şi ia însă precauţiile necesare.

— Vă pot servi cu o ţigară? îl întrebă ea pe căpitan, vârându-şi mâna în buzunarul de la piept.

Scoase pachetul de ţigări, alese una, iar apoi luă un chibrit.

— Vă mulţumesc, dar nu fumez, spuse căpitanul. De fapt, v-aş fi recunoscător dacă n-aţi fuma nici dumneavoastră. Sunt atâtea lucruri de valoare aici. Ar fi de-ajuns o scânteie...

— Înţeleg, spuse ea.

Căpitanul reacţionase exact aşa cum se aştepta Maria. Puse pachetul înapoi în buzunar, dar ascunse în palmă ţigara pe care o scosese. Deoarece îi întorsese spatele, căpitanul nu văzu cum Maria înfipse chibritul în tutunul ţigării, pe care o strecură apoi în pantaloni.

Acum, cel puţin, dispunea de o armă.

Sala dineurilor oficiale se afla vizavi de sala de muzică, a cărei aşezare domina Piaza Incognita. Dincolo de piaţa largă se afla Campo del Moro, Câmpul Maurilor. Parcul marca locul în care, în secolul al unsprezecelea, trupele puternicului şeic Ali bin-Yusuf îşi aşezaseră tabăra, în timpul încercării maurilor de a cuceri Spania.

Ajunseră în dreptul sălii de muzică. Căpitanul bătu la uşă, iar apoi întoarse capul către Maria şi îi zâmbi. Maria se apropie, dar nu-i întoarse zâmbetul. Uşa se deschise.

Căpitanul întinse mâna, invitând-o să intre:

— După dumneavoastră, spuse el.

Maria făcu un pas înainte şi privi înăuntru.

Era întuneric în încăperea fără geamuri şi ochii Mariei avură nevoie de câteva clipe pentru a se adapta. Din penumbră, ceva se mişcă în direcţia ei, dinspre dreapta. Făcu un pas înapoi, dar se lovi de căpitan, care rămăsese în picioare în spatele ei, neclintit ca o stâncă. Brusc, acesta o împinse înainte. În acelaşi timp, două perechi de mâini îi apucară antebraţele. Îşi pierdu echilibrul şi aterizâ pe pardoseală, cu faţa în jos. Picioare încălţate cu bocanci îi ţintuiră umerii la podea.

O lumină se aprinse în încăpere, trimiţând luciri blânde, de ambră, în cotloanele ferite. Maria îşi aţinti privirile asupra frescei pastorale de pe peretele din faţa ei, în vreme ce o a treia pereche de mâini îi pipăia picioarele, mijlocul, centura şi pieptul, în căutarea unor arme ascunse. Îi luară ceasul, centura şi, în cele din urmă şi pachetul de ţigări.

După încheierea percheziţiei, cea de-a treia pereche de mâini apucă părul Mariei, fără menajamente. Smucitura fu îndeajuns de puternică şi Maria se trezi privind, de voie, de nevoie, în sus. Cu umerii apăsaţi în jos şi capul dat cu forţa pe spate, durerea de la baza gâtului era extrem de intensă.

Căpitanul se apropie şi privi în jos. Se încruntă şi îşi aşeză călcâiul dur al cizmei pe fruntea Mariei. Apăsă cu putere, împingându-i capul şi mai mult spre spate.

— M-ai întrebat dacă sunt convins că aş obţine la timp informaţia pe care o deţii, spuse el şi un zâmbet crud i se ivi pe faţă. Ei bine, da, *senorita.* Sunt convins de asta. Sunt tot atât de sigur precum sunt sigur că mulţi dintre cei pe care i-am adunat aici, la palat, vor fi eliminaţi. La fel de sigur precum ştiu că vom învinge. O naţiune nouă nu se naşte fără sânge, fără sacrificii şi, mai ales, fără o voinţă de fier. Voinţa de a face orice este necesar pentru a obţine ceea ce îţi doreşti.

Corzile vocale ale Mariei se încordară, intrând în contact cu carnea gâtului torturat de durere. Râuri de chin îi traversară corpul, de la baza urechilor şi până în şale.

— Ţi-aş putea frânge gâtul cu o simplă apăsare, dar asta ar însemna să te ucid şi nu mi-ar fi de nici un folos, urmă căpitanul. În loc s-o fac, îţi voi acorda cinci minute de gândire, pentru a reflecta asupra situaţiei în care te afli. Apoi îmi vei spune tot ce ştii. Dacă vorbeşti, vei rămâne în continuare oaspetele nostru, dar nu ţi se va face nici un rău. Dacă, în schimb, vei refuza să vorbeşti, vei încăpea pe mâinile acestor distinşi domni. Crede-mă, *senorita*, se pricep de minune să-şi facă meseria.

Căpitanul îşi ridică talpa de pe fruntea Mariei. Ea horcăi oribil, în timp ce muşchii gâtului i se relaxau. Durerea din spinare se preschimbă într-un fior rece care îi parcurse coloana vertebrală. Înghiţi în sec şi încercă să se mişte, dar bărbaţii nevăzuţi continuau să o imobilizeze.

Căpitanul se întoarse către aceştia şi spuse:

— Oferiţi-i o avanpremieră a ceea ce o aşteaptă. Poate că asta o va face să se răzgândească.

Căpitanul se retrase, iar Maria simţi povara bocancilor eliberându-i umerii. Fu apucată de mâini şi obligată să se ridice. În timp ce încerca să-şi recapete echilibrul pe picioare, un pumn o izbi puternic în burtă. Se încovoie de durere, iar aerul i se goli cu zgomot din plămâni. Fu cât pe-aci să se prăbuşească, dar bărbaţii o susţinură. Unul dintre ei o apucă de păr, forţând-o să se îndrepte, după care o lovi iar cu pumnul. Maria simţi efectiv conturul falangelor la baza şirei spinării. Picioarele i se înmuiară ca nişte cârpe, iar dintre buze îi scăpă un geamăt. Următoarea lovitură o atinse sub bărbie. Din fericire, limba nu i se afla între dinţii care clănţăniră sonor şi dureros. După o altă lovitură directă, care îi azvârli capul spre dreapta, falca îi rămase deschisă. Simţi cum sângele amestecat cu salivă i se prelingea de pe limbă.

Bărbaţii îi dădură drumul, iar ea se prăbuşi pe podea. Căzu pe spate, cu braţele desfăcute şi genunchii ridicaţi. Încet, picioarele îi alunecară spre dreapta. Durerea întârzia să apară, dar Maria ştia că răgazul nu avea să fie prea lung. Se simţea epuizată, de parcă ar fi urcat cu bicicleta o pantă abruptă, pedalând cu furie. Nu mai avea deloc forţă în membre. Însă, în ciuda slăbiciunii, se strădui să ridice ochii şi să-i privească pe cei care o bătuseră. Voia să vadă unde anume îşi purtau armele.

Erau cu toţii dreptaci. Asta avea să uşureze lucrurile, întrucâtva.

Soldaţii ieşiră pe hol, împărţindu-şi între ei ţigările. Închiseră uşa şi stinseră lumina. Maria cunoştea această tactică: frânge rezistenţa trupului, apoi lasă minţii dezorientate, în stare de şoc, câteva minute pentru a conştientiza perspectiva morţii.

În loc să cadă pradă deznădejdii, Maria îşi strecură mâna tremurătoare în partea din faţă a blugilor. Găsi ţigara ascunsă mai devreme şi o scoase. Se rostogoli într-o rână şi sfâşie foiţa, pentru a scoate chibritul. Era o şmecherie pe care o învăţase cu ani în urmă, pe când lucra sub acoperire. În urma percheziţiei,

ţigările erau, de regulă, confiscate. În felul acesta, reuşea să păstreze un chibrit. În situaţii aparent fără ieşire, acesta putea deveni o armă ideală pentru contraatac.

Ochii i se obişnuiseră cu întunericul, astfel încât îşi roti privirea. Într-un colţ se aflau câteva suporturi pentru partituri. Privi în sus şi văzu ceea ce sperase să găsească: o pereche de aspersoare de siguranţă, pentru cazurile de incendiu. Zărise unul şi în faţa uşii, precum şi un al patrulea la intrarea în sala pentru dineuri.

Perfect.

Se târî către suporturile pentru partituri. Membrele îi tremurau şi acum. Promise în gând că nu avea să le ceară prea mult: doar puterea de a mai rezista încă o oră, o oră şi jumătate.

Ajungând în colţul camerei, se ridică în genunchi şi, în cele din urmă, în picioare. Tremura, dar reuşi să-şi păstreze echilibrul. Începea să simtă durerea din falcă şi asta o bucură: durerea avea să o ţină trează. Se împletici spre uşă, târând după ea un suport. Ajunsă la destinaţie, puse deoparte suportul şi îşi scoase puloverul. Îşi dezbrăcă şi cămaşa de bumbac, îmbrăcă la loc puloverul şi lăsă cămaşa să cadă la câţiva paşi de uşă.

Odată, pe când lucra sub acoperire cu scopul de a scoate la iveală abuzurile poliţiei din Barcelona, Maria fusese arestată, împreună cu un grup de prostituate. Se folosise de chibritul de rezervă pentru a topi tocurile pantofilor cu care era încălţată. Mirosul îi atrăsese pe gardienii care se pregăteau să violeze o femeie, la celălalt capăt al coridorului. Practic, îl arestase pe unul dintre aceştia înainte ca el să fi apucat să-şi tragă pantalonii. De astă dată însă avea nevoie de mai mult decât de duhoarea cauciucului ars. Avea nevoie de ceva care să atragă privirile soldaţilor.

Aşeză suportul aproape de uşă, apoi îngenunche lângă cămaşă. Cu grijă scăpără chibritul, frecându-l de tocul pantofilor. Se gândi la cât de folositoare se dovediseră tălpile pantofilor în această dimineaţă. Chibritul se aprinse. Feri flacăra, apropiind-o de cămaşă. Atinse gulerul şi, o clipă mai târziu, bumbacul începu să fumege. Dintr-o dată, flacăra izbucni.

Maria se târî către suportul pentru partituri. Se ridică cu greu în picioare, îl luă în mână şi se rezemă de peretele de lângă uşă. Respiră adânc, încercând să alunge greaţa care o năpădise în urma loviturii primite în burtă. Nu era pentru prima oară când Maria încasa asemenea lovituri. Fusese lovită de scandalagii, de

drogaţi, de un motociclist furios şi, o dată – o singură dată – de un iubit gelos. De cele mai multe ori ripostase; pe acel fost iubit îl băgase în spital. Acum era însă pentru prima oară când fusese bătută fără să poată riposta. Atacul nedemn şi laşitatea agresorilor îi lăsaseră în gură un gust oribil, mai dezgustător decât acela al sângelui pe care îl simţea acumulându-i-se în obraji.

Flăcările cuprinseră repede cămaşa. O coloană groasă de fum înecăcios se înălţă în dreptul uşii. Dar fumul nu urca îndeajuns de repede. Maria întinse suportul şi scuturǎ grămada aprinsă. Cu un fâşâit abia perceptibil, fragmente aprinse şi fulgi incandescenţi zburară în toate direcţiile. Se stinseră aproape imediat, dar fumul se înălţă mai sus decât înainte, aşa cum plănuise Maria.

Se părea că înălţimea la care ajunsese coloana de fum era suficientă. O clipă mai târziu, alarma de incendiu începu să sune, urmată de declanşarea aspersoarelor.

De îndată ce apa începu să stropească pardoseala, Maria agăţă din nou resturile cămăşii de suportul pentru partituri. Mişcă suportul încoace şi încolo, ca şi cum ar fi vrut să spele pardoseala. Cămaşa se desfăcu în bucăţele mici, iar scrumul se împrăştie pe podeaua umedă.

Maria auzi paşi şi se retrase îndărătul uşii, de partea dreaptă, ţinând în mână suportul. Zgomotul de paşi încetă.

— Aşteptaţi aici, să nu cumva să încerce să iasă, rosti o voce de bărbat.

„E bine”, îşi zise Maria. În încăpere nu avea să intre decât un singur soldat. Asta avea să-i uşureze considerabil sarcina. Uşa fu dată deoparte şi soldatul se repezi înăuntru. Alunecă pe podeaua umedă acoperită de cenuşă şi ateriză pe spate. Maria ridică suportul deasupra capului şi izbi faţa soldatului cu putere, cu trepiedul metalic. El urlă. Între cădere şi strigăt nu trecură decât câteva fracţiuni de secundă. Cele auzite îi luară prin surprindere pe soldaţii aflaţi pe culoar, făcându-i să ezite o clipă înainte de a interveni.

Acesta era clenciul cu soldaţii din trupele de elită, spuse Maria. Erau tineri, bine pregătiţi, dar departe de a fi la fel de experimentaţi precum veteranii cei zdrenţăroşi.

Ezitarea lor îi fu de-ajuns Mariei. Zvârli cât colo suportul şi se lăsă în voia picioarelor ei slăbite: efectiv îşi dădu drumul să cadă, cu faţa în jos, deasupra soldatului. Ateriză de-a curmezişul pieptului acestuia.

Chiar deasupra tecii pistolului.

Maria era conştientă că soldaţii de pe culoar nu aveau să tragă asupra ei. Nu încă. În zgomotul alarmei de incendiu, în timp ce apa curgea şiroaie asupra Mariei, cei doi soldaţi năvăliră în încăpere. Soldatul căzut, înjurând de mama focului şi jurând că avea să o violeze, încercă să o împingă deoparte pe Maria. Aceasta se lăsă împinsă şi, rostogolindu-se, smulse revolverul de calibrul 9 mm din teacă. Deblocă piedica şi, fără să ezite, trase un glonţ în genunchiul soldatului. El scheună ascuţit, iar sângele îi împroşcă faţa Mariei. Ea ignoră ploaia însângerată şi se ridică într-un genunchi, ţintind spre ceilalţi doi, apoi deschise focul. Pistolul se auzi de două ori şi sângele izbucni cu violenţă din genunchii lor. Cei doi bărbaţi urlară, prăbuşindu-se în prag.

În timp ce ploaia artificială o uda până la piele, Maria îşi strecură revolverul la centură. Apoi, în genunchi, se apropie de cei doi soldaţi care se zvârcoleau de durere şi le luă armele. Rănile la genunchi erau pe placul Mariei. Nu avea să treacă nici o zi în care bărbaţii aceştia să nu se gândească la ea. Durerea şi infirmitatea aveau să fie o amintire veşnică a brutalităţii de care dăduseră dovadă.

Le smulse de la gât cravatele şi le legă mâinile la spate. Apoi le astupă gurile, improvizând căluşuri din resturile carbonizate ale cămăşii. Legăturile şi căluşurile nu erau chiar atât de sigure precum şi-ar fi dorit, dar Maria nu prea avea timp pentru amănunte. Sprijinindu-se în suportul metalic, se ridică în picioare. De îndată ce se convinse că avea să reuşească să-şi ţină echilibrul, porni cât putu de repede, târându-şi picioarele în direcţia opusă celei din care venise. Coridorul acesta dădea ocol sălii celei mari din centrul palatului. Continuând în această direcţie, avea să ajungă înapoi în Sala Halebardierilor şi, de acolo, în sala tronului.

Ridicând piedicile pistoalelor pe care le ţinea în mâini, îşi jură că de această dată avea să obţină, cu orice preţ, o audienţă la Amadori.

29

Marţi, ora 9 şi 3 minute,
Madrid, Spania

Luis Garcia de la Vega intră în comisariat. Era însoţit de tatăl său, Manolo de la Vega, general în retragere în forţele aeriene. Neputând şti sigur care dintre colegii săi din schimbul de noapte ar fi putut fi simpatizant al facţiunii rebele, voia să fie convins că putea conta în orice împrejurare pe cineva. După cum îi spusese mai devreme lui McCaskey, el şi bătrânul cel înalt şi cărunt cădeau rareori de acord în chestiunile care priveau politica. Manolo avea înclinaţii de stânga, în vreme ce Luis prefera ideile dreptei.

— Însă, la vreme de criză, când însăşi Spania se află în pericol, în nimeni nu pot avea mai multă încredere decât în el, adăugase Luis.

În încăpere nu se aflau decât cei şapte membri ai echipei de intervenţie, McCaskey şi Aideen. Ofiţerul de la Interpol se îndreptă ţintă spre Darrell McCaskey, care o ajuta pe Aideen să îşi adune gândurile. Cei şapte soldaţi îşi pregătiseră deja echipamentul şi studiau cu creionul în mână hărţile turistice ale oraşului.

— Ceva noutăţi, Luis? întrebă McCaskey, cu o voce obosită.

— Da, încuviinţă acesta, trăgându-l deoparte pe McCaskey. O alarmă de incendiu s-a declanşat în urmă cu aproximativ zece minute în interiorul palatului.

— Cunoşti poziţia exactă?

— O sală de concerte din aripa sudică a palatului, spuse Luis. Cei de la palat au sunat la pompieri pentru a anunţa că a fost vorba de o alarmă falsă. Dar n-a fost chiar aşa. Unul dintre observatorii noştri a depistat locul incendiului cu ajutorul unui binoclu cu detectoare de căldură. Se pare că incendiul a fost stins fără probleme.

— Indiferent cine conduce jocul în interiorul palatului şi-a asumat un risc enorm, având în vedere comorile adăpostite acolo, observă McCaskey. Mă îndoiesc că aceasta e procedura

standard.

— Bineînţeles că nu, spuse Luis. Ticăloşii n-au vrut ca în palat să pătrundă nimeni din afară. Cu aproximativ o jumătate de oră în urmă au întors din drum patrula Gărzii Civile care intenţiona să inspecteze palatul, ca în fiecare zi.

— Dacă Amadori e acolo, nu vor reuşi să întoarcă din drum echipa de intervenţie, promise McCaskey. La naiba, nici n-au să ştie ce i-a lovit. Ce spune purtătorul de cuvânt al primului ministru despre această situaţie?

— Deocamdată refuză să recunoască oficial faptul că Amadori a preluat, *de facto*, puterea, răspunse Luis.

— Şi care e reacţia neoficială?

— Cei mai mulţi funcţionari superiori din cadrul guvernului şi-au expediat deja familiile în Franţa, Maroc şi Tunisia, se încruntă Luis. Ştii, Darrell... Cred că nu mi-ar fi deloc greu să găsesc o masă liberă în vreunul din restaurantele cele mai bune din oraş, în seara asta.

— Sunt convins, încuviinţă McCaskey, surâzând obosit.

Reveni la masa la care Aideen îşi termina de verificat echipamentul pe care i-l puseseră la dispoziţie cei de la Interpol. Acesta includea o cameră video conectată la un receptor aflat în biroul de comunicaţii al sediului, o trusă de prim ajutor, un telefon celular şi un pistol.

Aideen se asigură că acumulatorul camerei era încărcat la maximum. Între timp, McCaskey examină încărcătorul revolverului Parabellum Super Star care îi fusese înmânat colegei sale. Aideen făcuse deja acest lucru, dar realiză că, în starea de extenuare şi nelinişte în care se afla, McCaskey simţea nevoia să-şi găsească o ocupaţie. Studie atent pistolul, apoi îl vârî la loc, în rucsac.

În timp ce soldaţii din echipa de intervenţie îşi puneau propriile rucsacuri în spinare, McCaskey o măsură din cap până în picioare pe Aideen, dorind să se asigure că aceasta arăta ca o turistă. Era încălţată cu o pereche de pantofi sport Nike, purta ochelari de soare şi o şapcă de base-ball. Alături de rucsac se aflau un ghid turistic şi o sticlă de apă minerală. De fapt, Aideen chiar se simţea ca o turistă; nu-i lipsea nici măcar senzaţia de sfârşeală provocată de schimbarea fusului orar. În timp ce McCaskey o privea, Aideen aruncă o privire spre masa goală aflată dincolo de acesta. Reuşise să doarmă în timpul zborului de la San Sebastian. Dar cele câteva minute de somn furate nu

reuşiseră decât să-i alunge temporar epuizarea şi era conştientă că, pe măsură ce timpul trecea, creşteau şansele de a ceda oboselii acumulate. Întoarse capul către distribuitoarele automate dintr-un colţ al încăperii, cântărind tentaţia reprezentată de un Pepsi dietetic. Valoarea cofeinei din băutura răcoritoare era contrabalansată de riscul de-a fi nevoită să găsească o toaletă înainte de încheierea misiunii. Era o situaţie pe care se învăţase să o ia în consideraţie în timpul misiunilor lungi de pândă din New Mexico. Două ore pot părea mai lungi decât veşnicia când nu ai posibilitatea să-ţi părăseşti postul.

Se hotărî să dea uitării băutura răcoritoare.

Pe de altă parte, McCaskey părea să fi ajuns în pragul colapsului. Când îi anunţase vestea asasinării Marthei, îşi aminti că i se păruse neobişnuit de calm. Acum realiza că, de fapt, calmul lui se datora concentrării. Se îndoia că acesta apucase să închidă ochii de la moartea Marthei Mackall. Aideen se întrebă dacă acest lucru se datora hotărârii lui de a o răzbuna sau dorinţei de a se autopedepsi. Sau dacă nu cumva ambele variante erau la fel de corecte.

Sfârşind de studiat înfăţişarea lui Aideen, McCaskey se întoarse către colonelul August. Ofiţerul mesteca gumă şi era nebărbierit. Ochelarii de soare cu lentile reflectorizante şi ramă verde îi erau ridicaţi pe frunte. Era îmbrăcat cu un şort Massimo kaki şi cu o cămaşă şifonată cu mânecile lungi abia suflecate. Părea o persoană întru totul diferită de soldatul taciturn şi conservator pe care îl întâlnise Aideen de câteva ori la Washington. La centură, August purta un radioemiţător având aspectul unui Walkman banal, pentru a putea menţine legătura cu McCaskey. Butonul de reglare a volumului era, în realitate, un microfon condensor. Şi colonelul avea în mână o sticlă de apă minerală. Dacă o turna peste caseta din falsul Walkman, banda acesteia, impregnată cu difenil-cianoarsen, avea să emane un nor de gaz lacrimogen. Efectul era garantat, timp de cinci minute.

— E-n regulă, declară în sfârşit McCaskey. Veţi aştepta pe latura estică a clădirii operei. Cum procedaţi dacă veţi fi alungaţi de acolo?

— Ne îndreptăm spre nord, pe Căile de Arenal, răspunse August. Ocolim palatul pe latura estică şi intrăm în Campo del Moro. Dacă intrarea în parc e blocată, poziţia de rezervă este Museo de Carruajes.

— Şi dacă sunteţi daţi afară şi de acolo?

— Revenim la operă, pe latura nordică a clădirii, spuse August.

McCaskey încuviinţă.

— De îndată ce observatorii îmi vor da de ştire, am să vă anunţ unde se află Amadori. Vă veţi consulta hărţile şi mă veţi anunţa la ce pagină a manualului se află strategia aleasă de voi.

McCaskey făcea aluzie la manualul Tacticilor Standard de Infiltrare şi Atac. Colonelul August şi caporalul Prementine adaptaseră strategiile expuse aici la condiţiile existente în palat. În fiecare categorie exista un număr de zece opţiuni posibile. Alegerea uneia dintre ele avea să depindă de timpul pe care aveau să îl aibă la dispoziţie, precum şi de genul de rezistenţă la care se aşteptau. O singură decizie rămânea neschimbată, indiferent de opţiunea aleasă: nu toţi membrii echipei aveau să pătrundă în palat. După moartea locotenent-colonelului Squires, fostul comandant al echipei de intervenţie, August refăcuse toate strategiile de până atunci, pentru a se asigura că întotdeauna avea să existe cineva capabil să sprijine retragerea, în caz de forţă majoră.

— După cum ştiţi, Aideen vă va însoţi numai pentru a o identifica pe Maria şi a vă ajuta să o salvaţi. Nu se va implica în lupte decât dacă va fi absolut necesar. Pe acoperiş avem pregătit un elicopter; vom fi gata să intervenim, cu întăriri, dacă situaţia scapă de sub control. Luis e de părere că, după ce veţi fi pătruns în palat, singura problemă de securitate pe care s-ar putea să o întâmpinaţi va fi SSD-ul.

— La naiba, înjură August în şoaptă. De unde dracu’ şi-a făcut rost Amadori de aşa ceva?

— Regele a fost cel care a instalat sistemul în toate palatele, spuse McCaskey. A cumpărat aparatura de la acelaşi furnizor care a echipat şoseaua de centură din jurul Washington-ului. Este, credem, unul dintre motivele care l-au determinat pe Amadori să-şi instaleze cartierul general la palat.

SSD-ul – Sistemul de Supraveghere la Distanţă – era un dispozitiv având aspectul unor ochelari de scafandru, care permitea conectarea purtătorului la camerele video de supraveghere din interiorul unei clădiri. Pe partea laterală a ochelarilor se afla o tastatură care permitea celui care îi purta să vadă, pe miniecranul cu cristale lichide încorporat în lentile, orice imagine înregistrată de camerele de supraveghere. Ultimele modele apărute erau dotate şi cu minicamere de luat vederi care

permiteau paznicilor schimbul de informaţii audiovizuale.

— Avertizează-ţi oamenii, îl preveni McCaskey. Dacă Amadori reuşeşte să părăsească sala tronului, urmărirea va deveni foarte riscantă.

August încuviinţă.

Ceilalţi şase membri ai echipei de intervenţie stăteau aliniaţi în spatele colonelului. McCaskey îi măsurase din priviri în timp ce vorbea. Ochii săi zăboviră mai îndelung asupra Sondrei Devonne, aflată la capătul şirului. Tânăra de culoare purta o pereche de blugi strimţi şi o jachetă albastră. Aideen – şi probabil Darrell McCaskey – avură brusc revelaţia asemănării dintre ea şi o versiune mai tânără a Marthei Mackall.

McCaskey îşi plecă privirea.

— Oameni buni, începu el. Cunoaşteţi misiunea care v-a fost încredinţată şi ştiţi cât de mari sunt riscurile. Colonelul August mi-a spus că sunteţi familiarizaţi şi cu aspectele legale, precum şi cu cele de ordin moral ale acestei operaţiuni. Preşedintele ne-a ordonat să înlăturăm de la putere un tiran. Avem libertatea să folosim orice mijloace avem la îndemână. Nu avem însă girul oficial al preşedinţiei. Nu suntem sprijiniţi nici de guvernul legal al Spaniei, care, la ora aceasta, este pradă haosului. Dacă vreunul dintre voi va fi capturat, prezenţa sa nu va fi recunoscută de nici una dintre ţări. Singurul sprijin la care ar putea apela ar fi cel diplomatic, obişnuit în astfel de situaţii. De un singur lucru putem fi siguri: avem ocazia şi datoria de a salva mii de vieţi. Consider că acesta e un privilegiu. Sper că veţi fi de acord cu mine.

Luis făcu un pas înainte.

— Mai puteţi fi siguri de încă un lucru, adăugă el. De recunoştinţa a milioane de spanioli, chiar dacă aceştia nu vor şti niciodată ce aţi făcut pentru ei.

Zâmbi şi completă:

— De asemenea, aveţi de pe-acum recunoştinţa şi mulţumirile acelora dintre spanioli, puţini la număr, care *ştiu* ce anume vă pregătiţi să faceţi.

Se alătură lui McCaskey şi îi salută, ceremonios:

— *Vaya con Dios,* prieteni. Dumnezeu să vă aibă în pază.

30

Marţi, ora 9 şi 45 de minute,
Madrid, Spania

Părintele Norberto ajunse la Madrid la bordul avionului privat al Superiorului General. Era un aparat Cessna Conquest, vechi de douăzeci de ani, decorat în roşu şi în culoarea lavandei. Avea hublouri fumurii şi în partea din spate fusese amenajată o mică sacristie. Bimotorul cu unsprezece locuri era zgomotos şi îi zgâlţâia al naibii de tare pe pasageri.

„Avionul acesta seamănă cu Spania zilelor noastre”, îşi zise cu amărăciune părintele Norberto, încleştându-şi mâinile pe braţele tapiţate ale fotoliului său.

Dar, chiar în vreme ce gândea acestea, Norberto era conştient că nu avea întru totul dreptate. Ceilalţi cinci pasageri din cabină erau preoţi de ţară din satele de pe coasta nordică. Pe cât de zbuciumat era propriul său suflet, pe-atât păreau a fi de calmi însoţitorii săi.

Norberto răsuflă adânc. Şi-ar fi dorit ca liniştea lor să se răsfrângă şi asupra sa. Şi-ar fi dorit să se poată desprinde cumva de pierderea pe care o suferise, pentru a se concentra asupra misiunii monumentale care îl aştepta. Să ajute la menţinerea păcii spirituale într-un oraş cu mai bine de trei milioane de locuitori: iată o provocare cum nu-i mai fusese dat niciodată să întâlnească. Poate că tocmai de aşa ceva avea nevoie acum. De ceva care să-l împiedice să zăbovească prea mult cu gândul la pierderea cumplită pe care o suferise.

Mai vârstnicul părinte Jimenez era aşezat alături de Norberto, pe locurile din spate. Jimenez venea din Laredo, un sat situat mai spre vest, de-a lungul coastei. La scurt timp după decolare, Jimenez îşi întoarse privirea dinspre hublou şi se aplecă spre Norberto.

— Am înţeles că ne vom întâlni cu preoţi din toate zonele ţării, spuse Jimenez.

Vorbea tare, ca să se facă auzit în zgomotul asurzitor al motoarelor.

— Vom fi cel puţin patruzeci, din câte-am auzit.

— Ştii cumva de ce am fost aleşi tocmai noi? întrebă Norberto. De ce nu şi părintele Iglesias din Bilbao, sau părintele Montoya din Toledo?

Jimenez ridică din umeri.

— O fi din pricina faptului că provenim din parohii mai mici. Enoriaşii noştri se cunosc între ei şi sunt capabili să se sprijine între ei în lipsa noastră.

— Aşa m-am gândit şi eu, în primele clipe, spuse părintele Norberto. Priveşte însă în jur. Suntem unii dintre cei mai vârstnici membri ai ordinului.

— Ca atare, suntem şi cei mai experimentaţi, continuă Jimenez raţionamentul. Cine altcineva ar fi mai demn de a i se încredinţa o astfel de misiune?

— Cei tineri? întrebă Norberto. Cei care sunt mai plini de energie?

— Cei tineri pun prea multe întrebări, spuse Jimenez, apoi îl înghionti uşor pe Norberto. La fel ca şi tine, bătrâne. Poate că Superiorul General are nevoie de bărbaţi. De oameni de încredere. Unii cărora le poate cere să facă un lucru, convins că se va face, fără întârziere şi fără discuţii inutile.

Norberto nu era la fel de sigur ca tovarăşul său. Nici măcar nu ştia ce anume îl determina să se îndoiască. Poate că de vină era durerea groaznică din sufletul lui sau bruscheţea cu care i se ordonase să vină la Madrid. Sau, poate, îşi zise el cu un dram de vanitate, Dumnezeu îl tachina, la fel ca şi părintele Jimenez ceva mai devreme.

— Ai aflat cumva unde va avea loc întâlnirea? întrebă Norberto.

— La telefon, părintele Francisco spunea că vom fi duşi la catedrala Nuestra Senora de la Almudena, răspunse Jimenez.

Obrajii albi şi netezi ai preotului se luminară într-un zâmbet blând:

— E o senzaţie ciudată, să-ţi părăseşti micuţa parohie ştiind că te îndrepţi spre un loc ca acesta. Mă întreb dacă Domnul nostru a simţit şi el acelaşi lucru când a pornit din Galileea. „Trebuie să vestesc împărăţia lui Dumnezeu şi în alte cetăţi, căci de aceea am fost trimis”, cită el din Evanghelie.

Apoi se lăsă pe spate, continuând să zâmbească:

— E ciudat, dar e şi tare plăcut să simţi că ai o misiune de îndeplinit...

Norberto îşi ridică privirea către ceilalţi preoţi. Nu împărtăşea optimismul lui Jimenez. Sfaturile preoţilor ar fi fost necesare înainte ca oamenii să se fi întors unii împotriva celorlalţi. Înainte să se fi recurs la revolte şi la crime. Norberto nu cuteza să-şi închipuie ce gândise Iisus înainte de a porni în pustie. Cu toate acestea, reflectând, îşi imagină că fusese probabil tulburat şi copleşit de o societate plină de prejudecăţi şi neîncredere, de violenţă şi imoralitate, de lăcomie şi discordie. În asemenea împrejurări, Iisus nu şi-a putut regăsi forţa decât într-un singur loc.

În tulburarea sa, Norberto uitase vremelnic de acel loc. Închizând ochii şi plecându-şi capul, părintele Norberto se rugă în gând lui Dumnezeu să-i dea curajul de a îndura această povară. Se rugă să-i dea înţelepciunea de a şti ce e drept şi puterea de a-şi învinge resentimentele. Simţea nevoia să se agaţe de credinţa care-i scăpa printre degete.

Avionul sosi la Madrid destul de devreme, dar piloţii fură obligaţi să zboare în cerc deasupra aeroportului timp de aproape o jumătate de oră. Fuseseră anunţaţi că traficul aeronavelor militare avea prioritate absolută. Din câte putură să constate, privind spre pistă, aglomeraţia era destul de mare. Când, în sfârşit, către ora zece, avionului i se permise să aterizeze, grupul de preoţi debarcă la terminalul numărul doi, alăturându-se unui număr mare de clerici veniţi din toată ţara. Părintele Norberto apucă să recunoască vreo câţiva dintre ei: părintele Alfredo Lastras din Valencia, părintele Casto Sampedro din Murcia şi părintele Cesar Flores din Leon. Nu avură însă timp decât să-şi strângă mâinile şi să schimbe două-trei cuvinte, căci grupul de preoţi fu condus la un autobuz vechi, care urma să-i ducă la catedrala de la Almudena. Norberto se aşeză în dreptul unui geam deschis, iar părintele Jimenez ocupă locul de alături. Circulaţia era extrem de rarefiată, aşa încât autobuzul parcurse în mai puţin de douăzeci de minute Bulevardul America, oprind în faţa celebrei catedrale.

Construcţia măreţei catedrale de la Almudena fusese începută în secolul nouă. La venirea maurilor, lucrările fuseseră întrerupte, deşi zidurile de-abia se înălţaseră deasupra temeliei. Invadatorii îşi ridicaseră propria fortăreaţă chiar alături. După alungarea maurilor şi dărâmarea fortăreţei, pe al cărei loc urma să se ridice Palatul Regal, se făcuseră pregătiri pentru reluarea lucrului la catedrala începută înaintea invaziei. Dar arhiepiscopul de Toledo,

un om pe cât de puternic, pe atât de invidios, nu voise ca o altă biserică să fie mai semeaţă decât a sa. În consecinţă, cei care se încumetau să dea bani pentru construirea unui lăcaş de cult pe un teren desacralizat de prezenţa maurilor avuseseră de înfruntat ameninţări cu excomunicarea sau chiar cu moartea. Trecuseră aproape şapte sute de ani în momentul când lucrările la catedrală fuseseră reluate. Dar banii necesari erau puţini, astfel încât lucrul încetase după completarea câtorva secţiuni. De aici rezultase o varietate de stiluri arhitectonice. În sfârşit, în 1870 clădirea cea pestriţă fusese dărâmată, urmând ca pe locul ei să se înalţe o biserică proiectată în stil neogotic. Construcţia începuse în 1883, dar lipsa de fonduri dusese periodic la abandonarea lucrărilor, care încetaseră definitiv în 1940. De-abia în 1990 se găsiseră resurse pentru ducerea la bun sfârşit a proiectului. Dar miliardele de pesetas necesare construcţiei veneau cu intermitenţă, aşa că, adevărată ironie a sorţii, ultimele straturi de zugrăveală de pe faţada principală fuseseră aplicate cu nici trei săptămâni în urmă.

Autobuzul încetini cu un scârţâit înfiorător, părăsind Căile Mayor şi intrând pe Căile de Bailon, unde, în faţa turlelor gemene ale bisericii, se aflau adunaţi mii de oameni. Dincolo de mulţime se agitau reporterii: cei de la ziare erau pedeştri, iar cei de la posturile de televiziune se căţăraseră pe capotele carelor de filmare. În ciuda falangei de poliţişti care încerca să ţină în frâu mulţimea, apariţia autobuzului nu reuşi decât să toarne gaz pe foc. Oamenii începură să strige după ajutor, cerând adăpost în catedrală. Căldura din autobuzul aglomerat părea să amplifice glasul mulţimii, făcându-l să răsune amplu în urechile pasagerilor, asemenea unui clopot în tăcerea dimineţii. Mulţimea nu era alcătuită din refugiaţi politici, ci din bătrâni, femei cu copii şi şcolari. Erau cuprinşi de panică, iar numărul şi înflăcărarea lor păreau că sporesc, pe măsură ce autobuzul se târa prin aglomeraţie către intrarea bisericii. Preoţii schimbară priviri tăcute. Se aşteptaseră la o situaţie de criză, dar nu crezuseră că aveau să aibă de înfruntat o asemenea disperare.

Cu preţul unor eforturi supraomeneşti, poliţiştii reuşiră în cele din urmă să se interpună între autobuz şi talazurile mării de oameni. Părintele Francisco ieşi din catedrală şi se adresă mulţimii cu ajutorul unui megafon, cerându-le oamenilor să mai aibă puţină răbdare. În acelaşi timp, le făcu semn celor patruzeci şi patru de preoţi să îl urmeze. Aceştia porniră încet, în şir indian,

flancaţi de mulţimea fremătândă. Oamenii aceştia îi amintiră părintelui Norberto de masele de înfometaţi văzute în Ruanda şi de cei fără adăpost din Nicaragua. Puterea celor slabi e uimitoare când se adună laolaltă, îşi zise el.

După ce toţi preoţii trecură pragul catedralei, uşile masive se închiseră în urma lor. După zgomotul din avion, scârţâitul autobuzului şi urletele mulţimilor, liniştea adâncă era o adevărată binecuvântare.

„Dar liniştea aceasta nu e adevărată”, îşi aminti părintele Norberto. Adevărate erau spaima şi durerea care sporeau dincolo de uşi, iar acestea se cereau a fi alinate cât mai curând.

Superiorul General Gonzalez se afla în faţa altarului şi se ruga în tăcere. Grupul de preoţi înaintă de-a lungul navei, singurele zgomote ce se făcură auzite fiind târşâitul pantofilor pe pardoseală şi foşnetul robelor. Părintele Francisco se afla în fruntea lor. Ajungând în transept, acesta se întoarse şi îşi ridică ambele mâini. Preoţii se opriră, iar părintele Femandez înaintă singur către altar.

Norberto nu se număra printre admiratorii Superiorului General Gonzalez. Unii erau de părere că alegerea liderului iezuit în vârstă de cincizeci şi şapte de ani fusese spre binele ordinului, deoarece acesta se bucura de favorurile Vaticanului şi se pricepea să atragă atenţia opiniei publice. Dar numai atunci când preoţii spanioli consimţeau să-i propovăduiască ideile şi să îi susţină pe candidaţii agreaţi de acesta, indivizi cu vederi conservatoare, care colectau donaţii generoase de la enoriaşi, averea şi sprijinul de care se bucura Superiorul General se răsfrângeau şi asupra lor. Norberto era convins că Superiorul General Gonzalez punea interesele proprii deasupra celor ale ordinului iezuiţilor spanioli.

Gonzalez deţinea funcţia de Superior General, iar Norberto n-ar fi cutezat să îl înfrunte ori să-l critice deschis.

Aflându-se însă în prezenţa sa în această biserică măreaţă şi străveche, Norberto nu încerca simţămintele de pietate încălzindu-i sufletul, aşa cum s-ar fi cuvenit, aşa cum simţea nevoia. Era Gonzalez cu adevărat îngrijorat din cauza suferinţelor poporului? Se temea oare că revoluţia avea să-i diminueze puterea? Sau Superiorul General spera că un nou conducător avea să apeleze la el pentru a câştiga sprijinul iezuiţilor spanioli?

După trei sau patru minute de rugăciune tăcută, Gonzalez se întoarse brusc cu faţa către preoţi. Aceştia îşi făcură cruce, în

vreme ce el le acorda binecuvântarea. Apoi se apropie cu paşi înceţi, înălţându-şi chipul prelung de patrician şi ochii spălăciţi către cer.

— Iartă-ne, Doamne, rosti el, căci în această zi, pentru întâia oară în o mie de ani, porţile acestei catedrale au fost închise pe dinăuntru.

Îşi întoarse apoi privirea către preoţi.

— Peste câteva clipe voi deschide din nou uşile. Va trebui să plec, dar părintele Francisco vă va repartiza, pe fiecare în parte, în câte o secţiune a catedralei. Vă cer să staţi pe rând de vorbă cu oamenii, să îi asiguraţi şi să îi convingeţi că aceasta nu este lupta lor. Spuneţi-le că Dumnezeu va avea grijă de ei, dacă vor avea încredere în conducătorii Spaniei, pentru ca aceştia să poată readuce pacea.

Ajuns în dreptul părintelui Francisco, se opri:

— Vă mulţumesc din suflet că aţi venit. Populaţia Madridului are nevoie de călăuzire spirituală şi de alinare. Oamenii trebuie să fie convinşi că, în aceste vremuri de restrişte, nu i-am abandonat. După ce la Madrid se va reinstaura liniştea, vom putea să mergem mai departe, să conducem întreaga Spanie pe drumul păcii.

Superiorul General Gonzalez păşi înainte, printre preoţi. Roba sa neagră flutură greoi, în timp ce se îndrepta către intrare. Păşea plin de încredere, fără grabă, de parcă situaţia s-ar fi aflat pe deplin sub controlul său.

Privindu-l, Norberto realiză cu groază că poate chiar aşa era. Poate că misiunea care le fusese încredinţată nu avea drept scop alinarea celor înspăimântaţi şi aflaţi în cumpănă, urmând să nu slujească doar interesele acestora. Era oare cu putinţă ca preoţii cei mai virtuoşi şi mai devotaţi din ţară, care se bucurau pe de-a-ntregul de încrederea populaţiei, să fi fost aduşi aici cu un singur scop, acela de a controla mulţimea? Să fi fost oare porţile catedralei închise tocmai pentru a crea nevoia de alinare, sporind-o apoi până la frenezie, doar pentru a da ulterior impresia de generozitate?

Părintele Norberto simţi fiorul spaimei. Se simţea murdărit de această stratagemă. Superiorul General Gonzalez nu încerca să câştige favorurile celor care conduceau revoluţia. Norberto avea toate motivele să creadă că Superiorul General era implicat personal în acest proces menit să aducă un nou guvern în fruntea ţării.

Un nou guvern pentru Spania, a cărui căpetenie spirituală avea să fie el însuşi.

31

Marţi, ora 10 şi 20 de minute,
Madrid, Spania

Maria era convinsă că generalul Amadori se afla, aşa cum bănuise de la bun început, în Sala Tronului. Cu toate acestea, după ce reuşi să scape din mâinile soldaţilor, nu porni ţintă într-acolo. Mai întâi avea nevoie de o uniformă şi de un aliat.

Pe primul loc se afla uniforma.

Reuşi să facă rost de ea într-una dintre boxele toaletei bărbaţilor. Latrina fusese iniţial *el carto de cambiar por los attendientes del rey*, adică vestiarul servitorilor regelui. Acum, soldaţii intrau şi ieşeau din încăpere fără să le pese de istoria sau de destinaţia acestui loc. Deşi nu era o monarhistă înfocată, Maria nutrea sentimente patriotice puternice, iar acest loc jucase un rol major în istoria Spaniei. Merita mai mult respect.

Încăperea largă, zugrăvită în alb era pardosită cu marmură. Era situată în aripa sud-estică a palatului, nu departe de dormitorul regal. Maria ajunse în dreptul ei înaintând cu precauţie de la o uşă la alta. Cele mai multe încăperi erau pustii. Se feri de cele în care auzi glasuri. Dacă evadarea ei declanşase cumva alarma, cercetările aveau să se limiteze la zona salonului de muzică şi în jurul Sălii Tronului. Era o strategie adecvată, permiţând utilizarea unui minimum de oameni. Ştiau că Maria intenţiona, în cele din urmă, să ajungă la Amadori. Nu-i rămânea decât să încerce să treacă neobservată.

Maria îşi procură uniforma prin amabilitatea unui tânăr sergent. Acesta intrase în vestiar însoţit de alţi doi bărbaţi. Când deschise uşa boxei, căscă ochii mari văzând-o pe Maria ghemuită pe capacul WC-ului, cu două pistoale aţintite asupra sa.

— Intră şi închide uşa după tine, şuieră Maria cu un glas scăzut.

Vocea ei nu fu auzită în afara boxei, mulţumită bâzâitului ventilatorului din tavan.

Sub ameninţarea unei arme, prima reacţie a oricui este să încremenească. În acel interval infim, cel care ţine arma trebuie

să dea un ordin. Dacă acesta e rostit imediat şi pe un ton îndeajuns de ferm, sunt şanse mari ca ordinul său să fie ascultat. În caz contrar, dacă cel luat drept ţintă apucă să cadă pradă panicii, alternativa e fie retragerea, fie deschiderea focului.

Maria luase hotărârea de a trage pentru a scoate din luptă pe oricine s-ar fi aflat în încăpere. Nu era dispusă să se lase capturată din nou. Din fericire, soldatul cu ochii holbaţi făcu exact ceea ce i se ceruse.

De îndată ce uşa fu închisă, Maria îi făcu semn sergentului cu vârful pistolului să se apropie. Ţeava celeilalte arme rămăsese aţintită spre fruntea lui.

— Mâinile la ceafă, porunci ea. Pe urmă întoarce-te cu spatele şi fă un pas înapoi.

Soldatul îşi încleştă degetele sub bonetă. Maria îşi duse mâna la spate, fără să-şi desprindă privirea de individ. Aşeză unul dintre pistoale pe rezervor, după care îi luă arma sergentului şi şi-o puse la centură. În sfârşit, luă din nou în mână pistolul de pe rezervor şi se retrase puţin.

— Jos pantalonii, spuse ea, împingându-l în fese pe sergent cu ţeava pistolului. Aşază-te pe marginea WC-ului, cu palmele sub fund.

Soldatul se supuse.

— Când îţi auzi prietenii ieşind din boxe, spune-le s-o ia înainte. Altfel, te omor.

Maria şi sergentul – care, conform plăcuţei de înmatriculare, se numea Garcia – aşteptară câteva secunde. Maria ar fi putut să jure că-i auzea bătăile inimii. Garcia făcu aşa cum i se ceruse atunci când colegii săi îl chemară. După plecarea lor, Maria îi ordonă să se ridice şi, fără să se întoarcă, să-şi scoată uniforma.

El procedă întocmai. Maria îl înghionti, obligându-l să se întoarcă cu faţa către ea, iar apoi îi ceru să îngenuncheze.

— Te rog, nu mă împuşca, murmură el. Te rog.

— N-am să te împuşc dacă faci aşa cum îţi spun, replică ea sec.

Avea două variante. Ar fi putut să-i umple gura cu hârtie igienică, să-i rupă degetele ca să-l împiedice să-şi scoată căluşul improvizat, iar apoi să-l lege de capacul greu al WC-ului. Dar o atare procedură ar fi durat prea mult. În consecinţă, Maria alese cea de-a doua variantă: îl apucă de ceafă şi-l trase cu putere înainte, izbindu-l cu fruntea de vasul de ceramică şi făcându-l să-şi piardă cunoştinţa. Probabil că suferise o comoţie, dar în astfel

de situaţii rănile nu pot fi evitate. Maria luă armele şi uniforma şi se schimbă în grabă, în boxa alăturată. Hainele erau cam largi, dar nu-şi putea permite să facă mofturi. Îşi adună părul sub bonetă şi vârî pistolul sergentului în toc, ascunzându-şi celelalte două arme sub cămaşă, la centură.

Îşi îndesă propriile veşminte în pubelă, cu excepţia pantofilor. Îşi frecă obrajii cu tălpile acestora, pentru a da impresia unei bărbi neîngrijite, apoi pantofii luară drumul hainelor.

Maria aruncă o privire în oglindă, spre a-şi verifica înfăţişarea. În acel moment, doi sergenţi intrară grăbiţi în vestiar.

— Ai întârziat, Garcia! se răsti unul dintre ei.

Trecu de Maria, îndreptându-se spre pisoar, pe urmele colegului său.

— Locotenentul a acordat fiecărui grup câte cinci minute şi...

Sergentul amuţi brusc şi se întoarse. Maria nu aşteptă să se dezmeticească şi trecu la acţiune. Se postă în faţa lui, îşi vârî genunchiul drept îndărătul genunchiului stâng al soldatului, apoi îl înşfăcă de gât cu dreapta şi-l trase, aruncându-l peste picior. El căzu pe spate. Sprijinindu-se pe piciorul drept, Maria îşi ridică stângul şi îl izbi cu toată puterea în piept, rupându-i câteva coaste şi lăsându-l fără suflare. Tovarăşul său, care se afla cu faţa către pisoar în momentul atacului, întoarse capul. Maria sări peste corpul celui căzut şi se repezi înainte. Cu genunchiul drept îl lovi în şira spinării. Sergentul se izbi de pisoar şi căzu pe spate. În clipa în care atingea pardoseala de gresie, Maria îl pocni cu călcâiul în tâmplă, iar el îşi pierdu imediat cunoştinţa. Celălalt încă mai gemea, aşa încât Maria se întoarse cu o mişcare graţioasă şi îl lovi cu vârful piciorului în moalele capului. Gemetele amuţiră brusc.

Maria fu gata să-şi piardă echilibrul. Îşi concentrase întreaga energie pentru atac, iar efortul o epuizase. Loviturile primite în salonul de muzică îi provocau dureri acute, iar agitaţia ultimelor clipe nu îi fusese câtuşi de puţin de ajutor în această privinţă. Avea însă o misiune de îndeplinit şi era hotărâtă să o ducă la bun sfârşit. Clătinându-se, se apropie de chiuvetă, luă apă în căuşul palmelor şi bău.

Apoi îşi aminti spusele unuia dintre cei doi bărbaţi care zăceau la picioarele ei. Sergentul spusese că soldaţii aveau voie să meargă la toaletă din cinci în cinci minute. Iar ea tocmai consumase două dintre acestea. Nu avea timp de pierdut.

Maria se îndreptă cu paşi hotărâţi către uşă şi, fără ezitare,

ieşi pe coridor. În misiunile în care lucrase sub acoperire, învăţase că două lucruri erau necesare pentru a reuşi o infiltrare în rândurile inamicului. În primul rând, trebuia să te porţi ca şi cum te-ai fi aflat la tine acasă şi nimeni nu avea să te oprească pentru a-ţi pune întrebări. În al doilea rând, trebuia să le dai celor din jur impresia că te grăbeşti, că ai o ţintă precisă. Dacă te mişcai repede şi dădeai senzaţia că ştii ce faci, nimeni nu avea să te bage prea mult în seamă. Era convinsă că această strategie, dublată de avantajul uniformei, avea să o aducă în pragul Sălii Halebardierilor. Poate chiar avea să reuşească să intre. După aceea, urma să aibă nevoie de patru lucruri pentru a ajunge faţă în faţă cu Amadori.

De arme, de voinţă şi de doi aliaţi cu totul speciali.

32

Marţi, ora 4 şi 30 de minute,
Washington, D.C.

Mike Rodgers i se alăturase lui Paul Hood în biroul acestuia, pentru a aştepta veşti de la echipa de intervenţie. La scurtă vreme după sosirea lui Rodgers, Steve Burkow telefonă pentru a le anunţa ultimele noutăţi de la Casa Albă. Hood spera că acest apel nu avea şi scopuri ascunse. Şeful Securităţii Naţionale avea obiceiul să se folosească de astfel de apeluri pentru a încerca să promoveze interesele preşedintelui.

Potrivit spuselor lui Burkow, regele Spaniei telefonase preşedintelui de la reşedinţa sa din Barcelona. Ofiţerii rămaşi loiali regelui confirmaseră că generalul Rafael Amadori, comandantul serviciului de informaţii al armatei şi unul dintre cei mai puternici ofiţeri din Spania, îşi stabilise centrul de comandă în sala tronului din Palatul Regal.

Auzind acestea, Hood şi Rodgers schimbară o privire grăitoare. Fără vreun cuvânt, Rodgers se îndreptă spre telefonul de lângă canapea, pentru a-l anunţa pe Luis, la sediul madrilen al Interpolului, că ţinta fusese localizată cu exactitate. Hood îşi îngădui un zâmbet discret, mulţumit că presupunerile lor se dovediseră corecte.

— Nu există îndoieli în privinţa intenţiilor acestui general Amadori, continuă Burkow. Preşedintele l-a informat pe rege despre prezenţa echipei de intervenţie la Madrid. Maiestatea Sa ne-a dat acordul pentru a acţiona în orice mod vom considera necesar.

— Cred şi eu, spuse Hood.

Decizia preşedintelui fusese luată în grabă şi era probabil singura soluţie, dar Hood continua să se simtă stânjenit de ceea ce trebuia să le ceară oamenilor săi.

— Nu te grăbi să-l judeci pe rege, spuse Burkow. Maiestatea Sa a recunoscut că, după toate probabilităţile, unitatea Spaniei nu va mai putea fi menţinută. E de părere că incidentele din aceste zile au stârnit demonii unor tensiuni etnice prea multă

vreme înăbuşite. I-a mai spus preşedintelui şi că, în condiţiile în care NATO şi Naţiunile Unite vor fi dispuse să sprijine separarea paşnică a ţării sale, e gata să abdice.

— La ce bun? întrebă Hood. Atribuţiile sale sunt, oricum, strict protocolare.

— E-adevărat, încuviinţă Burkow. Dar regele e pregătit să se folosească de actul abdicării ca de un gest exemplar pentru poporul spaniol. Doreşte să demonstreze că, dacă oamenii doresc autonomie, el nu le va sta în cale. E însă ferm hotărât să nu cedeze puterea unui tiran.

Hood se văzu nevoit să recunoască logica admirabilă a intenţiilor regelui, deşi nu-şi făcea griji în privinţa viitorului acestuia: avea cu siguranţă o avere considerabilă depusă în bănci, în afara ţării.

— Când are de gând regele să facă acest gest exemplar? întrebă Hood.

— De îndată ce Amadori nu va mai reprezenta o ameninţare, veni răspunsul lui Burkow. Chiar aşa, ce îmi poţi spune despre oamenii tăi?

— Aşteptăm veşti de la ei, spuse Hood. Echipa de intervenţie ar trebui să ajungă la ţintă din clipă în…

— Au ajuns, anunţă brusc Rodgers.

— Aşteaptă puţin, Steve, ceru Hood. Ce-ai aflat, Mike?

— Darrell tocmai a vorbit cu colonelul August, spuse Rodgers, cu receptorul la ureche. Echipa s-a desfăşurat cu succes de-a lungul laturii estice a clădirii Operei. Au în faţa lor palatul şi, deocamdată cel puţin, nimeni nu pare să-i fi băgat în seamă. Soldaţii par să-şi concentreze toată atenţia asupra palatului şi nu-şi fac griji în ceea ce priveşte edificiile învecinate. Colonelul August aşteaptă instrucţiuni.

— Mulţumeşte-i din partea mea lui Darrell, spuse Hood, apoi îi repetă cele aflate lui Burkow.

În timp ce vorbea, ceru computerului să afişeze profilul misiunii transmis de McCaskey în urmă cu o jumătate de oră. După o clipă, avea în faţă o hartă a regiunii respective a Madridului, precum şi un plan detaliat al palatului, însoţit de mai multe configuraţii de atac şi strategii de infiltrare. Potrivit lui McCaskey, estimările observatorului de la Interpol menţionau un efectiv de patru până la cinci sute de soldaţi staţionaţi la Palat. Cei mai mulţi erau, se părea, aglomeraţi pe latura sudică, unde se afla sala tronului.

— Care ar fi planul de atac şi cam cât ar dura punerea lui în aplicare, dacă am da semnalul chiar acum? vru să afle Burkow.

Rodgers se apropiase de birou. Se aplecă, privind peste umărul lui Hood. Acesta comută telefonul pe amplificare.

— Există o rampă de acces în sistemul de canalizare în colţul nordic din Piaza d'Oriente, spuse Hood. De-aici se poate ajunge într-o catacombă care a făcut parte din vechea fortăreaţă maură. Acum e folosită ca depozit pentru otrava de şobolani.

— Stai niţel, îl întrerupse Burkow. Cum vor reuşi să intre în canal?

— Vor utiliza o modalitate cunoscută de pe vremea Rezistenţei franceze, răspunse Rodgers. Vor crea o diversiune şi vor profita de neatenţia soldaţilor pentru a se strecura înăuntru. Nimic serios, doar câteva grenade fumigene.

— Aha, înţeleg, mormăi Burkow.

— Catacomba despre care vorbeam e în legătură cu una dintre vechile temniţe ale palatului, care n-a mai fost folosită în scopurile iniţiale de câteva secole.

— Aşadar, nu e deloc vizitată? vru să afle Burkow.

— Exact, încuviinţă Hood.

— Având în vedere cum s-a comportat Inchiziţia spaniolă la vremea ei, nu e deloc de mirare că temniţa n-a fost inclusă în circuitul turistic obişnuit, comentă Rodgers.

— Temniţa se află chiar sub Sala Tapiseriilor, continuă Hood. De acolo, echipa de intervenţie nu va avea de parcurs decât o distanţă foarte scurtă până la Sala Tronului.

— O distanţă mică în linie dreaptă, preciză Rodgers. Dar pe coridorul dintre cele două încăperi există, probabil, destui soldaţi. Dacă oamenii noştri aleg varianta rapidă de atac, vor exista în mod sigur victime în rândul trupelor spaniole.

— Varianta rapidă? întrebă Burkow.

— Eliminarea oricărei rezistenţe, lichidarea ţintei şi retragerea, explică Rodgers. Cu alte cuvinte, s-ar renunţa la obţinerea uniformelor necesare pentru a pătrunde neobservaţi în apropierea lui Amadori şi nu s-ar face nici un efort pentru minimalizarea pierderilor de ambele părţi.

— Aha, făcu Burkow.

— Intenţionăm să decidem strategia de atac numai după ce vom fi aflat veşti de la omul nostru din interiorul palatului, adăugă Hood.

— Te referi la agenta de la Interpol care s-a lăsat capturată?

întrebă Burkow.

— Exact. Nu ştim dacă va încerca să ne contacteze sau va hotărî să elimine ţinta pe cont propriu. Considerăm însă că ar trebui să-i acordăm un răgaz.

Burkow tăcu vreme de câteva clipe, înainte de a-şi spune părerea:

— Aşteptarea implică riscul unei posibile creşteri exponenţiale a puterii lui Amadori. La un moment dat, fiecare uzurpator încetează să fie privit de opinia publică drept un rebel şi devine un erou popular. Aşa s-a întâmplat cu Fidel Castro în cursul răsturnării regimului Batista.

— Există un astfel de risc, fu de acord Hood. Dar credem că Amadori nu a ajuns încă în punctul de cotitură. Există zeci de zone în care revoltele se află încă în plină desfăşurare, iar Amadori nu a fost deocamdată numit conducător interimar în nici una din transmisiunile de ştiri pe care le-am monitorizat. Până când nu îşi va asigura sprijinul unor figuri publice majore – nu doar politicieni, ci şi oameni de afaceri şi lideri religioşi – va prefera să nu iasă prea mult în evidenţă.

— A început deja să facă presiuni puternice asupra liderilor industriei, le atrase atenţia Burkow. Gândiţi-vă la cei de pe iaht şi la membrii *familiei* pe care i-a arestat.

— Va reuşi, poate, să-i înspăimânte îndeajuns de tare pe unii, admise Hood, dar mă îndoiesc că asta se va întâmpla în următoarele ore.

— Aşadar, crezi că e cazul să mai aşteptăm.

— Echipa de intervenţie e gata să acţioneze oricând, spuse Hood. O amânare nu poate să pricinuiască prea mult rău; în schimb, s-ar putea să ne aducă informaţii preţioase din interior.

— Nu sunt de acord în privinţa posibilelor consecinţe nefaste, îl contrazise Burkow. Generalul Vanzandt e de părere că prelungirea aşteptării i-ar îngădui lui Amadori să-şi pună la punct propria securitate. Iar eliminarea lui Amadori este, să nu uităm, obiectivul nostru primordial.

Hood îşi ridică privirea spre Rodgers. Amândoi înţeleseseră încotro bătea Burkow: nu dispuneau de răgazul necesar pentru a acţiona cu prudenţă.

Până la un punct, Hood era de aceeaşi părere. Tacticile adoptate de Amadori – acţiunile-fulger, purificările şi crimele – îl aşezau pe acesta mai degrabă în rând cu Hitler şi Stalin, decât cu Fidel Castro sau Francisco Franco. Nu i se putea îngădui să

ajungă la conducerea Spaniei.

— Sunt de acord cu tine, Steve, spuse Hood. Amadori trebuie să fie ţinta noastră primordială. Dar echipa de intervenţie e singurul nostru atu. Dacă ne vom folosi oamenii fără să ne gândim la consecinţe, le vom pune în pericol vieţile şi chiar reuşita întregii operaţiuni.

Aruncă o privire spre ceasul din colţul monitorului. Asistentul său, Bugs Benet, îl programase să afişeze simultan ora locală şi cea de la Madrid.

— E aproape unsprezece în Spania, continuă el. Să vedem cum va evolua situaţia până la prânz. Dacă nu vom fi aflat nimic de la Maria Comeja până atunci, echipa de intervenţie va trece la acţiune.

— Într-o oră se pot întâmpla multe, îl avertiză Burkow. Ar fi de-ajuns câteva mişcări pentru ca Amadori să nu mai poată fi oprit Dacă îl vom elimina după ce va fi trecut de pragul critic, va însemna că am ucis nu un trădător, ci un lider de nivel mondial.

— Înţeleg, replică Hood. Dar, repet, avem nevoie de mai multe informaţii.

— Uite ce e, insistă Burkow, toate ezitările astea încep să mă scoată din sărite. Dispui de una dintre cele mai experimentate unităţi de elită din întreaga lume. De ce nu-i laşi să se dezlănţuie? Vor recolta informaţiile necesare pe măsură ce vor înainta.

— Nu, răspunse Hood pe un ton hotărât. Nu e destul. Am de gând să-i dau Mariei Comeja un răgaz de o oră.

— De ce? întrebă Burkow. Ascultă, dacă ţi-e cumva teamă să ordoni lichidarea acelui ticălos de general...

— Teamă? izbucni Hood. Ticălosul n-a mişcat un deget pentru a împiedica asasinarea unuia dintre oamenii mei. Sunt dispus să fac orice pentru a-l doborî. Cu cea mai mare plăcere.

— Atunci care-i problema?

— Problema e că ne-am concentrat excesiv asupra ţintei, fără să avem în vedere o strategie onorabilă de ieşire pentru echipa de intervenţie.

— Pentru asta n-ai nevoie de Maria, replică Burkow. Vor ieşi pe unde au intrat.

— Nu mă refer la ieşirea din palat, interveni Hood. Vorbesc despre ieşirea de sub imperiul culpabilităţii. Cine îşi va asuma răspunderea pentru toate astea, Steve? Preşedintele a discutat chestiunea asta cu regele?

— Nu ştiu. N-am asistat la convorbire.

— Va trebui să ne dezicem de acţiunea oamenilor noştri, în cazul în care vor fi prinşi? întrebă Hood. Vom susţine că sunt mercenari sau că operaţiunea a fost organizată fără ştirea noastră şi-i vom lăsa să se descurce cum pot?

— Uneori n-avem de ales, spuse Burkow.

— E-adevărat, încuviinţă Hood. Dar nu şi atunci când există o alternativă. Iar alternativa ar fi să lăsăm un cetăţean spaniol să se implice, la un moment dat, în desfăşurarea operaţiunii. Atunci am putea susţine că echipa de intervenţie a acţionat doar pentru a-l sprijini pe respectivul patriot, chiar dacă afirmaţiile noastre ar fi doar praf în ochii opiniei publice.

Burkow nu scoase nici un cuvânt.

— În consecinţă, voi aştepta până la amiază un semn de la Maria, urmă Hood. Ne-ar fi de-ajuns să ştim unde se află în palat. Dacă echipa o va culege, în drum spre Amadori, nu voi avea nici o reţinere să dau ordinul de lichidare a ticălosului.

Tăcerea apăsătoare se prelungi. Într-un târziu, Burkow se hotărî să o rupă.

— Pot să-i spun preşedintelui că operaţiunea va fi declanşată la amiază? întrebă el.

— Da, rosti Hood.

— E-n regulă, spuse Burkow sec. Mai stăm de vorbă atunci.

Şeful Securităţii Naţionale închise. Hood ridică privirea spre Rodgers. Generalul zâmbea.

— Sunt mândru de tine, Paul, spuse el. Foarte mândru.

— Mulţumesc, Mike.

Hood închise fişierul afişat pe monitor şi se frecă la ochi.

— Doamne, cât sunt de obosit! M-am săturat de toată porcăria asta.

— Încearcă să dormi puţin, îl sfătui Rodgers. Preiau eu cartul.

— Nu pot, până când nu se va fi terminat, spuse Hood, care adăugă: Dar poţi să-mi faci un serviciu.

— Desigur.

Hood ridică receptorul.

— Am să vorbesc cu Bob Herbert şi Stephen Viens. Le voi cere să o localizeze cât mai curând cu putinţă pe Maria. Între timp, află dacă nu cumva Darrell ar mai putea să ne ajute în vreun fel sau altul. O oră nu înseamnă cine ştie ce, dar poate că-i de-ajuns să aflăm dacă nu cumva, în trecut, a existat vreo tentativă de plasare de microfoane în interiorul palatului. Şi încă ceva. Poate

că Darrell va găsi vreo modalitate pentru a-i băga în sperieţi pe unii dintre inamicii regelui.

— Se face.

— Asigură-te că echipa de intervenţie ştie care sunt posibilele consecinţe ale acţiunii.

Rodgers încuviinţă din cap şi ieşi, închizând uşa în urma sa. Hood le telefonă lui Herbert şi Viens. După ce sfârşi de discutat cu aceştia, îşi încrucişă braţele pe birou şi se rezemă cu fruntea de ele.

Era cu adevărat epuizat. Şi nu era deloc mândru de sine. Ba dimpotrivă. Era dezgustat de ideea de a-l lichida fără remuşcări pe Amadori, fie şi ca răzbunare pentru uciderea Marthei Mackall; chiar dacă altcineva dăduse ordinul fatal şi apăsase pe trăgaci. Toate făceau parte din acelaşi tablou inuman.

În cele din urmă însă, toate aveau să îşi găsească un sfârşit. Amadori avea să fie mort sau Spania avea să cadă în mâinile generalului, caz în care problema nu avea să mai fie doar a lui, ci a lumii întregi. În acel moment, Hood avea să plece de aici; avea să ajungă acasă, unde nu-l mai aştepta nimic. Nimic, în afara unor satisfacţii derizorii, a unor regrete cumplite şi a perspectivei unei înşiruiri similare de sentimente contrarii, atâta vreme cât avea să rămână la Centrul de Comandă.

Nu era de-ajuns.

Nu avea să reuşească niciodată să o determine pe Sharon să privească lucrurile din perspectiva sa. Însă, cu mintea înceţoşată, în care doar emoţiile i se înfăţişau cu limpezime, se vedea nevoit să recunoască faptul că nu mai era la fel de sigur că felul său de-a privi lucrurile era cel corect. Era oare de preferat să se confrunte cu provocări interesante din punct de vedere profesional, câştigând astfel respectul lui Mike Rodgers? Sau ar fi fost mai bine să-şi găsească o slujbă care să nu-l solicite atât de mult şi care să-i îngăduie să se bucure de dragostea soţiei şi a copiilor săi, împărtăşindu-le satisfacţiile mărunte?

„De ce sunt oare nevoit să aleg?” se întrebă el. Dar cunoştea dinainte răspunsul.

Preţul apartenenţei la elita celor puternici, indiferent în ce domeniu de activitate, era risipa de timp şi munca fără răgaz. Dacă dorea să îşi recapete familia, avea să fie nevoit să renunţe la aceste două lucruri. Va fi nevoit să se angajeze într-o universitate, într-o bancă sau într-o echipă de cercetători, să-şi găsească o slujbă care să-i lase timp pentru recitaluri de vioară,

pentru meciuri de base-ball şi îmbrăţişări tandre în faţa televizorului, seara.

Hood ridică fruntea şi-şi îndreptă din nou atenţia spre computer. Şi, în vreme ce aştepta să primească veşti din Spania, tastă următoarele cuvinte:

„Domnule Preşedinte,

Prin prezenta demisionez din funcţia de director al Centrului de Comandă.

Al dumneavoastră sincer,
Paul Hood.”

33

Marţi, ora 10 şi 32 de minute,
Madrid, Spania

Ajungând, în sfârşit, pe coridorul din faţa Sălii Halebardierilor, Maria se văzu nevoită să renunţe la prudenţa cu care acţionase până atunci. Încăperea era situată la celălalt capăt al lungului coridor înţesat de soldaţii care scotoceau prin încăperile palatului. Nu avea nici o îndoială că ea era cea pe care o căutau.

Până acum înaintase fără prea mare greutate. Trecuse dintr-o încăpere într-alta, reuşind să evite culoarele aglomerate. Se oprise o singură dată, pentru a încerca să-i telefoneze lui Luis ca să-l pună la curent cu cele întâmplate. Dar telefoanele din întregul palat fuseseră deconectate, iar ea nu era dispusă să rişte pentru a procura un radioemiţător de la unul dintre ofiţerii responsabili cu comunicaţiile.

Ignorându-şi durerile, porni înainte cu paşi grăbiţi, cu hotărâre. Braţele îi atârnau rigide pe lângă corp. Îşi trăsese boneta pe frunte şi privea ţintă drept în faţă. „Încearcă să pari cât mai oficială” îşi repetă ea în gând.

Maria nutrea convingerea că, în marea majoritate a cazurilor, o infiltrare reuşită trebuia să se desfăşoare în cea mai mare linişte. Regulile erau simple: foloseşte-te de întuneric, nu face zgomot, fă-te una cu umbrele. Dar, în circumstanţele date, îi era cu neputinţă să se facă nevăzută. Singura posibilitate de reuşită era să dea impresia că era unul dintre soldaţi. Din nefericire, deşi în armata spaniolă erau angajate destule femei, nici una dintre ele nu făcea parte din vreo unitate combatantă. Şi, din câte apucase să vadă, aici nu se afla nici o femeie-soldat. Iată de ce se hotărâse să se îndrepte în pas alergător spre Sala Halebardierilor. Boneta îi ascundea părul, iar pieptul şi mâinile delicate îi erau mascate de vestonul prea larg al uniformei. Pentru moment, avea un singur scop în minte: să ajungă din nou în sală. Odată ajunsă înăuntru, urma să pună în aplicare un plan care ar fi putut să o ajute să traverseze spre sala tronului.

Maria era conştientă că, dacă alerga prea repede, avea să

atragă atenţia. Dacă, în schimb, ritmul i-ar fi fost prea lent, se temea că avea să fie oprită şi întrebată de ce nu se afla împreună cu plutonul din care făcea parte. Inima părea că-i bate în fiecare colţişor al trupului. O durea fiecare oscior, în urma bătăii încasate, iar mintea îi era îngrozită de ceea ce se întâmpla cu Spania. Dar pericolul, durerea şi, mai presus de orice, responsabilitatea care apăsa pe umerii ei o făceau să se simtă mai vie ca oricând. Aceste momente erau asemenea clipei care precede un salt cu paraşuta sau ieşirea pe scenă în seara unei premiere, clipe de o maximă intensitate, cum rar îţi e dat să trăieşti în viaţă.

Câteva capete se întoarseră pentru a o privi, dar Maria apucă să treacă mai departe înainte ca vreunul dintre cei care o observaseră să fi apucat să-i vadă faţa.

În clipa în care se pregătea să dea colţul pentru a trece pragul Sălii Halebardierilor, o figură cunoscută ieşi din vasta încăpere, gata-gata să se ciocnească de ea. Era căpitanul care ordonase să fie bătută. Ofiţerul se opri şi-i aruncă Mariei o privire tăioasă; ea îl salută din mers şi, ocolindu-l, trecu pragul uşii. Încercase să-şi ascundă chipul cu mâna cu care salutase şi nu ridicase ochii. Nu mai avea nevoie decât de câteva secunde de răgaz.

Maria îi zări pe Juan şi pe Ferdinand. Erau aşezaţi turceşte la marginea apropiată a aglomerării de prizonieri. Aveau privirile plecate. Numărul prizonierilor scăzuse întrucâtva, de la plecarea Mariei. Captivii păreau neliniştiţi; se întrebau probabil unde fuseseră duşi tovarăşii lor. Agitaţia se datora şi împuţinării gardienilor. Maria presupuse că soldaţii care plecaseră se alăturaseră celor care o căutau. Nici unul dintre gardieni nu-i dădu atenţie în vreme ce ea se îndreptă hotărâtă spre cei doi membri ai *familiei* Ramirez.

— Aşteaptă! răsună din urmă glasul puternic al căpitanului care rămăsese în prag.

Juan şi Ferdinand îşi ridicară privirile. Maria continuă să înainteze în direcţia acestora.

— *Cu tine vorbesc*, *sergent*! strigă căpitanul. Opreşte-te!

Maria se afla la aproximativ douăzeci de paşi de Juan. Nu avea să reuşească să ajungă acolo, înainte de a fi nevoită să se confrunte cu căpitanul. Înjură în gând, dar nu se opri din mers. Prizonierul o privea ţintă. Era teribil de frustrant faptul că, spre deosebire de căpitan, Juan încă nu o recunoscuse pe Maria. Intrarea în sala tronului se afla la vreo doisprezece metri

depărtare, dincolo de mulţimea de prizonieri. Cei doi soldaţi care păzeau intrarea nu se clintiseră de la posturile lor şi, în acest moment, o priveau uimiţi. Trebuia să ajungă acolo şi, de una singură, nu avea să reuşească.

— Trebuie să-i duc domnului general un raport, domnule căpitan, rosti ea, fără să se întoarcă şi fără să se oprească.

Fiecare secundă conta acum. Trebuia să ajungă cât mai aproape de Juan. Pe de altă parte, voia ca acesta să-i audă vocea şi să o recunoască. Desigur, asta însemna să-i dea posibilitatea şi căpitanului să îşi dea seama cine era, dar nu avea de ales.

— Tu eşti, într-adevăr! răcni căpitanul auzindu-i vocea. Opreşte-te imediat şi ridică mâinile!

Maria îşi încetini mersul, dar nu se opri. Trebuia să ajungă în faţa lui Juan.

— Ţi-am spus să te opreşti! urlă căpitanul.

Maria ajunse la marginea mulţimii. Se opri.

— Acum, ridică-ţi mâinile încet, cu palmele la vedere, îi porunci căpitanul. Dacă faci o singură mişcare bruscă, vei fi împuşcată.

Tânăra femeie făcu ceea ce i se ceruse. Văzu cum Juan îşi căsca ochii mari de uimire, recunoscând-o, în sfârşit. Soldaţii prezenţi în încăpere nu puseseră încă mâna pe arme. Avea la dispoziţie doar câteva secunde, înainte ca acest lucru să se întâmple.

— Tu! se răsti căpitanul. Caporal!

Unul dintre soldaţii aflaţi în apropierea sălii tronului luă poziţia de drepţi.

— Ordonaţi!

— Picioarele, gemu Maria. Picioarele mele.

Se împletici, oprindu-se chiar în faţa lui Juan.

— Pot să mă aşez? întrebă ea.

— Rămâi unde eşti! strigă căpitanul.

— Dar nu mă mai ţin picioarele, după bătaia pe care am încasat-o…

— *Silencio*! ceru căpitanul.

Maria se clătină. Soldatul pătrunsese între prizonieri, de cealaltă parte a mulţimii şi îşi făcea loc în direcţia ei. Nu mai putea să aştepte. Nu credea că aveau să tragă în ea, mai ales dacă avea să cadă la pământ. Asta ar fi putut declanşa o revoltă a prizonierilor. Cu un geamăt, căzu în genunchi, apoi se prăbuşi înainte, rezemându-se de Juan.

— Ridică-te! strigă căpitanul.

Maria încercă să se redreseze. În timp ce se prefăcea că se străduieşte să se ridice în picioare, îşi scoase pistoalele de la centură şi le împinse în mâinile lui Juan.

Acesta le luă cu o mişcare grăbită. Ferdinand se aplecase, pentru a o ajuta pe Maria. Juan îi strecură acestuia un revolver sub genunchiul flexat.

— Amadori se află în sala tronului, şopti Maria, în vreme ce era ajutată să se ridice.

— N-o să reuşim..., începu Juan.

— Trebuie, şuieră Maria. Oricum suntem morţi.

În clipa aceea, soldatul ieşi dintre prizonieri, se aplecă deasupra Mariei şi o apucă de gulerul vestonului, smucind-o în sus. Femeia gemu şi se prefăcu a-şi pierde echilibrul. De îndată ce ea se dădu la o parte, Juan ridică pistolul, ţintind şoldul soldatului şi apăsă pe trăgaci. Santinela ţipă şi se prăvăli pe spate, împroşcând în jur cu sânge. Scăpă din mână arma, iar unul dintre prizonieri o prinse înainte să atingă pardoseala.

Dar căpitanul apucase, la rândul său, să-şi scoată pistolul din toc. Trase două focuri, dintre care unul o nimeri pe Maria în partea stângă. Ea se răsuci, pradă durerii, iar glonţul pornit din arma sa se irosi în gol. Ateriză peste cel care luase arma santinelei. Boneta îi căzu, eliberându-i pletele.

Juan ţâşnise în picioare, strigând:

— *Asesino!* Ucigaşule!

Înainte însă ca el să apese pe trăgaci, un glonţ îl izbi în umărul drept. Se prăbuşi cu braţele desfăcute, scăpând arma, care alunecă pe pardoseală în direcţia uşii. Căpitanul o ridică din mers. Cel care trăsese, a doua santinelă, dădu să pornească la rândul său spre ei.

— Rămâi la post, îi ordonă căpitanul.

Prizonierii începură să se agite, iar murmurele lor se preschimbară în vacarm. Toţi soldaţii aflaţi în încăpere îşi scoaseră armele. Deodată, uşa sălii tronului se deschise. Aghiotantul generalului, generalul-maior Aguirre, se ivi în prag.

Avea în mină un revolver automat de calibrul 9 mm, cu nimic mai liniştitor decât expresia încruntată de pe chipul său.

— Avem probleme, căpitane Infiesta? întrebă el.

— Nu, domnule general, răspunse căpitanul. S-a rezolvat.

— Cine este acesta? întrebă Aguirre, îndreptându-şi ţeava pistolului către cel împuşcat de căpitan.

— E complicele ei, rosti căpitanul, arătând spre Maria.

Privirea lui Aguirre se aţinti asupra femeii.

— Dar ea cine este?

— Cred că este o spioană, domnule general, îl informă căpitanul.

Maria reuşise să se ridice.

— Nu sunt… spioană, domnule general-maior, rosti ea.

Îşi încleştase mâinile deasupra rănii. Glonţul pătrunsese în partea stângă, sub nivelul coastelor. Rana umpluse de sânge vestonul şi îi trimitea săgeţi de durere acută în creier.

— Sunt Maria Comeja, de la Interpol. Am venit aici pentru a-i aduce o serie de informaţii generalului şi, în loc să mă asculte, omul acesta a dat ordin să fiu bătută.

Arătă cu o mână nesigură către căpitan.

— Am să te ascult eu, spuse sec Aguirre. Vorbeşte.

— Nu, clătină din cap Maria. Nu aici…

— Aici şi acum! ridică tonul Aguirre.

Maria îşi închise ochii vreme de o clipă.

— Ameţesc, îngăimă ea, dar de astă dată nu minţea. Pot să mă aşez?

— Desigur, spuse Aguirre, fără ca încruntarea să se şteargă de pe chipul lui. Căpitane! Du-o în curte, împreună cu complicele ei. Ascult-o şi apoi termină ce ai de terminat.

— Am înţeles, domnule, încuviinţă căpitanul.

Maria se întoarse.

— Domnule! strigă ea şi porni şchiopătând printre prizonieri, înspre generalul-maior.

Era în continuare convinsă că, dacă reuşea să pătrundă în sala tronului, ar fi avut ocazia să…

Se simţi apucată de păr şi trasă înapoi.

— Ai să mă urmezi afară, conform ordinului, spuse căpitanul, smulgând-o din mulţime.

Maria era prea slăbită pentru a se opune. Se împletici şi fu gata să cadă, în timp ce era împinsă fără menajamente către ieşire.

— Luaţi-l şi pe el, ordonă căpitanul, arătând spre Juan.

Doi dintre soldaţi îl apucară de subsuori pe Juan. Acesta gemu de durere, în timp ce era ridicat în picioare şi tras către uşă.

În urma lor, generalul-maior se întoarse fără vreun cuvânt. Intră în sala tronului şi închise uşa.

Zgomotul zăvorului răsună puternic, stârnind ecouri pe

coridorul cufundat în linişte. Pentru Maria, sunetul acesta era echivalent cu acela al închiderii unei lespezi de mormânt. Era sunetul care punea capăt eforturilor ei de a ajunge în sala tronului. Mai mult chiar, era posibil să marcheze sfârşitul Spaniei însăşi. Era furioasă pe sine însăşi fiindcă nu reuşise să-şi îndeplinească misiunea asumată. Ajunsese atât de aproape şi, în ultima clipă, dăduse greş.

Căpitanul o obligă pe Maria să înainteze către ieşire, ţinând-o în continuare de păr. Fiecare pas era un chin pentru tânăra femeie, un fior cumplit de durere străbătându-i trupul de la călcâie până în creştetul capului.

— Ce… Ce ai de gând să faci? întrebă Maria.

— Vom ieşi în curte şi vom vedea ce ştii.

— Dar de ce afară?

Căpitanul nu-i răspunse, dar tăcerea lui era îndeajuns de grăitoare. Erau conduşi afară, deoarece acolo zidurile erau lipsite de ornamente.

Erau ziduri potrivite pentru ca în faţa lor să fie aşezaţi prizonierii condamnaţi la moarte prin împuşcare.

34

Marţi, ora 10 şi 46 de minute,
Madrid, Spania

Deîndată ce auzi împuşcăturile răsunând în interiorul palatului, colonelul August îşi scoase din buzunarul pantalonilor, cu un gest cât mai firesc cu putinţă, telefonul mobil. Formă numărul lui Luis, fără a-şi întoarce însă faţa de la soarele cald care scălda clădirile din jur, încercând să pară unul dintre tinerii turişti care profitau de această vreme minunată. Chiar în spatele său, întreaga echipă de intervenţie – cu excepţia lui Pupshaw – era adânc cufundată în studierea unui ghid turistic. Pupshaw se afla la capătul străzii; cu piciorul ridicat pe bara unei maşini, se prefăcea că-şi leagă şireturile, în realitate, capătul unuia dintre şireturi conţinea un agent iritant comprimat într-un rezervor minuscul, având drept element principal al compoziţiei cloroacetofenona, un amestec de gaze lacrimogene şi fumigene. Celălalt capăt al şiretului conţinea o minibobină care se încălzea în momentul desprinderii de şiret. Îmbinarea dintre cele două capete avea să declanşeze eliberarea gazului, după un răgaz de două minute.

— Aici Trântorul, rosti August. Tocmai am primit veşti de la trei dintre jucătorii de pe stadion. (Conform codului prestabilit, asta însemna că din palat se auziseră trei împuşcături.) Se pare că se află în preajma locului unde vrem şi noi să ajungem.

— S-ar putea să fi fost coechipiera noastră, care a început antrenamentul de încălzire, sugeră Luis.

După câteva clipe de tăcere, adăugă:

— Antrenorul vă transmite să vă îndreptaţi spre vestiare şi să vă îmbrăcaţi echipamentul. Va discuta şi cu amicii din tribune, să vedem dacă nu ne pot da mai multe amănunte.

Vestiarele desemnau temniţa de sub Sala Tapiseriilor, iar amicii din tribune erau observatorii de pe acoperişul clădirii.

— Excelent, rosti August. Pornim chiar acum.

Comută soneria de apel a mobilului pe vibraţii şi vârî telefonul la loc în buzunar. Le spuse colegilor săi să îl urmeze şi îi făcu cu

mâna lui Pupshaw, încrucişându-şi arătătorul şi mijlociul.

Tânărul soldat îi răspunse cu un gest similar. Cele două degete încrucişate erau semnalul de îmbinare a capetelor şiretului.

August îşi conduse oamenii spre gura de canal aflată la marginea nord-vestică a Pieţei Oriente. Pe parcursul primei plimbări de recunoaştere, fotografiaseră gura de canal şi, cât timp aşteptaseră semnalul începerii acţiunii, studiaseră imaginea. În acest moment, caporalul Prementine şi soldaţii David George şi Jason Scott aveau în mâini căştile Walkman-urilor, pregătite pentru a fi strecurate în găurile capacului, în chip de cârlige, pentru a-l ridica. Căştile aveau rama dintr-un aliaj pe bază de titan şi aveau să reziste la povara capacului greu de fontă.

August o luă de după umeri pe Sondra Devonne. Păreau a fi doi turişti îndrăgostiţi, care râdeau şi se plimbau. În realitate, atunci când privea către Sondra, August observa traficul, destul de rarefiat din pricina activităţii militarilor. Când Sondra îşi ridica privirea spre August, nu făcea decât să cerceteze chipurile trecătorilor. Asemenea străzii şi trotuarele erau aproape pustii.

Ajunseră la colţ şi se opriră. Pupshaw îi prinse din urmă în fugă. De-abia sosise când, pe neaşteptate, la mijlocul străzii izbucni un nor de fum portocaliu, care creştea cu fiecare clipă.

Vântul împingea norul de fum în direcţia grupului, aşa cum estimaseră de la bun început. Înainte însă ca volutele de fum să-i fi ajuns din urmă, George, Scott şi Prementine se îndreptară fără grabă către mijlocul străzii. Se opriră, îngenuncheară şi, cu mâinile drepte întinse, arătară în direcţia negurii portocalii. În acelaşi timp, pe neobservate, vârâră un capăt al căştilor în găurile capacului. Cu numai câteva clipe înainte de a fi înghiţiţi de nor, ridicară capacul şi-l traseră deoparte. Sondra scoase din buzunarul jachetei o lanternă cât palma şi o aprinse. Lanterna nu era menită doar să le lumineze calea: din momentul declanşării operaţiunii, membrii echipei aveau să comunice mai ales prin semne şi semnale luminoase.

După cum arătau planurile sistemului de canalizare pe care le studiaseră la sediul Interpolului, sub capac se afla o scară de acces. Sondra coborî imediat, urmată de August, Aideen şi Ishi Honda. Ceilalţi patru coborâră şi ei, cel din urmă fiind Pupshaw, care trase după sine capacul.

Întreaga acţiune nu durase mai mult de cincisprezece secunde.

Tunelul de canalizare avea o înălţime de aproximativ trei metri, iar înaintarea de-a lungul său nu era deloc dificilă. Evacuarea deşeurilor din canale se făcea de două ori pe zi, la amiază şi la unu noaptea. În acest moment, pardoseala tunelului era acoperită de un strat de lichid care le ajungea până la genunchi celor din echipa de intervenţie. Uşurarea de a se şti la adăpost şi în drum spre locul îndeplinirii misiunii compensa însă disconfortul cauzat de contactul cu lichidul vâscos şi mirosul înfiorător. Porniră cu toţii, urmând calea indicată de lumina lanternei din mâna Sondrei. Se îndreptau către vest, spre catacombe.

Între timp, August îşi vârî în ureche radioreceptorul EAR. Dispozitivul avea aspectul unui banal aparat auditiv şi permitea recepţia semnalelor audio pe o rază de trei sute de kilometri. Un microfon minuscul fixat cu bandă adezivă pe pieptul său îi permitea colonelului să intre oricând în legătură cu sediul Interpolului.

Tunelul se ramifica brusc spre nord, dând într-un zid de cărămidă înalt de un metru şi jumătate. Deasupra se deschidea un orificiu cu diametrul de un metru: intrarea în catacombe. Devonne îi întinse lanterna soldatului George, iar Scott o ajută să se caţere şi să treacă dincolo de zid. Se înţeleseseră de la bun început ca Sondra să le deschidă calea celorlalţi în toate etapele operaţiunii. August venea după ea, urmat de Aideen, iar caporalul Prementine asigura ariergarda. Sondra Devonne suferea încă de tulburări emoţionale după locotenent-colonelului Squires, la care asistase neputincioasă în decursul primei sale misiuni în cadrul echipei de intervenţie. Colonelul August constată însă cu satisfacţie că, de la sosirea la Madrid, fata se concentrase impecabil asupra misiunii. Comportamentul ei era ireproşabil, mai ales de când pătrunseseră în subteran; se mişca pe tăcute, cu agilitatea unei feline. De când intraseră în canal, nici măcar un şobolan nu scăpase privirii ei vigilente.

După ce Aideen şi cei şapte soldaţi ajunseră de cealaltă parte a zidului, porniră fără să mai piardă vremea, urmând traseul indicat de o hartă pe care le-o oferise Luis. Aici deplasarea nu era la fel de uşoară ca în tunel. Galeria era înaltă de numai un metru şaizeci, iar pietrişul scârţâia îngrozitor sub paşii lor. Hainele lor umede începuseră deja să se usuce în curentul de aer răcoros, iar noroiul le făcea rigide.

August se opri brusc.

— Recepţionez un mesaj, şopti el către tovarăşii săi.

Membrii echipei de intervenţie îl încercuiră, în vreme ce Sondra şi Prementine asigurau flancurile. Laolaltă, alcătuiau un scut viu, la adăpostul căruia colonelul August avea să poată comunica în linişte cu cartierul general.

— Aţi intrat? întrebă Luis.

— Am parcurs aproximativ douăzeci de metri în catacombe, răspunse August.

Deoarece frecvenţa de comunicare era bruiată la ambele capete, eliminând astfel posibilitatea de interceptare, nu avea nici un rost să vorbească cifrat.

— Vom ajunge în temniţă peste aproximativ trei minute.

— După toate probabilităţile, veţi primi semnalul de intrare în acţiune imediat ce veţi fi ajuns acolo, îl anunţă Luis. Tocmai am primit un mesaj de la observatori.

— Ce se întâmplă? întrebă August.

— Maria Comeja a fost adusă în curte, cu puţin timp în urmă, explică Luis. Pare rănită.

— Schimbul de focuri pe care l-am auzit...?

— Tot ce se poate, încuviinţă Luis. Problema e că s-ar putea să nu fi fost ultimele împuşcături pe care le vom fi auzit.

— Ce vrei să spui?

— Din câte ne-am putut da seama, un ofiţer este pe cale de a-şi selecta oamenii pentru a alcătui un pluton de execuţie.

— Unde? vru să afle August.

— În faţa capelei, veni răspunsul.

August pocni din degete, făcându-i semn Sondrei să-i dea harta. Ea se apropie şi îşi îndreptă lanterna asupra peticului de hârtie. El îi făcu semn să o întoarcă pe partea cealaltă, unde fusese imprimat un plan al palatului.

— Am în faţă harta, spuse August. Care e parcursul cel mai scurt până la...

— Negativ, replică sec Luis.

— Poftim?

— Nu v-am anunţat ca să schimbaţi planul de acţiune. Voiam doar să ştiţi ce se întâmplă, în cazul în care veţi auzi împuşcăturile. Darrell s-a consultat deja cu generalul Rodgers şi cu directorul Hood de la Centrul de Comandă, iar amândoi sunt de părere că ţinta voastră trebuie să rămână Amadori. Dacă a început să ordone executarea prizonierilor, e imperios necesar să fie eliminat cât mai curând cu putinţă.

— Am înţeles, spuse August.

Într-adevăr, înţelegea. Obiectivul misiunii era extrem de important. Cu toate acestea, colonelul simţi acelaşi gol în stomac pe care îl simţise în 1970, când compania sa, aflată la limita epuizării după mai multe zile de lupte, se ciocnise de o forţă nord-vietnameză superioară ca număr, în satul Hau Bon de pe malul râului Song Ba. August se văzuse nevoit să asigure retragerea oamenilor săi şi, în acest scop, alesese doi soldaţi care, înarmaţi cu câte o pereche de pistoale-mitralieră, aveau misiunea de a-i reţine pe inamici cât mai mult cu putinţă. Ştia că existau toate şansele să nu-i mai vadă niciodată pe cei doi, dar supravieţuirea întregii companii depindea de ei. Şi mai ştia ceva: că nu avea să uite niciodată zâmbetul strâmb de pe chipul unuia dintre ei, atunci când întorsese capul pentru a privi în urmă. Era surâsul unui puşti care se străduia din răsputeri să se poarte ca un bărbat adevărat.

— De îndată ce veţi ocupa poziţia stabilită, sub Sala Tapiseriilor, Darrell vrea să vă pregătiţi. Se aşteaptă să vă transmită ordinul în următoarele zece, cel mult cincisprezece minute, mai spuse Luis.

— Vom fi gata, încuviinţă August.

Îşi puse la curent oamenii, în câteva fraze scurte, apoi îşi continuară drumul. Conversaţiile nu-şi aveau rostul. Echipa ajunse la locul stabilit două minute mai târziu. Colonelul August le ordonă oamenilor săi să-şi scoată hainele. Pe dedesubtul blugilor umezi şi al jachetelor purtau cu toţii combinezoane căptuşite cu kevlar. Îşi schimbară apoi încălţămintea sport şi sandalele cu bascheţi negri cu tălpi groase, anume proiectate pentru a împiedica alunecarea pe suprafeţe netede, ceea ce le permitea soldaţilor să se oprească brusc, exact în locul unde doreau. Şi tălpile erau căptuşite cu un strat de kevlar, menit să împiedice un inamic aflat la un nivel inferior să-i scoată din luptă, trăgând prin podea.

Îşi puseră cu toţii centuri de piele neagră, dotate cu teci în care se aflau pumnale lungi de douăzeci de centimetri. Echipamentul fiecăruia mai cuprindea câte o minilanternă şi automate Uzi. Îşi puseră cu toţii măşti negre de schi, pentru a-şi ascunde feţele. Când terminară pregătirile, August le făcu semn să treacă din catacombe în spaţiul temniţei. Înaintară în salturi succesive, asigurându-şi cu grijă avangarda şir ariergarda, în mai puţin de trei minute, se aflau în interiorul temniţei, care arăta

exact ca în fotografiile pe care le văzuseră la Interpol.

Singura cale de acces în palat dinspre temniţă era o uşă veche din lemn, situată la capătul unui şir lung de trepte înguste. Singurele surse de lumină erau lanterna Sondrei şi cele câteva raze strecurate pe sub uşă. August le făcu semn soldaţilor George şi Pupshaw să verifice uşa. Colonelul era gata să dea ordinul ca aceasta să fie aruncată în aer, dacă avea să fie nevoie, dar ar fi preferat să-şi facă intrarea în palat într-un mod mai puţin zgomotos.

Un minut mai târziu, Pupshaw coborî în fugă treptele.

— Balamalele sunt ruginite în ultimul hal, şopti el la urechea lui August. Conform detectorului de metale, clanţa e blocată de cealaltă parte cu un soi de zăvor.

Detectorul de metale era doar cu puţin mai mare decât un stilou şi, în mod obişnuit, slujea la detectarea şi identificarea minelor terestre. Cu toate acestea, putea fi folosit şi pentru a „vedea” dincolo de un strat de lemn.

— Mă tem că va trebui să o distrugem ca să trecem dincolo, domnule colonel, spuse Pupshaw.

August încuviinţă.

— Pregătiţi-vă.

Pupshaw salută scurt şi urcă scările în fugă. Prementine i se alătură. Cei trei fixară doze de explozibil C-4 de dimensiunile unei unghii la balamale şi clanţă, înfigând în fiecare calup un detonator cât un ac.

Între timp, August primi din nou veşti de la Luis. Maria era interogată în faţa unuia dintre zidurile exterioare, iar plutonul de execuţie se pregătea să-şi îndeplinească misiunea. Sosise timpul să intre în acţiune.

Luis îi mulţumi încă o dată lui August şi îi ură noroc. În schimb, colonelul îi promise că avea să îl contacteze de îndată ce acţiunea se va fi încheiat. Apoi deconectă microfonul. Ceea ce avea să se întâmple pe parcursul operaţiunii nu trebuia să fie transmis cu nici un chip pe calea undelor, nici măcar către Interpol. Era imperios necesară evitarea oricărei implicări a Statelor Unite şi chiar o înregistrare întâmplătoare sau o transmitere prost direcţionată a semnalelor ar fi echivalat cu un dezastru.

Ca toţi ceilalţi membri ai echipei de intervenţie, August îşi luă în spinare rucsacul. Era plat şi căptuşit cu kevlar; materialul antiglonţ slujea drept mijloc suplimentar de protecţie pentru

soldaţi. Alăturându-se celorlalţi, August îi ordonă lui Pupshaw să înceapă. După ce uşa avea să fie înlăturată, aveau să pornească în şir indian, cu Sondra în frunte şi Prementine în ariergardă. Voiau să ajungă în sala tronului cât mai curând cu putinţă. Erau autorizaţi să tragă – în mâini şi în picioare, pe cât posibil, dar şi în plin, dacă nu aveau de ales.

Soldaţii se adunară la baza scărilor şi îşi astupară urechile, în vreme ce Pupshaw răsucea capătul declanşatorului. Cele trei încărcături explodară cu un pocnet sec, iar uşa veche se desfăcu în aşchii purtate de suflul exploziilor, laolaltă cu fumul înecăcios.

— Start! strigă August, înainte chiar ca ecourile exploziilor să se fi stins.

Fără şovăire, Sondra Devonne ţâşni în sus pe scări, urmată îndeaproape de toţi ceilalţi membri ai echipei de intervenţie.

35

Marţi, ora 11 şi 8 minute,
Madrid, Spania

„Nici mort nu voi îngădui să se întâmple una ca asta”, îşi zise Darrell McCaskey.

McCaskey avea în comun cu Paul Hood un singur lucru: am îndoi făceau parte dintre puţinii membri ai conducerii Centrului de Comandă care nu îşi îndepliniseră stagiul militar.

Nimeni nu considera acest lucru un neajuns. McCaskey intrase la Academia de Poliţie din New York imediat după colegiu şi petrecuse cinci ani în Midtown South. În tot acest timp, făcuse tot ce era necesar pentru a proteja vieţile şi avutul concetăţenilor săi. Uneori, asta însemna ca unii dintre recidivişti să se „împiedice pe scări” în timp ce erau duşi la secţie. Alteori fusese nevoit să colaboreze cu gangsterii din „şcoala veche” pentru a-i împiedica pe mult mai durii răufăcători din Vietnam sau Armenia să pună stăpânire pe Times Square.

McCaskey fusese în repetate rânduri citat prin ordin de zi pentru curaj, ceea ce atrăsese atenţia biroului de recrutare al FBI din Manhattan. Se alăturase agenţiei guvernamentale şi, după alţi patru ani petrecuţi la New York, fusese mutat la cartierul general al FBI din Washington. Specialitatea sa erau teroriştii şi gangsterii străini. Ca atare, îşi petrecuse mult timp peste hotare, făcându-şi mulţi prieteni în serviciile secrete ale altor ţări, dar şi numeroase relaţii în mediile interlope.

O întâlnise pe Maria Comeja în decursul unei călătorii în Spania şi nu-i trebuise nici o săptămână pentru a se îndrăgosti de ea. Era inteligentă şi independentă, atrăgătoare şi spirituală, sexy şi flămândă de dragoste. După atâţia ani în care, lucrând sub acoperire, îşi asumase roluri de târfă, de profesoară sau de florăreasă, după ce se luase la întrecere cu bărbaţii din forţele de poliţie, Maria primise cu braţele deschise interesul pe care îl manifesta McCaskey. Datorită lui Luis, obţinuse posibilitatea de a merge în Statele Unite pentru a studia tehnicile de investigaţie ale FBI. Nu petrecuse decât trei zile într-o cameră de hotel din

Washington, înainte de a se muta la Darrell.

McCaskey nu dorise să pună capăt relaţiei dintre ei. Doamne, nici nu se gândise la aşa ceva! Însă, aşa cum se învăţase să impună legea pe străzile New York-ului, încercase să-şi impună propriile reguli şi în relaţia dintre ei doi, insistând ca acestea să fie respectate. La fel ca legile societăţii, erau reguli bune, în intenţii. Însă, încercând s-o determine pe Maria să se lase de fumat şi să accepte misiuni mai puţin periculoase, nu reuşise decât să-i stârnească îndărătnicia care făcea parte din caracterul ei extraordinar. De-abia atunci când îl părăsise şi se întorsese în Spania, McCaskey realiză cât de mult îi îmbogăţise existenţa.

O pierduse o dată. Însă Darrell McCaskey nu avea de gând s-o mai piardă încă o dată. Nu avea să stea cu braţele încrucişate, în siguranţă, la sediul Interpolului, în vreme ce, la ordinul generalului Amadori, Maria avea să fie executată.

De îndată ce sfârşi de discutat cu Paul Hood şi cu Mike Rodgers, pe linia securizată din biroul lui Luis, McCaskey se întoarse către prietenul său de la Interpol. Luis era aşezat în faţa radioreceptorului, aşteptând veşti de la echipa de intervenţie. Tatăl său se afla alături. McCaskey îl anunţă pe Luis că avea nevoie de elicopterul Interpolului.

— Cu ce scop? întrebă acesta. O misiune de salvare?

— Spune-mi că nu eşti de acord, îl provocă McCaskey. Trebuie să încercăm.

Expresia de pe chipul lui Luis arăta clar că era de aceeaşi părere, dar nu părea deloc încântat de o atare perspectivă.

— Dă-mi un pilot şi un trăgător de elită, ceru McCaskey. Îmi asum pe deplin răspunderea pentru tot ce se va întâmpla.

Luis ezită.

— Te rog, Luis, îl imploră McCaskey. Îi datorăm asta Mariei şi nu avem nici o clipă de pierdut cu discuţii.

Luis se întoarse către tatăl său şi îi spuse ceva în spaniolă. Apoi îi telefonă aghiotantului său şi îi dădu un ordin. În sfârşit, se întoarse din nou către McCaskey.

— Tatăl meu va păstra legătura cu echipa de intervenţie şi i-am cerut lui Jaime să pregătească elicopterul pentru decolare în maximum cinci minute, spuse Luis. Dar nu vei avea nevoie de trăgătorul de elită şi nici nu va trebui să-ţi asumi răspunderea. Aceste sarcini îmi revin mie.

McCaskey îi mulţumi. Luis ieşi pentru a supraveghea pregătirile, în vreme ce McCaskey mai rămase două minute în

începere, pentru a se pregăti, la rândul său. Apoi parcurse în fugă scările care duceau pe acoperiş. Luis i se alătură un minut mai târziu.

Micul elicopter Bell Jetranger cu cinci locuri decolă de pe acoperişul clădirii cu zece etaje. Palatul Regal se afla la nici două minute de zbor. Pilotul pe nume Pedro primi ordin să zboare direct într-acolo. Fiind în legătură radio cu observatorii, aceştia îi dădură coordonatele exacte ale locului în care se afla Maria şi îl anunţară că plutonul de execuţie, format din cinci soldaţi, îşi ocupa poziţiile de tragere. Pilotul le transmise aceste informaţii lui McCaskey şi Luis.

— Nu vom reuşi să-i convingem să renunţe de bunăvoie la ceea ce au început, spuse Luis.

— Ştiu, replică McCaskey. Dar nu-mi pasă. Femeia asta are curaj şi merită să facem tot ce ne stă în putinţă să o salvăm.

— Nu încercam să te conving să renunţăm, spuse Luis, aruncând o privire deloc veselă spre micul rastel conţinând patru puşti, fixat pe peretele cabinei. Însă, dacă vom deschide focul pentru a-i alunga, soldaţii ar putea să doboare elicopterul.

— Nu şi dacă procedăm cum scrie la carte, îl contrazise McCaskey.

Balustrada albă a acoperişului palatului, ornată cu statuile regilor Spaniei, se ivi de dincolo de acoperişuri.

— Acţionăm cât mai repede posibil. Nu cred că vor trage în noi imediat ce ne vom face apariţia. Ar risca să cadă elicopterul peste ei. De îndată ce vom ateriza, tu vei deschide focul, pentru a-i determina să se pună la adăpost. Între timp, eu o voi elibera pe Maria.

— Pare prea simplu, mustăci dubitativ Luis.

— Chiar e simplu, îl încurajă McCaskey. Planurile simple au întotdeauna cele mai mari şanse de reuşită. Dacă mă acoperi şi-i forţezi pe soldaţi să rămână la adăpost de gloanţele tale, totul nu va dura mai mult de treizeci de secunde. Curtea palatului nu e chiar atât de mare, la urma urmei. Dacă nu voi reuşi să mă întorc la elicopter, decolezi şi încerci să găseşti o altă cale de salvare.

McCaskey oftă şi îşi trecu mâna prin păr.

— Ştiu că e periculos, Luis, spuse el. Dar am de ales? Mi-aş dori să fac asta dacă oricare dintre ai noştri ar fi în pericol. Dar, fiind vorba de Maria, *trebuie* să o fac.

Luis inspiră adânc, încuviinţă din cap, iar apoi se îndreptă spre rastel. Alese o carabină L96A1, specifică trupelor NATO, un

amortizor integral şi o lunetă Schmidt & Bender. Îi întinse lui McCaskey un revolver Star 30M Parabellum, arma predilectă a membrilor din Guardia Civil.

— Am să-i cer lui Pedro să treacă peste palat şi să coboare direct în curte, fără vreun ocol, spuse Luis. De îndată ce vom atinge solul, voi deschide focul, pentru a-i determina pe soldaţii din plutonul de execuţie să se arunce la pământ. Poate c-am să reuşesc să nu ucid pe nimeni, adăugă el amărât. *Poate*, Darrell.

— Ştiu ce vrei să-mi spui.

— Nu ştiu dacă am să fiu în stare să trag într-un soldat spaniol, Darrell, recunoscu Luis. Sincer, habar n-am dacă am să fiu în stare.

— Se pare că ei nu-şi pun probleme de genul ăsta, îi atrase atenţia McCaskey.

— Eu nu sunt ca ei, replică Luis.

— Nu eşti, spuse McCaskey, în chip de scuze. Ce-i drept, nu sunt convins că eu însumi aş fi în stare să trag într-un compatriot.

Luis clătină din cap abătut.

— Cum naiba s-a ajuns într-o asemenea situaţie?

McCaskey verifică încărcătorul revolverului, apoi îşi reluă locul. „S-a ajuns aici aşa cum se întâmplă întotdeauna când răbufneşte ura câtorva, în vreme ce toţi ceilalţi rămân indiferenţi la ceea ce se petrece în jur”, îşi zise McCaskey, plin de amărăciune. Semnele unei astfel de izbucniri de violenţă se iviseră deja şi în Statele Unite. McCaskey era conştient că, în cazul în care misiunea echipei de intervenţie avea să izbândească, adevărata misiune se afla de-abia la început – în Spania şi pretutindeni în lume. Indivizii de teapa generalului Amadori trebuiau opriţi înainte de a reuşi să ajungă acolo unde ajunsese acesta. Spre deosebire de Mike Rodgers, McCaskey nu prea ţinea minte citatele celebre; cu toate acestea, îşi amintea că auzise spunându-se cândva că răul înfloreşte atunci când cei ce au conştiinţă stau deoparte. Dacă avea să scape cu viaţă, Darrell McCaskey era hotărât să nu se numere printre aceştia.

Peste cincisprezece secunde aveau să survoleze colţul dinspre nord-vest al palatului. În zonă nu patrula nici un elicopter militar. Pe Căile Bailen, în schimb, chiar dedesubtul lor, camioanele şi jeep-urile armatei umpleau spaţiul carosabil.

După agitaţia iniţială, McCaskey se simţea, de-acum, cât se poate de calm. De vină era în parte nesomnul, căci cele două

minute de zbor îngăduiseră unei toropeli relaxante să pună stăpânire pe el, amorţindu-l. Deşi îşi simţea mintea limpede, concentrată asupra scopului pe care şi-l asumase, trupul părea a fi renunţat la agitaţia care-i era caracteristică, la toate ticurile care-i trădau, de obicei, nerăbdarea. Pe de altă parte, calmul său se datora Mariei. Relaţiile dintre un bărbat şi o femeie nu sunt, aproape niciodată, lipsite de probleme. Se întâmplă să greşeşti şi apoi să-ţi pară rău. McCaskey nu încerca să se autopedepsească pentru greşelile sale omeneşti. Rareori însă se iveşte un prilej atât de potrivit pentru a schimba răul în bine, pentru a arăta cuiva că îţi pare rău şi că ţii la el mai presus de orice pe lume. Cu orice preţ, McCaskey era hotărât să facă ceea ce era necesar pentru a o salva pe Maria.

În timp ce McCaskey privea pe fereastră, Luis se aplecă şi-i spuse câteva cuvinte lui Pedro. Pilotul încuviinţă, iar Luis îl bătu pe umăr în semn de apreciere, înainte de a-şi relua locul.

— Eşti gata? îl întrebă el pe McCaskey.

Acesta încuviinţă scurt.

Elicopterul coborî, zburând la joasă înălţime de-a lungul zidului estic al palatului. Apoi coti spre sud, accelerând în direcţia curţii care despărţea Palatul Regal de catedrala de la Almudena.

Pe cele două flancuri ale elicopterului erau montate megafoane, cuplate la un amplificator. Luis îşi puse căştile, ajustă microfonul, iar apoi îşi aşeză carabina în poală. Privi afară şi-i făcu semn lui McCaskey.

— Acolo, rosti el.

McCaskey privi în direcţia indicată. O văzu pe Maria, imobilizată la baza unui piedestal de marmură înalt de aproximativ cinci metri, pe care se sprijineau patru coloane masive. Piedestalul cenuşiu avea lăţimea de aproximativ doi metri şi încheia un zid lung, lipsit de ornamente. Pe partea lui dreaptă, zidul forma o proeminenţă continuată printr-o serie de arcade aşezate perpendicular pe zid. Arcadele scunde şi cufundate în penumbră alcătuiau limita estică a curţii. Dincolo de ele se afla aripa de răsărit a palatului, în care erau situate dormitorul regal, birourile şi salonul de muzică.

De-o parte şi de cealaltă a Mariei se aflau doi soldaţi, care îi imobilizaseră braţele. În faţa ei stătea un ofiţer. La aproximativ treizeci de metri distanţă, către sud, un şir de vehicule militare despărţeau curtea de biserică. În spaţiul deschis nu se afla nici un civil, iar McCaskey estimă numărul soldaţilor la şaizeci-

şaptezeci. Şase dintre aceştia se desprinseseră de grup şi se îndreptau într-o formaţie regulată către Maria.

— Vom ateriza astfel încât arcadele să se afle pe partea ta, spuse Luis. Ar putea să-ţi slujească, în caz de nevoie, drept adăpost.

— E-n regulă.

— Voi încerca să mă concentrez asupra ofiţerului care se află lângă Maria, urmă Luis. Dacă reuşesc să-l controlez, voi putea să controlez şi grupul de soldaţi.

— Bună idee, îl aprobă McCaskey.

Ţinea în mâna dreaptă revolverul Parabellum, cu ţeava îndreptată în sus. Îşi puse mâna stângă pe mânerul portierei. Pedro scăzu viteza aparatului de zbor şi începu să coboare. Se aflau la aproximativ treizeci de metri deasupra curţii.

Soldaţii, inclusiv ofiţerul din faţa Mariei, îşi ridicaseră privirile. Încremeniseră cu toţii. Aşa cum bănuise McCaskey, nu aveau să deschidă focul asupra unui elicopter aflat chiar deasupra lor. După ce vor fi aterizat însă, McCaskey avea toate motivele să creadă că reţinerile lor aveau să dispară. Privi către Maria. Din cauza unui felinar care se afla între elicopter şi piedestal, nu aveau să poată ateriza atât de aproape cum estimaseră iniţial. Avea să fie nevoit să traverseze aproximativ zece metri prin spaţiul deschis al curţii pentru a ajunge la Maria. Femeia nu fusese, din fericire, legată; în mod evident însă fusese rănită. Partea dreaptă îi era plină de sânge şi părea gata să cadă în acea direcţie. Nu-şi ridicase privirea către elicopter.

Ofiţerul spaniol – McCaskey văzu că avea gradul de căpitan – le făcu semne cu mâna, încercând să le dea de înţeles că nu aveau ce căuta acolo. Văzând că elicopterul continua să coboare, îşi scoase pistolul din toc şi continuă să gesticuleze, vădit enervat.

Soldaţii care alcătuiau plutonul de execuţie se aflau pe partea lui Luis. Atunci când elicopterul atinse solul, îşi opriră înaintarea. Căpitanul se afla pe partea lui McCaskey. Americanul îl urmări cu atenţie, în vreme ce se îndrepta spre elicopter, strigând ceva de neînţeles, din pricina vacarmului elicelor. Dincolo de el, cei doi soldaţi continuau să o ţină de mâini pe Maria.

— Am să deschid uşa, anunţă McCaskey, în momentul în care căpitanul ajunse la aproximativ cinci metri depărtare.

— Te acopăr, replică Luis, care apoi i se adresă pilotului: Pedro, fii gata să decolezi la comanda mea.

Pedro încuviinţă. McCaskey trase cu putere de mâner şi uşa se deschise.

McCaskey anticipase corect ceea ce avea să se întâmple. De îndată ce puse primul picior pe sol, căpitanul îşi ridică arma şi trase, fără să şovăie, în elicopter. Glonţul lovi partea din spate a cabinei, chiar deasupra rezervorului de combustibil. Chiar dacă fusese doar un foc de avertisment, ţinta aleasă era destul de periculoasă.

Spre deosebire de Luis, McCaskey nu avea nici un fel de reţineri. Ştia că, dacă îl împuşca pe căpitan, Luis avea să fie considerat complicele său. Dar nu avea de ales, trebuiau să se apere.

Cu calmul unui funcţionar guvernamental care îşi exersează aptitudinile într-un poligon, McCaskey roti arma, ţinti piciorul stâng al căpitanului şi apăsă de două ori pe trăgaci. Căpitanul îşi pierdu echilibrul şi sângele ţâşni din abundenţă din două răni alăturate, chiar deasupra genunchiului. Aplecându-se, McCaskey sări din cabină şi porni în fugă înainte, în urma sa, auzi plesnetul înfundat al carabinei cu lunetă. Nu auzi însă nici o replică şi deduse că, aşa cum prevăzuse Luis, soldaţii din plutonul de execuţie, precum şi ceilalţi, care ocupau curtea, încercau să se pună la adăpost.

Cei doi soldaţi care o ţineau pe Maria îi dădură drumul şi se repeziră spre cea mai apropiată arcadă. Ea căzu în genunchi şi se sprijini în mâini.

— Nu te ridica! îi strigă McCaskey.

Ea îi aruncă o privire sfidătoare, în vreme ce se răsucea, rezemându-se cu umărul de piedestal. Având un punct de sprijin, îşi lăsă greutatea pe un picior şi începu să se ridice încet.

„Desigur”, îşi zise el. Nu, se ridicase nu fiindcă el îi spusese să nu o facă, ci fiindcă aşa-i stătea în fire Mariei, să rămână mereu în picioare.

Căpitanul scăpase arma din mână. Încerca să o recupereze atunci când McCaskey trecu în fugă şi i-o smulse, continuându-şi înaintarea. Strigătele de furie şi durere ale căpitanului fură acoperite curând de glasul puternic al lui Luis, răsunând din megafoane.

— *Evacuen la area*, avertiză Luis. *Mas helicopteros estan de transito!*

Deşi urmase vreme de patru ani un curs de spaniolă pe când era în liceu, McCaskey mai mult deduse ceea ce spunea Luis.

Acesta îi avertiza pe soldaţi să elibereze curtea, deoarece mai multe elicoptere se aflau pe drum. Era o stratagemă ingenioasă, care le-ar fi putut oferi răgazul de care aveau nevoie. McCaskey nu avea îndoieli în privinţa opoziţiei pe care aveau să o întâmpine din partea soldaţilor. Dacă erau dispuşi să execute prizonieri spanioli, cu siguranţă că nu aveau să ezite nici să atace agenţii Interpolului. Însă avertismentul lui Luis avea să-i determine să nu se repeadă în pripă înapoi în curte.

Focurile răzleţe trase în direcţia elicopterului primiră riposta imediată a carabinei lui Luis. McCaskey nu întoarse privirea, dar se rugă în gând ca elicopterul să nu fi fost lovit.

Apropiindu-se de Maria, observă că hainele şi faţa îi erau pline de sânge. Ticăloşii o bătuseră. Ajungând lângă ea, îşi strecură umărul sub braţul ei.

— Poţi să mergi? întrebă el.

Zăbovi o clipă, pentru a o privi. Ochiul stâng îi era umflat şi plin de sânge. Pe obraji şi la baza scalpului se vedeau tăieturi adânci. În clipa aceea, ar fi fost gata să-l împuşte pe blestematul de căpitan.

— Nu putem pleca, spuse ea.

— Ba da, insistă el. O echipă se află în palat, pentru a da de urma lui.

Ea clătină din cap.

— Acolo mai e un prizonier, Juan, spuse ea, arătând spre o uşă aflată la vreo zece metri depărtare. Îl vor ucide. Nu plec nicăieri fără el.

Din nou, McCaskey recunoscu încăpăţânarea tipică a Mariei.

Întoarse capul spre elicopter. Tirul soldaţilor se înteţea, pe măsură ce aceştia reuşeau să intre în palat şi să ocupe poziţii de tragere la ferestre. Luis fusese în stare să-i reţină o vreme, dar nu avea să mai reziste mult timp.

McCaskey o ridică pe Maria.

— Lasă-mă să te duc la elicopter, spuse el. Apoi am să mă întorc şi…

Deodată, de undeva de deasupra lor răsună o împuşcătură, urmată de un ţipăt gâtuit din direcţia elicopterului. O clipă mai târziu, Luis se prăbuşi prin portiera deschisă, în partea dinspre McCaskey. Ţinea într-o mână carabina, iar cu cealaltă îşi acoperea o rană, la gât. McCaskey îşi ridică privirea. Un lunetist, aflat deasupra arcadelor, reuşise să găsească unghiul potrivit pentru a ţinti în interiorul cabinei. McCaskey se înfurie fiindcă nu

anticipase posibilitatea să se tragă asupra lor şi de sus. Ar fi trebuit să coboare doar el, iar elicopterul să decoleze imediat după aceea.

Luis se împletici înainte. Scăpă din mână carabina, dar nu se aplecă să o ridice. Ţinta sa era, în mod clar, căpitanul, care se zvârcolea de durere. Luis mai făcu doi paşi, după care se prăbuşi deasupra acestuia. Acum nimeni nu avea să mai rişte să tragă în el.

Pedro aruncă o privire disperată spre McCaskey, care îi făcu semn să decoleze. Pilotul nu le mai putea fi de ajutor. Două gloanţe ricoşară cu zgomot din elice în vreme ce elicopterul se ridica, fără a pricinui însă vreo stricăciune. Elicopterul se înălţă, porni către palat, iar apoi dispăru dincolo de catedrală, dispărând din raza de acţiune a soldaţilor.

Din nefericire, ei nu puteau să se retragă la fel de uşor.

36

Marţi, ora 11 şi 11 minute,
Madrid, Spania

Pentru a ajunge din Sala Tapiseriilor în sala tronului, traseul prevedea ieşirea din culoarul lung şi îngust, ocolirea scărilor şi traversarea Sălii Halebardierilor. În total, distanta nu era mai mare de şaptezeci de metri. Echipa de intervenţie trebuia să o parcurgă într-un timp cât mai scurt, ca nu cumva, alarmat de zgomotul exploziilor, generalul Amadori să aibă timp să se ascundă altundeva.

Pentru Aideen şi pentru cei şapte soldaţi, acţiunea în care se angajaseră venea în contradicţie cu o tradiţie americană veche de două sute de ani. Deşi Statele Unite sprijiniseră sau încurajaseră clandestin încercările de asasinare îndreptate împotriva unor dictatori precum Fidel Castro sau Saddam Hussein, o singură dată în istorie avusese loc o operaţiune militară menită să elimine un conducător străin. Se întâmplase pe 15 aprilie 1986, când avioanele militare americane decolaseră din Anglia cu scopul de a bombarda cartierul general al despotului libian Muammar al-Khadafi. Atacul avusese loc în replică la atentatul terorist cu bombe care distrusese o discotecă din Berlinul de Vest frecventată de soldaţii americani. Kadhafi supravieţuise atacului, iar aviaţia americană pierduse un aparat F-111 şi pe cei doi piloţi ai acestuia. Ca represalii pentru raidul american, trei ostatici fuseseră executaţi de terorişti în Liban.

Colonelul Brett August era conştient de singularitatea misiunii pe care şi-o asumase echipa de intervenţie. În Vietnam, preotul unităţii, „padre” Uxbridge, avea o expresie potrivită pentru astfel de situaţii. Părintele obişnuia să-şi bine dispună asistenţa intitulându-şi predicile cu diverse acronime cu sonoritate militară. El numea ambiguităţile de ordin etic de soiul acesta D.M.F.G., adică Dileme Morale în Felii Groase. Asta însemna că subiectul putea fi rumegat la nesfârşit fără a se ajunge la o concluzie satisfăcătoare din punct de vedere intelectual. În astfel de cazuri, preotul îi sfătuia să facă aşa cum îi îndemna conştiinţa.

August îi ura pe tirani. Mai ales pe aceia care îi închideau şi îi executau pe cei care îndrăzneau să nu fie de acord cu ei. Acţiunea în care se implicaseră i se părea un act de dreptate. În chip ironic însă reuşita lor avea să fie pusă pe seama unor patrioţi spanioli loiali regelui, a căror identitate nu avea să fie dezvăluită din motive de securitate. Dacă aveau să dea greş, aveau să fie prezentaţi drept agenţi mercenari angajaţi de clanul lui Ramirez pentru a-i răzbuna moartea.

Când uşa temniţei zbură în ţăndări, membrii echipei de intervenţie descoperiră că dincolo de ea se aflau resturile unei ţesături vechi de trei sute de ani. Partea inferioară fusese sfâşiată de explozie, iar cea superioară încă flutura când cei opt năvăliră în încăpere. Ordinele echipei de intervenţie prevedeau scoaterea din luptă pe timp limitat a celor care le opuneau rezistenţă. Erau, aşadar, pregătiţi să înfrunte un prim val de soldaţi, veniţi să cerceteze cauzele exploziei. Măştile de schi ale membrilor comandoului erau prevăzute cu ochelari de protecţie şi filtre menite să contracareze acţiunea grenadelor cu malononitril pe care le aveau asupra lor soldaţii Scott şi Devonne. Gazul cu acţiune rapidă cauza usturimi ale ochilor şi probleme de respiraţie. În spaţiul închis al încăperilor palatului, gazul emanat de grenade avea să scoată din luptă orice adversar pentru o perioadă de până la cinci minute. Cei supuşi acţiunii sale nu reuşeau, de regulă, să reziste mai mult de un minut şi căutau să ajungă la aer proaspăt cât mai curând cu putinţă. Se înţeleseseră să înainteze în salturi, iar Sondra Devonne şi Scott aveau să declanşeze grenadele una după alta, dacă avea să fie necesar.

Primul val de soldaţi spanioli fu înghiţit de un nor opac de fum negru-gălbui. Căzură în locurile unde se aflau, unii în pragul uşii, alţii în interiorul încăperii. Anticipând ezitarea spaniolilor de a trage orbeşte în norul de fum înecăcios, riscând să-şi rănească tovarăşii, membrii echipei de intervenţie se repeziră fără şovăire, trecură pragul şi începură să înainteze de-a lungul peretelui dinspre sud al coridorului. Intrarea în Sala Halebardierilor se afla drept înainte, pe aceeaşi parte.

Un alt grup de soldaţi le ieşi în întâmpinare, cu armele ridicate. Pupshaw, care făcea pereche cu Scott, se ghemui şi deschise focul, la nivelul genunchilor. Doi soldaţi spanioli se prăbuşiră, iar ceilalţi se retraseră în dreptul uşilor, căutând adăpost. În vreme ce se răspândeau, Scott rostogoli o grenadă

de-a lungul culoarului. După un interval de trei secunde, coridorul se umplu de fum. August şi Ishi Honda făcură un salt înainte, urmaţi de Sondra Devonne şi de caporalul Prementine.

Parcurseseră jumătate din distanţa care-i despărţea de Sala Halebardierilor, când August auzi ţipete şi focuri de armă din direcţia în care se îndreptau. De îndată ce, împreună cu Honda, se află în fruntea plutonului, colonelul ridică o mână, dând semnalul de oprire a înaintării. Nu avea de unde să ştie câţi oameni se aflau înăuntru şi nici care era motivul schimbului de focuri. Un lucru era sigur: aveau să fie nevoiţi să neutralizeze întreaga încăpere înainte de a intra. Ridică trei degete, apoi alte două – semnalul trecerii la planul de atac treizeci şi doi – apoi arătă către Devonne şi Scott cu cealaltă mână. Le făcu semn să o ia înainte, plasându-se de-o parte şi de cealaltă a uşii. Cei doi îşi ocupară poziţiile, după care rostogoliră câte o grenadă în interiorul Sălii Halebardierilor.

Pe vremea când lucra ca instructor pentru trupele NATO din Italia, August comparase efectul gazului cu turnarea de apă clocotită într-un muşuroi de furnici. Ţintele se prăbuşeau pe loc şi începeau să se zvârcolească. Aici, la trecerea dintr-o încăpere pe culoar şi apoi din nou într-o altă încăpere, comparaţia cu un muşuroi era cum nu se poate mai potrivită.

August le făcu semn lui Prementine şi Pupshaw, care se alăturară colegilor lor, de-o parte şi de cealaltă a uşii. Din interior se auzeau gemete şi tuse. Aşteptară câteva clipe şi, văzând că nimeni nu părăsea încăperea, August şi Honda intrară. Se ghemuiră de-o parte şi de cealaltă a uşii, cu armele pregătite şi inspectară din priviri încăperea.

August fu luat prin surprindere de ceea ce îi fu dat să vadă: sute de corpuri, în marea lor majoritate ale unor civili şi câţiva militari, se zvârcoleau pe pardoseala Sălii Halebardierilor. Deşi era conştient că gazul nu avea efecte letale, în mintea lui August se succedară imaginile Holocaustului, ale camerelor de gazare din cel de-al doilea război mondial. Un fior de vină îi traversă gândurile: un alt paradox, cum ar fi spus părintele Uxbridge.

Alungă remuşcările, căci nu avea încotro. Din momentul declanşării unei lovituri strategice, nici unul dintre membrii forţei combatante nu-şi putea îngădui să se înduioşeze. Vieţile soldaţilor nu depindeau de împărtăşirea uneia şi aceleiaşi ideologii, ci de devotamentul reciproc.

August îi făcu semn lui Honda să ocolească mulţimea de

trupuri căzute prin partea dreaptă. El însuşi, rămânând cu simţurile treze, porni pe partea stângă. Nici unul dintre ei nu se îndepărtă de perete. În marmura din dreptul uşii se vedeau muşcături de gloanţe. În mod evident, soldaţii deschiseseră focul într-acolo în momentul în care grenadele fuseseră azvârlite înăuntru. Deşi nimeni nu părea a fi în stare să lupte, August nu-i scăpă din ochi pe militarii prăbuşiţi. Unul dintre ei ar fi putut să deschidă focul, cu ultimele puteri. Din fericire, nu se întâmplă nimic. Ajungând în dreptul uşii de acces în sala tronului, colonelul August scoase lanterna şi semnaliză, prin două aprinderi succesive, anunţându-i pe ceilalţi că drumul era liber. Sondra Devonne, Aideen şi Prementine intrară, înaintând cu băgare de seamă de-a lungul peretelui, ca şi August şi Honda ceva mai devreme. Soldaţii Pupshaw şi Scott îi urmară.

În timp ce August îi supraveghea pe cei căzuţi, Honda fixă un calup cât unghia de explozibil plastic la baza clanţei uşii. Înfipse în el un detonator termic, declanşându-i mecanismul prin rotirea vârfului. După cinci secunde, încărcătura urma să explodeze. Uşa avea să se deschidă, iar Scott avea să arunce încă o grenadă în interior. Potrivit planurilor, această uşă era singurul acces posibil către sala tronului. De îndată ce toţi cei aflaţi înăuntru aveau să fie scoşi din luptă, echipa de intervenţie avea să intre, pentru a-l găsi pe Amadori.

Când toţi îşi ocupară poziţiile prestabilite, Honda activă detonatorul. Vârful se înroşi şi încărcătura detonă. Uşa fu dată deoparte şi Scott aruncă grenada. Se auziră strigăte şi în direcţia uşii fură trase mai multe focuri, iar pe urmă gazul explodă cu un şuierat sinistru. Împuşcăturile încetară şi locul lor fu luat de gemete şi accese de tuse. Auzindu-le, August le făcu semn lui Prementine şi Sondrei Devonne să intre.

Aflată în frunte, Devonne încasă primul glonţ în piept. Izbitura o făcu să-şi piardă echilibrul; căzu pe spate, lovindu-se de Prementine. Caporalul se retrase, trăgând-o după sine. Ceilalţi îşi reluară poziţiile în defensivă. August ştia că vesta de kevlar împiedicase glonţul să pătrundă în pieptul Sondrei, însă, cu siguranţă, şocul îi fracturase una sau două coaste. Sondra gemea, pradă durerii.

August îi făcu semn lui Scott să arunce o a doua grenadă. Apoi se târî până în dreptul Sondrei şi scoase din buzunarul ei o altă grenadă. În Sala Halebardierilor, gazul începuse să se risipească. Colonelul azvârli grenada spre centrul încăperii. Nu avea la

dispoziţie decât două sau trei minute pentru a decide dacă era cazul să continue misiunea sau să renunţe.

August se târî către intrare. Cineva dinăuntru se aşteptase la atacul lor. Respectivul rămăsese îndeajuns de lucid încât să fie în stare să ţintească şi să nimerească în cel dintâi care intrase. Gândurile se succedau cu repeziciune în mintea colonelului. Camerele de supraveghere nu-i oferiseră lui Amadori un răgaz îndeajuns de mare pentru a se adăposti, dar era foarte probabil că generalul ştia de-acum cât de numeroasă era forţa inamică. Pe de altă parte, era posibil ca Amadori să fi avut la îndemână o mască de gaze şi să fi apucat să şi-o pună.

Nu era exclus să fi chemat deja întăriri. Nu-şi puteau permite să mai aştepte. August le făcu semn lui Pupshaw şi lui Scott. Cei trei se postară pe cele două părţi ale uşii. August ridică patru degete, apoi încă unul. Planul patruzeci şi unu prevedea deschiderea focului încrucişat asupra ţintei, în vreme ce al treilea coechipier îi acoperea pe ceilalţi doi. August arătă către sine şi către Pupshaw: ei doi aveau să se ocupe de Amadori. Aveau să pătrundă în încăpere folosind tactica specifică puşcaşilor marini: un soldat avea să facă un salt înainte, rostogolindu-se cu picioarele în faţă, cu arma îndreptată către ţintă. Intrarea sa avea să distragă atenţia celui vizat, permiţând pătrunderea celui de-al doilea, în acelaşi mod. Apoi, amândoi aveau să se ridice în şezut, deschizând focul. Între timp, cel care avea misiunea de a le asigura acoperirea avea să rămână dincolo de pragul uşii, culcat, ţintind la rândul său către adversar.

August arătă din nou către sine. Avea să intre şi să se rostogolească spre stânga, urmat de Pupshaw. Până în momentul în care Scott avea să-şi ocupe poziţia, ei doi urmau să aibă deja ţinta în bătaia armelor.

August se descotorosi de rucsac şi se apropie de uşă. Pupshaw şi Scott îl imitară. August privi către Pupshaw şi încuviinţă din cap. Apoi, cu un salt, se rostogoli în încăpere, înspre stânga. Răsunară împuşcături, dar gloanţele nu-l nimeriră. August îşi ocupă poziţia prestabilită, în timp ce Pupshaw îi urmă exemplul, fără ca Amadori să aibă timpul necesar pentru a-şi reorienta tirul. Amândoi aveau armele aţintite asupra generalului, în clipa în care Scott se rostogoli, la rândul său, ocupându-şi poziţia.

Mâna dreaptă a lui August ţâşni în sus, cu degetele depărtate. Era semnalul convenit cu membrii echipei de intervenţie pentru a nu deschide focul.

Nici unul dintre ei nu apăsă pe trăgaci. August avea în bătaia armei un preot, care tuşea îngrozitor. De la subsuoara dreaptă a acestuia se ivea ţeava unei arme automate, îndreptată către uşă. Dincolo de el se afla un ofiţer superior, care purta mască de gaze. După înălţime şi după culoarea părului, August deduse că acesta era Amadori. Cu mâna stângă, generalul îl apucase de după gât pe preot. În spatele generalului se afla un alt ofiţer – prin ceaţa gălbuie, August îi văzu gradele: era un general-maior. În încăpere se mai aflau alţi şase militari, cu toţii de rang înalt, întinşi pe pardoseală sau prăbuşiţi cu capetele pe o masă lungă de conferinţe.

Generalul îşi ridică şi-şi coborî arma. Le dădea de înţeles nouveniţilor să se ridice. August clătină din cap. Dacă Amadori avea să deschidă focul, era posibil să îl nimerească pe vreunul dintre ei. Dar nu avea cum să îi scoată pe toţi din luptă. Iar dacă alegea să îl ucidă pe preot, Amadori trebuia să-şi dea seama că el însuşi avea să fie ucis.

Generalul nu stătu prea mult să se gândească, aşa cum, de fapt, se şi aşteptase August. Porni încet înainte, împingându-l pe preot. Mai vârstnicul om al bisericii se deplasa cu greu, însă de fiecare dată când se împleticea, gata să-şi piardă echilibrul, mâna lui Amadori, petrecută pe după grumazul său, îl forţa să se ridice. Generalul-maior îi însoţi, înaintând spate în spate cu Amadori. Pe măsură ce se apropiau, August observă că şi generalul-maior era înarmat. Bănuia că singurul motiv care îi determinase pe cei doi să nu deschidă focul era incertitudinea privitoare la ceea ce îi aştepta dincolo de uşă.

August îi urmări din priviri pe cei trei. Desigur, membrii echipei de intervenţie puteau să îl elimine acum pe Amadori. Dar preţul ar fi fost prea mare de ambele părţi. În astfel de situaţii, cel care trebuia să decidă era comandantul misiunii. Pentru August, era o dilemă asemănătoare unei probleme de şah: merita oare să facă un schimb de piese valoroase? În astfel de situaţii, răspunsul său fusese întotdeauna negativ. Punând în balanţă pregătirea şi agerimea combatanţilor, era de preferat continuarea jocului, aşteptând ca adversarul să facă o greşeală.

August îşi ridică mâna, cu palma îndreptată în jos, îndemnându-şi oamenii să nu întreprindă nimic dacă nu erau provocaţi. Dincolo de uşă, Scott transmise semnalul şi celorlalţi, apoi se retrase, pentru a-i face loc lui Amadori. În clipa în care acesta trecu pragul spre Sala Halebardierilor, întreaga echipă de

intervenţie îl luă în cătarea armelor. Singura excepţie fu Prementine, care se ocupa de Sondra Devonne.

Gazul din sala tronului începu să-şi piardă din efect. La semnalul lui August, Scott detonă o nouă grenadă, pentru a asigura retragerea. Se ridicară şi ieşiră, pe urmele generalului. Scott înainta, spate în spate cu colonelul August. Soldatul se deplasa cu faţa către sala tronului, pentru a se convinge că nici unul dintre soldaţii în aparenţă răpuşi de efectul gazului nu avea să se dezmeticească, deschizând focul.

August ştia că nu-şi putea permite să dea frâu liber frustrării, văzând cum Amadori câştiga teren, apropiindu-se de ieşirea care dădea pe coridor. Generalul avusese o mască de gaze la îndemână, o măsură de precauţie rezonabilă. Preşedintele Statelor Unite avea o mască de gaze, ascunsă undeva în Biroul Oval. Măştile de gaze făceau parte din dotarea majorităţii birourilor de pe Downing Street 10. Boris Elţîn avea măşti de gaze în sertarul biroului său şi în maşinile cu care se deplasa. Surpriza fusese alta şi anume că Amadori avusese la îndemână un ostatic. Uciderea sau chiar rănirea unui ostatic era întotdeauna o posibilitate nedorită; uciderea sau rănirea unui preot catolic în Spania ar fi însemnat mai mult de-atât: ar fi fost de-a dreptul un dezastru.

August cântări atent situaţia. Dacă îi îngăduiau lui Amadori să iasă din încăpere, oamenii acestuia ar fi avut toate atuurile pentru a-l apăra. Dacă avea să scape cu bine din acest atac, generalul avea să apară ca un erou în ochii poporului. Dar nu aceasta era cea mai gravă problemă. August habar nu avea dacă şi când aveau să sosească întăririle pe care era foarte probabil că Amadori apucase să le cheme. Şi, dacă acestea aveau să-şi facă apariţia, era foarte posibil să fie dotate cu măşti de gaze.

„La naiba cu prudenţa mea de şahist”, îşi zise August. Sosise momentul să dea şah la rege. Nu-l putea nimeri pe general în cap sau în piept, dar avea şanse să-l lovească în picior, doborându-l. Chiar dacă generalul sau aghiotantul său aveau să riposteze, avea să le ofere celorlalţi membri ai echipei de intervenţie ocazia de a-i elimina.

Îşi ridică degetul arătător de două ori. Numărul unu împotriva numărului unu.

August şi Scott rămăseseră spate în spate. August se întoarse pe jumătate şi-i şopti soldatului, în vreme ce înaintau spre coridor:

— Când am să mă mişc, aruncă-te spre stânga.
Scott încuviinţă.
O clipă mai târziu, August deschise focul.

37

Marţi, ora 11 şi 19 minute,
Madrid, Spania

Părintele Norberto auzise sunetul inconfundabil al elicopterului care zbura la joasă înălţime deasupra curţii palatului. Curând după aceea se auziseră împuşcăturile. Trăsese cu urechea la vacarmul de afară, continuând să le citească din Evanghelia după Matei celor câţiva credincioşi adunaţi în jurul său. De-abia după ce unul dintre ei se ridicase şi aruncase o privire afară, întorcându-se în fugă, cei aflaţi în catedrală aflară că dincolo de ziduri se întâmpla ceva ciudat.

— Afară se trage, anunţă cu glas tare bărbatul. Soldaţii trag în cineva în curtea palatului.

O vreme, în catedrală se înstăpâni tăcerea. Apoi, părintele Francisco se ridică din mijlocul grupului adunat în jurul său, în partea din faţă a navei. Îşi înălţă braţele, ca şi cum ar fi intenţionat să-i binecuvânteze pe cei prezenţi.

— Vă rog, păstraţi-vă calmul, rosti el, zâmbind. Nimic nu vi se poate întâmpla aici, în biserică.

— Dar Superiorul General? întrebă cineva. Se află în siguranţă?

— Superiorul General e la palat, explică Francisco, cu un glas calm. Face tot posibilul pentru ca Biserica-mamă să-şi aibă locul ce i se cuvine în noua Spanie. Sunt convins că Dumnezeu veghează asupra lui.

Calmul lui Francisco îl irită pe părintele Norberto. Credinţa în Dumnezeu n-ar fi fost de-ajuns pentru a-i inspira atâta încredere. Sentimentul pe care Norberto îl încercase mai devreme, că Superiorul General Gonzalez ar fi putut fi implicat în această lovitură de stat, ar fi putut fi confirmat de siguranţa pe care o manifesta Francisco. Acesta părea că se aşteptase să audă împuşcături dinspre palat. Dar de ce se trăgea? Părintele Norberto nu găsi decât o explicaţie: acolo aveau loc execuţii.

Bărbatul care adusese veştile alergă din nou afară. Preoţii îşi reluară discuţiile cu oamenii din jurul lor, oferind cuvinte de

îmbărbătare şi călăuzindu-le rugăciunile. Câteva minute mai târziu, bărbatul îşi făcu din nou apariţia.

— Pe ferestrele palatului iese un fum galben, anunţă el. Iar împuşcăturile se aud acum din interior.

De astă dată, încrederea de pe chipul lui Francisco păli. Se ridică fără să scoată o vorbă şi se îndreptă grăbit către oficiu, care avea o ieşire spre curtea Palatului Regal.

Părintele Norberto îl urmări din priviri. Tăcerea din biserică devenise şi mai apăsătoare. De afară se auzeau limpede focurile de armă. Părintele Norberto îşi plecă privirea spre textul din faţa sa, iar apoi şi-o ridică, întâlnind chipurile neliniştite ale celor ce-l ascultau. Oamenii aceştia aveau nevoie de el. Apoi îşi aminti de Adolfo şi de nevoia acestuia de izbăvire, în pragul morţii. Dincolo de zidurile catedralei erau săvârşite păcate grele, iar sufletele unor oameni erau supuse la grea încercare. Locul său era alături de cei care aveau nevoie de iertarea păcatelor, nu de îmbărbătare.

Norberto îşi aşeză mâna pe umărul unei tinere care se refugiase în biserică împreună cu cele două fetiţe ale sale. Îi zâmbi tinerei mame şi o rugă ca, pentru scurt timp, să continue lectura în locul său. Adăugă că voia să ştie dacă nu cumva părintele Francisco avea nevoie de ajutorul său.

Părintele Norberto străbătu cu paşi repezi spaţiul dintre strane şi intră în oficiu. Apoi împinse uşa masivă care dădea spre curtea palatului.

38

Marţi, ora 11 şi 23 de minute,
Madrid, Spania

Colonelul August se înclinase spre stânga pentru a putea ţinti mai bine piciorul lui Amadori. Glonţul nu reuşi să atingă decât partea superioară a labei piciorului, dar fu de-ajuns. Amadori urlă înăbuşit de sub masca de gaze şi se prăvăli peste generalul-maior. Arma i se descărcă involuntar de sub braţul preotului, trimiţând o rafală în direcţia lui August. Traiectoria gloanţelor se modifică, pe măsură ce Amadori cădea, însă colonelul August se aruncase deja spre stânga, în vreme ce Scott sărise spre dreapta. Urlând şi astupându-şi urechile, preotul căzu în genunchi şi rămase ghemuit. Gloanţele ricoşară din zidul de marmură, fără a răni pe nimeni.

Cei doi americani atinseră solul şi executară o rostogolire perfectă, atingând pardoseala cu un singur umăr şi înclinându-şi capul spre piept. Restul corpului se plie elastic şi cei doi sfârşiră în picioare, cu faţa către direcţia din care se rostogoliseră. Se întoarseră cu repeziciune spre ţintă, în vreme ce restul echipei de intervenţie se risipea în evantai pe coridor, asigurându-se că nici unul dintre soldaţii spanioli nu se dezmeticise. Chiar şi Sondra Devonne se ridicase, deşi era vizibil incomodată de durerea provocată în urma şocului.

În intervalul ce le fusese necesar lui August şi Scott pentru a reveni în picioare, generalul-maior îl apucase pe Amadori, trecându-şi o mână peste pieptul acestuia. Cu un efort, reuşi să-l ridice în picioare. Cei doi bătură în retragere, împroşcând în jur cu gloanţe. Tirul automat îi determină pe membrii echipei de intervenţie să se arunce la pământ şi să se rostogolească în toate direcţiile, în căutarea unui adăpost. De jur-împrejur răsunară ţipetele soldaţilor spanioli aflaţi din întâmplare în calea gloanţelor.

Pe tot parcursul schimbului de focuri, Aideen rămăsese în interiorul Sălii Halebardierilor. Nu fiindcă i-ar fi fost teamă, ci deoarece nu dorea să stea în calea membrilor echipei de

intervenţie. Pe de altă parte, voia să-i poată ajuta pe aceştia, în cazul în care vreunul dintre ei ar fi fost doborât. Încercase să o ajute pe Sondra să iasă pe coridor, dar ea insistase, afirmând că îşi revenise. Pentru moment, era posibil ca acesta să fi fost adevărul. Aideen ştia din propria experienţă că durerea constantă provocată de o coastă ruptă sau de o rană uşoară era mai uşor de suportat decât valurile de durere sau durerea crescândă, deoarece mintea era capabilă să îi blocheze efectele, oricât ar fi fost de chinuitoare.

Acum, aflată la adăpostul uşii, Aideen realiză că misiunea ei se schimbase. Amadori se făcuse nevăzut, şchiopătând dincolo de cotitura spre est a coridorului. În acel moment, era singurul dintre membrii echipei care rămăsese în picioare. Dinspre latura vestică a palatului auzi tropăitul distinct al bocancilor milităreşti. Fumul era încă prea dens pentru a-i permite să vadă ceva, dar era limpede că întăririle cerute de Amadori se aflau pe drum. Membrii echipei de intervenţie aveau să fie nevoiţi să detoneze noi grenade pentru a face faţă contraatacului. Iar dacă soldaţii fuseseră alertaţi de imaginile camerelor de supraveghere sau de un apel venit din sala tronului, era posibil să fie echipaţi cu măşti de gaze. Dacă era aşa, echipa de intervenţie urma să aibă destul de furcă, încercând să se retragă. Colonelul August avea să ordone anularea misiunii, în cazul în care avea să considere că şansele de reuşită fuseseră compromise. În acest timp, Amadori avea să reuşească să se pună la adăpost.

În ciuda existenţei sistemului de supraveghere la distanţă, cineva trebuia să-l urmărească pe Amadori. Dacă Aideen avea să păstreze o distanţă acceptabilă, era posibil ca Amadori să nu o repereze. De fapt, existau destule şanse ca acesta să urmărească ceea ce se întâmpla în faţă, nu în urma sa. Da, era posibil să păstreze o distanţă prudentă, apropiindu-se încetul cu încetul de Amadori, până când avea să găsească ocazia de a trage în el. Pe pardoseală se vedea o dâră de sânge, lăsată de rana de la picior a lui Amadori. Putea să o urmeze, ca să nu se rătăcească. Iar dacă generalul avea să se oprească pentru a-şi bandaja rana, avea să fie ocazia potrivită pentru a-i veni de hac.

Aideen aruncă o privire înapoi. Soldaţii spanioli purtau măşti de gaze. August le făcu semn oamenilor săi să se replieze, în vreme ce, împreună cu Scott, trase o rafală de avertisment, care îi determină pe soldaţii spanioli ce se apropiau în goană să-şi caute adăpost.

Aideen înjură. Colonelul August urma să ordone retragerea echipei de intervenţie. Dar ea nu făcea parte dintre membrii acesteia. Nu era obligată să se supună. Totul începuse atunci când un ucigaş plătit deschisese focul asupra ei şi a Marthei Mackall. Acesta părea a fi un deznodământ potrivit.

Aideen inspiră adânc, încercând să domine tremurul care-i cuprinsese picioarele. Aerul filtrat de masca de gaze avea gust de cărbune, dar începuse deja să se obişnuiască. Desprinzându-se din pragul uşii, porni în fugă pe coridorul plin de fum, îndreptându-se spre est, în direcţia în care dispăruse Amadori.

39

Marţi, ora 5 şi 27 de minute,
Washington, D.C.

Aşezat în scaunul cu rotile, Bob Herbert căzuse pe gânduri. Nimic nu se compara cu sentimentele pe care le încerca acum. Aşteptând în biroul lui Hood, împreună cu acesta, cu Mike Rodgers şi cu Lowell Coffey II, expertul în drept internaţional al Centrului de Comandă, Herbert trăia din plin atmosfera cu totul aparte care pune stăpânire pe o încăpere în care nişte funcţionari guvernamentali aşteaptă veşti despre o operaţiune clandestină.

Ca întotdeauna, erau pe deplin conştienţi că, de jur-împrejur, lumea îşi vedea de mersul ei obişnuit. Îi invidiau pe oamenii din această lume, în care, de regulă, problemele nu aveau drept miză viaţa şi moartea, soarta a milioane de oameni. Pe de altă parte, în subconştient, se simţeau superiori muritorilor de rând.

„Dac-ar şti ei ce înseamnă cu adevărat să porţi o răspundere”.

Situaţia avea însă şi anumite aspecte de ordin personal, între acestea, încordarea extremă provocată de grija pentru soarta celor cu care lucrau şi la care ţineau. Sentimentul era comparabil cu aşteptarea chinuitoare a veştilor despre o persoană iubită care e supusă unei intervenţii chirurgicale care ar putea avea consecinţe fatale. Era chiar mai greu de îndurat, câtă vreme cei care dăduseră ordinul de misiune fuseseră ei înşişi. Iar ceilalţi, buni soldaţi, acceptaseră riscurile cu curaj şi optimism.

În plus, exista posibilitatea ca, dacă erau capturaţi, eroii aflaţi departe să fie dezavuaţi, lăsaţi să se descurce cum puteau, în bătaia vântului. Era o situaţie care provoca sentimente acute de vină, cu atât mai mult cu cât, în vreme ce ei îşi riscau vieţile în prima linie a frontului, cei care îi trimiseseră acolo se aflau în deplină siguranţă. Mai intervenea şi un dram de invidie, care, în mod ironic, se datora aceluiaşi motiv. Nu există senzaţie mai tare decât aceea pe care o trăieşti când viaţa îţi e în pericol. La toate acestea se adăuga oboseala, ochii care se închideau fără voie şi minţile care refuzau să proceseze gânduri şi emoţii. Nu,

atmosfera aceasta nu putea fi comparată cu nimic.

Şi totuşi, Herbert trăia din plin astfel de momente. Lăsa deoparte pesimismul şi ursuzenia. Uneori, cele mai întunecate dintre temerile lor deveneau realitate. Uneori, moartea îşi cerea drepturile. Aşa se întâmplase cu Bass Moore în Coreea şi cu locotenent-colonelul Charlie Squires. Dar, poate tocmai datorită riscului pe care îl implica fiecare detaliu al unor operaţiuni de acest fel, Herbert trăia cu intensitate fiecare clipă a desfăşurării lor.

În mod evident, Hood nu împărtăşea aceste sentimente. Fusese extrem de deprimat, încă de la începutul operaţiunii. Herbert nu-l mai văzuse niciodată aşa. Dintre ei toţi, Hood era întotdeauna cel mai echilibrat, gata oricând să le adreseze un zâmbet sau un cuvânt de încurajare. În această dimineaţă însă nici vorbă de aşa ceva. Se înfuriase exagerat de tare aflând că Darrell luase un elicopter şi se îndreptase spre palat şi, mai mult, că îl luase cu sine şi pe Luis de la Vega. Spre deosebire de membrii echipei de intervenţie, McCaskey putea fi lesne identificat ca făcând parte din staff-ul Centrului de Comandă. Prezenţa lui Luis avea să confirme alianţa dintre Interpol şi Centrul de Comandă în această misiune. Având în vedere numărul mare al naţiunilor afiliate la Interpol, multe dintre ele nefiind tocmai cele mai bune prietene ale Statelor Unite, consecinţele politice ale acestei implicări riscau să fie oribile. Hood şi nu Rodgers, cel care ţinea cu dinţii de respectarea regulamentelor, dăduse glas intenţiei sale de a-l sancţiona pe McCaskey. Şi, culmea! Coffey, care de regulă se dovedea cel mai refractar, îi atrăsese atenţia că situaţia nu era, poate, chiar atât de rea cum şi-o închipuia Hood. Câtă vreme Maria Comeja era prizonieră la palat, Interpolul era pe deplin justificat să încerce să o elibereze. Auzind acest argument, Hood se mai potolise. Atmosfera explozivă redevenise doar sumbră, ca mai devreme.

Şi în tot acest timp, pe când ei îşi rumegau gândurile în tăcerea tot mai apăsătoare, nu primiseră nici o veste din Spania sau de la Interpol. De-abia la patru şi jumătate, Ann Farris le telefonase, ameţită de somn, de acasă, spunându-le să deschidă televizorul pe CNN.

Coffey ţâşni în picioare şi se repezi în fundul încăperii. În timp ce deschidea dulapul în care se afla televizorul, Hood scotoci în sertarele biroului, după telecomandă. Se întoarseră cu toţii spre aparat, iar Hood apăsă pe buton. Ştirea principală a buletinului

difuzat se referea la un schimb de focuri care avusese loc la Palatul Regal din Madrid. Un cameraman amator înregistrase decolarea elicopterului Interpolului din curtea interioară a palatului, pe fondul sonor al unor împuşcături. Apoi imaginea se întrerupse, iar crainicul dădu legătura echipei CNN, care transmitea în direct dintr-un alt elicopter. De la ferestrele palatului se înălţau nori de fum gălbui.

— Sunt gazele emanate de grenadele echipei de intervenţie, observă Herbert.

Rodgers era aşezat într-un fotoliu, lângă biroul lui Hood. Se întinse să ia harta imprimată în culori pe care o descărcaseră din fişierele Interpolului. Herbert îşi împinse scaunul rulant într-acolo.

— Fumul acela pare destul de aproape de curtea palatului, nu-i aşa? întrebă Rodgers.

— Iese exact din locul în care ar trebui să se afle sala tronului, remarcă Herbert.

— Aşadar, echipa de intervenţie a reuşit să pătrundă, spuse Hood, uitându-se la ceas. Se conformează orarului stabilit.

Herbert se întoarse din nou spre televizor, ciulind urechile. Corespondentul de la faţa locului nu deţinea decât informaţii vagi despre ceea ce se întâmpla în palat. Nu preciză nimic despre cauzele luptei care avea loc. Dar Herbert nici nu îşi dorea să audă aşa ceva.

— Se aud împuşcături îndepărtate, anunţă el prudent. Nu cred că vin din curtea interioară.

— Şi asta te surprinde? întrebă Hood. Ştiam că, dacă oamenii noştri vor reuşi să dea de urma lui Amadori, vor fi nevoiţi să-l urmărească.

— Ne aşteptam să aibă loc o urmărire, dar nu ne-am aşteptat să întâmpine rezistenţă, explică Rodgers. Gazul iritant ar fi trebuit să evite această posibilitate.

— Doar dacă nu e vorba de focuri trase la întâmplare, sugeră Herbert. Oamenii reacţionează ciudat când se sufocă.

— Ar fi oare cu putinţă ca împuşcăturile să provină de la plutonul de execuţie despre care am fost informaţi? întrebă Coffey.

Rodgers clătină din cap.

— Sunt împuşcături răzleţe. Focuri sporadice.

— Partea bună e că, dacă echipa de intervenţie ar fi fost capturată, n-am mai fi auzit nici un fel de împuşcături, spuse Herbert.

Tăcură cu toţii o vreme. Hood aruncă o privire spre ceasul afişat în colţul monitorului.

— Era vorba ca ai noştri să contacteze biroul lui Luis de îndată ce aveau să revină în temniţă.

Îşi întoarse privirea către telefonul mut.

— Şefule, linia e deschisă şi oamenii mei o monitorizează în permanenţă, spuse Herbert, încercând să-l liniştească. Ne vor anunţa imediat ce vor afla ceva nou.

Hood încuviinţă din cap şi privi din nou către televizor.

— Nu ştiu de unde îşi adună membrii echipei de intervenţie curajul pentru a face ceea ce fac, spuse el. Nu ştiu de unde aveţi voi toţi atâta curaj. Din Vietnam, de la Beirut.

— Curajul vine din multe părţi, spuse Rodgers. Din datorie, din dragoste, din teamă.

— Din necesitate, adăugă Herbert. Nevoia te învaţă multe, atunci când n-ai de ales.

— Curajul e un amestec din toate astea, fu de părere Rodgers.

— Mike, tu ştii o mulţime de citate celebre, interveni Herbert. Cine-a fost cel care-a spus: „Stoarce-ţi curajul şi n-ai să poţi greşi” … sau cam aşa ceva?

— Cred că vrei să spui: „Stoarce-ţi doar un dram de curaj şi n-ai să mai dai greşi”.

— Da, ăsta era, încuviinţă Herbert. Cine-a spus chestia asta? Mie-mi sună a Winston Churchill.

Rodgers zâmbi stins.

— De fapt, a fost Lady Macbeth. Îşi încuraja soţul să-l ucidă pe regele Duncan. El a făcut-o, dar planul lor s-a năruit.

— Aha, făcu Herbert, plecându-şi privirea. Înseamnă că nu-i tocmai citatul de care avem nevoie, nu-i aşa?

— Nu prea, spuse Rodgers, continuând să zâmbească. Poate că uciderea regelui n-a avut rezultatele scontate, dar nu putem nega că piesa a fost un succes strălucit. Totul depinde de unghiul din care priveşti lucrurile.

— După cum obişnuiam să le spun clienţilor mei în timp ce juriul delibera asupra sentinţei, trebuie să avem încredere în sistem şi în oamenii cărora acesta le acordă încredere, spuse Coffey, care rămăsese în picioare, cu privirea aţintită spre televizor. Şi să nu uităm ce-a spus un alt mare gânditor: „Nimic nu se termină înainte de a-şi găsi sfârşitul”.

Herbert ridică şi el ochii spre ecran. Zgomotul împuşcăturilor părea a-şi fi înteţit frecvenţa, dar nu şi intensitatea. Crainicul

făcu şi el o remarcă în acest sens.

Herbert continua să se simtă mai departe, plin de viaţă şi de optimism, căci asta-i era firea. Dar nu putea să ignore umbra care părea să fi pus stăpânire pe încăperea în care se afla. Adevărul trist era că speranţele lor nu se materializaseră: nu primiseră nici un telefon şi nici nu auziseră vreo ştire la televizor care să le confirme că lovitura de stat din Spania se încheiase cu asasinarea liderului ei.

Era o confirmare rău prevestitoare a faptului că operaţiunea decursese altfel decât plănuiseră.

40

Marţi, ora 5 şi 49 de minute,
Old Saybrook, Connecticut

Sharon Hood nu reuşea să adoarmă. Era epuizată. Stătea întinsă în patul ei din copilărie, dar mintea ei refuza să se deconecteze. Se certase cu soţul ei, citise un roman poliţist până pe la trei noaptea, apoi stinsese lumina şi contemplase, vreme de aproape două ceasuri, desenele conturate pe tavan de lumina lunii care se strecura printre frunze. Îşi roti privirea în încăpere, studiind afişele care atârnau pe pereţi din vremea când plecase de-acasă, la colegiu.

Un afiş al filmului *Doctor Jivago.* Un altul cu grupul Gary Puckett and the Union Gap. O copertă a ghidului TV, purtând inscripţia „Cu drag, David Cassidy”; ea şi prietena sa Alice stătuseră la coadă trei ore pentru a obţine autograful.

Cum de reuşise să aibă timp să se gândească la toate aceste lucruri, să obţină notele maxime la şcoală, să lucreze cu jumătate de normă şi să iasă cu prietenul ei, pe când avea şaisprezece-şaptesprezece ani?

„Pe-atunci nu simţeai nevoia să dormi atât de mult”, îşi spuse ea.

Dar acesta să fi fost singurul motiv al risipei ei de energie? Pe-atunci, când nu-i plăcea o slujbă, îşi căuta alta. Când nu se înţelegea cu prietenul ei, îşi găsea altul. Când o trupă de rock înregistra vreo piesă care nu-i plăcea, înceta să-i cumpere albumele. Nu, nu era vorba de vreun surplus de energie. Totul, pe-atunci, se desfăşura sub semnul descoperirilor. Învăţa să fie fericită.

Crezuse că îşi aflase fericirea lângă acel negustor de vinuri multimilionar, Stefano Renaldo. Sharon o cunoscuse pe sora acestuia la colegiu şi o însoţise acasă într-una din vacanţele de primăvară. Fusese sedusă de averea lui Stefano, de atenţia pe care i-o acorda acesta şi de iahtul lui superb. Însă – ce ironie, îşi zicea ea acum – după doi ani realizase că nu îşi dorea un bărbat care să-şi fi moştenit întreaga avere, un soţ care să nu fie nevoit

să-şi câştige singur traiul. Nu putea să trăiască alături de un om care, în funcţie de capriciile sale de moment, spunea da sau nu celor care îi solicitau ajutorul financiar pentru a-şi transpune visurile în realitate. O astfel de viaţă şi un astfel de bărbat nu i se potriveau.

Plecase de pe iaht într-o dimineaţă însorită. Luase primul avion către Statele Unite, fără să privească înapoi. Ticălosul nu o căutase niciodată pentru a afla de ce îl părăsise, iar Sharon nu reuşea cu nici un chip să înţeleagă cum putuse să trăiască atâta timp cu el. Ce va fi fost oare în capul ei? Apoi îl întâlnise pe Paul la o petrecere. Nu, întâlnirea lor nu fusese memorabilă. Cu excepţia lui Stefano, nici un bărbat nu reuşise să-i atragă atenţia din prima clipă. Dar farmecul lui Stefano nu era decât superficial. Relaţia cu Paul avusese nevoie de timp pentru a se înfiripa. El era calm, muncea din greu şi se purta frumos. Părea genul de bărbat care avea să-i îngăduie să rămână ea însăşi, avea să o sprijine în tot ceea ce făcea şi avea să fie un tată bun. Nu avea să o scalde în daruri, dar nici nu avea să o sufoce cu gelozia lui, aşa cum făcea Stefano. Şi, într-o bună zi, la două luni după ce se cunoscuseră, cu prilejul unui picnic de 4 Iulie, ea îi întâlnise privirea şi se întâmplase ceva. Afecţiunea care îi lega se preschimbase în dragoste.

Bătută de vânt, o creangă se lovi cu putere de geamul ferestrei, iar Sharon tresări. Ramura aceea crescuse mult, de când era ea mică. Pe-atunci, de-abia atingea geamul, mai mult mângâindu-l, oricât de puternic ar fi fost vântul.

„A crescut, dar nu s-a schimbat”, îşi zise ea. Se întrebă dacă era sau nu un lucru bun să rămâi mereu acelaşi. „Ce-i bun pentru copaci e rău pentru oameni”, conchise ea. Dar schimbarea e cel mai dificil lucru cu care se poate confrunta cineva. Schimbarea… Şi compromisul. E greu să recunoşti că felul tău de-a gândi sau de-a acţiona nu e neapărat cel mai corect.

Sharon renunţă să încerce să adoarmă. Avea să ia un alt roman poliţist de pe raft. Mai întâi însă se ridică din pat, îşi îmbrăcă halatul şi intră în camera de alături să vadă ce făceau Harleigh şi Alexander. Copiii dormeau liniştiţi în paturile suprapuse care aparţinuseră odinioară fraţilor ei mai mici, gemenii Yul şi Brynner. Părinţii săi se cunoscuseră la un matineu; rula *Eu şi regele*, în varianta originală. Îşi mai cântau şi-acum *Tineri îndrăgostiţi* sau *Am visat*, într-un falset pe cât de stângaci, pe-atât de înduioşător.

Sharon invidia sincer afecţiunea făţişă pe care o împărtăşeau părinţii ei. Invidia faptul că tatăl ei se pensionase şi cei doi aveau acum posibilitatea să petreacă mai tot timpul împreună. Păreau atât de fericiţi!

„Sigur, au fost şi vremuri când mama şi tata nu erau chiar atât de fericiţi”, îşi spuse ea.

Îşi aminti încordarea tăcută care domnea în casă în perioadele când afacerea tatălui ei mergea prost. Firma lui închiria biciclete şi bărci turiştilor care vizitau micuţa staţiune de pe ţărmul strâmtorii Long Island. În unele veri, aceştia erau puţini la număr, din pricina recesiunii şi a crizelor de combustibil. Tata trebuia atunci să muncească din greu. Ziua se ocupa de firmă, iar noaptea lucra ca bucătar la o casă de comenzi. Venea acasă în zori, mirosind a ulei prăjit şi a peşte.

Sharon privi chipurile liniştite ale copiilor săi. Zâmbi, auzindu-l pe Alexander cum sforăia, exact ca tatăl său.

Zâmbetul îi tremură pe buze. Închise uşa şi rămase pe culoarul întunecat, cu braţele încrucişate. Era furioasă pe Paul, dar îi simţea teribil lipsa. Aici, în casa părinţilor ei, se simţea în siguranţă, dar nu se simţea *acasă.* Şi cum ar fi putut să se simtă acasă? Casa ei nu însemna locul unde se aflau adunate lucrurile ei, ci locul în care era şi Paul.

Se îndreptă încet spre camera ei din adolescenţă.

Căsătorie, carieră, copii, emoţii, sex, încăpăţânare, conflicte, gelozie: speranţa sau aroganţa era cea care punea stăpânire pe doi oameni, convingându-i că toate acestea puteau să fie topite laolaltă, alcătuind o viaţă?

„Nici una, nici alta”, îşi spuse ea. „Dragostea e liantul care le adună pe toate”. Şi, în cele din urmă, oricât s-ar fi gândit şi răzgândit, oricât de tare ar fi supărat-o frustrările la care o supunea soţul ei, oricât i-ar fi simţit lipsa ea şi copiii, furioasă sau plină de afecţiune, continua să-l iubească pe Paul.

Mult de tot.

În singurătatea orelor liniştite ale zorilor, Sharon realiză că poate fusese prea aspră cu Paul. Plecase din Washington împreună cu copiii, îl repezise la telefon. De ce naiba nu era în stare să cedeze? De vină era furia sau invidia că el îşi putea consacra tot timpul de care avea nevoie pentru carieră, spre deosebire de ea? Poate… Sau îşi amintea cât de mult îi lipsea tata în aglomeratele sezoane estivale şi în perioadele când el era nevoit să-şi mai ia încă o slujbă? Şi asta era posibil. Nu voia ca şi

copiii ei să fie nevoiţi să îndure aceleaşi experienţe.

Sharon nu avea sentimentul că greşise, spunându-i lui Paul tot ceea ce îi spusese. Într-adevăr, ar fi trebuit să-şi petreacă mai mult timp cu familia, renunţând din când în când la slujbă. E drept, conducerea Centrului de Comandă nu era echivalentă cu o slujbă obişnuită, cu program de la nouă la cinci, dar ar fi putut să vină, măcar din când în când, la cină. Sau ar fi putut, măcar uneori, să-i însoţească în vacanţe. Dar felul în care Sharon îi spusese toate acestea la telefon era cu totul altceva. Dăduse frâu liber frustrării şi, în loc să încerce să îi explice, se repezise asupra lui ca un vultur asupra prăzii. Asta şi faptul că ea plecase împreună cu copiii, făcuseră cu siguranţă ca, în aceste clipe, Paul să se simtă mai singur ca oricine altcineva.

Îşi scoase halatul şi se întinse pe patul larg. Perna era rece, îmbibată cu sudoare, iar ramura continua să zgârie fereastra, întoarse capul şi privirea ei întâlni telefonul mobil aşezat pe noptieră. Plasticul negru sclipea stins în lumina lunii.

Se întoarse pe-o parte, ridică telefonul, deschise capacul şi se apucă să formeze numărul lui Paul. Se opri imediat după prefix. Închise telefonul.

Îi venise o altă idee, mai bună. Dacă l-ar fi sunat şi i-ar fi răspuns robotul sau dacă el ar fi rostit un singur cuvânt nepotrivit, situaţia ar fi redevenit încordată. Avea să-i ofere o ramură de măslin. Simţindu-se vinovată şi, în acelaşi timp, dispusă să ierte, Sharon se culcă la loc, închise ochii şi, aproape imediat, căzu într-un somn liniştit.

41

Marţi, ora 11 şi 50 de minute,
Madrid, Spania

Văzând că soldaţii din curtea palatului începuseră pe neaşteptate să bată în retragere, Darrell McCaskey îi mulţumi în gând lui Brett August. Numai apariţia echipei de intervenţie putea să fie cauza unei retrageri atât de intempestive.

După ce elicopterul decolase, soldaţii de pe acoperiş îi obligaseră pe McCaskey şi pe Maria să rămână pe loc. În acelaşi timp, cei răspândiţi în perimetrul curţii începuseră să se regrupeze. Păreau că se pregătesc de atac. Dar semnalul de începere a luptei întârzia. Cu toţii păreau să fi încremenit, la auzul bubuiturilor care răsunau din interiorul palatului.

— A început, îi spuse McCaskey Mariei.

De la mai multe ferestre de dincolo de arcade începu să se strecoare afară un fum gălbui. În celălalt capăt al curţii, pe latura dinspre vest a palatului, se auziră ordine date cu o voce răstită. Deşi îi era greu să distingă limpede ce se întâmpla acolo, din pricina soarelui orbitor şi a umbrelor, McCaskey avu impresia că majoritatea soldaţilor dispăruseră. La scurt timp după aceea, de dincolo de zidurile albe răzbătu zgomotul surd al împuşcăturilor.

— Ce se întâmplă? vru să afle Maria.

Era sprijinită de latura interioară a arcadei aflate cel mai aproape de zidul palatului, cu picioarele întinse. McCaskey încerca să oprească sângele care îi gâlgâia din rană, apăsând deasupra acesteia o batistă.

— S-a declanşat contraatacul, răspunse el.

Nu voia să dea prea multe amănunte, de teamă să nu fie auzit de cine nu trebuia.

— Cum te simţi?

— Sunt bine, replică ea.

În timp ce vorbeau, McCaskey îşi roti privirea, cuprinzând spaţiul vast, scăldat în soare, al curţii. Spre stângă lui, către sud, o poartă masivă din fier forjat despărţea curtea palatului de catedrală. Uşile bisericii fuseseră iniţial închise. Acum, alertaţi

probabil de zgomotul elicopterului şi de împuşcături, mai mulţi oameni, preoţi şi credincioşi deopotrivă, îşi făcuseră apariţia dincolo de poartă. În spaţiul curţii, Luis zăcea nemişcat, deasupra căpitanului, care gemea de durere.

— Trebuie să-l aducem la adăpost, spuse Maria.

— Ştiu, încuviinţă McCaskey.

Continuă să cerceteze curtea, ferindu-şi ochii de razele orbitoare. În sfârşit, reuşi să localizeze cel puţin trei soldaţi care rămăseseră pe poziţii. Doi dintre ei se aflau la aproximativ o sută douăzeci de metri depărtare, ghemuiţi la adăpostul stâlpului care susţinea poarta de pe latura sudică a curţii. Un al treilea era culcat în spatele unui felinar, la vreo sută de metri distanţă, către nord.

McCaskey îşi puse arma în mâinile Mariei.

— Maria, ascultă-mă. Am să încerc să ajung la Luis. Poate că soldaţii vor consimţi să ni-l dea, în schimbul căpitanului.

— Asta n-ar fi un schimb cinstit! izbucni Maria, furioasă. Luis e un om, iar căpitanul e *una vibora,* un şarpe care se târăşte.

Privi în direcţia căpitanului şi buza ei superioară umflată se strâmbă a dispreţ.

— Zace acolo exact aşa cum se cuvine: pe burtă.

— Să sperăm că soldaţii vor fi de altă părere, spuse McCaskey pe un ton calm. Poţi să te mişti puţin, astfel încât ei să-ţi poată vedea arma?

Maria îşi apăsă batista deasupra rănii şi se răsuci uşor, întorcându-şi mâna dreaptă spre curte.

— Aşteaptă puţin, spuse McCaskey, înainte ca ea să scoată arma la iveală. Aş vrea să le strig mai întâi soldaţilor ceva. Cum spui „Nu trageţi” în spaniolă?

— *No disparar.*

McCaskey îşi scoase capul de după stâlpul arcadei şi strigă:

— *No disparar!*

Fără să-şi mai retragă capul, o întrebă pe Maria:

— Cum spui: „Haideţi să ne ocupăm de răniţi”?

Ea îi spuse.

— *Cuidaremos nuestros heridos*! strigă McCaskey.

Nu primi nici un răspuns din partea soldaţilor. McCaskey se încruntă. Era una din acele situaţii imposibile când singura soluţie era să-ţi etalezi toate cărţile şi să te rogi.

— E-n regulă, i se adresă el Mariei, în timp ce se ridica. Arată-le arma.

Maria se răsuci, astfel încât mâna ei să se ivească din umbra arcadei. Pistolul sclipi în lumina soarelui, exact în clipa în care McCaskey făcu un pas înainte. Îşi ţinea mâinile ridicate, pentru a demonstra că nu era înarmat. Apoi, fără grabă, păşi spre mijlocul curţii.

Soldaţii nu reacţionară. McCaskey blestemă în gând arşiţa soarelui, în vreme ce se apropia de cei doi răniţi. Din palat continuau să se audă împuşcături. Nu era un semn bun. Echipa de intervenţie ar fi trebuit să intre şi să iasă din palat fără a se confrunta direct cu trupele loiale lui Amadori.

Deodată, unul dintre soldaţi se ridică de lângă stâlpul porţii. Păşi în curte şi se îndreptă spre McCaskey. Ţinea în mână o puşcă semiautomată, cu ţeava îndreptată spre american.

— *No disparar*! repetă McCaskey, pentru cazul în care soldatul nu l-ar fi auzit de prima dată.

— *Vuelta*! îi strigă soldatul.

McCaskey îl privi şi ridică din umeri.

— Îţi cere să te întorci, îi traduse Maria.

McCaskey înţelese în sfârşit ce voia soldatul: să afle dacă nu cumva avea vreo armă ascunsă la centură, la spate. Se opri, făcu stânga-mprejur şi îşi ridică pantalonii, pentru a dovedi că nu ascundea nimic. Apoi îşi continuă înaintarea. Soldatul nu deschise focul, dar nici nu-şi coborî arma, pe care McCaskey putu să o identifice: era un MP5, fabricat în Hong Kong. Dacă ar fi deschis focul de la o asemenea distanţă, impactul gloanţelor l-ar fi tăiat în două pe McCaskey. Acesta îşi dori să fi putut vedea chipul soldatului, ascuns în umbra bonetei. Ar fi avut măcar o idee despre ce gândea acesta.

Drumul până în locul în care zăcea Luis dură mai puţin de-un minut, dar lui McCaskey i se păru că trecuse un veac. Americanul ajunse cel dintâi lângă cei doi răniţi, când soldatul mai avea de parcurs vreo zece metri. Arma lui era aţintită asupra lui McCaskey. Acesta se lăsă încet în genunchi, ţinându-şi mâinile ridicate şi îi cercetă din priviri pe cei doi răniţi.

Căpitanul îl privea ţintă, respirând greoi, printre dinţi. O baltă de sânge se lăţea în dreptul piciorului său. Dacă nu avea să primească de urgenţă îngrijiri medicale, sângerarea avea să-i fie fatală.

Luis zăcea deasupra lui, formând un X cu trupul acum nemişcat al căpitanului. McCaskey se aplecă şi-i privi faţa. Avea ochii închişi şi abia respira. Chipul său bronzat era neobişnuit de

palid. Glonţul îl lovise în gât, la aproximativ cinci centimetri sub urechea dreaptă. Sângele picura din rană pe caldarâm, prelingându-se spre balta formată de sângele căpitanului, cu care se amesteca.

McCaskey se ridică încet şi trecu de cealaltă parte a celor doi răniţi. Îl apucă pe Luis de subsuori şi îl ridică. În clipa aceea, dinspre poartă se auzi un zgomot. McCaskey şi soldatul întoarseră capul într-acolo.

Un sergent se proţăpise în poartă, încercând să-l reţină pe un preot care părea să vrea să intre în curte. Preotul vorbea încet, arătând către răniţii din mijlocul curţii. Sergentul îi răspunse răstit. O clipă mai târziu, preotul îşi desprinse braţul din strânsoarea mâinii soldatului şi se repezi înainte. Sergentul continuă să strige, încercând să-l determine să se oprească.

Preotul îşi întoarse capul şi, fără să se oprească, îi răspunse sergentului că nu avea de gând să se oprească. Arătă spre palat, de unde continuau să se audă împuşcături. La ferestre, fumul gălbui începuse să se risipească. Preotul adăugă că voia să vadă dacă nu putea fi de ajutor acolo, înăuntru.

Sergentul îl avertiză că-şi punea viaţa în primejdie.

Preotul îi răspunse că nu-i păsa de asta.

„Aşadar, de aceea nu voia să-l lase să intre”, îşi zise McCaskey. Soldatul se temea pentru viaţa preotului. „Cine-ar fi crezut una ca asta?”

McCaskey nu voia să mai zăbovească, fiindcă Luis pierdea sânge. Îl luă în braţe, se întoarse şi porni în direcţia arcadelor. Soldatul nu încercă să-l oprească. McCaskey se întoarse şi văzu că acesta se aplecase şi-i acorda îngrijiri căpitanului.

Revenind la adăpostul arcadei, McCaskey îl aşeză pe Luis, cu băgare de seamă, lângă Maria. Apoi privi în urmă. Preotul îngenunchease lângă căpitan. Se întoarse din nou către prietenul său rănit.

— Sărmanul Luis, rosti Maria.

Puse deoparte pistolul şi-i mângâie obrazul palid.

McCaskey simţi înţepătura geloziei. Nu mângâierea, ci lucirea de îngrijorare care se citea în ochii femeii îi declanşase acea senzaţie neplăcută. Privirea aceea exprima ceva venit din suflet, o compasiune care se dovedise mai puternică decât durerile care o chinuiau. Cât de nebun fusese atunci când o lăsase să plece. Abia acum observă cât era şi ea de palidă. Trebuia să aducă ajutoare, cât mai curând cu putinţă.

McCaskey îşi descheie butoniera cămăşii şi sfâşie partea inferioară a mânecii. Aşează ţesătura deasupra rănii lui Luis.

— Amândoi aveţi nevoie cât mai urgent de îngrijiri medicale, rosti McCaskey. Am să încerc să găsesc un telefon, ca să chem o ambulanţă. Apoi am să-l caut pe prietenul tău Juan.

Maria clătină din cap.

— S-ar putea să fie prea târziu.

Încercă să se ridice. McCaskey îi puse mâna pe umăr, obligând-o să rămână pe loc.

— Maria…

— Încetează! strigă ea.

— Maria, te implor, ascultă-mă, insistă el. Acordă-mi doar un mic răgaz. Cu puţin noroc, dacă atacul reuşeşte, nu va mai fi nevoie să-l salvăm pe Juan sau pe oricine altcineva din mâinile zbirilor lui Amadori.

— Nu cred în noroc, replică Maria, dându-i mâna deoparte. Cred doar în ticăloşia oamenilor. Şi, până acum, nu m-am înşelat în această privinţă. Amadori ar putea ordona executarea prizonierilor ca să nu poată depune mărturie despre cele văzute…

Maria se opri brusc, privind cu ochii mari de uimire dincolo de McCaskey.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el, întorcându-se.

— Îl cunosc pe omul acela, rosti ea.

McCaskey privi spre curte. Preotul înainta cu paşi grăbiţi spre ei. Ajungând mai aproape, încetini; în mod evident şi el o recunoscuse pe Maria.

— Maria! exclamă el, ajungând în dreptul arcadei.

— Părinte Norberto, ce căutaţi aici? întrebă ea.

— Se pare că soarta a vrut să mă aducă aici, îi răspunse el, îngenunchind şi mângâindu-i părul.

Apoi îi cercetă rana.

— Biata de tine!

— Voi supravieţui, ridică ea din umeri.

— Ai pierdut mult sânge, spuse Norberto, privind apoi către Luis. La fel şi el. Aţi chemat deja un doctor?

— Chiar acum voiam să… începu McCaskey.

— Nu! strigă Maria.

— Nu-ţi face griji, rămân eu cu tine, o linişti preotul.

— Nu e asta, spuse Maria. Există un prizonier. Are nevoie de ajutor.

— Unde se află? întrebă Norberto.

— Într-o încăpere, acolo, arătă ea către o intrare ce se deschidea în zidul palatului. Mă tem că îl vor ucide.

Norberto îi luă mâna într-a sa, apoi se ridică, spunând:

— Am să merg să îl caut, Maria. Rămâi aici şi încearcă să nu te mişti mai mult decât e nevoie.

Maria îşi întoarse privirea de la preot la McCaskey. Îngrijorarea pe care i-o citise acesta în ochi mai devreme se preschimbase în dispreţ. Cu inima frântă, McCaskey plecă, fără să mai scoată vreun cuvânt, urmat îndeaproape de părintele Norberto.

Cei doi trecură pragul intrării deodată. McCaskey îi lăsase arma Mariei, pentru eventualitatea în care soldaţii s-ar fi răzgândit, renunţând la expectativă. Spera să nu aibă nevoie de armă înăuntru. Aici, împuşcăturile se auzeau mai tare, desigur. Dar lupta părea a se desfăşura îndeajuns de departe, aşa încât McCaskey nu credea că aveau să fie prinşi între două focuri. Privi crucea veche de lemn care atârna pe pieptul preotului. Privirea sa zăbovi o vreme asupra ei, în vreme ce se ruga lui Dumnezeu să-i ajute pe camarazii săi care, după toate probabilităţile, erau acum în focul luptei.

Opt uşi se deschideau din coridorul scurt în care intraseră. Toate erau închise. McCaskey se opri şi, întorcându-se către preot, îl întrebă în şoaptă:

— Vorbiţi engleza?

— Oarecum, răspunse Norberto.

— Bun, continuă McCaskey. Nu am să vă las singur.

— Eu nu sunt niciodată singur, spuse preotul, atingându-şi uşor crucea.

— Ştiu. Voiam să spun că… am să vă protejez.

— Dar răniţii…

— S-ar putea să găsesc un telefon în vreuna din aceste încăperi, explică McCaskey. Dacă-i aşa, am să dau telefon şi apoi am să vă însoţesc. Îl vom găsi pe prietenul Mariei şi apoi vom ieşi cu toţii.

Norberto încuviinţă, în vreme ce McCaskey apăsa pe clanţa celei dintâi uşi, care se deschise spre o încăpere cufundată în întuneric. După strălucirea soarelui de afară, ochii lui avură nevoie de un scurt răgaz pentru a se adapta la penumbră. În cele din urmă, desluşi un birou în colţul îndepărtat al camerei. Văzu şi un telefon.

— Asta el!exclamă McCaskey.

— Duceţi-vă, îl îndemnă preotul. Eu voi continua să-l caut pe prietenul Mariei.

— E-n regulă, spuse McCaskey. Am să vin şi eu, de îndată ce voi fi terminat.

Norberto încuviinţă din cap şi se îndreptă spre uşa alăturată.

McCaskey închise uşa şi se apropie de telefon. Ridică receptorul şi înjură; aparatul era mort. Se temuse de aşa ceva. Oamenii lui Amadori deconectaseră toate liniile exterioare, astfel încât, dacă vreun prizonier le scăpa de sub observaţie, să nu poată transmite informaţii celor din afară.

Revenind pe coridor, McCaskey trecu la următoarea încăpere. Uşa era deschisă, iar el aruncă o privire înăuntru. Era un salon de muzică. Mirosea vag a fum; observă aproape imediat cenuşa răspândită pe pardoseală. Cu siguranţă, aici se declanşase alarma de incendiu. Părintele Norberto se afla într-un colţ al încăperii, lângă un prizonier. McCaskey presupuse că era vorba de Juan.

— Părinte… în ce stare e? întrebă el.

Norberto nu se întoarse. Cu umerii încovoiaţi, clătină grav din cap.

McCaskey se întoarse. Singura modalitate de a aduce ajutoare era să-i găsească pe cei din echipa de intervenţie. Ei ar fi putut telefona la sediul Interpolului, solicitând ajutor medical. Chiar dacă misiunea menită să îl elimine pe Amadori dăduse greş, generalul nu avea să poată refuza accesul unei echipe medicale în interiorul palatului. La urma urmei şi oamenii săi fuseseră, cu siguranţă, răniţi în urma luptelor.

McCaskey inspiră adânc şi porni înainte pe coridor.

42

Marţi, ora 12 şi 6 minute,
Madrid, Spania

Salonul de muzică al palatului era cufundat în întuneric. Cu toate acestea, de pe coridor răzbătea îndeajuns de multă lumină încât părintele Norberto să poată desluşi silueta unui bărbat, prăbuşit într-un colţ. Era grav rănit. Observă nişte pete de sânge pe hainele lui şi pe peretele de lângă el. Sângele continua să se prelingă din rănile de pe obraji, de pe frunte şi din gura stâlcită. O serie de răni deschise îi umpleau picioarele şi pieptul.

Părintele Norberto simţi acut prezenţa morţii, la fel cum o simţise atunci când îngenunchease la căpătâiul fratelui său. Senzaţia era mereu aceeaşi, fie că veghea la căpătâiul unui muribund pe cale de a fi răpus de boală sau ţinea de mână un om grav rănit. Moartea avea un miros dulceag, metalic, care-i umplea nările şi-i otrăvea stomacul. Preotului i se păru că-i simte atingerea, ca un fum rece, invizibil, care împânzea aerul şi i se strecura în came, în oase şi în suflet.

Moartea venise pentru a-l lua cu sine pe acest om. Când privirea lui Norberto se obişnui cu întunericul, preotul realiză că era de-a dreptul un miracol că bărbatul mai trăia. Monştrii care îl lăsaseră să zacă aici îl împuşcaseră, îl bătuseră şi îl arseseră, fără pic de milă sau remuşcări.

„De ce?” se întrebă Norberto, cu sufletul plin de indignare şi amărăciune. „Pentru a obţine informaţii? Pentru a se răzbuna? Sau doar ca să se amuze?”

Oricare-ar fi fost motivaţiile lor, nimic nu putea să justifice o asemenea tortură. Iar într-o naţiune catolică, ai cărei cetăţeni respectau cu sfinţenie Decalogul şi învăţăturile lui Iisus Hristos, fapta agresorilor constituia un păcat de moarte. Crimele lor aveau să-i îndepărteze pe vecie de harul lui Dumnezeu.

Dar asta nu avea să-i fie de ajutor bietului om. Părintele Norberto se lăsă în genunchi la căpătâiul muribundului. Îi îndepărtă părul năclăit de sudoare de pe frunte şi îi atinse obrazul însângerat.

Prizonierul deschise ochii. Nu era pic de strălucire în privirea lui; doar confuzie şi suferinţă. Păru că recunoaşte veşmântul preoţesc şi-i căută privirea. Încercă să-şi ridice o mână. Părintele Norberto îi luă mâna tremurândă şi i-o strânse.

— Fiule, rosti el. Sunt părintele Norberto.

Bărbatul privi în sus.

— Părinte… Ce s-a întâmplat?

— Ai fost rănit, îi spuse Norberto. Stai liniştit.

— Rănit? Cât de grav?

— Nu te mişca, urmă Norberto cu blândeţe, strângându-i mâna şi încercând să schiţeze un zâmbet. Cum te numeşti?

— Mă cheamă Juan… Martinez.

— Eu sunt părintele Norberto. Vrei să te spovedeşti?

Juan privi roată. În ochii lui neliniştiţi se citea spaima.

— Părinte… Am să… mor?

Norberto nu-i răspunse. Se mulţumi să-i strângă mai tare mâna.

— Dar… Cum e cu putinţă aşa ceva? întrebă Juan. Nu simt nici o durere.

— Dumnezeu s-a îndurat de tine, spuse Norberto.

Juan îşi încleştă degetele pe mâna preotului. Ochii i se închiseră încet.

— Părinte… Dacă Dumnezeu e îndurător, atunci am să mă rog… Are să-mi ierte păcatele.

— Te va ierta numai dacă te căieşti cu adevărat, replică Norberto.

În depărtare auzi împuşcăturile din ce în ce mai rare. Aveau să fie mulţi cei ce vor avea nevoie de sprijinul Domnului şi de iertarea Lui. Atingând crucea de buzele rănitului, părintele Norberto întrebă:

— Te căieşti cu adevărat pentru toate păcatele cu care, în viaţa ta trecută, l-ai supărat pe Dumnezeu?

Juan sărută crucea.

— Mă căiesc cu adevărat, rosti el, cu vădite eforturi. Am ucis mulţi oameni. Câţiva, la sediul unui post de radio… Şi un altul, în camera lui… un pescar.

Norberto avu senzaţia că aude moartea hohotindu-i în faţă. Niciodată nu-i fusese dat să trăiască o pedeapsă mai crudă decât aceea pe care o îndura acum, realizând că ţinea în mâna sa mâna care îi ucisese fratele.

Ochii lui Norberto se preschimbară în săgeţi de furie oarbă,

ţâşnind dintr-o mare de gheaţă. Îl străpunseră pe cel din faţa sa de parc-ar fi fost însuşi Diavolul. Părintele Norberto îşi dori din tot sufletul să poată azvârli deoparte mâna aceea şi să-l privească alunecând în osânda veşnică, nespovedit şi nemântuit.

„Omul acesta mi-a ucis fratele.”

— Crimele acestea nu puteau fi evitate, îngăimă Juan, sufocându-se.

Mâna îi tremura atunci când îl strânse pe Norberto mai tare.

— Dar… îmi pare cu adevărat rău că le-am săvârşit.

Norberto închise ochii. Avea dinţii încleştaţi şi tremura, iar mâna sa părea incapabilă să răspundă atingerii lui Juan. Cu toate acestea, luptă împotriva impulsului de a respinge mâna care-i luase viaţa lui Adolfo. Era în egală măsură un frate zdrobit de suferinţă şi un părinte în slujba Domnului.

— Părinte, gâfâi Juan. Ajută-mă… să rostesc cuvintele potrivite.

Norberto inspiră printre dinţi. „Nu eu sunt cel care trebuie să-l ierte. Iertarea trebuie să vină de la Dumnezeu.”

Preotul deschise ochii şi privi chipul învineţit şi trupul zdrobit care zăcea la picioarele sale.

— Tată ceresc, iartă-mi greşelile, rosti Norberto cu răceală în glas. Căci mă căiesc cu adevărat.

— Mă căiesc, îngăimă Juan. Mă căiesc… cu adevărat.

Juan închise ochii. Răsuflarea îi deveni sacadată.

— Păcatele iertate sunt şterse din suflet, iar păcătosul primeşte harul cel sfânt, spuse Norberto. Dumnezeu să-ţi ierte păcatele şi să-ţi aducă mântuirea.

Buzele lui Juan se deschiseră, lăsând să-i scape un oftat. Apoi totul se sfârşi.

Norberto continuă să privească ţintă trupul neînsufleţit. Mâna lui Juan era rece. Din rănile de pe piept şi de pe faţă sângele continua să se prelingă încet.

Norberto nu putea să ierte ori să găsească o justificare faptelor săvârşite de acest om. Dar Adolfo se aventurase la pescuit pe o mare unde prada se pricepea să-şi apere viaţa. Dacă Juan nu l-ar fi ucis, ar fi făcut-o altul. Ochii lui Norberto se umplură de lacrimi. Adolfo ar fi trebuit să fie ultima victimă.

Dac-ar fi ştiut măcar de cea de-a doua viaţă pe care fratele său o ducea pe ascuns! Dacă n-ar fi fost atât de aspru, poate că Adolfo nu s-ar fi temut să-i mărturisească. De ce-l lăsase să plece în seara aceea? De ce nu îl însoţise, atunci când livrase

înregistrarea care declanşase întregul coşmar? „De ce n-am acţionat, când încă mai era timp?” Dar cea mai cumplită dintre pedepse era alta: nu reuşise să salveze sufletul fratelui său, ci numai pe cel al ucigaşului acestuia.

— O, Doamne, oftă Norberto, lăsându-şi capul pe spate şi dând frâu liber lacrimilor.

Aşeză deoparte mâna lui Juan şi îşi acoperi ochii.

Stând acolo, părintele Norberto simţi moartea îndepărtându-se, deşi, cu siguranţă, nu se dusese prea departe. Preotul se strădui să-şi stăpânească plânsul. Nu era momentul potrivit pentru a-l jeli pe Adolfo şi nici pentru a se condamna pentru eşecul său. Mai erau şi alţii care aveau nevoie de alinare şi de izbăvire; alţi oameni care se purtaseră cu aroganţă în timpul vieţii, regăsind umilinţa de-abia în faţa veşnicei osânde.

Părintele Norberto se ridică. Făcu semnul crucii deasupra trupului neînsufleţit al lui Juan Martinez.

— Să te ierte Dumnezeu, rosti el încet.

„Şi iartă-mă şi pe mine, Doamne”, îşi spuse părintele Norberto, întorcându-se şi părăsind încăperea. Îl ura pe cel care murise. Dar, în adâncul inimii, spera ca Dumnezeu să-i fi auzit cuvintele de căinţă.

Pedeapsa fratelui său fusese de-ajuns pentru această zi.

43

Marţi, ora 12 si 12 minute,
Madrid, Spania

Regulile tuturor forţelor de elită americane cereau ca nici un lucru care mai putea fi folosit să nu fie lăsat în urmă după o retragere. În anumite cazuri, când era vorba de o misiune ultrasecretă – în care nimeni nu avea dreptul să afle de prezenţa forţei respective în acel loc – chiar şi tuburile cartuşelor erau adunate. Într-un raid secret simplu precum acesta, singura condiţie era ca identitatea agenţilor să rămână necunoscută.

Colonelul August observase că Aideen Marley se desprinsese de grup. Nu primise ordine specifice în acest sens, dar nu-i putea condamna iniţiativa. Chiar dacă încercarea ei de a-l elimina pe Amadori avea să eşueze, operaţiunea tot avea să fie considerată un succes, măcar parţial. Echipei de intervenţie avea să-i revină meritul de a-l deconspira pe general, înainte de a-şi fi pus planurile în aplicare. Schimbul de focuri avea să oblige poliţia municipală şi alte oficialităţi să intre în palat. Prizonierii aveau să fie descoperiţi şi aveau să depună mărturie despre felul în care fuseseră aduşi acolo. Era posibil ca Amadori să mai deţină destule atuuri pentru a prelua puterea, dar deconspirarea modului în care ajunsese în această poziţie avea să-i pună destule beţe în roate. Cu siguranţă, deconspirarea atrocităţilor de care se făcea vinovat nu avea să-i aducă prea mulţi susţinători în Europa.

Şi totuşi…

Colonelului August nu-i plăceau succesele parţiale. Aideen se îndreptase spre aripa sudică a palatului, pe urmele lui Amadori. Dacă echipa de intervenţie reuşea să îi reţină îndeajuns de mult timp pe soldaţi şi dacă Amadori, rănit fiind, se gândea în primul rând să scape, în loc să cheme ajutoare, era cu putinţă ca Aideen să reuşească să ducă la bun sfârşit de una singură ceea ce începuseră cu toţii. Iar succesul ei ar fi scutit Spania de luni întregi de conflicte violente şi epurări nemiloase, care ar fi avut loc dacă Amadori ar fi rămas în viaţă.

Aproximativ o sută de metri îi despărţeau pe membrii echipei de intervenţie de soldaţii spanioli. Deşi soldaţii chemaţi în ajutor de Amadori purtau măşti de gaze, valurile de fum gălbui emanat de grenade îi împiedicaseră să avanseze cu mai mult de câţiva metri pe minut. Între timp, echipa de intervenţie se retrăsese cu o viteză constantă. Reuşiseră chiar să ajute să scape câţiva prizonieri dintre cei care, aflându-se în Sala Halebardierilor, străbătuseră cu chiu cu vai norii de gaz pe cale să se risipească.

Se aflau acum în casa scărilor. În spatele lor se aflau treptele care duceau spre temniţă. Spre sud se deschidea coridorul pe care o apucaseră Amadori şi Aideen. Ajuns în dreptul caporalului Prementine, colonelul August îi ceru să aleagă un soldat care să acopere retragerea celorlalţi. Prementine avea să preia apoi comanda echipei de intervenţie, conducând-o afară din palat.

— Domnule colonel, un singur soldat nu va fi de-ajuns pentru a face faţă asaltului, răspunse Prementine. Daţi-mi voie să rămân şi eu.

— Nu. Ar însemna să rămânem trei, spuse colonelul.

— Cum adică?

— Voi rămâne şi eu, explică August.

— Domnule…

— M-ai auzit, caporal?

— Am înţeles, rosti Prementine, salutând.

Caporalul îl anunţă pe soldatul Pupshaw că avea să rămână împreună cu colonelul August. Soldatul bondoc răspunse cu un salut entuziast şi se prezentă la comandant. August îi spuse lui Pupshaw că, în momentul în care aveau să ajungă în dreptul scărilor, avea să ia poziţie la intrarea în coridor. August avea să se poziţioneze de partea cealaltă a scărilor, înspre nord. Astfel, dacă vreunul dintre ei avea să fie atacat şi din spate, celălalt va avea posibilitatea de a-i asigura acoperirea.

Soldaţii Scott şi Devonne le încredinţară ceea ce mai rămăsese din provizia de grenade. Mai erau doar trei. August socoti că două dintre ele aveau să le permită să reziste cel puţin cinci minute, iar cea de-a treia avea să le asigure retragerea. Aveau să lupte contra cronometru, dar colonelul spera ca Aideen să apuce, în acest interval, să-şi ajungă din urmă prada rănită, să facă ceea ce trebuia făcut şi să scape cu bine.

Caporalul Prementine le ură succes celor doi, după care, împreună cu ceilalţi membri ai echipei de intervenţie, plecară în tăcere.

După ce-i mulţumi lui Prementine, August îl anunţă pe Pupshaw că trebuiau să reziste exact cinci minute, din momentul în care avea să se declanşeze schimbul de focuri cu soldaţii spanioli. La semnalul lui August, aveau să-şi urmeze tovarăşii în temniţă, Pupshaw urmând să coboare cel dintâi.

August şi Pupshaw se întinseră pe burtă, pregătindu-se să înfrunte asaltul. Aveau să tragă la joasă înălţime, nu mai sus de genunchi. Pupshaw îşi pregăti o grenadă, gata să o azvârle în momentul în care spaniolii aveau să-şi facă apariţia. August îşi ridică mâna stângă.

Douăzeci de secunde mai târziu, primul soldat spaniol se ivi din negura gălbuie, care începuse să se risipească. August îşi îndreptă degetul mare al mâinii stângi în jos.

Pupshaw scoase cuiul grenadei şi o aruncă.

44

Marţi, ora 12 şi 17 minute
Madrid, Spania

În timp ce înainta pe coridor, Darrell McCaskey se simţea despuiat, neavând la el nici o armă. I se păruse însă mai important ca Maria să aibă posibilitatea să se apere. Trecuseră ani buni de când nu îşi mai exersase deprinderile de aikido învăţate când intrase în FBI, dar, în principiu, acestea ar fi trebuit să-i fie de ajuns.

Apropiindu-se de intrarea pe un nou coridor, McCaskey îşi încetini paşii. Se opri înainte să ia colţul şi riscă o privire pe furiş, ca atunci când, poliţist fiind, stătea la pândă. Fotografie mental cele văzute, apoi se retrase repede, cu inima bătând să-i spargă pieptul.

La o oarecare distanţă de-a lungul coridorului se afla un bărbat înalt. Purta o uniformă de general şi avea pieptul împodobit cu o mulţime de medalii şi decoraţii de pe vremea lui Franco. Avea în mână un pistol şi purta o mască de gaze. Sângera dintr-o rană în partea inferioară a piciorului.

Nu putea fi decât Amadori.

Privea în urma sa, în vreme ce se apropia de locul în care se afla McCaskey. Americanul era convins că nu fusese reperat. Înjură în gând proasta inspiraţie de a nu-şi fi luat cu sine arma. Nu avea nimic cu care să-l doboare pe general. Singura armă erau mâinile sale şi faptul că Amadori nu ştia că el se afla acolo.

Una din regulile învăţate pe vremea când lucra la FBI cerea ca, în situaţiile în care un agent se confrunta cu o forţă mai bine înarmată, acesta să aleagă calea retragerii, până în momentul în care va găsi o cale de a contracara cu succes armamentul inamicului. O înfruntare directă îl favoriza pe urmăritor. În schimb, retragerea era întotdeauna în avantajul celui urmărit.

Însă, având în vedere miza aflată în joc, McCaskey nu-şi putea permite să-l lase pe Amadori să-i scape.

McCaskey privi în sus şi îşi făcu curaj. Ascultă mersul şchiopătat al generalului. Amadori se afla la aproximativ trei

metri distanţă. McCaskey avea să se ghemuiască, aşteptând. În momentul în care Amadori se va ivi de după colţ, avea să se răsucească brusc, secerându-l şi avea să încerce să îi ia pistolul, înainte ca el să poată trage.

În clipa aceea, McCaskey auzi paşi venind din urma lui. Se întoarse şi îl văzu pe părintele Norberto apropiindu-se. Observă însă şi altceva: o luminiţă roşie pâlpâind aproape de tavan, deasupra salonului de muzică.

Era o cameră de luat vederi. Iar Amadori purta ochelari dotaţi cu SSD, sistemul de supraveghere la distanţă.

Paşii încetară să se audă. McCaskey înjură în gând. Fusese mult prea obosit pentru a gândi aşa cum s-ar fi cuvenit totul, iar neglijenţa sa îl punea acum într-o situaţie de categorică inferioritate. Amadori îi cunoştea cu exactitate poziţia.

Nu-i rămânea decât să se retragă. Se întoarse şi porni în fugă spre uşa care dădea în curte. Preotul rămăsese pe loc, dezorientat.

— Iisuse! exclamă McCaskey, pradă frustrării.

Nu credea că Amadori avea să împuşte un membru al clerului. Însă un preot catolic ar fi însemnat un ostatic ideal. Nimeni n-ar mai fi îndrăznit să-l atace pe general, de teamă să nu-l rănească pe preot.

McCaskey trebuia să-l scoată pe preot de acolo. Îl apucă pe părintele Norberto de sutană şi încercă să-l tragă după sine, către curte. O clipă mai târziu, auzi o împuşcătură, simţi o izbitură ca de pumn în şira spinării şi în faţa ochilor săi totul se coloră într-un roşu-orbitor.

45

Marţi, ora 12 şi 21 de minute
Madrid, Spania

Lui Aideen nu-i fu deloc greu să urmeze dâra de sânge. Picăturile erau atât de apropiate unele de altele, încât pe alocuri se suprapuneau. Amadori pierdea mult sânge. Ceea ce o surprinse însă, în momentul în care îl ajunse din urmă, fu faptul că acesta era singur şi o aştepta.

Amadori trase un foc şi Aideen se retrase după colţul coridorului, de îndată ce îl văzu. Glonţul bâzâi la câţiva centimetri de faţa ei. După ce ecourile împuşcăturii se stinseră, se aşternu liniştea. Aideen rămase pe loc, încercând să-şi dea seama care avea să fie următoarea mişcare a lui Amadori. În timp ce aştepta cu urechile ciulite, simţi o apăsare puternică în spate. Se întoarse şi îl văzu pe generalul-maior, care avea arma aţintită asupra sa.

Aideen murmură un blestem. Ofiţerul purta ochelarii SSD. Cu siguranţă, se conectase la camerele de luat vederi şi o localizase din timp. Se despărţise de Amadori, iar acum reuşise să o ia prin surprindere.

— Întoarce-te şi ridică mâinile, îi porunci ofiţerul, în spaniolă.

Aideen se supuse. El îi luă arma.

— Cine eşti? întrebă generalul-maior.

Aideen nu-i răspunse.

— N-am timp de pierdut, rosti el. Răspunde-mi şi îţi dau drumul. Dacă refuzi să-mi răspunzi, te las aici, cu un glonţ în ceafă. Număr până la trei.

Aideen constată că individul nu glumea câtuşi de puţin.

— Unu, rosti ofiţerul.

Aideen fu tentată să-i spună că era agent al Interpolului. Niciodată nu simţise moartea dându-i târcoale atât de aproape. Era o senzaţie cumplită, de natură să slăbească hotărârea oricui.

— Doi.

Se îndoia că generalul-maior avea să o cruţe, chiar dacă avea să-şi dezvăluie identitatea. Cu siguranţă însă avea să fie ucisă

dacă refuza să vorbească.

Şi totuşi, dacă spunea adevărul, era foarte posibil să distrugă viaţa Mariei, a lui Luis şi a tovarăşilor lor. Iar dacă-l lăsa pe Amadori să scape, avea să nenorocească nenumărate alte vieţi.

Poate c-ar fi trebuit să moară pe stradă, împreună cu Martha. Poate că nu fusese decât o amânare.

Aideen auzi o împuşcătură în spatele ei. Tresări. Simţi sângele prelingându-i-se, cald, pe ceafă. Şi totuşi, rămăsese în picioare.

O clipă mai târziu generalul-maior se prăbuşi asupra ei. Se trase instinctiv deoparte, iar el căzu. Cele două arme aterizară cu zgomot pe pardoseală. Sângele ţâşnea ca dintr-o arteziană dintr-o gaură urâtă în ceafa ofiţerului. Ridică privirea.

Un bărbat cu trăsături vag familiare se îndrepta către ea dinspre capătul coridorului. Ţinea în mână un pistol cu ţeava fumegândă şi afişa o expresie pe jumătate satisfăcută, pe jumătate amărâtă.

— Ferdinand? îngăimă ea.

Bărbatul aflat în slujba *familiei* Ramirez ezită.

— Nu-ţi face griji, îl linişti ea.

Privi repede în jur. Apoi întoarse spatele camerei de luat vederi şi, convinsă că nu putea să fie recunoscută, îşi ridică masca îndeajuns încât să-i poată vedea faţa.

— Sunt aici împreună cu ceilalţi, spuse ea. Am venit să vă ajutăm.

Ferdinand continuă să înainteze înspre ea.

— Mă bucur să aud asta, spuse el. După atac, eu şi Juan ne-am îndoit de voi, acolo, la fabrică. Îmi pare rău.

— Nu trebuie să-ţi faci griji. N-aveaţi de unde să ştiţi.

Ferdinand îşi ridică pistolul.

— Am făcut rost de ăsta mai devreme, datorită unei diversiuni provocate de prietena ta. Au luat-o, împreună cu Juan. Vreau să-i găsesc. Şi vreau să-l găsesc pe Amadori.

— Amadori a luat-o într-acolo, spuse Aideen.

Arătă spre celălalt capăt al coridorului, în timp ce se apleca să-şi ridice pistolul. Luă, de asemenea, arma generalului-maior şi ochelarii acestuia.

Simţea cum sângele celui ucis i se usca pe ceafă şi se folosi de cămaşa ei neagră pentru a-l şterge. În timp ce se îndepărta, simţi un val de scârbă cotropind-o. Nu fiindcă asistase la uciderea cu sânge-rece a aghiotantului lui Amadori. Omul acela se pregătea să o ucidă. O deranja altceva şi anume faptul că nici Amadori,

nici aghiotantul său nu avuseseră vreun amestec în incidentul care determinase implicarea Centrului de Comandă în această situaţie, asasinarea Marthei Mackall. Dimpotrivă, ei ordonaseră lichidarea celor care se aflau la originea crimei. Vina lor era aceea de a fi orchestrat o lovitură de stat împotriva unui guvern afiliat la NATO. O lovitură de stat care, culmea, ar fi fost sprijinită de majoritatea populaţiei spaniole, în cazul unui plebiscit.

„Martha nu avea dreptate, îşi zise Aideen cu amărăciune. Nu există reguli. Există doar haos.”

Aideen şi Ferdinand porniră pe urmele lui Amadori. Aideen o luă înainte, urmată, la câţiva paşi, de Ferdinand. Ea verifică arma generalului-maior. Revolverul avea piedica ridicată. Ticălosul chiar avusese de gând să o împuşte pe la spate.

Coridorul din faţa lor era pustiu. Auziră o împuşcătură şi îşi iuţiră paşii. Aideen se întrebă dacă nu cumva altcineva – să fi fost Maria? - reuşise să-i vină de hac lui Amadori. Dâra de sânge continua după colţ. O urmară, apoi se opriră brusc în pragul culoarului din care se deschidea salonul de muzică. Îl văzură pe generalul Amadori, ţinând un pistol în mâna îmbrăcată într-o mănuşă albă. Ţeava armei era lipită de tâmpla unui bărbat. Aideen avu nevoie de câteva secunde pentru a realiza cine era cel pe care Amadori îl ţinea sub ameninţarea pistolului, ca pe un scut.

Era părintele Norberto. La picioarele lui se afla trupul nemişcat al unui alt bărbat, pe care Aideen îl recunoscu imediat.

Era Darrell McCaskey.

46

Marţi, ora12 şi 24 de minute
Madrid, Spania

Când părintele Norberto intrase în curtea palatului, era convins că soldaţii nu aveau să-i facă nici un rău. Le citise acest lucru în priviri, îl detectase în vocile lor.

Nu-şi făcea însă iluzii de acest fel în privinţa bărbatului care îl împuşcase pe american în spate, cu câteva clipe în urmă. Ofiţerul îi înfipsese ţeava pistolului în tâmplă şi îl ţinea strâns de păr. Sângera. Nu părea deloc dispus să stea de vorbă şi nici nu avea timp de aşa ceva.

— Unde e generalul-maior? strigă Amadori.

Aideen aruncă ochelarii şi arma generalului-maior şi le împinse cu piciorul spre mijlocul coridorului.

— E mort. Acum dă-i drumul preotului.

— O femeie? urlă Amadori. La naiba, cu cine mă lupt? Ieşi chiar acum de-acolo.

— Dă-i drumul părintelui, domnule general Amadori, îi răspunse Aideen. Lasă-l să plece şi mă poţi avea pe mine.

— N-am timp de negocieri, replică Amadori.

Aruncă o privire în urma sa. Uşa care dădea spre curtea palatului era doar la câţiva metri distantă. Îşi scoase ochelarii şi îi aruncă pe pardoseală. Apoi împinse ţeava armei în gâtul părintelui Norberto şi îşi continuă retragerea către ieşire.

— Oamenii mei sunt afară, păzesc perimetrul, în timp ce camarazii lor luptă. Vor veni de îndată ce îi voi chema. Au să vă vâneze, ca pe nişte şobolani.

— Dacă ies, ai să tragi în mine.

— Corect, încuviinţă Amadori. În schimb, îi voi da drumul preotului.

Femeia tăcu.

În toţi anii care trecuseră de când devenise preot, Norberto stătuse de vorbă cu destule văduve zdrobite de durere sau cu credincioşi care îşi pierduseră de curând un frate, o soră sau un copil. Cei mai mulţi se arătau dornici să moară cât mai curând ei

înşişi. În ciuda pierderii suferite, Norberto nu simţea deloc un asemenea impuls. Voia să trăiască. Voia să-şi ajute pe mai departe semenii. Dar nu era dispus să lase o femeie să se sacrifice pentru el.

— Pleacă de-aici, copilă! strigă Norberto.

Amadori îl smuci de păr şi scrâşni:

— Ţine-ţi gura.

— Fratele meu, Adolfo Alcazar, credea în dumneata, rosti Norberto. A murit în slujba ta.

— Fratele tău? spuse generalul, continuând să se retragă spre uşa aflată acum la doar câţiva paşi. Nu-ţi dai seama că oamenii care l-au ucis pe Adolfo sunt cei care mă atacă?

— Ştiu, răspunse Norberto. Unul dintre ei a murit în braţele mele, la fel ca Adolfo.

— Şi-atunci, cum poţi să fii de partea lor?

— Nu sunt de partea nimănui, replică Norberto. Sunt de partea lui Dumnezeu. Iar în numele Lui, te conjur să pui capăt acestui război.

— N-am timp de prostiile tale, izbucni Amadori. Duşmanii mei sunt duşmanii Spaniei. Spune-mi cine e femeia aceasta şi-am să-ţi dau drumul.

— N-am să te ajut, spuse Norberto.

— Atunci ai să mori, scrâşni Amadori, ajungând în dreptul uşii.

În mod evident, durerea rănii din picior îl chinuia. Ţinându-l pe preot de păr, făcu un pas în curtea însorită şi se întoarse spre poarta de pe latura sudică.

— Am nevoie de ajutor! strigă el, apoi întoarse repede capul, pentru a se asigura că Aideen nu se clintise.

Soldaţii aflaţi de cealaltă parte a curţii aveau armele aţintite în direcţia arcadelor. Auzind strigătul lui Amadori, priviră cu toţii în direcţia uşii. Deodată, unul dintre ei se ivi de după stâlpul porţii.

— Rămâneţi pe loc, domnule general! strigă soldatul.

Amadori aruncă o privire spre arcade. Văzu doi oameni ghemuiţi acolo, un bărbat care sângera şi o femeie.

— Adu-ţi plutonul încoace! strigă el. Asiguraţi perimetrul curţii!

Soldatul scoase un radioemiţător de la centură şi chemă întăriri. Între timp, femeia pitită lângă arcade ţinti către Amadori. Generalul, înfuriat, îl răsuci pe preot, folosindu-se de el ca de un scut. Femeia se abţinu să tragă; focurile de armă trase de soldaţi o obligară să se retragă la adăpostul arcadei. Amadori privi din nou înspre palat, spre a se convinge că cealaltă femeie nu ieşise

de după colţ.

Dar ea nu se clintise. Nici nu mai era nevoie.

Darrell McCaskey zăcea, culcat pe-o rână, la jumătatea coridorului. Era cu faţa către Amadori şi ţinea în mână revolverul aghiotantului, căruia Aideen îi făcuse vânt pe coridor.

Părintele Norberto privi, la rândul său, nevenindu-i să creadă. Nu se vedea nici o urmă de sânge, deşi văzuse cum generalul îl împuşcase în spate pe american.

Amadori dădu să-l răsucească pe preot, dar McCaskey nu-i lăsă răgazul necesar pentru a-l folosi pe părintele Norberto ca pe un scut între ei. Nu se osteni să tragă în aşa fel încât doar să-l rănească pe general. Apăsă pe trăgaci fără ezitare, trimiţând două gloanţe în tâmpla lui Amadori.

Generalul muri încă înainte de a fi căzu lat.

47

Marţi, ora 12 şi 45 de minute,
Madrid, Spania

— Purtai o vestă antiglonţ! exclamă Aideen, alergând spre McCaskey.

— Să nu porneşti niciodată la drum fără aşa ceva, rosti McCaskey, strâmbându-se în timp ce ea îl ajuta să se ridice. Am îmbrăcat-o înainte de a porni încoace. După ce Amadori a tras în mine… m-am gândit că ar fi mai înţelept să mă prefac mort şi să aştept o ocazie ca asta.

— Noroc c-am aruncat şi pistolul, nu doar ochelarii, spuse Aideen.

Ferdinand trecu în fugă pe lângă preot. Părintele Norberto rămăsese în picioare lângă uşă, cu privirea aţintită asupra cadavrului lui Amadori. Îngenunche şi începu să rostească o rugăciune pentru cel mort.

— Părinte, nu merită binecuvântarea ta, i se adresă Ferdinand. Haideţi! Trebuie să plecăm de-aici.

Norberto sfârşi rugăciunea. De-abia după ce făcu semnul crucii deasupra generalului se ridică în picioare şi îl privi pe Ferdinand.

— Unde mergem?

— Departe de locul ăsta, îi răspunse Ferdinand. Soldaţii…

— Are dreptate, părinte, interveni Aideen. Nu ştim cum vor acţiona soldaţii. Ar fi bine să nu fim aici când îl vor găsi pe general.

McCaskey se sprijini pe umărul lui Aideen, respirând cu mare greutate.

— Trebuie, de asemenea, să-i dăm de veste şefului despre cele întâmplate, cât mai curând posibil, spuse el. Unde-i restul echipei?

— Au întâmpinat o oarecare rezistenţă în timp ce se retrăgeau, îi răspunse ea.

— Ştii cum am putea ajunge la ei?

Aideen încuviinţă.

— Poţi să mergi?

— Da, dar n-am să vă însoţesc, replică McCaskey. Nu pot să o părăsesc pe Maria.

— Darrell, ai auzit ce spunea Amadori, insistă Aideen. Soldaţii aşteaptă întăriri.

— Ştiu, spuse McCaskey, cu un surâs obosit. E un motiv în plus să n-o las singură pe Maria.

— Nu va fi singur, i se adresă părintele Norberto lui Aideen. Voi rămâne şi eu aici.

Aideen îi privi lung, prin fantele măştii.

— N-avem timp de discuţii. Voi da de veste celor de-afară. Voi trei, aveţi grijă de voi.

McCaskey îi mulţumi. În timp ce ea se întoarse şi porni în fugă spre casa scărilor, McCaskey se împletici către preot.

— Îmi pare rău, rosti el în engleză, arătând către cadavrul lui Amadori. Trebuia să fac ceea ce am făcut.

Norberto nu-i răspunse.

Ferdinand îşi vârî arma la centură.

— Mă duc să-l caut pe prietenul meu, Juan, spuse el, iar apoi se întoarse către McCaskey, adăugind: Vă mulţumesc, domnule, pentru că aţi scăpat Spania de un viitor *caudillo.*

McCaskey nu înţelese pe deplin spusele lui Ferdinand, dar percepu esenţa cuvintelor sale.

— *De nada*, răspunse el. Pentru puţin.

Deodată părintele Norberto îl apucă de umăr pe Ferdinand, strângând cu putere.

— *Padre*? făcu Ferdinand, uimit.

— Prietenul tău e acolo, spuse Norberto.

Avea lacrimi în ochi atunci când adăugă, arătând către salonul de muzică:

— E mort.

— Juan e mort? Sunteţi sigur?

— Sunt sigur, încuviinţă Norberto. Eram alături de el când şi-a dat sufletul. Eram lângă el când şi-a mărturisit păcatele. A murit împăcat.

Ferdinand închise ochii.

Norberto îşi spori strânsoarea.

— Oricine are dreptul la iertare, fiule, indiferent dacă a ucis un om sau milioane de oameni.

Preotul îi dădu drumul lui Ferdinand şi îi întoarse spatele, îndreptându-se spre McCaskey. Americanul şchiopătase către

uşă şi cerceta cu prudenţă cele ce se întâmplau afară. Nu înţelesese mare lucru din schimbul de replici al celor doi, dar dedusese că nu era deloc plăcut.

— Ce credeţi c-ar trebui să facem? întrebă Norberto.

— Nu ştiu, mărturisi McCaskey.

Privi către soldaţi, care aveau şi ei ochii aţintiţi spre uşă. Întăririle tocmai îşi făcuseră apariţia la o altă ieşire, înspre colţul curţii. McCaskey observă că nou-veniţii purtau măşti de gaze. Probabil că făcuseră parte din grupul care se confruntase cu echipa de intervenţie.

Din nou, McCaskey se simţi neajutorat. Era posibil ca pândarii Interpolului să nu-şi fi dat seama că Amadori era mort şi că o intervenţie a forţelor de poliţie locale ar fi fost de-ajuns pentru a pune capăt revoluţiei. Mai ales dacă demonstraţia de forţă ar fi avut loc înainte ca soldaţii să apuce să-şi găsească un nou lider.

— Aş putea încerca să le vorbesc, sugeră Norberto. Le-aş spune că nu mai au nici un motiv să lupte mai departe.

— Nu cred că v-ar asculta, clătină din cap McCaskey. S-ar putea să băgaţi spaima în câţiva dintre ei, dar nu i-aţi convinge pe toţi. N-ar fi de-ajuns ca să ne salveze.

— Trebuie să încerc, spuse Norberto.

Îl ocoli pe McCaskey şi trecu pragul uşii. McCaskey nu încercă să-l oprească. Nu credea că soldaţii ar fi făcut vreun rău unui preot. Şi, dacă intervenţia lui îi ajuta să mai câştige un minut sau două, merita să-l lase să încerce. În situaţia în care se aflau, orice soluţie i se părea bine venită.

McCaskey nu ştia ce avea să se întâmple cu mişcarea condusă de Amadori după moartea acestuia. Însă, văzându-i pe soldaţii care se regrupau de-a lungul laturii sudice a curţii, îşi închipui destul de limpede care avea să fie soarta sa, a Mariei şi a prizonierilor din palat.

Aveau să devină pioni într-una din cele mai periculoase şi mai dramatice situaţii ce implicau luarea de ostatici din tot acest secol.

48

Marţi, ora 6 şi 50 de minute,
Washington, D.C.

— Mesaj de la echipa de intervenţie, anunţă Bob Herbert.

Acesta rămăsese de veghe lângă telefonul din biroul lui Paul Hood, în vreme ce directorul Centrului de Comandă şi Rodgers se aflau în teleconferinţă cu şeful Securităţii Naţionale Burkow şi cu Garcia Abril, ambasadorul Spaniei la Washington. Juristul Lowell Coffey şi Ron Plummer erau şi ei prezenţi în birou.

Ambasadorul îi informă pe cei din Washington că prim-ministrul Spaniei şi regele luaseră decizia îndepărtării din funcţie a generalului Amadori. Prerogativele acestuia fuseseră încredinţate generalului Garcia Somoza, care se afla în acest moment în drum spre Madrid, venind de la Barcelona. Între timp, forţele de poliţie locale, cărora li se adăuga detaşamentul de elită Guardia Real de la Palacio de la Zarzuela, se pregăteau să lanseze un contraatac pentru cucerirea palatului.

Hood preluă apelul echipei de intervenţie imediat, prin mijlocirea sediului Interpol de la Madrid. Comută pe amplificare, astfel încât discuţia să poată fi auzită de toţi cei aflaţi în încăpere. Lipsa oricărui mesaj sporise la maximum încordarea, mai ales după ce observatorii Interpolului şi supravegherea prin satelit raportaseră împuşcături şi explozii de grenade lacrimogene în diverse părţi ale perimetrului palatului. Hood se temea ca nu cumva intervenţia poliţiei să aibă loc înainte de retragerea comandoului.

— Ne retragem la vestiare, rosti August, de îndată ce Hood obţinu legătura. Am ieşit din galerie şi ne aflăm iarăşi pe stradă.

Chipurile celor din încăpere se înseninară şi îşi ridicară cu toţii pumnii, în semn de victorie. Hood îi informă pe Burkow şi pe ambasadorul Abril despre cele aflate.

— Excelent, exclamă el, amintindu-şi că, de vreme ce se aflau din nou pe teren deschis, August avea să fie obligat să-şi dea raportul în codul convenit, inspirat din jargonul sportiv. Vreun rănit?

— Accidentări uşoare, răspunse August. Avem însă o problemă. Antrenorul a ieşit pe teren, ca să-şi aducă acasă doamna. Şeful acesteia l-a însoţit. Antrenorul n-a păţit nimic, dar ceilalţi au fost accidentaţi. Suntem de părere că intervenţia medicului e absolut necesară.

— S-a înţeles, spuse Hood.

McCaskey era cel desemnat drept „antrenor”. August îl anunţa că acesta şi Luis pătrunseseră în palat pentru a o salva pe Maria şi că rănile lui Luis şi ale Mariei le puneau viaţa în pericol.

— Încă ceva, adăugă August. Când am încercat să-l scoatem din joc pe căpitanul echipei adverse, am întâmpinat o rezistenţă serioasă din partea atacanţilor rivali. Antrenorul a fost cel care, în cele din urmă, a reuşit să-l placheze.

Hood şi Rodgers schimbară priviri pline de înţelesuri. McCaskey era cel care reuşise să-l elimine pe Amadori. Nu acesta fusese planul stabilit iniţial. Însă Hood avusese prilejul să constate mai de mult că echipa sa – Herbert, Rodgers şi mai ales McCaskey – se pricepea de minune să improvizeze.

— Părerea noastră e că antrenorul n-ar trebui să mai rămână în incinta stadionului, continuă August. Nu vrem ca suporterii echipei adverse să-l ia la întrebări. Vrei să mergem să-l luăm de-acolo?

— Nu, răspunse Hood.

Oricât de pricepuţi ar fi fost membrii echipei de intervenţie, Hood refuza să-i trimită într-o nouă misiune înainte de a le da prilejul să se odihnească, mai ales în condiţiile în care poliţia se pregătea să intervină.

— Unde se află antrenorul şi oamenii lui? întrebă Hood.

— Antrenorul se află la poarta B1, veni răspunsul lui August Doamna şi cu şeful ei sunt în rândul V5, scaunele unu şi trei.

— Prea bine, spuse Hood. Ţi-ai făcut treaba, atacantule, acum e timpul să te întorci acasă. Discutăm de îndată ce vei ajunge.

Herbert îşi apropiase scaunul cu rotile de computer şi tasta coordonatele de pe hartă pe care le transmisese August. Ceru computerului o imagine actualizată luată prin satelit. Stephen Viens îi conectase direct la transmisia satelitului, iar imaginea solicitată fu afişată pe ecran în mai puţin de cincisprezece secunde.

— Îi am în imagine pe Maria şi pe Luis, anunţă Herbert.

Mări imaginea, astfel încât să aibă o perspectivă asupra întregii curţi.

— Văd, de asemenea, vreo treizeci de soldaţi care par gata să întreprindă ceva.

Rodgers îi puse la curent pe Burkow şi pe Abril în legătură cu situaţia creată. Între timp, Lowell Coffey se apropie de automatul de cafea şi îşi umplu o cană.

— Paul, dacă Amadori e mort, e posibil ca soldaţii să nu se grăbească să tragă în ai noştri sau în oricine altcineva s-ar mai afla în palat, sugeră Coffey. Vor prefera să-i ţină drept ostatici, folosindu-i ulterior pentru a-şi negocia amnistierea.

— Pe care o vor obţine, după toate probabilităţile, urmă Plummer. Oricine va sfârşi prin a conduce Spania nu va avea nici un interes să îşi atragă antipatia eventualilor susţinători ai autorilor loviturii.

— Aşadar, în cazul în care autorităţile nu vor ataca, vom avea probabil timp pentru a-i scăpa pe toţi, inclusiv pe Darrell, continuă Coffey raţionamentul. Soldaţii nu au nimic de câştigat dacă îi împuşcă.

— McCaskey e o excepţie, îi atrase atenţia Herbert. Colonelul August are dreptate. Dacă soldaţii din curte află că el l-a ucis pe Amadori, vor dori să se răzbune. Mai presus de orice altceva.

— De unde ar putea să afle că el l-a ucis pe general? întrebă Coffey.

— Din înregistrările camerelor de supraveghere, explică Herbert, aducând pe monitor planul palatului. Ia uite unde se află.

Coffey şi Plummer se apropiară de monitor. Rodgers rămăsese la telefon cu Burkow şi cu ambasadorul spaniol.

— Sunt camere de supraveghere la ambele capete ale coridorului, explică Herbert E posibil ca acţiunea lui Darrell să fi fost înregistrată. Când vor descoperi cadavrul generalului, soldaţii vor avea, poate, ideea să arunce o privire pe înregistrări, pentru a afla ţine l-a ucis.

— Există vreo posibilitate de a şterge banda, printr-o interferenţă electronică? întrebă Coffey.

— Un avion zburând la joasă înălţime ar putea direcţiona un impuls electromagnetic pentru a distruge înregistrările, dar soluţia asta ar cere timp, spuse Herbert.

Rodgers apăsă pe butonul de întrerupere a sonorului şi se ridică de lângă telefon.

— Domnilor, mă tem că va fi imposibil să acţionăm în intervalul de care dispunem, anunţă el.

— Cum adică? întrebă Hood.

— Interpolul l-a anunţat pe prim-ministrul spaniol despre succesul echipei de intervenţie, spuse Rodgers. Ambasadorul tocmai mi-a dat de veste că intenţia autorităţilor este de a da ordin poliţiei să intervină înainte ca forţele rebele să aibă ocazia să se regrupeze.

Herbert înjură.

— Care este consemnul primit de poliţie, în cazul în care soldaţii ar lua ostatici? vru să afle Hood.

Rodgers clătină din cap.

— Nu vor exista nici un fel de ostatici, spuse el. Guvernul spaniol nu vrea să le ofere rebelilor – acesta e termenul pe care îl întrebuinţează ei – un forum de exprimare şi, astfel, posibilitatea de a rămâne în centrul atenţiei.

— Sincer să fiu, nu-i pot condamna, spuse Herbert

— Eu da, câtă vreme unul dintre oamenii mei se mai află încă în incinta palatului, izbucni Hood iritat. Am făcut o treabă pe cinste pentru ei...

— Iar acum ei mărşăluiesc pe drumul pe care noi l-am pavat, acţionând potrivit intereselor ţării lor, continuă Rodgers ideea. Preşedintele ne-a încredinţat misiunea de a reda Spania conducătorilor ei legitimi. Nu au existat nici un fel de garanţii, Paul, în ceea ce priveşte atitudinea pe care urmau să o adopte respectivii conducători după ce îşi vor fi recăpătat puterea.

Hood îşi îndepărtă scaunul de birou şi se ridică. Îşi puse mâinile în şolduri, iar apoi se apropie de poliţa de lângă televizor şi îşi luă o cană de cafea.

Rodgers avea dreptate. Existau destule şanse ca prim-ministrul spaniol şi poate chiar regele să nu supravieţuiască acestei situaţii catastrofale. Ei nu acţionau în propriul lor interes, ci încercau să menţină unitatea Spaniei. Pe termen lung, acest lucru avea să se dovedească în beneficiul Europei şi al Statelor Unite. Nici o ţară cu populaţie multietnică n-ar fi avut de câştigat de pe urma divizării Spaniei în mai multe republici.

Dar nu acţiunile prim-ministrului şi regelui îl deranjau pe Hood. Îl irita atitudinea lor de genul „De-acum preluăm noi comanda!” după ce partea cea mai grea trecuse. Cum rămânea cu vieţile sacrificate pentru a îndrepta nelegiuirea petrecută în timp ce ei ar fi trebuit să stea de veghe?

— Paul, e foarte posibil ca guvernul spaniol să nu cunoască rolul lui Darrell în desfăşurarea acţiunii, argumentă Rodgers.

Probabil presupun că echipa de intervenţie a pătruns în obiectiv şi a acţionat conform planului.

— Nici măcar nu s-au ostenit să ne întrebe.

— Chiar de-ar fi făcut-o, asta n-ar schimba cu nimic lucrurile, urmă Rodgers. Nimic nu mai poate fi schimbat. Guvernul nu-şi poate permite să ne acorde un răgaz pentru a găsi o soluţie, fiindcă nu-şi poate permite să le ofere timp rebelilor.

Hood reveni cu cafeaua la biroul său.

— Am mai trecut prin astfel de situaţii, spuse Herbert. E o adevărată porcărie ce se întâmplă. Însă Darrell nu-i un începător. Poate că se va prinde cum stau lucrurile şi va reuşi să ajungă, împreună cu ceilalţi, la adăpost, înainte de încheierea ostilităţilor.

— Le-am spus celor de la Interpol în ce situaţie ne găsim, spuse Rodgers. Nu le-am zis care-a fost rolul lui Darrell în întreaga acţiune. Le vom putea povesti totul mai târziu, când, cu puţin noroc, îl vom şti aici, lângă noi.

— Mda, făcu Herbert. Atunci ne vom distra de minune negând că ar fi călcat vreodată în palat.

— I-am informat care este localizarea exactă a lui Darrell, Maria şi Luis şi i-am avertizat că vor avea nevoie de îngrijiri medicale, continuă Rodgers. Să sperăm că mesajul va reuşi să treacă de obstacolele birocraţiei.

Hood se aşeză.

— „Probabil”, „poate” şi „să sperăm”. Presupun că există şi cuvinte mai rele decât astea.

— Sunt destule, îi răspunse Herbert. Ce zici de „niciodată”, „imposibil” şi „moarte”?

Hood îl privi lung, iar apoi îşi îndreptă ochii spre ceilalţi. Avea să-i fie dor de oamenii aceştia, după ce demisia sa avea să intre în vigoare. Erau patrioţi devotaţi şi buni profesionişti. Nu aveau să-i lipsească însă deloc aşteptarea încordată şi suferinţa. De acestea avusese parte îndeajuns, cât pentru o viaţă întreagă.

Nu aveau să-i lipsească nici singurătatea şi sentimentul de vinovăţie. Dorinţa faţă de Nancy Bosworth, în Germania şi Ann Farris, la Washington. Niciodată nu-şi dorise ca viaţa sa să însemne astfel de flirturi lipsite de sens.

Hood realiză că spera, în adâncul sufletului, ca Sharon să se fi răzgândit. Poate că se hotărâse să se întoarcă acasă. Era nevoit să recunoască adevărul spuselor lui Herbert. „Speranţa” e oricând de preferat lui „niciodată”.

49

Marţi, ora 12 si 57 de minute,
Madrid, Spania

Fiecare respiraţie îi provoca dureri acute lui Darrell McCaskey. Însă, după cum îi atrăsese atenţia Jim Jones, mentorul său de la FBI, „Alternativa ar fi să nu mai respiri deloc, ceea ce nu-i defel mai bine”. Vestele antiglonţ erau menite să împiedice pătrunderea proiectilelor în corp. Însă nu aveau cum să evite impactul puternic, care putea să cauzeze fracturarea unor coaste sau – în funcţie de distanţa de la care se trăsese şi de calibrul armei – hemoragiile interne. Totuşi, oricât de puternice i-ar fi fost durerile, nu acestea îl preocupau acum pe McCaskey. Era îngrijorat pentru Maria. Amânase ieşirea în curte, încercând să vadă dacă nu putea să îmbrace uniforma lui Amadori. Dar generalul era mult prea înalt, hainele erau pline de sânge, iar el nu vorbea spaniola. Păcăleala n-ar fi ţinut decât câteva secunde, aşa încât nu merita osteneala.

Deodată, la celălalt capăt al coridorului se auzi un semnal sonor. Era un mesaj transmis pe radioreceptorul generalului-maior. McCaskey se gândi că nu avea să treacă mult timp până când soldaţii aveau să vină, pentru a afla de ce nu le răspunsese nimeni.

În curte soseau tot mai mulţi soldaţi. McCaskey riscă o privire dincolo de uşă. La est de arcade se afla Calle de Bailen. Şi libertatea. Dar până la stradă erau aproximativ o sută de metri. Din momentul în care Maria avea să părăsească adăpostul sigur al arcadei, între ea şi soldaţi nu va mai exista nici un scut. Iar ea va avea în plus povara lui Luis, în loc să poarte o armă. McCaskey nu putea şti dacă soldaţii spanioli vor decide să tragă asupra ei. Dar ar fi fost o nebunie să o lase să plece, pe ea sau pe altcineva. La urma urmei, nu aveau nici un interes ca martorii să poată descrie tratamentul căruia îi fuseseră supuşi prizonierii.

McCaskey se hotărî să ajungă cu orice preţ lângă Maria şi să-i acopere retragerea. Se pregătea să-i ceară ajutorul lui Ferdinand, când spaniolul spuse ceva şi-i întinse mâna lui

McCaskey.

— Are de gând să ne părăsească? întrebă McCaskey.

— Da, răspunse Norberto.

— Stai niţel, spuse McCaskey, refuzând mâna întinsă de Ferdinand. Spune-i că am nevoie de ajutorul lui pentru a ajunge la Maria. Nu poate să plece chiar acum.

Norberto traduse spusele lui McCaskey. Ferdinand răspunse, clătinând din cap în timp ce vorbea.

— Spune că-i pare rău, dar *familia* sa are nevoie de el, îl anunţă Norberto pe McCaskey.

— Şi eu am nevoie de el! izbucni americanul. Trebuie să ajung la Maria şi Luis şi să-i scot de-aici!

Ferdinand se întoarse, hotărât să plece.

— La naiba! strigă McCaskey. Am nevoie de cineva care să mă acopere!

— Lasă-l să plece, rosti Norberto sec. Vom merge împreună la prietenii tăi. Nu vor trage în noi.

— Ba da, atunci când îşi vor da seama că liderii lor sunt morţi.

Se auziră paşi grăbiţi pe coridor. Tropăitul bocancilor fu urmat de împuşcături, apoi de urletul lui Ferdinand.

— Drace! strigă McCaskey. Să mergem!

Chipul părintelui Norberto rămase impasibil, dar preotul ezită să se mişte.

— Nu-l mai putem ajuta, spuse McCaskey şi porni spre uşă. Vino!

Norberto îl urmă. McCaskey se mişca cât putea de repede, dar fiecare pas îi trimitea săgeţi de durere în creier. Încercă să-şi ridice braţul stâng; un fulger de durere îi străpunse plămânii, repercutându-se în şira spinării. Îşi mută arma în cealaltă mână. Nu ţintea la fel de bine cu dreapta, dar era ferm hotărât să ajungă la Maria, chiar dacă avea să fie nevoit să se târască.

Cei doi trecură pragul uşii. Părintele Norberto se afla între McCaskey şi soldaţi. McCaskey se împletici, căci durerea pricinuită de încercarea de a-şi ridica braţul îl secătuise de puteri. Preotul îi apucă braţul stâng, oferindu-i sprijin. McCaskey se rezemă de el, recunoscător. În momentul respectiv, părintele Norberto îi luă arma.

— Ce faci? se încruntă McCaskey.

Preotul ţinu pistolul de vârful ţevii, apoi se aplecă şi îl depuse pe caldarâmul curţii.

— Tocmai le-am oferit un motiv în minus pentru a deschide

focul asupra noastră.

— Sau un motiv în plus! exclamă McCaskey, în timp ce îşi vedeau mai departe de drum.

Încercă să-şi alunge acest gând din minte. Încercă să ignore strigătele soldaţilor spanioli. Maria le urmărea înaintarea de la adăpostul arcadei. Avea în mână revolverul.

Se auzi o împuşcătură şi, la cel mult un metru de părintele Norberto, zgomotul impactului, care trimise aşchii de piatră către ei. O bucăţică de granit îl lovi pe preot în coapsă. Acesta se clătină, dar continuă să meargă.

Maria deschise focul, la rândul ei. Unul dintre soldaţi trase în direcţia ei, obligând-o să se adăpostească.

Soldaţii traseră din nou. De astă dată, glonţul lovi mai aproape, la doar câţiva centimetri de preot, stârnind din nou o arteziană de pietricele. Norberto se împletici către McCaskey, lovit din lateral de mai multe aşchii.

— Te-au nimerit? întrebă McCaskey.

Preotul încuviinţă din cap, strângând din dinţi. Fruntea îi era încruntată, iar buzele i se albiseră. În mod vizibil, durerea era cumplită.

Brusc, înapoia lor răsunară urlete. Veneau dinspre palat.

— *El general esta muerto*! strigă cineva.

McCaskey nu avu nevoie ca părintele Norberto să-i traducă. Generalul era mort. Şi la fel aveau să fie ei înşişi, peste câteva clipe.

— Haide, rosti el, făcându-i semn preotului să se grăbească.

Însă, chiar în timp ce pronunţa îndemnul, McCaskey ştiu că nu aveau să reuşească. Alţi soldaţi preluară strigătul. Se auziră urlete de furie.

Chiar în acel moment, un nou zgomot se adăugă vacarmului. Zgomotul elicopterelor. McCaskey se opri. Privi spre stânga, către palat. Soldaţii îşi ridicară privirile. O clipă mai târziu, şase elicoptere se iviră de după aripa sudică a palatului. Se poziţionară deasupra curţii, blocând lumina soarelui şi umplând spaţiul cu un vacarm de nedescris.

Era cel mai plăcut sunet pe care-i fusese dat lui McCaskey să-l audă vreodată. Şi nu văzuse niciodată ceva mai liniştitor decât imaginea trăgătorilor de elită îmbrăcaţi în uniformele poliţiei, care, la bordul elicopterelor, îşi îndreptaseră carabinele de asalt CETME asupra soldaţilor.

Dinspre bulevardele care înconjurau palatul, McCaskey auzi

vuietul unor sirene. Aideen şi echipa de intervenţie reuşiseră, probabil, să iasă din palat şi transmiseseră poliţiei destule informaţii pentru ca ajutoarele să sosească la timp. Şi ce ajutoare!

McCaskey porni din nou.

— Vino, părinte, spuse el. Sunt de partea noastră.

Atacul conjugat, pe calea aerului şi din stradă, îi sugeră lui McCaskey că poliţia aşteptase ca soldaţii să se împrăştie îndeajuns încât să poată fi dominaţi. Astfel, rezistenţa întâmpinată avea să fie minimă.

McCaskey şi părintele Norberto sfârşiră de traversat curtea, în timp ce sirenele se apropiau şi elicopterele îi ţineau pe soldaţi la respect. McCaskey şi-ar fi dorit să o îmbrăţişeze pe Maria, însă, în starea în care se afla, un asemenea efort l-ar fi costat probabil plămânii. Maria era şi ea rănită, iar Luis avea nevoie urgentă de îngrijiri.

— Mă bucur să te revăd, îl întâmpină Maria, zâmbind. Am auzit bine? Amadori e mort?

McCaskey încuviinţă din cap, în timp ce îl cerceta pe Luis. Chipul ofiţerului era cenuşiu şi tânărul abia dacă mai respira. McCaskey verifică bandajul improvizat, apoi îşi scoase cămaşa şi se apucă să o rupă în fâşii, pentru a schimba pansamentul.

— Părinte, trebuie să-l ducem cât mai curând la un spital pe Luis, spuse McCaskey. Te rog, ai putea să opreşti o maşină?

— Nu cred că va mai fi nevoie, replică Norberto.

McCaskey îşi ridică privirea spre stradă. O maşină a poliţiei tocmai oprea lângă trotuar. Din ea coborâră patru oameni. Erau îmbrăcaţi în uniforme elegante, cu centuri albe şi berete albastru-închis.

— Guardia Real, spuse Maria. Garda regală.

Un al cincilea militar coborî din maşină. Era înalt, cu părul alb şi avea ţinuta impresionantă a unui militar de carieră.

— E generalul de la Vega, spuse McCaskey, apoi strigă: Avem nevoie de ajutor! Luis are nevoie de un medic!

— *Ambulancia!* I se alătură Maria.

Membrii Gărzii regale porniră în fugă către ei. Unul dintre ei îi strigă ceva Mariei.

Ea încuviinţă din cap, apoi se întoarse către McCaskey.

— Se pregăteşte un spital de campanie în Piaza de Oriente, spuse ea. Îl vor transporta imediat acolo pe Luis.

McCaskey îşi plecă ochii către Luis. Termină de bandajat rana

ofiţerului de la Interpol, apoi îi luă mâna şi i-o strânse cu putere.

— Rezistă, prietene, spuse McCaskey. Au sosit ajutoarele.

Luis strânse uşor mâna americanului, fără să-şi deschidă ochii. Părintele Norberto îngenunchease alături şi se ruga pentru Luis. Era limpede că suferea din pricina propriilor răni, dar era la fel de limpede că nu avea de gând să se oprească din această cauză.

O clipă mai târziu, în palat răsunară din nou împuşcături. McCaskey şi Maria se priviră.

— Se pare că autorităţile nu se joacă, spuse McCaskey.

Maria încuviinţă.

— Vom pierde mulţi oameni valoroşi astăzi. Şi pentru ce? De dragul viziunii nebuneşti a unui dezaxat.

— Sau pentru a-i satisface orgoliile, replică McCaskey. Niciodată n-am ştiut ce anume motivează în mai mare măsură faptele unui dictator.

În timp ce vorbeau, poliţiştii ajunseră în dreptul lor. Doi dintre ei îl ridicară cu mare grijă pe Luis şi-l purtară către stradă. Generalul de la Vega le mulţumi Mariei şi lui McCaskey pentru tot ce făcuseră, apoi porni în fugă pe urmele celor doi care îl purtau pe fiul său rănit. Cei doi membri ai Gărzii Regale rămaşi o ajutară pe Maria să se ridice.

— O gardă de onoare, zâmbi ea.

McCaskey zâmbi şi se ridică, ajutat de părintele Norberto. Porniră alături de Maria, pe care soldaţii o purtau către stradă. Fiecare pas îi provoca dureri cumplite lui McCaskey, dar se strădui să ţină pasul cu cei doi membri ai Gărzii. Rareori se întâmpla să ţi se ofere o a doua şansă, fie că era vorba de posibilitatea de a îndrepta o alegere greşită dintr-un moment de criză sau de a recâştiga o iubire pierdute. McCaskey trăise şi una şi alta. Ştia ce însemna să fii torturat de urmările evenimentelor produse din pricina nehotărârii, a spaimei sau a slăbiciunii.

Dacă Maria Comeja avea să accepte să-l primească înapoi, nu avea de gând să o mai piardă încă o dată. Nici măcar pentru un minut. Suferinţa pricinuită de ratarea celei de-a doua şanse ar fi fost mult prea mare.

Maria căută atingerea mâinii lui McCaskey şi o găsi. O clipă mai târziu, privirile li se întâlniră şi măcar una dintre dureri încetă să-l mai chinuie în clipa în care deveni limpede că şi ea gândea şi simţea acelaşi lucru.

50

Marţi, ora 7 şi 20 de minute,
Washington, D.C.

Deşi nu prea apucase să doarmă în ultimele douăzeci şi patru de ore, Paul Hood se simţea incredibil de proaspăt.

Discutase cu colonelul August şi cu Aideen Marley imediat după sosirea lor la sediul Interpolului. În momentul respectiv, soarta lui Darrell McCaskey, Maria Comeja şi Luis de la Vega nu era încă cunoscută. Dar generalul Manolo de la Vega îl asigurase că, la momentul potrivit, un detaşament de asalt al poliţiei avea să pătrundă în palat în căutarea lor, chiar dacă bătrânul militar avea să fie nevoit să-i oblige pe poliţişti să intre, dându-le şuturi în fund.

Într-un târziu, McCaskey telefonase de la un spital de campanie, pentru a-i anunţa că scăpaseră cu bine. Un raport detaliat avea să fie transmis abia în momentul în care avea să aibă acces la liniile securizate de la sediul Interpolului.

Hood, Rodgers, Herbert, Coffey şi Plummer sărbătoriră victoria cu câte o ceaşcă de cafea proaspătă şi strângeri de mână entuziaste. Primiră apoi un telefon de la ambasadorul Abril, care anunţă că regele şi prim-ministrul aveau să se adreseze naţiunii în jurul orei paisprezece. Abril nu ştia dacă palatul regal fusese sau nu recucerit din mâinile trupelor generalului Amadori. Respectiva informaţie avea să fie comunicată Casei Albe, de îndată ce avea să fie disponibilă, pe canalele diplomatice obişnuite.

De asemenea, Abril nu fusese în stare să le spună care avea să fie viitorul Spaniei. Nu fiindcă n-ar fi fost potrivit să ofere astfel de informaţii, ci fiindcă, sincer, habar nu avea.

— Deputatul Serrador şi generalul Amadori au dezlănţuit, în egală măsură, forţe opuse deosebit de puternice, spuse Abril. Diferendele etnice şi interculturale au fost stârnite. Sper – dar sunt sceptic în această privinţă – că ele vor putea fi aplanate cât mai curând.

— Ne vom ruga ca totul să se termine cu bine, spuse Hood.

Ambasadorul îi mulţumi.

După ce Hood aşează receptorul în furcă, Herbert mormăi o serie de expresii pitoreşti specifice Sudului la adresa ambasadorului. Ron Plummer îi reaminti că acesta nu făcea decât să se conformeze protocolului.

— Îmi amintesc cât de supărat a fost Jimmy Carter la eliberarea ostaticilor americani de la Teheran, urmă Plummer. Iranienii au aşteptat până când Ronald Reagan a fost instalat în funcţie, înainte de a le da drumul. Când fostul preşedinte a telefonat la Casa Albă pentru a afla dacă americanii fuseseră eliberaţi, i se răspunse că informaţia respectivă era secretă. A fost nevoit să mai aştepte destul până când a aflat răspunsul.

Herbert însă nu se liniştise cu una, cu două. Ridică telefonul ataşat scaunului cu rotile şi sună la biroul său. Îi ceru asistentului său să sune la Interpol şi să ceară ultimul raport al observatorilor privind situaţia de la palat. După mai puţin de două minute, fu anunţat că schimburile de focuri încetaseră şi că, în zonele curţii care erau vizibile din posturile de observaţie, poliţia părea să fi preluat controlul. Un alt telefon dat lui Stephen Viens şi o verificare efectuată cu ajutorul BNR-ului îi confirmaseră acest raport: în alte părţi ale perimetrului, soldaţii erau pe cale să fie dezarmaţi, iar civilii erau conduşi spre spitalul de campanie al Crucii Roşii, care era instalat în faţa catedralei de la Almudena.

Herbert surâse triumfător.

— Ce-ar fi să-l informăm pe Abril că „obişnuitele canale diplomatice” funcţionează al naibii de lent?

În sfârşit, la şapte şi patruzeci şi cinci de minute, veni şi telefonul aşteptat de la Darrell McCaskey. Hood comută pe amplificare. McCaskey le povesti ce îndurase şi cum ajunsese să se aleagă cu trei coaste rupte şi cu un rinichi comprimat. În rest, spuse el, avea moralul ridicat. Maria şi Luis se aflau chiar acum pe masa de operaţie, dar era de aşteptat ca intervenţiile să decurgă fără probleme.

— Am să mai rămân o vreme aici, ca să-mi revin, spuse McCaskey. Sper că nu va fi nici o problemă.

— Absolut nici una, îi răspunse el. Rămâi atâta timp cât vei considera necesar pentru a recupera tot ce ai de recuperat.

McCaskey îi mulţumi.

Nu discutară deloc despre rolul jucat de McCaskey în uciderea generalului Amadori. Subiectul nu avea să fie abordat decât în momentul în care cineva din conducerea Centrului de Comandă –

probabil Mike Rodgers – avea să ajungă la Madrid, pentru a-i solicita un raport amănunţit. O lege nescrisă a agenţilor secreţi cerea ca discuţiile despre un asasinat să fie purtate potrivit unui anumit protocol, de la om la om, aproape ca o spovedanie. În felul acesta, lichidarea fizică a unui adversar, fie el lider sau spion, nu avea să devină niciodată o acţiune de rutină.

— Mai e un lucru pe care aş vrea să-l fac cât mai curând cu putinţă, spuse McCaskey.

— Ce anume? întrebă Hood.

— Au existat o mulţime de tulburări de ordin religios, zise McCaskey. Generalul de la Vega mi-a spus că Superiorul General Gonzalez, liderul iezuiţilor spanioli, s-a numărat printre suporterii înfocaţi ai generalului Amadori. Superiorul General a fost afectat de gazul folosit în timpul atacului cu gaze lacrimogene al echipei noastre de intervenţie, în timp ce se întâlnea cu generalul în sala tronului. Cu siguranţă, Vaticanul va cere o anchetă.

— Asta îi va nemulţumi pe foarte mulţi spanioli, interveni Rodgers. Mai ales dacă Superiorul General va respinge acuzaţiile ce-i vor fi aduse, relaţiile dintre iezuiţi şi restul romano-catolicilor riscă să devină foarte încordate.

— Ceea ce va contribui la prăbuşirea Spaniei, aşa cum o ştim, continuă McCaskey ideea. Iar prăbuşirea aceasta e iminentă. Cineva care a stat de vorbă direct cu prim-ministrul i-a spus generalului de la Vega că se lucrează deja la o nouă Constituţie, care va permite diverselor regiuni ale ţării o autonomie lărgită, sub autoritatea relativă a unui guvern central.

Herbert îşi încrucişă braţele musculoase.

— Haideţi să-l sunăm pe bătrânul Abril şi să-i spunem ce se întâmplă la el în ţară, propuse el.

Hood se încruntă şi-i făcu semn să tacă.

— Am pomenit de Superiorul General deoarece un preot iezuit a fost cel care ne-a salvat vieţile tuturor, urmă McCaskey. E vorba de părintele Norberto Alcazar.

— E teafăr? întrebă Hood, în timp ce-şi nota numele.

— A fost rănit în timp ce mă ajuta să ajung la Maria, în curtea palatului. S-a ales cu nişte vânătăi urâte, de pe urma unor ricoşeuri de gloanţe, dar nu e nimic serios, din fericire, însă aş vrea să fac ceva pentru el. Nu pare a fi genul de preot care se dă în vânt după funcţii şi onoruri. Părintele Norberto mi-a spus, pe când eram la spitalul de campanie, că şi-a pierdut fratele în cursul tulburărilor din aceste zile. A avut mult de suferit. Poate că

vom reuşi să facem ceva pentru parohia lui. Ar fi grozav dacă cei de la Casa Albă ar putea interveni în acest sens la Vatican.

— În mod sigur le vom vorbi despre asta, încuviinţă Hood. Şi poate c-am putea aranja instituirea unei burse, de-un fel sau altul, în memoria fratelui său.

— Sună bine, îl aprobă McCaskey. Poate că reuşim să facem acelaşi lucru şi în memoria Marthei. Cine ştie, poate că, în cele din urmă, din toată nebunia asta o să iasă şi un lucru bun...

După ce toţi cei din încăpere îi urară lui McCaskey numai bine – „şi nu mă refer doar la sănătatea ta", adăugă Herbert – Hood închise telefonul. Povestea părintelui Norberto îi amintise de ceva care, în astfel de împrejurări, tinde să fie trecut cu vederea. Nu doar destinul unei naţiuni se schimbă. Ecourile se resimt şi în exterior, afectând întreaga lume, dar şi în interior, afectându-l pe fiecare cetăţean în parte. Metamorfoza era cu atât mai copleşitoare, cu cât erai mai conştient că tu însuţi ai făcut parte din întregul proces. Şi toate acestea, fără să-ţi fi părăsit biroul!

Venise vremea să lase deoparte această răspundere.

Hood îl chemă prin interfon pe Bugs Benet şi-l rugă să îi telefoneze soţiei sale. Îi spuse că avea să o găsească la părinţii ei, la Old Saybrook.

Herbert îl privi pe Hood.

— O scurtă vacanţă? întrebă el.

Hood clătină din cap.

— Ore prea multe petrecute la slujbă.

Hood întoarse monitorul către sine şi îşi deschise fişierul personal. O clipă mai târziu, interfonul bâzâi.

— Da?

— Domnul Kent mi-a spus că Sharon şi copiii au plecat azi-dimineaţă devreme înapoi spre Washington, îl anunţă Bugs. Urmau să ia avionul de la ora opt. Doriţi să vorbiţi cu domnul Kent?

— Nu acum, spuse Hood, uitându-se la ceas. Mulţumeşte-i şi spune-i c-am să-l sun eu mai târziu.

— Vă fac legătura cu doamna Hood, pe telefonul mobil?

— Nu, Bugs, spuse Hood. Am să-i spun chiar eu ce-am de spus, când o voi întâmpina la aeroport.

Hood aşează receptorul în furcă şi sorbi ceea ce-i mai rămăsese din cafea. Apoi se ridică.

— Pleci acum la aeroport? se miră Herbert. Şefule, sunt sigur că preşedintele aşteaptă un raport detaliat de la tine.

Hood se întoarse către Rodgers.

— Mike, te deranjează dacă te rog să te ocupi tu de asta?

— Bineînţeles că nu, răspunse Rodgers, pipăindu-şi bandajele. Mi-am schimbat pansamentele înainte de-a veni încoace.

— E-n regulă, spuse Hood.

Îşi scoase telefonul mobil din buzunarul sacoului şi-l închise într-un sertar.

— Am să plec chiar acum, înainte ca preşedintele să apuce să mă cheme.

— Când te întorci? vru să afle Herbert.

Hood aruncă o privire spre monitor, apoi spre tastatură.

— Ne vom întâlni la înmormântarea Marthei, spuse el.

Apoi îşi ridică privirea spre Rodgers. Generalul îşi aţintise asupra sa ochii pătrunzători. Nici nu clipea, înţelesese.

— Un lucru pot să vă spun cu certitudine, urmă Hood. Darrell avea dreptate. Ceva bun tot va ieşi din nebunia asta. În toate crizele prin care-am trecut împreună, nu cred că aş fi putut avea parte de-o echipă mai grozavă.

— Nu-mi place tonul tău, se încruntă Herbert.

Hood surâse. Cu zâmbetul pe buze, apăsă pe o tastă, transmiţând prin e-mail demisia sa la Casa Albă. Apoi întoarse spatele biroului său, schiţă un salut militar plin de respect către Mike Rodgers şi ieşi.

DESPRE AUTORI

Tom Clancy este autorul romanelor *Octombrie roşu*, *Furtuna roşie*, *Jocuri de putere*, *Cardinalul de la Kremlin, Duel la înălţime*, *Fără şovăire*, *Datorie de onoare*, *Ordine prezidenţiale* şi *Rainbow Six.* Este, de asemenea, autorul unor volume documentare precum *Submarinul*, *Cavaleria blindată*, *Aviaţia de vânătoare* şi *Marina.* În prezent locuieşte în Maryland.

Steve Pieczenik a absolvit Psihiatria la Harvard şi a obţinut doctoratul în medicină la Colegiul Universitar Medical Corneli. După susţinerea doctoratului în Relaţii Internaţionale la M.I.T., a lucrat ca negociator principal în probleme de ostatici şi manager în crize internaţionale, fiind adjunct la Secretariatul de Stat american sub conducerea lui Henry Kissinger, Cyrus Vance şi James Baker. Este, de asemenea, autorul unor thriller-uri psihopolitice de mare succes: *Palatul minţii*, *Sânge înfierbântat*, *Vigilenţă maximă* şi *Pax Pacifica.*

Cuprins

Mulţumiri.....5
1.....6
Luni, ora 16 şi 55 de minute, Madrid, Spania.....6
2.....23
Luni, ora 12 şi 12 minute, Washington, D.C.....23
3.....32
Luni, ora 18 şi 45 de minute, San Sebastian, Spania.....32
4.....39
Luni, ora 19 şi 15 minute, Madrid, Spania.....39
5.....54
Luni, ora 20 şi 21 de minute, San Sebastian, Spania.....54
6.....60
Luni, ora 13 şi 44 de minute, Washington, D.C.....60
8.....93
Luni, ora 16 şi 22 de minute, Washington, D.C.....93
9.....103
Luni, ora 23 şi 30 de minute, Madrid, Spania.....103
10.....108
Marţi, ora 0 şi 4 minute, Madrid, Spania.....108
11.....116
Marţi, ora 0 şi 7 minute, San Sebastian, Spania.....116
12.....119
Luni, ora 17 şi 9 minute, Washington, D.C.....119
13.....127
Marţi, ora 0 şi 24 de minute, Madrid, Spania.....127
14.....132
Marţi, ora 2, Madrid, Spania.....132
15.....140
Marţi, ora 2 şi 55 de minute, San Sebastian, Spania...140
16.....146
Luni, ora 20 şi 15 minute, Washington, D.C.....146
17.....153
Marţi, ora 3 şi 27 de minute, San Sebastian, Spania...153
18.....160
Marţi, ora 4 şi 19 minute, San Sebastian, Spania.....160

10.....171
Luni, ora 21 şi 21 de minute, Washington D.C.....171
20.....181
Marţi, ora 4 şi 45 de minute, Madrid, Spania.....181
21.....183
Marţi, ora 5 şi 1 minut, San Sebastian, Spania.....183
22.....190
Marţi, ora 5 şi 43 de minute, Madrid, Spania.....190
23.....195
Luni, ora 22 şi 45 de minute, Washington, D.C.....195
24.....207
Marţi, ora 6 şi 50 de minute, Sebastian, Spania.....207
25.....212
Marţi, ora 8 şi 6 minute, Madrid, Spania.....212
26.....221
Marţi, ora 8 şi 11 minute, Zaragoza, Spania.....221
27.....227
Marţi, ora 1 şi 35 de minute, Washington, D.C.....227
28.....237
Marţi, ora 8 şi 36 de minute, Madrid, Spania.....237
29.....244
Marţi, ora 9 şi 3 minute, Madrid, Spania.....244
30.....249
Marţi, ora 9 şi 45 de minute, Madrid, Spania.....249
31.....255
Marţi, ora 10 şi 20 de minute, Madrid, Spania.....255
32.....259
Marţi, ora 4 şi 30 de minute, Washington, D.C.....259
33.....267
Marţi, ora 10 şi 32 de minute, Madrid, Spania.....267
34.....273
Marţi, ora 10 şi 46 de minute, Madrid, Spania.....273
35.....280
Marţi, ora 11 şi 8 minute, Madrid, Spania.....280
36.....289
Marţi, ora 11 şi 11 minute, Madrid, Spania.....289
37.....296
Marţi, ora 11 şi 19 minute, Madrid, Spania.....296

38.....298
Marţi, ora 11 şi 23 de minute, Madrid, Spania.....298
39.....301
Marţi, ora 5 şi 27 de minute, Washington, D.C.....301
40.....306
Marţi, ora 5 şi 49 de minute, Old Saybrook, Connecticut
.....306
41.....310
Marţi, ora 11 şi 50 de minute, Madrid, Spania.....310
42.....317
Marţi, ora 12 şi 6 minute, Madrid, Spania.....317
43.....321
Marţi, ora 12 si 12 minute, Madrid, Spania.....321
44.....324
Marţi, ora 12 şi 17 minute Madrid, Spania.....324
45.....326
Marţi, ora 12 şi 21 de minute Madrid, Spania.....326
46.....329
Marţi, ora12 şi 24 de minute Madrid, Spania.....329
47.....332
Marţi, ora 12 şi 45 de minute, Madrid, Spania.....332
48.....335
Marţi, ora 6 şi 50 de minute, Washington, D.C.....335
49.....340
Marţi, ora 12 si 57 de minute, Madrid, Spania.....340
50.....345
Marţi, ora 7 şi 20 de minute, Washington, D.C.....345
DESPRE AUTORI.....350
Cuprins.....351

THE NEW YORK TIMES BESTSELLER #1

Centrul de comandă

Echilibru de forţe

– un război poate fi oricînd declanşat –
– spionajul american în acţiune –

într-o serie creată de
Tom Clancy şi Steve Pieczenik

În Spania este pe cale să se declanşeze un conflict intern cum nu a mai existat vreodată. Cîţiva diplomaţi spanioli, ca şi membrii Centrului de Comandă, înţeleg acest lucru şi încearcă să împiedice izbucnirea unui război civil şi instaurarea unei dictaturi militare care ar destabiliza Europa mai rău decît a făcut-o războiul din Iugoslavia.

ISBN 973-8180-46-5

editura rao